

Higashino Keigo
Điều kỳ diệu
của tiệm tạp hóa
ПАПАИУА

Mục lục

Giới Thiệu

Chương 1: Thư Hồi Âm Để Trong Hộp Nhận Sữa - (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

Chương 2: Thổi Kèn Harmonica Giữa Đêm Khuya - (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

(9)

(10)

Chương 3: Ở Trong Xe Civic Đến Sáng - (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

Chương 4: Mặc Niệm Bằng Nhạc Beatles - (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

(9)

(10)

Chương 5: Cầu Nguyện Từ Trên Trời Cao - (1)

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

(9)

(10)

(11) - End

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Higashino Keigo

Sinh năm 1958 tại Osaka, là nhà văn trinh thám hàng đầu hiện nay tại Nhật Bản. Năm 1985, Higashino Keigo giành được giải Edogawa Rampo lần thứ 31 cho tác phẩm trinh thám hay nhất với tiểu thuyết Giờ tan học.

Các năm sau đó, Higashino Keigo liên tục được đề cử vô số giải thưởng văn học lớn. Năm 1999, ông đoạt giải Mystery Writers of Japan Inc với tiểu thuyết Bí mật của Naoko, và năm 2006, là giải Naoki lần thứ 134 cho Phía sau nghi can X. Năm 2012 tiểu thuyết Điều kỳ diệu của tiệm tạp hóa Namiya giành giải thưởng Chuokoron lần thứ 7.

Điều kỳ diệu của tiệm tạp hóa Namiya đã bán được hơn 1 triệu bản ở Nhật, hơn 1,6 triệu bản tại Trung Quốc, được dựng thành kịch hai lần vào năm 2013 và 2016.

Các tác phẩm cùng tác giả do Nhã Nam xuất bản:

- Phía sau nghi can X
- Bí mật của Naoko
- Bạch dạ hành

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thư Hồi Âm Để Trong Hộp Nhận Sữa - (1)

1

Người đề xuất đến căn nhà hoang là Shota. Nó bảo có một căn nhà hoang cũng tạm tạm.

"Cái gì cơ? Nhà hoang tạm tạm là sao?" Atsuya quay lại nhìn Shota, cái thằng người đã bé loắt choắt mà mặt còn như trẻ con.

"Tao bảo tạm tạm thì nghĩa là tạm tạm chứ sao. Nghĩa là vừa đủ để nấu thân. Lúc đi tiền trạm, tao tình cờ tìm được. Ai ngờ sẽ có lúc dùng đến thật."

"Xin lỗi hai đứa mày nhé." Kouhei co rúm tấm thân kèn càng. Nó nhìn chiếc Crown đời cũ đỗ bên cạnh với ánh mắt tiếc nuối. "Có năm mơ tao cũng không tưởng tượng được chiếc xe lại hết ắc quy ở một nơi thế này."

Atsuya thở dài.

"Giờ nói thế cũng giải quyết được gì đâu."

"Nhưng thế nghĩa là sao nhỉ? Trước lúc đến đây hoàn toàn không có vấn đề gì mà. Đèn cũng đâu có bật suốt."

"Là tuổi thọ." Shota thùng thỉ nói. "Mày cứ nhìn đồng hồ cây số xem. Trên một trăm nghìn cây rồi. Giống như lão suy ấy. Nó có tuổi rồi, chạy được đến đây thì gục luôn. Vì thế tao mới bảo có ăn trộm thì nên chọn xe mới."

Kouhei khoanh tay, lăm bằm nói: "Ừm. Xe mới thì lại có thiết bị chống trộm."

"Thôi được rồi." Atsuya xua tay. "Shota, cái nhà hoang đó có gần đây không?"

Shota nghiêng đầu. "Đi nhanh cũng mất hai mươi phút."

"Vậy cứ thử đến đó xem sao. Mà dẫn đường nhé."

"Được thôi, nhưng cái xe này tính sao? Để đây có ổn không?"

Atsuya đưa mắt nhìn quanh. Cả bọn đang ở bãi giữ xe tháng của một khu dân cư. Thấy có chỗ trống, bọn nó bèn đỗ chiếc Crown vào nhưng nếu người thuê chỗ đó phát hiện ra thế nào cũng báo với cảnh sát.

"Không ổn lắm nhưng cái xe không chạy được nữa nên đành vậy. Mà bọn mày không chạm vào nó bằng tay trần đấy chứ. Không chạm thì cảnh sát sẽ không lần ra được bọn mình từ cái xe này."

"Thôi thì đành phó mặc cho ông trời."

"Tao đã bảo chỉ còn cách đó thôi."

"Tao chỉ muốn xác nhận vậy thôi. OK. Nào, đi theo tao."

Shota rào bước, Atsuya đi theo sau. Chiếc cặp xách bên tay phải nặng trĩu.

Thằng Kouhei đi bên cạnh nó.

"Atsuya này, hay là bắt taxi. Đi thêm đoạn nữa là ra đường cái rồi. Tao nghĩ ở đó sẽ có taxi đấy."

Atsuya khịt khịt mũi.

"Giờ này, ở một chỗ thế này, có ba thằng khả nghi bắt taxi thì tài xế sẽ nhớ mặt ngay. Ảnh nhận dạng giống hệt bọn mình được công bố thì coi như xong đời."

"Nhưng không biết tài xế có nhìn chăm chăm vào mặt bọn mình không nhỉ?"

"Nếu là một gã thích nhìn chăm chăm thì sao? Hoặc một gã không nhìn chăm chăm nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua là nhớ thì sao?"

Kouhei nín thinh, đi thêm vài bước nữa rồi lí nhí nói: "Tao xin lỗi."

"Được rồi. Im lặng đi tiếp đi."

Ba đứa đi bộ qua khu dân cư nằm trên đồi. Giờ đã là hơn hai giờ sáng. Những căn nhà với lối thiết kế na ná nhau nằm san sát, có rất ít cửa sổ sáng đèn. Song vẫn không được chủ quan. Nói chuyện to lỡ ai đó nghe được sẽ có nguy cơ bị mách với cảnh sát là "Nửa đêm có mấy kẻ tình nghi đi qua đây", về phần Atsuya, nó muốn cảnh sát nghĩ rằng thủ phạm trốn khỏi hiện trường bằng ô tô. Đương nhiên với điều kiện là chiếc Crown ăn trộm không bị tìm thấy ngay.

Con đường dốc thoải nhưng đi được một lúc, dốc bắt đầu cao dần lên. Nhà cửa cũng thưa thớt hơn.

"Này, đi đến bao giờ thế?" Kouhei hớn hển hỏi.

"Sắp tới rồi." Shota đáp.

Thực tế thì ngay sau đó, Shota đứng lại. Cạnh đó có một căn nhà.

Một căn nhà kiêm cửa hàng không to lắm. Phần nhà ở có kiến trúc nhà gỗ kiểu Nhật, phần cửa hàng với mặt tiền rộng chừng 3,64 m đang đóng. Trên

cánh cửa cuốn chỉ có một khe nhét thư, ngoài ra không thấy ghi gì khác. Cạnh đó là gian nhà nhỏ nom như nhà kho kiêm chỗ để xe.

"Đây hả?" Atsuya hỏi.

"Ừm..." Shota nhìn căn nhà, hơi nghiêng đầu. "Đúng là chỗ này nhưng mà..."

"Cái gì? Nhưng mà là sao? Bị nhầm hả?"

"Không, tao nghĩ là chỗ này. Nhưng lần trước đến tao có ấn tượng khác. Tao nghĩ lần trước trông nó mới hơn."

"Lần trước mày đến là vào ban ngày. Thế nên mới thấy vậy."

"Có lẽ thế."

Atsuya lấy trong cặp ra chiếc đèn pin và rọi quanh chỗ cửa cuốn. Bên trên có biển hiệu, nhìn mãi mới đọc được chữ "tạp hóa". Sau chữ "tạp hóa" hình như còn có tên nhưng nó không đọc được.

"Tiệm tạp hóa? Ở một nơi thế này? Ai mà đến chứ." Atsuya buột miệng nói.

"Không ai đến thì mới phải đóng cửa." Shota nói ra điều hiển nhiên.

"Ra vậy. Thế đi vào lối nào?"

"Có cửa sau. Khóa hỏng rồi."

Shota bảo "Đằng này" rồi len qua lối đi hẹp giữa cửa hàng và nhà kho. Atsuya và Kouhei theo sau. Lối đi rộng chừng một mét. Vừa đi, chúng vừa ngược nhìn lên trời.

Trăng tròn vành vạnh ở ngay trên đầu.

Đúng là đằng sau có cửa thật. Cạnh cánh cửa có gắn một hộp gỗ nhỏ. Kouhei lăm băm không biết đó là cái gì.

"Mày không biết hả? Hộp nhận sữa. Để đựng sữa người ta đưa tới."
Atsuya đáp.

"Ồ." Kouhei nhìn cái hộp với vẻ thán phục.

Ba đứa mở cánh cửa, bước vào trong. Bên trong có mùi bụi bặm nhưng không đến mức khó chịu. Trên nền đất rộng chừng hai chiều có một chiếc máy giặt hoen gỉ trông như đã hỏng.

(Khoảng hơn 3,3 m²)

Bậc thềm có một đôi dép phủ đầy bụi. Ba đứa bước qua đôi dép rồi đi cả giày vào nhà.

Đầu tiên là phòng bếp. Sàn bếp lát ván gỗ, cạnh cửa sổ là bồn rửa và bàn bếp. Kế đó là chiếc tủ lạnh hai cửa. Bàn và ghế đặt ở giữa phòng.

Kouhei mở tủ lạnh. "Chẳng có gì cả." Nó nói với vẻ chán chường.

"Đương nhiên rồi." Shota bĩu môi. "Thế có thì sao. Mày định ăn hả?"

"Tao chỉ bảo là không có gì thôi."

Cạnh đó là phòng kiểu Nhật, vẫn còn tủ và bàn thờ. Đệm ngồi chất ở góc phòng. Có tủ âm tường nhưng chẳng đứa nào muốn mở.

Phía trước phòng kiểu Nhật là cửa hàng. Atsuya dùng đèn pin soi thử. Trên kệ vẫn còn một ít hàng hóa. Mấy thứ như văn phòng phẩm, đồ bếp, dụng cụ vệ sinh.

"May quá!" Shota đang kiểm tra ngăn kéo bàn thờ bỗng kêu lên. "Có nến này. Đảm bảo được ánh sáng rồi."

Nó dùng bật lửa châm vài ngọn nến rồi đặt rải rác mấy chỗ. Vậy thôi cũng đủ cho căn phòng sáng hơn. Atsuya tắt đèn pin.

"Ây da ây da." Kouhei ngồi khoanh chân trên chiếu, nói: "Giờ chỉ còn đợi trời sáng thôi nhỉ."

Atsuya lấy điện thoại di động ra để xem giờ. Đã hơn hai rưỡi sáng.

"Ồ, có cái này này." Shota lôi từ ngăn kéo dưới cùng của bàn thờ ra một thứ trông như tạp chí. Có vẻ là một tờ tuần san cũ.

"Đưa tao xem nào." Atsuya chìa tay ra.

Nó phúi bụi rồi nhìn lại trang bìa lần nữa. Trên bìa có ảnh một cô gái đang cười rạng rỡ. Có vẻ là diễn viên.

Hình như nó đã nhìn thấy người này ở đâu đó, nó ngẫm thật kỹ và nhận ra. Đó là nữ diễn viên thường xuất hiện trên các phim truyền hình trong vai bà mẹ. Giờ có lẽ cũng đã ngoại lục tuần.

Atsuya lật bìa sau tờ tuần san để xem ngày phát hành. Ngày tháng in trên đó là khoảng bốn mươi năm trước. Khi nó nói ra điều này, hai thằng còn lại tròn mắt ngạc nhiên.

"Ghê chưa. Không biết hồi đó xảy ra những chuyện gì nhỉ." Shota hỏi.

Atsuya giở các trang. Hình thức trình bày không khác mấy so với tuần san bây giờ.

"Siêu thị hỗn loạn vì mọi người đổ xô đi mua giấy vệ sinh và bột giặt... Hả, chúng mày nghe thấy bao giờ chưa?"

"À, cái đó thì tao biết." Kouhei nói. "Khủng hoảng dầu mỏ ấy mà."

Atsuya lướt qua phần mục lục, xem nốt trang ảnh rồi gập tờ tuần san lại. Không có ảnh thần tượng hay ảnh khóa thân.

"Không biết nhà này có người sống đến lúc nào nhỉ." Cất lại tờ tuần san vào ngăn kéo bàn thờ, Atsuya nhìn một lượt khắp căn phòng. "Ngoài tiệm vẫn còn một ít hàng, còn cả tủ lạnh và máy giặt nữa. Cảm giác như họ rời đi rất vội."

"Chạy trốn trong đêm. Chắc là thế rồi." Shota khẳng định. "Không có khách. Món nợ ngày càng phình ra. Thế là một đêm, thu dọn đồ đạc và a lê hấp. Kiểu kiểu như thế."

"Cũng có thể."

"Tao đói quá." Kouhei cất giọng thiếu ngủ. "Gần đây có cửa hàng tiện lợi không nhỉ."

"Có tao cũng không để mày đi đâu." Atsuya lườm Kouhei. "Phải ở yên đây đến sáng. Ngủ là thấy vèo một cái thôi."

Kouhei rút cổ, ôm lấy đầu gối. "Tao mà đói là không ngủ được."

"Với cả chiều đầy bụi thế này, nằm thế nào được." Shota nói. "Giá mà có cái gì đó để lót."

"Đợi tao một lát." Atsuya đứng dậy. Nó cầm đèn pin, đi ra phía cửa hàng ở đằng trước. Nó đi quanh gian hàng, rọi đèn pin vào các kệ, đầu nghĩ biết đâu sẽ kiếm được tấm ni lông nào đó.

Có một cuộn giấy shoji, loại giấy dùng để dán cửa. Trải cái này ra chắc cũng ổn. Atsuya nghĩ vậy và với tay lấy. Đúng lúc ấy, nó nghe thấy tiếng

động khe khẽ ở sau lưng.

Atsuya giật mình ngoảnh lại. Có thứ gì đó màu trắng vừa rơi xuống cái thùng các tông đặt ngay chỗ cửa cuốn. Nó rọi đèn vào trong thùng. Có vẻ là một phong bì.

Trong một giây, máu trong người nó sôi lên. Ai đó vừa nhét vào khe nhận thư. Không thể có chuyện đêm hôm tới một căn nhà hoang thế này để giao thư từ gì được. Vậy là có người phát hiện ra bọn nó đang ở căn nhà này và tới để thông báo điều gì đó.

Hít một hơi thật sâu, Atsuya lật nắp khe nhận thư lên, thăm dò tình hình phía trước cửa hàng. Nó nghĩ rất có thể cảnh sát đang bao vây căn nhà, nhưng trái với dự đoán, bên ngoài tối đen như mực. Không một bóng người.

Nó khẽ thở phào, nhặt chiếc phong bì lên. Mặt trước không ghi gì cả. Nó lật mặt sau thì thấy có dòng chữ tròn trịa: "Thỏ Ngọc cung trăng".

Atsuya cầm phong bì quay trở lại phòng kiểu Nhật. Khi nó đưa cho hai thằng kia xem, cả hai đều nhăn mặt.

"Cái gì đấy? Chẳng phải có từ trước sao?" Shota nói.

"Vừa được ném vào đấy. Chính mắt tao nhìn thấy không nhầm đâu. Với lại mày nhìn xem, còn mới mà. Nếu có từ trước thì phải phủ đầy bụi chứ."

Cơ thể kênh càng của Kouhei co rúm lại. "Hay là cảnh sát..."

"Tao cũng nghĩ thế nhưng chắc không phải. Cảnh sát không vòng vo vậy đâu."

"Ờ nhỉ." Shota lẩm bẩm. "Cảnh sát thì không xưng là 'Thỏ Ngọc cung trăng' đâu."

"Vậy thì là ai?" Con người đen lách trong mắt Kouhei chuyển động với vẻ bất an.

Atsuya nhìn chăm chăm chiếc phong bì. Cảm giác bên trong khá dày. Nếu là thư thì sẽ là một bức thư dài. Rốt cuộc, kẻ nhét bức thư vào muốn nhắn nhủ gì với bọn nó đây.

"Không phải đâu." Nó lẩm bẩm. "Đây không phải thư gửi cho bọn mình đâu."

Hai đứa kia cùng nhìn Atsuya như muốn hỏi: Sao lại thế?

"Nghĩ mà xem. Bọn mình vào căn nhà này được bao lâu? Nếu là lời nhắn thì không nói làm gì, nhưng viết cả bức thư thế này thì ít nhất cũng phải mất nửa tiếng đấy."

"Ra vậy. Mà nói cũng đúng." Shota gật đầu. "Nhưng chắc gì đã là thư."

"Ờ nhỉ." Atsuya lại nhìn xuống chiếc phong bì. Phong bì được dán kín. Sau khi hạ quyết tâm, nó cầm chỗ dán bằng cả hai tay.

"Mày định làm gì thế?" Shota hỏi.

"Tao định mở ra. Kiểm tra bên trong là nhanh nhất."

"Nhưng đâu phải thư gửi bọn mình." Kouhei nói. "Tự tiện mở ra không hay đâu."

"Thì biết làm sao. Không đề người nhận mà."

Atsuya xé phong bì. Tay vẫn đi găng, nó thò ngón tay vào và rút tờ giấy bên trong ra. Trên tờ giấy chỉ chút chữ viết bằng mực xanh. Dòng đầu tiên là: "Đây là lần đầu tiên tôi nhờ tiệm tư vấn."

"Cái gì thế này?" Atsuya buột miệng nói.

Kouhei và Shota đứng bên cạnh cũng nhòm vào.

Đó thực sự là một bức thư kỳ lạ.

"Đây là lần đầu tiên tôi nhờ tiệm tư vấn. Tôi là Thỏ Ngọc cung trăng. Giới tính nữ. Mong tiệm thứ lỗi vì tôi không thể tiết lộ tên thật bởi có lý do riêng.

Chuyện là tôi đang chơi một môn thể thao. Thành thật xin lỗi vì tôi cũng không thể nói ra tên môn thể thao này. Nói thế này có vẻ tự phụ nhưng tôi có được một số thành tích nhất định và hiện là ứng cử viên tham dự Thế Vận Hội tổ chức vào năm sau. Nghĩa là, nếu tôi tiết lộ tên môn thể thao thì trong chừng mực nào đó, tiệm có thể xác định được nhân thân của tôi. Ngoài ra, nội dung tôi nhờ tư vấn buộc tôi phải giấu kín việc là ứng cử viên tham dự Thế Vận Hội. Mong tiệm hiểu cho.

Tôi đang yêu một người. Anh ấy là bạn tri kỷ, là người dìu dắt, là người cổ vũ lớn nhất của tôi. Anh ấy thiết tha mong tôi được tham dự Thế Vận Hội. Anh còn bảo sẵn sàng hy sinh bất cứ điều gì để tôi có thể tham dự. Trên thực tế, tôi đã được anh giúp đỡ cả về vật chất lẫn tinh thần, nhiều tới mức không thể đong đếm. Chính vì có hậu phương như vậy mà tôi đã cố gắng được đến ngày hôm nay, đã vượt qua được những đợt tập huấn hà khắc. Tôi nghĩ việc đứng trên vũ đài Thế Vận Hội chính là cách để trả ơn anh ấy.

Thế nhưng đã xảy ra một chuyện giống như cơn ác mộng với chúng tôi. Anh ấy đột ngột ngã bệnh. Khi nghe tên bệnh, tôi thấy trước mắt tối sầm lại. Đó là căn bệnh ung thư.

Bác sĩ ở bệnh viện nói riêng với tôi là bệnh của anh hầu như không có hy vọng chữa trị, chỉ sống được khoảng nửa năm nữa. Hình như anh cũng cảm nhận được điều này.

Nằm trên giường bệnh, anh bảo tôi hãy dồn hết sức cho thi đấu, đừng lo cho anh. Bởi đây là thời kỳ quan trọng. Thực tế thì đúng là như vậy, có rất nhiều kế hoạch tập huấn và du đấu nước ngoài. Để được vào đội tuyển quốc gia, tôi phải cố gắng từ bây giờ. Tôi hiểu rõ điều này.

Nhưng một con người khác trong tôi, con người không phải vận động viên, lại muốn ở cùng anh ấy. Muốn bỏ hết việc luyện tập, ở bên anh để chăm sóc cho anh. Thật ra, đã có lần tôi ngỏ ý với anh việc không tham dự Thế Vận Hội nữa. Giờ nhớ lại khuôn mặt râu rĩ của anh khi nghe tôi nói vậy, tôi chỉ muốn khóc. Anh khẩn khoản xin tôi đừng bao giờ nghĩ thế, việc tôi có mặt tại Thế Vận Hội là ước mơ lớn nhất của anh, đừng tước bỏ của anh ước mơ ấy. Dù có xảy ra chuyện gì, anh sẽ không chết trước khi tôi có mặt ở vũ đài Thế Vận Hội. Anh bắt tôi hứa sẽ cố gắng.

Tôi vẫn giấu mọi người về bệnh tình thực sự của anh. Chúng tôi dự định sẽ làm đám cưới sau khi kết thúc Thế Vận Hội nên tôi không nói gì cho hai bên gia đình cả.

Hằng ngày tôi sống mà không biết phải làm gì. Tôi vẫn luyện tập nhưng không thể tập trung tâm trí, đương nhiên là thành tích không lên. Trong đầu tôi cũng từng xuất hiện ý nghĩ nếu cứ thế này thì thà bỏ thi đấu luôn cho xong, nhưng cứ nghĩ tới khuôn mặt râu rĩ của anh ấy, tôi lại không quyết định được.

Trong lúc một mình đau khổ, tôi tình cờ nghe được lời đồn về tiệm tạp hóa Namiya. Với tia hy vọng mong manh rằng biết đâu sẽ nhận được ý kiến tuyệt vời nào đó, tôi quyết định viết bức thư này.

Tôi gửi kèm theo đây cả phong bì hồi âm. Xin hãy giúp tôi.

Thỏ Ngọc cung trăng."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(2)

2

Đọc xong bức thư, ba đứa quay sang nhìn nhau.

"Thế này là thế nào?" Người lên tiếng đầu tiên là Shota. "Tại sao lại nhét cái thư này vào đây?"

"Vì đang đau khổ chứ sao." Kouhei nói. "Thư viết thế còn gì."

"Tao biết. Ý tao là tại sao lại gửi thư nhờ tư vấn đến tiệm tạp hóa. Lại còn một tiệm đã đóng cửa, không có ai sống."

"Mày hỏi tao thì tao cũng không biết đâu."

"Tao không hỏi mày, Kouhei. Chỉ là tao nêu nghi vấn thôi. Rằng thế này là sao."

Bỏ ngoài tai đoạn nói chuyện của hai đứa, Atsuya nhòm vào trong phong bì. Bên trong có một chiếc phong bì được gấp gọn, phần người nhận đề "Thỏ Ngọc cung trăng" bằng bút dạ.

"Việc này nghĩa là sao nhỉ?" Cuối cùng Atsuya cũng lên tiếng. "Có vẻ không phải là một trò đùa được tính toán. Cô ta thực lòng muốn nhờ tư vấn đấy. Lại còn về chuyện khá nan giải nữa."

"Không phải là gửi nhầm à." Shota nói. "Nhầm với tiệm tạp hóa nào đó nhận tư vấn thật ấy, chắc là thế rồi."

Atsuya cầm đèn pin, đứng dậy. "Tao sẽ đi kiểm tra."

Nói rồi Atsuya ra ngoài bằng cửa sau rồi vòng ra phía trước tiệm. Nó dùng đèn pin rọi vào tấm biển hiệu lấm lem.

Nó căng mắt ra nhìn. Tuy sơn đã bị tróc, rất khó đọc nhưng chữ sau từ "tạp hóa" chắc chắn là "Namiya".

Nó quay vào nhà, nói lại điều đó với Shota và Kouhei.

"Vậy thì đúng là tiệm này à. Bình thường có ai nghĩ nhét thư vào cái tiệm bỏ hoang này sẽ nhận được hồi âm không nhỉ?" Shota nghiêng đầu thắc mắc.

"Hay là nhầm tên Namiya." Người nói là Kouhei. "Ở đâu đó có một tiệm tạp hóa Namiya thật, vì tên giống nhau nên bị nhầm."

"Không, không thể có chuyện đó. Dòng chữ trên biển hiệu rất mờ, nếu không nghĩ đây là Namiya thì không nhìn ra đâu. Với lại..." Atsuya lấy tờ tuần san ban nãy ra. "Tao có cảm giác đã nhìn thấy ở đâu đó rồi."

"Nhìn thấy?" Shota hỏi.

"Nhìn thấy chữ Namiya. Hình như trong tờ tuần san này thì phải."

"Hả?"

Atsuya mở phần mục lục của tờ tuần san. Nó liếc qua thật nhanh rồi lập tức dừng lại một chỗ.

Bài báo đó có tên là "Cực kỳ nổi tiếng! Tiệm tạp hóa gỡ rối tơ lòng".

"Đây này. Không phải là Namiya mà là Nayami..."

(Trong tiếng Nhật, từ "nayami" (phát âm hơi giống với tên Namiya của tiệm tạp hóa) có nghĩa là "điều phiền muộn")

Nó mở trang đó ra. Nội dung bài báo như sau:

"Một tiệm tạp hóa giúp giải đáp đủ mọi thắc mắc đang rất được khen ngợi. Đó là tiệm tạp hóa Namiya nằm ở thành phố XX. Nếu nhét thư nhờ giải đáp thắc mắc qua khe nhận thư ở cửa cuốn vào đêm hôm trước, ngày hôm sau bạn sẽ nhận được thư hồi âm trong hộp nhận sữa ở phía sau tiệm. Chủ tiệm tạp hóa, ông Namiya Yuji (72 tuổi) vừa cười vừa chia sẻ:

'Cơ duyên có lẽ bắt đầu từ lần nói đùa với bọn trẻ con hàng xóm. Chúng cố tình đọc chệch tên tiệm Namiya thành Nayami, Nayami. Biển hiệu của tiệm ghi là 'Nhận đặt hàng. Xin cứ hỏi', thế là bọn trẻ hỏi tôi là ông ời, vậy bọn cháu hỏi ông những khúc mắc của bọn cháu được không. Tôi bảo được chứ, các cháu cứ hỏi ông bất cứ khúc mắc gì và bọn nó hỏi thật. Xuất phát từ một lời nói đùa nên ban đầu toàn là những lời nhờ tư vấn tào lao thôi. Kiểu như cháu ghét học lắm nhưng lại muốn số liên lạc toàn là điểm 100 thì phải làm sao. Nhưng khi tôi khẳng khái giữ nguyên chính kiến, trả lời đầy đủ thì những lời xin tư vấn nghiêm túc tăng lên. Chẳng hạn như cháu khổ quá vì bố mẹ suốt ngày cãi nhau. Kể từ đó, tôi yêu cầu các câu hỏi phải được viết thành thư và cho vào khe nhận thư ở cửa cuốn. Thư hồi âm sẽ để trong hộp nhận sữa ở cửa sau. Làm vậy, tôi có thể hồi âm được cả thư nhờ tư vấn mà không xưng danh. Rồi bắt đầu có cả các thư xin tư vấn của người lớn. Tôi biết, có hỏi ông già tầm thường này cũng hoài công thôi nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ và hồi âm lại.'

Được biết những câu hỏi nhờ tư vấn về tình yêu chiếm đa số.

'Khoản đó là tôi kém nhất đấy.' Ông Namiya nói. Có vẻ như đó cũng là

điều phiền muộn của chính bản thân ông."

Bài báo có kèm một bức ảnh nhỏ. Bức ảnh đó, không có gì nhầm lẫn, chính là ảnh tiệm tạp hóa này. Một ông lão nhỏ thó đang đứng trước tiệm.

"Không phải vô tình mà tờ tuần san này ở đây đâu, có nguyên do đấy. Bởi trên đó đang chuyện về tiệm. Không, kể cả thế đi nữa..." Atsuya lẩm bẩm.
"Lạ thật. Tiệm tạp hóa Namiya gỡ rồi tờ lòng à. Giờ mà vẫn có người nhờ tư vấn ư? Hơn bốn mươi năm rồi còn gì." Nó nói rồi nhìn bức thư từ "Thỏ Ngọc cung trăng".

Shota cầm bức thư lên.

"Trong thư viết là có nghe lời đồn. Lời đồn về tiệm tạp hóa Namiya. Kiểu như mới nghe được gần đây vậy. Nghĩa là giờ vẫn còn lời đồn đó à?"

Atsuya khoanh tay. "Cũng có thể. Dù tao thấy không hợp lý."

"Hay là nghe được từ người già đăng trí nào." Kouhei nói. "Người đó không biết là tiệm tạp hóa Namiya đã ra nông nổi này nên đã kể cho cô Thỏ Ngọc."

"Không, giả sử là như thế đi nữa thì ngay khi nhìn thấy căn nhà này cũng phải thấy lạ rồi chứ. Rõ ràng là làm gì có ai sống ở đây."

"Vậy thì đầu óc cô Thỏ Ngọc đó có vấn đề rồi. Đau khổ quá dẫn đến quẩn trí."

Atsuya lắc đầu. "Tao nghĩ đây không phải thư do người đầu óc có vấn đề viết đâu."

"Nếu vậy thì là sao?"

"Thì tao đang nghĩ đây."

"Có lẽ nào." Shota lên giọng. "Giờ vẫn còn?"

Atsuya nhìn Shota. "Còn cái gì?"

"Thì chuyện gỡ rồi tơ lòng đó. Ở đây này."

"Ở đây? Ý mà là?"

"Nghĩa là bây giờ tuy không ai sống ở đây nhưng vẫn tiếp tục nhận gỡ rồi. Ông già đó sống ở một nơi khác, thỉnh thoảng mới đến để lấy thư. Ông sẽ cho thư hồi âm vào hộp nhận sữa ở cửa sau. Giải thích vậy nghe hợp lý hơn."

"Đúng là hợp lý thật, nhưng trong trường hợp đó thì ông già vẫn còn sống. Tức là đã trên một trăm tuổi."

"Hoặc có ai đó làm thay."

"Nhưng làm gì có dấu vết người ra vào đâu."

"Không cần vào nhà. Chỉ cần mở cửa cuốn là lấy được thư rồi."

Shota nói có phần đúng, cần phải kiểm chứng lại nên ba đưa đi ra phía tiệm. Nhưng khi kiểm tra, ba đưa thấy cửa cuốn được hàn lại từ bên trong, không thể mở được.

"Chết tiệt." Shota bật ra câu chửi thề. "Thế này nghĩa là sao."

Ba đưa quay lại phòng kiểu Nhật. Atsuya đọc bức thư của "Thỏ Ngọc cung trăng" thêm lần nữa.

"Này, làm gì bây giờ?" Shota hỏi Atsuya.

"Chà, việc gì phải bận tâm chứ. Đẳng nào đến sáng bọn mình chả ra khỏi

đây." Atsuya cho lại bức thư vào phong bì rồi đặt lên chiếu.

Lại một khoảng im lặng. Có tiếng gió thổi. Ánh nến khẽ lay động.

"Không biết người này định tính sao." Kouhei thì thào.

"Cái gì cơ?" Atsuya hỏi.

"Thì đó." Kouhei nói tiếp. "Thế Vận Hội đó. Chắc là sẽ từ bỏ nhỉ."

"Chà." Atsuya lắc đầu.

"Sao mà bỏ được." Người nói là Shota. "Bởi anh người yêu mong cô ấy sẽ tham dự Thế Vận Hội."

"Nhưng mà người mình yêu đang lâm bệnh sắp chết. Tình cảnh như thế thì làm sao mà luyện tập được. Nên ở cạnh người yêu thì hơn. Chắc anh người yêu cũng thực sự muốn vậy đấy." Kouhei phản bác với giọng mạnh mẽ hiếm thấy.

"Tao nghĩ là không đâu. Anh người yêu chống chọi với bệnh tật vì muốn được thấy hình ảnh rạng rỡ của cô ấy. Tao nghĩ anh ta đang cố gắng để ít nhất có thể kéo dài sự sống tới ngày đó. Nếu cô ấy mà từ bỏ Thế Vận Hội, anh ta sẽ không còn động lực để sống nữa."

"Nhưng mà, trong thư cũng viết rồi đấy, tao nghĩ cô ấy có làm gì cũng không tập trung được đâu. Tình hình như thế cũng không thể tham dự Thế Vận Hội. Không được gặp người yêu, nguyện ước cuối cùng không thành, chẳng phải sẽ mất cả chì lẫn chài sao."

"Vậy nên cô ấy buộc phải cố gắng hết sức thôi. Giờ không phải lúc suy nghĩ này nọ. Phải luyện tập hết mình, vì cả người yêu nữa, dù gì cũng phải giành được suất tham dự Thế Vận Hội, chỉ còn cách đó thôi."

"Hả?" Kouhei nhăn mặt. "Là tao thì tao chịu thôi."

"Tao có bảo mày làm đâu. Tao đang nói cái cô Thổ Ngọc này cơ mà."

"Không, tao không thể bảo người khác làm điều mà tao không thể làm. Nếu là mày thì sao hả Shota? Mày làm được không?"

Bị Kouhei hỏi, Shota lúng túng. Nó xì mặt, quay sang Atsuya hỏi: "Thế Atsuya thì sao?"

Atsuya lần lượt nhìn mặt hai đứa.

"Chúng mày đang nói cái gì mà nghiêm trọng thế? Bọn mình việc gì phải nghĩ đến chuyện đó."

"Vậy lá thư này mày định sao?" Kouhei hỏi.

"Sao à... chả sao cả."

"Nhưng phải hồi âm gì đó chứ. Không thể để mặc vậy được."

"Hả?" Atsuya nhìn lại bộ mặt tròn xoe của Kouhei. "Mày muốn viết thư hồi âm hả?"

Kouhei gật đầu.

"Chẳng phải nên viết sao. Bởi bọn mình đã tự tiện bóc thư mà."

"Mày nói gì thế. Chỗ này vốn dĩ làm gì có ai ở. Chính người nhét bức thư vào một nơi thế này mới có lỗi. Không có thư hồi âm là chuyện đương nhiên rồi. Shota cũng nghĩ vậy phải không?"

Shota xoa cằm. "Ừ, mày nói thế cũng đúng."

"Chứ còn gì? Cứ mặc vậy đi. Đừng có làm chuyện thừa thãi."

Atsuya đi ra phía cửa hàng, mang mấy cuộn giấy shoji dán cửa lại rồi đưa cho hai thằng.

"Này, trải ra mà ngủ đi."

Shota đáp "Thank you", Kouhei nói "Cảm ơn" và nhận cuộn giấy.

Atsuya trải giấy lên chiếu, thận trọng nằm xuống. Nó nhắm mắt định ngủ nhưng không thấy hai thằng kia có động tĩnh gì nên nó lại mở mắt, ngهنển cổ lên.

Hai thằng kia vẫn ngồi khoanh chân ôm cuộn giấy.

"Chẳng lẽ không dẫn theo được à." Kouhei lẩm bẩm.

"Dẫn ai cơ?" Shota hỏi.

"Người yêu. Dẫn anh người yêu đang lâm bệnh đó. Nếu có thể dẫn người yêu cùng đi tập huấn, tập trung đội tuyển thì cô ấy vẫn có thể luyện tập, thi đấu mà vẫn được ở cạnh người yêu."

"Ôi, chuyện đó sao được. Anh ta đang bị bệnh cơ mà. Mà lại chỉ sống được nửa năm nữa thôi."

"Nhưng mình đâu biết anh ta có đi lại được hay không. Nếu ở mức di chuyển được bằng xe lăn thì vẫn có thể dẫn theo được chứ?"

"Nếu thế thì cô ấy đã chẳng nhờ tư vấn làm gì. Chắc là đang nằm liệt giường, không thể đi lại được rồi."

"Thế à?"

"Ừ, chắc là vậy rồi."

"Này." Atsuya lên tiếng. "Bọn mày định huyen thuyền đến bao giờ thế? Tao đã bảo là kệ đi rồi cơ mà."

Hai đứa kia tiu nghỉu ngậm miệng lại, gục đầu xuống. Nhưng ngay sau đó, Shota ngẩng lên.

"Tao hiểu điều Atsuya nói, nhưng tao không thể kệ được. Cô Thổ Ngọc này có vẻ là lo lắng thật đấy. Chẳng nhẽ mày không muốn làm gì đó cho cô ấy sao?"

Atsuya khịt mũi rồi ngồi hằn dặt.

"Muốn làm gì à? Mày đừng làm tao phì cười. Những kẻ như bọn mình thì làm được gì? Tiền không, học vấn không, mối quan hệ cũng không. Bọn mình chỉ làm được mấy việc vớ vẩn như vào nhà người ta chôm đồ thôi. Ấy thế mà cũng không được như dự tính. Cứ tưởng cuỗm được thứ có giá, đã vậy cái xe dùng để chạy trốn lại lăn đùng ra hỏng. Thế nên giờ mới phải ở một nơi thế này, người ngợm đầy bụi. Những kẻ chẳng có lấy một điểm để hài lòng về bản thân như bọn mình thì sao có thể tư vấn được cho người khác."

Đợi Atsuya nói một tràng xong, Shota gục xuống như thể cổ bị rứt vào trong.

"Giờ mau ngủ đi. Trời sáng người đi làm sẽ túa ra đường. Chúng ta hòa vào dòng người đó rồi trốn đi." Nói xong, Atsuya lại nằm xuống.

Cuối cùng thì Shota cũng bắt đầu trải giấy ra. Nhưng động tác rất chậm chạp.

"Này." Kouhei ngáp ngừng nói. "Hay là cứ viết cái gì đó?"

"Cái gì là cái gì?" Shota hỏi.

"Thì viết hồi âm đó. Cứ thế này tao thấy sao đó..."

"Mày điên à?" Atsuya nói. "Mày bận tâm tới chuyện đó làm gì?"

"Nhưng mà chỉ cần mình viết gì đó thôi, tao nghĩ sẽ khác lắm. Chẳng phải vẫn hay có chuyện rằng chỉ cần được nghe thôi cũng thấy biết ơn sao? Người này đang rất đau khổ vì không thể tâm sự với ai. Dù không đưa ra được lời khuyên gì to tát nhưng nếu mình trả lời rằng tôi rất hiểu phiền muộn của cô, hãy cố gắng lên thì chắc cô ấy sẽ cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút."

"Chắc." Atsuya thốt lên. "Mày thích thì làm. Đồ dở hơi."

Kouhei đứng dậy. "Có gì để viết không nhỉ?"

"Có đồ văn phòng phẩm đấy."

Shota và Kouhei đi ra cửa tiệm, sục sạo một hồi rồi quay lại.

"Có thứ để viết không?" Atsuya hỏi.

"Có. Bút dạ chẳng còn cái nào viết được nhưng bút bi thì còn. Có cả giấy viết thư nữa." Kouhei hớn hờ đáp rồi đi vào phòng bếp bên cạnh. Nó mở tờ giấy viết thư đặt lên bàn và ngồi xuống ghế. "Nào, viết gì bây giờ?"

"Thì mày vừa nói đấy thôi. Rằng tôi rất hiểu nỗi phiền muộn của cô, hãy cố gắng lên. Viết thế chứ sao nữa." Atsuya nói.

"Viết thế có cụt lùn quá không?"

Atsuya tặc lưỡi. "Tùy mày."

"Viết như ban nãy thì sao? Phương án là đưa cả người yêu đi ấy." Shota

nói.

"Chính mày chả bảo nếu làm được thế thì đã không nhờ tư vấn còn gì Shota."

"Ban này tao có nói thế nhưng tao nghĩ cứ thử xác minh lại xem sao."

Kouhei hướng khuôn mặt hoang mang sang phía Atsuya. "Mày nghĩ sao?"

"Tao không biết." Atsuya ngoảnh đi.

Kouhei cầm bút bi lên. Nhưng trước khi bắt đầu viết, nó lại quay sang nhìn Atsuya và Shota.

"Mở đầu bức thư thường viết thế nào nhỉ?"

"Ờ, hình như có câu gì đó. Đại loại như kiểu 'Kính thưa' hay 'Kính gửi'." Shota nói. "Nhưng mà cần gì. Ngay cả thư nhờ tư vấn này cũng có viết gì đâu. Mày cứ viết như là email thôi."

"À, thế hả. Cứ coi như email là được nhỉ. Tôi đã đọc email, à không, đọc thư của cô rồi. Tôi, đã, đọc, thư, của, cô, rồi..."

"Mày không cần đọc thành tiếng đâu." Shota nhắc.

Tiếng đưa bút của Kouhei vọng đến cả tai Atsuya. Có vẻ nó ấn bút khá mạnh.

Lát sau, Kouhei bảo "Xong rồi" và đem bức thư tới.

Shota đón lấy bức thư. "Chữ xấu thế."

Atsuya cũng ngó vào xem. Công nhận chữ thẳng Kouhei xấu thật. Đã thế còn toàn viết bằng chữ mềm.

"Tôi đã đọc thư của cô. Cô thật vất vả. Tôi rất hiểu nỗi phiền muộn của cô. Tôi có ý này, chỉ cần cô đưa anh ấy cùng tới nơi cô đến thôi. Tôi xin lỗi vì không đưa ra được gợi ý gì hay."

"Mày thấy sao?" Kouhei hỏi.

"Chà, được đấy." Shota đáp rồi quay sang Atsuya để tìm sự đồng tình.
"Atsuya nhỉ?"

"Sao chả được." Atsuya nói.

Kouhei cẩn thận gấp bức thư lại, cho vào phong bì gửi kèm có đề tên "Thỏ Ngọc cung trăng". "Tao ra cho vào hộp đây." Nó nói rồi đi ra ngoài bằng cửa sau.

Atsuya thở dài.

"Thật chẳng biết nó nghĩ gì nữa. Giờ là lúc đi tư vấn cho người đứng nước lũ sao. Đến cả Shota, mày cũng hòa theo, chúng mày làm gì thế?"

"Đừng có nói thế. Chả mấy khi mà."

"Cái gì. Chả mấy khi nghĩa là sao?"

"Nghĩa là bình thường chúng ta có bao giờ lắng nghe phiền muộn của ai đâu. Chẳng ai có ý định nhờ bọn mình tư vấn cả. Có lẽ cả đời này sẽ không có ai. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Làm một lần có sao đâu nào."

"Hừm." Atsuya lại khịt mũi. "Cái đó gọi là không biết thân biết phận đấy."

Kouhei quay vào.

"Nắp hộp nhận sữa chặt như gì ấy. Chắc lâu rồi không có ai động tới."

"Thì đúng rồi còn gì. Thời này mà còn đi giao sữa à..." Nói đến đó, Atsuya dừng lại. "Này Kouhei, găng tay của mày đâu rồi?"

"Găng tay? Đây chứ đâu." Nó chỉ vào bàn.

"Mày tháo ra từ lúc nào đấy?"

"Lúc viết thư. Đeo vào khó viết lắm..."

"Đồ ngu." Atsuya đứng dậy. "Vân tay mày sẽ lưu lại trên giấy viết thư mất."

"Vân tay? Có gì không ổn à?"

Atsuya nhướn muốn bộp một phát vào cái má phúng phính của Kouhei, thẳng đang hỏi với bộ mặt dần thộn.

"Rồi cảnh sát sẽ phát hiện ra bọn mình từng trốn ở đây. Nếu như cái cô tên Thổ Ngọc đó không đến lấy thư thì sao? Chúng ta sẽ bị điều tra dấu vân tay, một phát là xong luôn."

"Ờ... công nhận."

"Hừm, tao đã bảo đừng có làm gì thừa thãi rồi." Atsuya cầm đèn pin, sải bước dài đi qua phòng bếp để ra ngoài bằng cửa sau.

Nắp hộp nhận sữa đang đóng kín. Đúng như Kouhei nói, nắp rất chặt. Nhưng nó vẫn cố mở ra.

Atsuya rọi đèn pin vào bên trong. Song bên trong trống trơn.

Nó mở cửa sau, gọi vói vào trong. "Này, Kouhei, mày cho thư vào đâu thế?"

Kouhei vừa xỏ tay vào găng vừa đi ra.

"Đâu là sao, cho vào cái hộp nhận sữa đó."

"Không có."

"Hả, không thể nào..."

"Hay mày tưởng là cho vào trong nhưng lại rơi ra ngoài?" Atsuya rọi đèn xuống mặt đất.

"Không có chuyện đó đâu. Tao chắc chắn đã cho vào rồi mà."

"Thế nó biến đi đâu?"

"Chà." Kouhei đang nghiêng đầu thắc mắc thì có tiếng chân huỳnh huỵch lao tới. Là Shota.

"Có chuyện gì thế?" Atsuya hỏi.

"Tao nghe thấy có tiếng động ở phía cửa hàng nên ra xem thì thấy cái này rơi ở dưới khe nhận thư." Thử Shota chìa ra với khuôn mặt tái mét là một chiếc phong bì.

Atsuya nín thở. Nó tắt đèn pin, nén tiếng bước chân, chầm chậm lách qua hông căn nhà. Từ trong bóng tối, nó khẽ nhìn về phía trước cửa hàng.

Nhưng...

Ở đó không một bóng người. Cũng không có vẻ là ai đó vừa rời đi.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(3)

3

"Cảm ơn tiệm đã hồi âm nhanh chóng. Sau khi cho bức thư vào khe nhận thư của tiệm tối hôm qua, cả ngày hôm nay tôi cứ nghĩ mãi không biết có phải mình đã quấy rầy tiệm vì nhờ tư vấn một chuyện rắc rối hay không. Tôi đã thở phào nhẹ nhõm khi nhận được hồi âm của tiệm.

Tiệm Namiya thắc mắc vậy cũng đúng thôi. Nếu được, tôi cũng muốn đưa anh ấy theo đi du đấu hoặc tập trung đội tuyển. Nhưng xét tình trạng bệnh tật của anh ấy thì điều này là bất khả. Anh ấy đang điều trị tích cực trong bệnh viện để ngăn cản bệnh tiến triển.

Có thể tiệm sẽ nghĩ rằng nếu vậy thì tôi chỉ cần luyện tập ở chỗ gần anh ấy là được. Nhưng quanh bệnh viện anh ấy nằm không có địa điểm hay cơ sở nào để tôi có thể luyện tập. Hiện tại, chỉ những ngày không phải luyện tập tôi mới có thời gian đến thăm anh ấy.

Ngay cả lúc này đây, ngày xuất phát của đợt tập trung mới cũng đã cận kề. Hôm nay tôi vừa đến gặp anh ấy. Anh bảo tôi hãy mang thành tích về và tôi đã gật đầu. Thật lòng, tôi muốn nói với anh là tôi không muốn đi, tôi muốn ở bên anh nhưng đã cố kìm lại. Bởi tôi biết, nếu nói vậy, anh ấy sẽ đau lòng lắm.

Tôi chỉ ước dù xa nhau, tôi vẫn có thể được nhìn thấy gương mặt anh ấy.

Tôi cứ mơ mình có cái điện thoại ti vi giống như trong truyện tranh. Đúng là trốn tránh hiện thực nhỉ.

Tiệm Namiya à, cảm ơn tiệm đã lắng nghe điều phiền muộn của tôi. Chỉ cần trút được nỗi lòng qua thư thế này tôi cũng thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

Tôi biết tự tôi phải đưa ra câu trả lời nhưng nếu tiệm có gợi ý gì, xin hãy hỏi âm cho tôi biết. Ngược lại, nếu tiệm nghĩ rằng chẳng thể đưa ra lời khuyên gì nữa, xin cứ viết để tôi hay. Tôi không muốn làm phiền tới tiệm.

Nhưng dù thế nào thì ngày mai tôi vẫn ghé qua kiểm tra hộp nhận sữa.

Rất mong nhận được sự giúp đỡ.

Thỏ Ngọc cung trăng."

Người đọc thư sau cùng là Shota. Nó ngẩng lên, chớp mắt hai cái. "Cái này nghĩa là sao?"

"Tao không biết." Atsuya nói. "Tóm lại là thế nào? Cái này là gì?"

"Là thư hồi âm chứ gì nữa. Từ cô Thỏ Ngọc đó."

Cả Atsuya và Shota cùng nhìn sang Kouhei khi thấy nó đáp vậy.

"Ý tao là sao nó đến luôn rồi." Câu hỏi giống nhau bật ra từ miệng hai đứa.

"Sao ư..." Kouhei gãi đầu.

Atsuya chỉ ra phía cửa sau.

"Mày bỏ thư vào hộp nhận sữa mới được năm phút. Ngay sau đấy tao ra xem thì bức thư đó đã biến mất. Giả sử người lấy đi là cái cô tên Thỏ Ngọc

thì để viết bức thư hồi âm thế này cũng phải mất thời gian đấy. Vậy mà ngay lập tức bức thư thứ hai đã được nhét vào đây. Quả là kỳ lạ."

"Tao biết là kỳ lạ nhưng đây rõ ràng là thư hồi âm của cô Thỏ Ngọc còn gì. Bởi cô ấy trả lời đúng những gì tao hỏi."

Atsuya không thể phản bác lời của Kouhei. Nó nói đúng.

"Đưa tao mượn." Atsuya nói rồi giằng lá thư từ tay Shota. Nó đọc lại lần nữa. Nếu không biết thư hồi âm của Kouhei thì không thể viết được bức thư như vậy.

"Chết tiệt, thế này là sao. Hay chúng ta đang bị ai đó chơi?" Shota nói với giọng bức bối.

"Phải đấy." Atsuya chỉ tay vào ngực Shota. "Ai đó đang điều khiển vụ này."

Atsuya ném bức thư đi và mở tủ âm tường ở bên cạnh. Bên trong chỉ có chăn và thùng các tông.

"Atsuya, mày làm cái gì thế?" Shota hỏi.

"Tao kiểm tra xem có ai đang trốn ở đây không. Chắc chắn ai đó đã nghe trộm đoạn trao đổi của bọn mình trước khi Kouhei viết thư và rồi viết thư hồi âm trước bọn mình một bước. Mà không, cũng có thể là đặt máy nghe trộm. Bọn mày cũng kiểm tra quanh đó đi."

"Đợi đã. Ai lại đi làm chuyện đó chứ?"

"Làm sao tao biết được. Một kẻ tọc mạch nào đó có sở thích trêu chọc người khác đang trốn trong căn nhà hoang này." Atsuya rọi đèn pin vào bên trong bàn thờ.

Tuy nhiên Shota và Kouhei không hề động đậy.

"Gì thế. Sao chúng mày không tìm?"

Thấy Atsuya hỏi, Shota lúng túng.

"Không, tao nghĩ không phải đâu. Không thể có người đi làm chuyện ấy."

"Nhưng sự thật là có còn gì. Chỉ có thể nghĩ như vậy thôi."

"VẬY Ừ." Shota tỏ vẻ chán nản. "Thế còn việc bức thư biến mất khỏi hộp nhận sửa?"

"Chuyện đó thì... là một trò bịp bợm nào đó. Có loại giống như ảo thuật đấy."

"Trò bịp bợm à."

Kouhei sau khi đọc lại lần nữa bức thư thứ hai bèn ngẩng lên nói: "Cô này hơi lạ."

"Lạ cái gì?" Atsuya hỏi.

"Trong đây viết là giá mà có điện thoại ti vi. Chẳng lẽ cô ta không có điện thoại di động? Hoặc là điện thoại không có chức năng gọi thoại có hình?"

"Ý cô ta là ở trong bệnh viện thì không thể dùng được điện thoại di động." Shota đáp.

"Nhưng còn viết là giống như trong truyện tranh. Người này chắc chắn không biết loại điện thoại di động có chức năng gọi thoại có hình."

"Không thể nào. Thời buổi này làm gì có chuyện đó."

"Không, tao nghĩ chắc chắn là thế đấy. Được rồi, để tao bảo cho cô ấy biết." Kouhei đi về phía bàn ăn ở trong bếp.

"Này, mày làm gì thế? Lại định viết hồi âm à? Chỉ là chúng ta đang bị trêu thôi." Atsuya nói.

"Chuyện đó mình vẫn chưa biết mà."

"Chắc chắn đang bị trêu rồi. Ngay cả đoạn trao đổi này cũng đang bị nghe và giờ họ lại viết thư trước chúng ta đấy... Không, đợi đã." Trong đầu Atsuya chợt nảy ra một ý. "Phải rồi. Này Kouhei, viết hồi âm đi. Tao vừa nảy ra ý này hay lắm."

"Cái gì, sao tự nhiên lại... Mày sao thế?" Shota hỏi. "Cứ làm đi. Mày sẽ hiểu ngay thôi."

Cuối cùng Kouhei cũng bảo "Đã xong" và đặt bút xuống. Atsuya đứng bên cạnh, nhòm xuống tờ giấy. Chữ Kouhei vẫn xấu vậy.

"Tôi đã đọc bức thư thứ hai. Tôi sẽ cho cô biết một điều rất hay. Có loại 'keitai' có thể nói chuyện qua màn hình đấy. Hãng nào cũng có loại này. Cô chỉ cần lén gọi sao để bệnh viện không phát hiện là được."

(Keitai trong tiếng Nhật có nghĩa là "điện thoại di động")

"Thế này được không?" Kouhei hỏi.

"Được chứ sao không." Atsuya nói. "Thế nào mà chả được. Mau cho vào phong bì đi."

Trong bức thư thứ hai cũng có kèm một phong bì đề người nhận là "Thỏ Ngọc cung trăng". Kouhei gấp bức thư vừa viết và cho vào phong bì.

"Tao sẽ đi cùng. Shota, mày ở đây nhé." Atsuya cầm đèn pin, đi ra phía

cửa sau.

Ra đến ngoài, nó nhìn theo đến lúc Kouhei bỏ bức thư vào hộp nhận sữa.

"Xong rồi, Kouhei, mày nấp vào đâu đó và canh cái hộp này nhé."

"Tao hiểu rồi. Còn mày thì sao hả Atsuya?"

"Tao sẽ đi ra đằng trước. Tao sẽ canh xem ai sẽ bỏ thư vào."

Atsuya men theo hông căn nhà, từ trong bóng tối, nó thám thính tình hình trước nhà. Chưa thấy có ai cả.

Đứng canh một lúc thì nó cảm giác có người đằng sau. Nó ngoảnh lại, đúng lúc Shota đang tới gần.

"Gì thế. Tao bảo mày cứ ở trong nhà cơ mà." Atsuya nói.

"Có ai xuất hiện không?"

"Chưa thấy. Thế nên tao mới canh thế này chứ."

Lập tức, mặt Shota trở nên thất thần. Miệng nó há nửa chừng.

"Sao? Có chuyện gì?"

Shota chìa chiếc phong bì ra trước mặt Atsuya: "Đến rồi này."

"Cái gì đến?"

"Thì đây." Shota liếm môi. "Bức thư thứ ba."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(4)

4

"Cảm ơn tiệm đã tiếp tục hồi âm thư của tôi. Chỉ cần có người hiểu được tâm trạng của mình là tôi cũng thấy lòng vơi đi đôi chút.

Có điều, hãy thứ lỗi cho tôi, thư hồi âm lần này của tiệm tôi không hiểu lắm, hay nói thật là hoàn toàn không hiểu được ý đồ của tiệm Namiya.

Nguyên nhân có thể là do tôi còn ít học, thiếu hiểu biết. Có lẽ vì thế mà tôi không hiểu được lời nói đùa tiệm Namiya viết để khích lệ tôi. Thật sự là xấu hổ quá.

Mẹ tôi thường bảo rằng: 'Có gì không hiểu đừng đem đi hỏi người khác ngay. Mình phải tự tìm hiểu trước'. Vì vậy tôi đã cố gắng tự tìm hiểu. Nhưng lần này thì tôi không tài nào hiểu được.

Keitai là gì vậy?

Từ này viết bằng chữ cứng, tôi tưởng đó là từ ngoại lai nên tra thử nhưng không thấy. Nếu là từ tiếng Anh, tôi đoán sẽ đánh vần là "catie" hoặc "katy" nhưng không phải. Từ này không phải tiếng Anh ạ?

Nếu không biết được nghĩa của từ 'keitai' này thì những lời quý báu của tiệm Namiya sẽ chỉ là 'nước đổ đầu vịt', 'đàn gảy tai trâu' đối với tôi. Nếu

được, xin tiệm cho tôi biết nghĩa của từ này.

Tôi thành thật xin lỗi vì đã làm phiền tiệm chuyện cón con này trong lúc tiệm đang bận rộn.

Thỏ Ngọc cung trăng."

Đặt ba bức thư của "Thỏ Ngọc cung trăng" lên bàn, ba đứa ngồi xuống ba chiếc ghế xung quanh.

"Sắp xếp lại xem nào." Shota lên tiếng. "Lần này bức thư Kouhei bỏ vào hộp nhận sữa cũng biến mất. Kouhei đã đứng canh suốt nhưng không thấy ai lại gần hộp nhận sữa. Trong khi đó, Atsuya theo dõi mặt trước tiệm cũng không thấy ai lại gần cửa cuốn. Thế mà bức thư thứ ba vẫn được nhét vào. Câu chuyện đến đây có gì đó không đúng với thực tế."

"Công nhận." Atsuya đáp ngắn gọn. Kouhei thì im lặng gật đầu.

"Nghĩa là," Shota giơ ngón trỏ lên, "không có ai lại gần căn nhà này, thế mà thư của Kouhei vẫn biến mất và thư của Thỏ Ngọc được gửi tới. Tao đã kiểm tra kỹ hộp nhận sữa lẫn cửa cuốn nhưng không thấy có trò gì ở đây cả. Chúng mày nghĩ sao?"

Atsuya ngả cả người ra ghế, đưa hai tay ra ôm sau gáy.

"Vì không biết nên giờ bọn mình mới thắc mắc thế này chứ."

"Kouhei nghĩ sao?"

Kouhei lắc cái má phúng phính. "Tao không biết."

"Shota, mày thì biết à?"

Nghe Atsuya hỏi, Shota nhìn xuống lá thư thứ ba. "Chúng mày không

thấy bất thường à? Người này không biết về điện thoại di động. Tưởng đó là từ ngoại lai."

"Chỉ là trêu bạn mình thôi."

"Vậy à?"

"Vậy đấy. Thời nay làm gì có người Nhật nào không biết đến điện thoại di động."

Nghe xong, Shota chỉ tay vào bức thư thứ nhất.

"Còn cái này thì sao? Ở đây viết là Thế Vận Hội vào năm tới. Nhưng nghĩ mà xem, sang năm không có Thế Vận Hội mùa đông lẫn Thế Vận Hội mùa hè. Vừa mới kết thúc Thế Vận Hội ở London mà."

"Ồ." Atsuya buột miệng. Để đánh trống lảng, nó nhăn mặt, lấy tay cọ cọ dưới mũi. "Bị nhầm, hẳn là thế rồi."

"Nhầm à. Chẳng lẽ lại nhầm một chuyện như thế. Đây là kỳ đại hội mình đặt mục tiêu sẽ tham gia cơ mà. Có vẻ cô ấy không biết đến sự tồn tại của gọi thoại có hình thật, chúng mày có thấy là cô ấy hơi bị lạc hậu không?"

"Tao cũng nghĩ thế nhưng..."

"Còn một chuyện này nữa." Shota chùng giọng. "Một chuyện rất kỳ lạ. Lúc ở bên ngoài, tao mới phát hiện ra."

"Mày phát hiện ra chuyện gì."

Sau một thoáng ngập ngừng, Shota nói:

"Di động của Atsuya bây giờ chỉ mấy giờ?"

"Di động?" Atsuya rút di động trong túi ra, nhìn phần hiển thị. "3 giờ 40 phút sáng."

"Ừ. Vậy là bọn mình đến đây được hơn một tiếng rồi."

"Ờ. Việc đó thì sao?"

"Ừ, đi theo tao." Shota đứng dậy.

Cả bọn lại ra ngoài từ cửa sau. Shota đứng ở lối đi giữa căn nhà và nhà kho, ngược nhìn bầu trời đêm.

"Lần đầu tiên khi đi qua đây, tao nhận ra mặt trăng ở ngay trên đầu."

"Tao cũng thấy thế. Chuyện đó thì sao?"

Shota nhìn chăm chăm vào mặt Atsuya.

"Mày không thấy lạ sao? Hơn một tiếng trôi qua rồi mà vị trí mặt trăng hầu như không thay đổi."

Không hiểu Shota đang nói gì nên Atsuya lúng túng mất một giây. Nhưng sau đó nó hiểu ra ngay. Tim nó đập thành thịch. Mặt nó nóng bừng, cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Nó rút điện thoại di động ra. Bây giờ là 3 giờ 42 phút sáng.

"Tóm lại là thế nào đây? Tại sao mặt trăng không di chuyển?"

"Hay giờ là mùa mặt trăng ít di chuyển."

"Làm gì có mùa đấy." Shota phủ nhận luôn.

Atsuya hết nhìn điện thoại di động lại nhìn mặt trăng. Nó hoàn toàn không

hiếu đang xảy ra chuyện gì.

"Phải rồi." Shota bắt đầu thao tác điện thoại. Hình như nó đang gọi đi đâu đó.

Mặt nó đanh lại. Mắt còn không kịp chớp.

"Sao thế? Mày đang gọi đi đâu đấy?" Atsuya hỏi.

Shota không nói gì, chìa điện thoại ra. Ý như muốn bảo bọn mày nghe đi.

Atsuya áp điện thoại vào tai. Đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ.

"Xin thông báo. Bây giờ 2 giờ 36 phút sáng."

Ba đứa quay vào trong nhà.

"Không phải điện thoại bị hỏng." Shota nói. "Mà là căn nhà này bất thường."

"Ý mày là có thứ gì đó làm đồng hồ ở điện thoại chạy lung tung?"

Shota không gật đầu trước câu hỏi của Atsuya.

"Tao nghĩ đồng hồ ở điện thoại không chạy lung tung đâu. Nó vẫn hoạt động bình thường. Chỉ là giờ ở điện thoại khác với giờ thực tế thôi."

Atsuya nhíu mày. "Tại sao lại bị như thế?"

"Có thể bên trong và bên ngoài căn nhà này bị chia cắt về mặt thời gian. Cách thời gian trôi qua khác nhau. Cả một khoảng thời gian dài trong nhà chỉ bằng một giây bên ngoài."

"Hả? Mày đang nói gì thế?"

Shota nhìn xuống bức thư rồi nhìn sang Atsuya.

"Rõ ràng không có ai lại gần căn nhà này, thế mà bức thư của Kouhei biến mất, thư của Thổ Ngọc tới. Bình thường không thể có chuyện đó. Nào, giờ thử nghĩ theo hướng này nhé. Ai đó đã lấy thư của Kouhei đi, đọc thư xong rồi mang bức thư tiếp theo tới. Tuy nhiên chúng ta lại không thể nhìn thấy người đó."

"Không thấy? Chẳng lẽ là người tàng hình à?" Atsuya nói,

"A, tao biết rồi, Là trò của hồn ma. Ồi, ở đây có ma ư." Kouhei co rúm người, đưa mắt nhìn quanh.

Shota chậm rãi lắc đầu.

"Không phải người tàng hình, cũng chẳng phải hồn ma. Người đó không phải người ở thế giới này." Nó lần lượt'chỉ. vào ba bức thư. "Đó là người của quá khứ."

"Quá khứ? Cái gì thế?" Atsuya đành giọng.

"Giả thiết của tao là thế này. Khe nhận thư ở cửa cuốn và hộp nhận sữa kết nối với quá khứ. Nếu ai đó ở quá khứ thả bức thư vào tiệm tạp hóa Namiya của thời đó, lập tức bức thư sẽ được gửi đến tiệm của hiện tại. Ngược lại, nếu cho bức thư vào hộp nhận sữa, bức thư sẽ ở trong hộp nhận sữa của quá khứ. Tao không biết việc đó xảy ra như thế nào nhưng nếu nghĩ theo cách đó thì giải thích được mọi chuyện."

"Vậy Thổ Ngọc là người của quá khứ." Shota kết luận.

Atsuya không thể lên tiếng ngay. Nó không biết phải nói gì. Đầu óc nó đang từ chối suy nghĩ.

"Làm gì có chuyện đó?" Cuối cùng Atsuya cũng lên tiếng. "Không thể có chuyện đó được."

"Tao cũng nghĩ thế. Nhưng lại không thể nghĩ khác. Nếu không phải thì Atsuya, mày nghĩ lời giải thích khác đi. Lời giải thích hợp lý ấy."

Bị Shota vặn lại, Atsuya trở nên lúng túng. Dĩ nhiên là nó không có cách giải thích hợp lý.

"Chẳng phải tại mày viết thư hồi âm nên mọi chuyện mới rối rắm thế à." Atsuya nói, nửa như muốn đổ lỗi cho Kouhei.

"Tao xin lỗi..."

"Không cần trách thằng Kouhei đâu. Nếu giả thiết của tao là đúng thì chuyện này đúng là tuyệt vời đấy. Bọn mình đang trao đổi thư với người ở quá khứ." Mắt Shota sáng lên.

Atsuya hoảng loạn. Nó không còn biết phải làm gì nữa.

"Ra thôi." Nó nói rồi đứng dậy. "Ra khỏi đây thôi."

Hai thằng kia ngẩng lên nhìn nó như thể ngạc nhiên lắm.

"Tại sao?" Shota hỏi.

"Bởi vì thấy rợn người chứ sao. Nhỡ làm sao thì rắc rối lắm. Chỉ cần nấu thân thì còn đầy chỗ khác mà. Chứ ở đây bao lâu đi nữa thì thời gian vẫn gần như không trôi. Trời mà không sáng thì bọn mình có trốn ở đây cũng vô nghĩa."

Nhưng hai đứa kia không đồng tình với Atsuya. Đứa nào đứa đấy đều lặng thinh, mặt xị xuống.

"Chúng mày làm sao thế. Nói gì đi chứ." Atsuya quát.

Shota ngẩng mặt lên. Mắt nó chất chứa ánh nhìn nghiêm túc.

"Tao sẽ ở lại thêm chút nữa."

"Hả? Để làm gì?"

Shota nghiêng đầu.

"Để làm gì thì chính tao cũng không biết. Nhưng tao biết là mình đang có một trải nghiệm tuyệt vời. Chả mấy khi có được cơ hội thế này... Không, có lẽ cả đời sẽ không có nữa. Vì thế tao không muốn bỏ phí cơ hội này. Atsuya, mày cứ đi đi. Còn tao, tao sẽ ở đây thêm một lúc nữa."

"Mày định làm gì ở đây?"

Shota nhìn ba bức thư đặt trên bàn.

"Trước mắt tao sẽ viết thư. Vì giao tiếp được với người ở quá khứ là một chuyện quá tuyệt vời."

"Ừ, đúng thế." Kouhei cũng gật đầu nói. "Vả lại cũng phải gỡ rối cho cô Thỏ Ngọc này."

Atsuya nhìn hai đứa rồi hơi lùi lại, lắc đầu thật mạnh.

"Bọn mày điên rồi. Bọn mày đang nghĩ gì thế? Trao đổi thư với người ngày xưa thì có gì vui? Thôi ngay đi. Nhờ bị cuốn vào chuyện điên rồ thì chúng mày định sao? Tao không muốn bị liên lụy đâu."

"Thì tao đã bảo mày cứ đi đi mà." Nét mặt Shota dịu xuống.

Atsuya hít một hơi thật sâu. Nó muốn phản đối nhưng không tìm được lời

nào.

"Chúng mày thích làm gì thì làm. Có chuyện gì tao không biết đâu đấy."

Atsuya quay về phòng kiểu Nhật, lấy túi xách rồi ra ngoài bằng lối cửa sau mà không nhìn mặt hai thằng kia. Nó ngược lên trời, vầng trăng tròn hầu như vẫn không xê dịch.

Atsuya lấy điện thoại di động ra. Nhớ ra điện thoại này có đồng hồ bắt sóng radio, nó để đồng hồ tự điều chỉnh giờ. Giờ hiển thị trên màn hình điện thoại ngay sau đó không hơn một phút nào so với giờ hỏi qua tổng đài ban này.

Atsuya một mình bước trên con đường tối vắng ánh đèn. Không khí ban đêm rất lạnh nhưng vì mặt đang nóng bừng nên nó chẳng bận tâm.

Atsuya nghĩ không thể có chuyện đó.

Khe nhận thư và hộp nhận sữa kết nối với quá khứ vậy nên bức thư từ cô gái tên "Thỏ Ngọc cung trăng" đó là từ quá khứ đến ư?

Điên rồ. Nghĩ như thế quả có logic thật nhưng trên thực tế không thể xảy ra chuyện đó. Có gì đó nhầm lẫn. Bọn nó đang bị ai đó chơi.

Kể cả giả thiết của Shota đúng đi nữa thì rõ ràng không nên dính líu tới cái thế giới dị thường ấy. Nhờ xảy ra chuyện thì làm gì có ai cứu. Tự mình phải bảo vệ mình. Từ trước đến nay nó luôn sống như vậy. Dính dáng tới người khác hơn mức cần thiết chẳng được lợi lộc gì. Chưa kể đó lại là người của quá khứ. Không có chuyện họ sẽ giúp gì cho bọn nó ở hiện tại.

Đi bộ một lúc, Atsuya ra tới đường cái. Thi thoảng có xe ô tô chạy qua. Nó đi men theo đường cái và nhìn thấy cửa hàng tiện lợi phía trước.

Nó nhớ Kouhei đã cất giọng thiếu nảo kêu là "Tao đói quá." Ở một chỗ như thế mà không ngủ thì sẽ còn đói nữa. Không biết hai thằng đó định làm gì. Hay thời gian không trôi thì chúng nó cũng không thấy đói?

Giờ này mà vào cửa hàng tiện lợi thì dễ bị nhân viên nhớ mặt lắm. Thế nào cũng bị lọt vào camera giám sát. Thôi cứ mặc hai thằng đó đi. Kiểu gì chúng nó chả xoay sở được.

Nghĩ vậy nhưng Atsuya vẫn dừng lại. Có vẻ bên trong cửa hàng tiện lợi không có ai ngoài nhân viên.

Atsuya thở dài. Mình đúng là người tốt... Nó giấu túi xách ở đằng sau thùng rác rồi đẩy cánh cửa kính.

Nó mua cơm nắm, bánh mì ngọt, đồ uống đóng chai rồi ra khỏi cửa hàng. Nhân viên là một thanh niên trẻ nhưng anh ta chẳng thèm nhìn Atsuya lấy một lần. Có thể camera giám sát vẫn hoạt động nhưng chưa chắc cảnh sát sẽ nghi ngờ chỉ vì đi mua đồ vào giờ này. Không khéo cảnh sát còn cho rằng tội phạm mà hành động như vậy thì lộ liễu quá cũng nên. Nó quyết định nghỉ thế.

Nó lấy lại cái túi ban nãy giấu đi, quay ngược trở lại con đường cũ. Nó tính đưa đồ ăn cho hai thằng kia xong sẽ đi luôn. Nó không muốn ở lâu trong căn nhà đáng ngờ ấy.

Cuối cùng nó cũng về đến căn nhà hoang. May thay, nó không gặp bất cứ ai đi ngược chiều.

Atsuya ngẩng nhìn căn nhà lần nữa. Nhìn cái khe nhận thư trên cánh cửa cuốn đóng chặt, nó chột nghĩ nếu giờ nó thả thư vào đây thì không biết tiệm tạp hóa Namiya thời nào sẽ nhận được.

Nó đi vào lối giữa cửa tiệm và nhà kho để vòng ra đằng sau. Thấy cửa sau

đang mở, nó thăm dò động tĩnh bên trong rồi bước vào.

"A, Atsuya." Kouhei reo lên mừng rỡ. "Mày quay lại rồi hả. Hơn một tiếng rồi nên tao tưởng mày không quay lại nữa."

"Một tiếng?" Atsuya nhìn đồng hồ ở điện thoại di động. "Mới có mười lăm phút thôi mà. Với lại không phải tao quay lại đâu. Đồ tiếp tế cho bọn mày đây." Nó nói rồi đặt túi của cửa hàng tiện lợi lên bàn. "Dù tao không biết bọn mày định ở lại đây đến khi nào."

"Oa." Kouhei mặt rạng rỡ, nhanh chóng với tay lấy cơm nắm.

"Ở đây mãi thì trời không sáng đâu." Atsuya nói với Shota.

"Tao vừa nghĩ ra kế này hay lắm."

"Kế hay?"

"Mày có thấy cửa sau để mở không."

"Ờ."

"Để mở thế thì thời gian trong nhà sẽ trôi qua giống như bên ngoài. Tao và Kouhei đã thử nhiều cách và phát hiện ra điều đó. Nhờ thế mà sai lệch với giờ của Atsuya chỉ còn khoảng một tiếng đấy."

"Ra là thế..." Atsuya nhìn vào cánh cửa sau. "Không hiểu trò gì đây. Căn nhà này là gì thế không biết."

"Tao không biết nhưng thế này thì mày không cần đi nữa Atsuya à. Cứ ở đây thì trời sẽ sáng."

"Phải đấy. Bọn mình nên ở cùng nhau." Kouhei đồng tình.

"Nhưng bọn mày vẫn muốn tiếp tục trò trao đổi thư kỳ lạ đó mà."

"Thì sao chứ. Nếu không thích thì Atsuya không tham gia là xong. Dù thực ra bọn tao rất muốn tham khảo ý kiến mày."

Atsuya nhú mày trước câu nói của Shota. "Tham khảo ý kiến?"

"Sau khi Atsuya đi khỏi, bọn tao đã viết bức thư hồi âm thứ ba. Sau đó lại có thư tới. Mày đọc thử đi."

Atsuya nhìn Shota và Kouhei. Ánh mắt cả hai đều như đang giục giã.

"Tao chỉ đọc thôi đấy." Nó nói rồi ngồi xuống ghế. "Chúng mày hồi âm thế nào?"

"Ừ. Có bản nháp ở đây." Shota đặt một tờ giấy viết thư xuống bàn.

Bức hồi âm thứ ba của Shota và Kouhei như sau. Người viết có vẻ là Shota, chữ dễ đọc hơn, có cả chữ Hán nữa.

"Chuyện về keitai, tạm thời cô cứ quên đi. Vì nó không liên quan tới cô bây giờ.

Hãy cho tôi biết thêm về cô và người yêu của cô. Cô có năng khiếu gì? Cô và người yêu có sở thích chung không? Gần đây hai người có đi du lịch cùng nhau không? Có xem phim không? Nếu thích âm nhạc thì gần đây cô thích ca khúc nổi tiếng nào?

Nếu cô cho tôi biết những điều đó, tôi sẽ dễ dàng tư vấn cho cô hơn. Xin cảm ơn.

(Người viết lần này khác nhưng cô đừng để ý.)

Tiệm tạp hóa Namiya."

"Cái gì đây, sao chúng mày lại hỏi thế?" Atsuya vung vẩy tờ giấy viết thư.

"Thì bọn tao nghĩ trước hết phải làm rõ cái cô tên 'Thỏ Ngọc cung trăng' này là người thời nào. Nếu không biết thì nói chuyện sẽ không khớp."

"Vậy thì hỏi luôn đi. Rằng cô đang ở thời nào."

Nghe Atsuya nói, Shota nhú mày.

"Mày thử đặt mình vào vị trí cô ấy xem. Cô ấy đâu biết tình hình của chúng ta. Tự nhiên bị hỏi thế, cô ấy sẽ nghĩ là đầu óc chúng ta có vấn đề đấy."

Atsuya trề môi dưới ra, dùng đầu ngón tay gãi má. Nó không phản bác được. "Thế bên kia trả lời sao?"

Shota nhặt chiếc phong bì ở trên bàn lên. "Đây, mày đọc đi."

Ra vẻ quan trọng hóa quá đấy, Atsuya nghĩ và rút bức thư trong phong bì ra.

"Cảm ơn tiệm về lá thư thứ ba. Sau lần ấy, tôi vẫn tìm hiểu tiếp về keitai, hỏi cả những người xung quanh nữa nhưng không ai biết. Tôi rất tò mò về nó nhưng nếu là thứ không liên quan tới tôi thì tôi sẽ không nghĩ tới nữa. Lúc nào tiện, xin tiệm hãy chỉ cho tôi biết."

Phải rồi. Có lẽ tôi nên tiết lộ một chút rằng chúng tôi là người thế nào.

Như tôi đã viết ở bức thư đầu, tôi chơi thể thao. Trước đây anh ấy cũng chơi cùng môn với tôi, nhờ cơ duyên ấy mà chúng tôi quen nhau. Anh ấy cũng từng là ứng cử viên cho Thế Vận Hội. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì chúng tôi thực sự là những người rất bình thường. Sở thích chung của chúng tôi có lẽ là xem phim. Những phim chúng tôi đã xem trong năm nay là 'Siêu

nhân', 'Rocky 2'. Cả 'Ireland' cũng xem rồi. Anh ấy bảo là phim đó hay nhưng tôi thì không thích thể loại đó lắm. Chúng tôi cũng hay nghe nhạc. Gần đây tôi thích nhạc của Godiego và Southern All star. Tiệm thấy bài 'Ellie, my love' có hay không?

Kể những chuyện này làm tôi nhớ lại hồi anh ấy còn khỏe và thấy vui lắm. Lẽ nào đây chính là mục đích của tiệm Namiya. Dù thế nào thì việc trao đổi thư tín (cách nói này có vẻ buồn cười) đã trở thành nguồn động lực cho tôi. Nếu có thể, rất mong ngày mai cũng sẽ có thư của tiệm.

Thỏ Ngọc cung trăng"

Đọc xong, Atsuya lăm bầm "Ra là thế".

"'Ireland' và 'Ellie, my love' à. Thế này thì đại khái cũng biết thời nào rồi nhỉ. Có lẽ là thời bố mẹ bọn mình."

Shota gật đầu.

"Ban nãy tao tra thử bằng điện thoại. À phải rồi, ở trong nhà này điện thoại không có sóng đâu. Phải mở cửa sau ra mới có. Nhưng chuyện đó nói sau, tóm lại là tao đã tra năm công chiếu của ba bộ phim viết trong bức thư. Tất cả đều là 1979. Bài 'Ellie, my love' cũng được ra mắt năm 1979."

Atsuya nhún vai.

"Thì sao nào. Vậy thì là năm 1979."

"Đúng thế. Suy ra, Thế Vận Hội mà Thỏ Ngọc sẽ tham dự là giải đấu được tổ chức vào năm 1980."

"Ờ. Việc đó thì sao?"

Nghe thấy thế, Shota nhìn chòng chọc vào mắt Atsuya như thể muốn

xuyên thấu tâm can nó.

"Cái gì thế?" Atsuya hỏi. "Mặt tao dính cái gì à?"

"Thật không tin nổi, mày không biết sao? Thắng Kouhei thì đã đành, đẳng này cả Atsuya nữa."

"Sao nào?"

Shota hít một hơi dài rồi nói.

"Thế Vận Hội tổ chức vào năm 1980 là Thế Vận Hội Moscow. Đây là Thế Vận Hội mà Nhật Bản tẩy chay không tham dự."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(5)

5

Dĩ nhiên Atsuya biết có sự kiện ấy, Nó chỉ không biết việc đó xảy ra năm 1980 thôi.

Lúc ấy, phương Đông và phương Tây vẫn còn đang Chiến tranh lạnh. Nguyên nhân bắt nguồn từ việc Liên Xô đánh Afghanistan năm 1979. Để phản đối hành động này, Mỹ là nước đầu tiên tuyên bố tẩy chay Thế Vận Hội, sau đó kêu gọi các nước phương Tây khác cùng làm theo. Nhật Bản thì do dự cho tới phút cuối nhưng rốt cuộc vẫn bắt chước Mỹ, chọn cách tẩy chay... Đây là tóm tắt nội dung Shota tra được trên mạng. Lần đầu Atsuya được nghe chi tiết sự kiện.

"Nếu vậy thì vấn đề đã được giải quyết. Chỉ cần viết trong thư là Nhật Bản sẽ không tham dự Thế Vận Hội vào năm tới nên hãy dồn sức chăm sóc người yêu, quên chuyện thi đấu đi."

Shota sa sầm mặt trước câu nói của Atsuya.

"Viết thế thì còn lâu bên kia mới tin. Thực tế thì trước ngày Nhật Bản chính thức quyết định tẩy chay, vận động viên thuộc đội tuyển quốc gia Nhật Bản đều tin rằng mình vẫn có thể tham dự Thế Vận Hội mà."

"Vậy thì nói là chúng ta đang ở tương lai..." Nói được nửa câu, Atsuya

bền nhân mặt. "Cũng không được."

"Cô ấy sẽ nghĩ là chúng ta đang đùa thôi."

Atsuya tắc lưỡi, đập nắm tay lên bàn.

"Nhưng mà," Kouhei im lặng từ nãy giờ bỗng ngập ngừng lên tiếng, "Bắt buộc phải viết lý do sao?"

Atsuya và Shota cùng lúc quay sang nhìn nó.

"Ý tao là..." Kouhei đưa tay gãi gáy, "Mình đâu cần viết lý do thật. Chỉ cần viết là đừng luyện tập nữa, lo chăm sóc anh ấy đi. Không được hả?"

Atsuya và Shota quay sang nhìn nhau. Đứa nào đứa đấy đều gật đầu.

"Phải rồi." Shota nói. "Sao mà không được. Được quá ấy chứ. Cô ấy đang xin lời khuyên xem phải làm thế nào. Cô ấy đang tuyệt vọng tới mức thấy cộng rơm thôi cũng cố bám vào. Nếu vậy thì ta đâu cần phải cho cô ấy biết lý do thật. Chỉ cần viết là nếu yêu anh ấy thì nên ở cạnh anh ấy đến phút cuối, bản thân anh ấy cũng đang mong điều đó."

Shota cầm bút bi lên và bắt đầu viết.

"Thế này được không?"

Đoạn thư mà Shota đưa cho Atsuya xem gần giống như những gì nó vừa nói.

"Được chứ sao không."

"Tốt."

Shota cầm bức thư, ra ngoài bằng cửa sau rồi đóng cửa lại. Có tiếng mở

nấp hộp nhận sữa, cả tiếng đóng nấp "sầm" nữa.

Ngay sau đó là "bộp", tiếng thứ gì đó rơi xuống ở đằng trước.

Atsuya đi ra phía tiệm. Nó nhòm vào cái thùng các tông đặt trước cửa cuốn thì thấy có một phong bì.

"Cảm ơn tiệm đã hồi âm.

Nói thật là tôi không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời thẳng thắn thế này. Tôi cứ nghĩ sẽ nhận được câu trả lời mơ hồ hơn, vòng vo hơn, để rồi cuối cùng phải tự chọn lấy con đường của mình. Nhưng tiệm Namiya đã không làm chuyện nửa vời như thế. Chắc vì thế mà 'Tiệm tạp hóa Namiya chuyên gỡ rối' mới được mọi người yêu mến và tin tưởng nhỉ.

'Nếu yêu anh ấy thì nên ở cạnh anh ấy đến phút cuối.'

Câu này đủ đâm một cú thật mạnh vào tim tôi. Tiệm nói đúng. Tôi chẳng việc gì phải băn khoăn cả.

Nhưng mà, tôi không thể nghĩ rằng trong thâm tâm anh ấy cũng đang mong như thế.

Hôm nay tôi vừa gọi điện cho anh ấy. Nghe theo lời khuyên của tiệm Namiya, tôi định sẽ nói cho anh biết ý định từ bỏ Thế Vận Hội. Nhưng như thể đọc ý nghĩ của tôi, tôi chưa kịp nói gì thì anh ấy đã nói rằng nếu có thời gian để gọi điện cho anh thì anh muốn em dành thời gian đó để luyện tập. Anh rất vui vì được nghe giọng em nhưng trong lúc trò chuyện thế này, đôi thủ đang bỏ xa chúng ta đấy, nghĩ đến chuyện đó là anh sốt ruột lắm.

Tôi rất lo. Nếu tôi từ bỏ Thế Vận Hội, biết đâu sự thất vọng sẽ làm bệnh tình của anh ấy trầm trọng hơn. Tôi không thể quyết định được nếu không có gì đảm bảo rằng sẽ không xảy ra chuyện đó.

Tôi có yếu đuối quá không?

Thỏ Ngọc cung trăng."

Đọc xong bức thư, Atsuya ngược nhìn trần nhà đầy bụi.

"Chả hiểu kiểu gì. Cô này làm sao í nhỉ. Nếu không nghe người ta khuyên thì ngay từ đầu đừng có hỏi."

Shota thở dài.

"Biết sao được. Cô ấy đâu biết đang tham khảo ý kiến người ở tương lai."

"Cô ấy bảo nói chuyện bằng điện thoại nghĩa là bây giờ đang sống xa người yêu nhỉ." Kouhei vừa nhìn bức thư vừa nói. "Tội nghiệp quá."

"Cái anh người yêu này cũng khó chịu thật." Atsuya nói. "Anh ta phải hiểu cảm giác của cô ấy chứ. Thế Vận Hội chẳng qua chỉ là phiên bản màu mè của ngày hội thể thao thôi. Thể thao chứ có gì đâu. Thử hỏi, người yêu đang lâm bệnh vô phương cứu chữa như thế thì ai mà tập trung cho thể thao được? Đừng có cậy mình mắc bệnh rồi làm khó người yêu."

"Đàn ông cũng có nỗi niềm đàn ông mà. Anh ta cũng biết tham dự Thế Vận Hội là mơ ước của cô ấy. Tao nghĩ anh ta không muốn vì mình mà cô ấy phải từ bỏ ước mơ đâu. Chắc anh ta đang cố đấy, cố để tỏ ra mạnh mẽ, cố để tỏ ra bình thản."

"Chính vì thế tao mới bực. Anh ta lại cứ say sưa cố gắng như thế."

"Có lẽ thế chẳng."

"Thế đấy. Chắc chắn rồi. Cứ đòi làm nữ, à không, nam anh hùng trong vở bi kịch cơ."

"Vậy thì chúng ta sẽ viết gì trong thư đây?" Shota vừa rê rê tờ giấy viết thư vừa hỏi.

"Viết là đầu tiên phải thức tỉnh anh ta. Cứ nói thẳng với anh ta. Đừng có trói buộc người yêu chỉ vì môn thể thao đó. Thế Vận Hội thì khác gì ngày hội thể thao, đừng có quan trọng hóa lên."

Shota nhú mày, tay vẫn cầm bút.

"Không thể bắt cô ấy nói vậy được đâu."

"Không thể hay không gì đi nữa thì cũng phải làm thôi."

"Đừng có nói năng vô lý thế. Nếu làm được thì cô ấy đã chẳng gửi thư đến đây làm gì."

Atsuya đưa hai tay vò đầu. "Phiền phức quá."

"Hay nhờ ai đó nói giúp." Kouhei khẽ nói.

"Nhờ, nhờ ai chứ?" Shota hỏi. "Anh ta có nói với ai mình mắc bệnh đâu."

"Biết là thế nhưng đến cả bố mẹ cũng không nói thì không hay lắm nhỉ? Biết đâu nói ra mọi người sẽ thông cảm cho cô ấy."

"Phải rồi." Atsuya búng ngón tay. "Trước hết phải nói thật chuyện bệnh tình đã. Với bố mẹ cô ta hay bố mẹ anh ta cũng được. Làm thế chắc chắn sẽ không có ai bắt cô ấy phải cố gắng vì Thế Vận Hội đâu. Shota, mày cứ viết vậy đi."

"Tao hiểu rồi." Shota nói và bắt đầu lia chiếc bút.

Dưới đây là đoạn thư nó viết.

"Tôi hiểu cảm giác băn khoăn của cô. Nhưng về chuyện này, xin hãy tin tôi. Hãy nghĩ rằng cô đang bị lừa và làm như tôi nói.

Nói thẳng ra là anh ấy đang sai lầm.

Chỉ là thể thao thôi mà. Gọi là Thế Vận Hội đấy nhưng thực chất cũng chỉ là ngày hội thể thao quy mô lớn. Vì nó mà phải lãng phí khoảng thời gian ít ỏi với người yêu thì ngốc nghếch quá. Cô nên làm cho anh ấy hiểu được điều đó.

Nếu có thể, tôi rất muốn thay mặt cô để nói với anh ta. Nhưng tôi lại không thể.

Vì vậy, cô hãy nhờ bố mẹ cô hoặc bố mẹ anh ấy nói giúp. Nếu cô tiết lộ chuyện bệnh tật, chắc chắn mọi người sẽ giúp cô.

Cô đừng băn khoăn nữa. Hãy quên Thế Vận Hội đi. Tôi không nói điều bất lợi cho cô đâu. Hãy làm như tôi nói. Chắc chắn cô sẽ thấy đúng vì đã nghe lời tôi.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Sau khi ra bỏ thư vào hộp nhận sữa, Shota quay vào. "Bọn mình nhấn mạnh đến thể rồi nên chắc lần này sẽ ổn đấy nhỉ."

"Kouhei." Atsuya quay về phía cửa trước gọi. "Thư đến chưa?"

"Vẫn chưa." Có tiếng đáp của Kouhei từ phía tiệm.

"Chưa à? Lạ nhỉ." Shota nghiêng đầu. "Mọi lần đều đến ngay cơ mà. Hay là tại cửa sau chưa đóng hẳn." Shota đứng dậy như thể muốn ra kiểm tra lại.

"Đến rồi." Cuối cùng cũng có tiếng vọng lại từ phía tiệm, Kouhei cầm bức thư vào.

"Lâu lắm rồi tôi mới viết cho tiệm. Tôi là Thổ Ngọc cung trăng. Xin tiệm thứ lỗi vì nhận được thư của tiệm gần một tháng sau tôi mới hồi âm.

Tại lúc tôi đang định hồi âm thì lại có đợt tập trung đội tuyển.

Nhưng có lẽ đó chỉ là lời bao biện. Bởi một phần tôi cũng không biết phải viết hồi âm thế nào.

Khi đọc câu tiệm nói rằng anh ấy đang sai lầm, tôi đã hơi ngạc nhiên. Tôi ngạc nhiên vì tiệm khẳng định chắc như đinh đóng cột dù người tiệm nhắc tới đang mắc căn bệnh vô phương cứu chữa.

Chỉ là thể thao thôi mà, chỉ là Thể Vận Hội thôi mà... Có lẽ vậy. Mà không, đúng là như vậy đấy. Có lẽ chúng tôi đang nghĩ ngợi vì một chuyện chẳng đáng.

Nhưng tôi không thể nói với anh ấy như thế được. Tôi biết, với những người khác thì đây là chuyện chẳng cần phải bàn, nhưng cả tôi và anh ấy đều đã từng đặt cả tính mạng mình vào môn thể thao đó.

Tôi cũng nghĩ, một lúc nào đó phải nói với bố mẹ hai bên về bệnh tình của anh ấy. Nhưng giờ thì chưa thể. Em gái anh ấy vừa mới sinh con, bố mẹ anh ấy đang sống trong niềm hạnh phúc vô bờ bến. Anh ấy nói muốn bố mẹ được hạnh phúc thêm một thời gian nữa. Tôi rất hiểu cảm giác của anh ấy.

Trong đợt tập trung vừa rồi tôi có gọi điện cho anh ấy mấy lần. Khi tôi kể rằng mình đang tích cực luyện tập, anh ấy vui lắm. Không phải anh ấy diễn đâu.

Kể cả thế thì tôi vẫn nên quên Thể Vận Hội đi ư? Nên bỏ thi đấu, dồn sức vào chăm sóc anh ấy? làm thế sẽ tốt cho anh ấy hơn?

Càng nghĩ tôi càng thấy rối bời.

Thỏ Ngọc cung trăng."

Atsuya muốn hét lên thật to. Lúc đọc thư nó đã thấy bức bối rồi.

"Gì thế này, đồ con gái mắc dịch. Người ta đã bảo thôi đi mà vẫn còn đi tập trung đội tuyển. Nhỡ lúc đi anh kia chết thì sao."

"Chắc là tại cô ấy không thể trốn tập trung trước mặt người yêu được." Kouhei nói bằng giọng từ tốn.

"Nhưng rốt cuộc có đi tập trung cũng hoài công thôi. Cái gì mà càng nghĩ càng rối bời chứ. Người ta đã bảo cho như thế rồi còn không nghe."

"Tại cô ấy nghĩ cho người yêu mà." Shota nói. "Cô ấy không muốn tước đoạt ước mơ của người yêu."

"Trước sau gì cũng bị tước đoạt cả thôi. Đằng nào cô ta cũng không thể tham dự Thế Vận Hội được. Chết tiệt! Chẳng nhẽ không có cách gì để cho cô ta biết à." Atsuya lắc lắc đầu gối.

"Bảo cô ấy bị chấn thương thì sao nhỉ?" Kouhei nói. "Nếu bảo cô ấy không thể tham dự Thế Vận Hội vì chấn thương chắc anh người yêu sẽ thôi đấy."

"Nghe có vẻ ổn."

Atsuya tán thành song Shota lại phản đối: "Không được. Làm thế thì khác gì tước đoạt ước mơ của anh ta. Chính vì không thể làm vậy nên Thỏ Ngọc mới phải suy nghĩ chứ."

Atsuya chun mũi.

"Ước với chả mơ, lắm chuyện. Đâu phải chỉ có mỗi Thế Vận Hội mới là ước mơ."

Nghe vậy, Shota mở to mắt như thể mới nghĩ ra điều gì đó.

"Phải rồi. Làm cho anh ta hiểu rằng không chỉ có mỗi Thế Vận Hội mới là ước mơ. Hãy cho anh ta một ước mơ khác thay cho Thế Vận Hội. Chẳng hạn như..." Nó suy nghĩ một chút rồi nói tiếp. "Một đứa con."

"Một đứa con?"

"Trẻ con ấy. Bảo cô ấy nói rằng mình đang có thai. Tất nhiên là con của anh kia rồi. Làm thế, cô ấy sẽ buộc phải từ bỏ Thế Vận Hội. Nhưng lại có được đứa con của chính mình. Điều đó cũng sẽ trở thành động lực sống."

Atsuya sắp xếp lại ý tưởng này trong đầu. Ở giây tiếp theo, nó đập hai tay vào nhau.

"Shota, mày đúng là thiên tài. Làm vậy đi. Ý tưởng hoàn hảo đấy. Anh ta chỉ sống được chừng nửa năm nữa thôi, có nói dối cũng không bị phát hiện đâu."

"Tốt rồi." Shota nói rồi ngồi vào bàn.

Atsuya nghĩ cách này chắc sẽ ổn. Tuy không rõ thời điểm anh ta phát hiện bị bệnh nhưng qua các bức thư vừa rồi thì không phải là từ nhiều tháng trước. Có vẻ như trước đó anh ta vẫn có cuộc sống bình thường nên chắc chắn phải có quan hệ tình dục. Có thể họ đã tránh thai nhưng việc này có thể giải thích bằng cách nào đó.

Tuy nhiên, ngay sau khi bức thư có nội dung như trên được cho vào hộp nhận sửa, bức thư có nội dung dưới đây đã được thả vào khe nhận.

"Tôi đã đọc thư của tiệm. Tôi ngạc nhiên và rồi chuyển sang khâm phục trước ý tưởng bất ngờ của tiệm. Đúng là cho anh ấy một ước mơ khác thay cho Thế Vận Hội cũng là một cách. Nếu biết tôi có thai, anh ấy sẽ không bắt tôi phá thai vì Thế Vận Hội, chắc chắn anh ấy mong tôi sẽ sinh một đứa con khỏe mạnh.

Tuy nhiên lại có vấn đề ở đây. Thứ nhất là thời điểm mang thai. Lần cuối tôi quan hệ với anh có lẽ là hơn ba tháng trước. Giờ mới phát hiện có thai thì nghe hơi vô lý. Nếu anh ấy đòi bằng chứng thì tôi phải làm thế nào?

Trong trường hợp anh ấy tin tôi, tôi nghĩ anh ấy sẽ nói với bố mẹ. Đương nhiên chuyện cũng sẽ đến tai bố mẹ tôi. Họ hàng, người quen rồi cũng sẽ biết. Tôi không thể nói với họ rằng chuyện mang thai là giả được. Vì sẽ cần giải thích lý do nói dối.

Tôi không giỏi đóng kịch. Nói dối cũng kém. Tôi không đủ tự tin để đóng kịch suốt quãng thời gian mọi người xì xào chuyện tôi có thai. Bụng mãi không thấy to thì cũng kỳ nên sẽ phải ngụy trang, song tôi không nghĩ là có thể qua mặt được mọi người.

Ngoài ra, còn một vấn đề nữa cũng rất quan trọng. Trong trường hợp bệnh tình của anh ấy diễn biến chậm hơn thì có khả năng thời điểm dự sinh giả sẽ đến khi anh ấy vẫn còn sống. Đến ngày đó mà chưa thấy sinh con thì toàn bộ sự việc sẽ vỡ lở. Chỉ tưởng tượng tới sự thất vọng của anh ấy khi đó thôi cũng khiến tim tôi đau nhói.

Ý tưởng của tiệm rất tuyệt nhưng vì những lý do kể trên, tôi không thể làm được.

Tiệm Namiya, rất cảm ơn tiệm đã nghĩ tới nhiều phương án giúp tôi. Chỉ cần được tiệm lắng nghe thôi tôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Tôi rất biết ơn tiệm. Tôi nhận ra rằng, trong chuyện này, tự tôi phải tìm câu trả lời. Tiệm

không cần hồi âm thư này của tôi đâu. Tôi rất xin lỗi vì bắt tiệm phải suy nghĩ nhiều.

Thỏ Ngọc cung trăng."

"Cái quái gì đây." Atsuya ném lá thư đi rồi đứng dậy. "Bắt người ta theo đến đây rồi lại bảo không cần hồi âm đâu. Cái cô này vốn dĩ đâu có muốn nghe ý kiến người khác. Cô ta bỏ qua hết còn gì."

"Ừm, tao nghĩ điều cô ấy nói cũng là lẽ thường tình. Đúng là cứ đóng kịch suốt thì mệt lắm."

"Vớ vẩn. Người yêu đang sống dở chết dở thế kia còn muốn gì nữa nào. Một khi đã quyết tâm thì cái gì cũng làm được hết." Atsuya ngồi trước cái bàn ở bếp.

"Atsuya, mày định viết hồi âm à? Nét chữ mày khác đấy." Shota hỏi.

"Mặc kệ. Không nói cho ra nhẽ thì tao không chịu được."

"Được rồi. Mày đọc đi. Tao sẽ viết y như lời mày." Shota ngồi đối diện với Atsuya.

"Gửi Thỏ Ngọc cung trăng

Cô bị hâm à? Không, đúng là cô bị hâm rồi.

Tôi đã cho cô gợi ý hay như thế mà sao cô không làm theo?

Tôi phải bảo cô bao nhiêu lần là hãy quên Thế Vận Hội đi thì cô mới hiểu hả?

Cô có luyện tập bao nhiêu vì Thế Vận Hội đi nữa cũng vô nghĩa thôi.

Chắc chắn cô sẽ không thể tham dự được. Bỏ đi. uống công lắm.

Bản thân việc cô bán khoán cũng là vô bổ. Thay vì bán khoán thì hãy đến với anh ấy ngay đi.

Anh ấy sẽ buồn vì cô từ bỏ Thế Vận Hội ư?

Đau buồn sẽ làm bệnh tình anh ấy nặng hơn ư? Đừng hành động ngu ngốc. Việc cô không tham dự Thế Vận Hội chưa là gì đâu.

Nhiều nơi trên thế giới đang có chiến tranh. Rất nhiều nước cho rằng giờ không phải lúc nghĩ đến Thế Vận Hội. Nhật Bản cũng không phải ngoại lệ. Cô sẽ sớm biết thôi.

Nhưng mà thôi. Cô cứ làm như cô thích. Cứ làm đi rồi tha hồ mà hối hận.

Lời cuối, cho tôi được nhắc lại. Cô bị hâm rồi.

Tiệm tạp hóa Namiya."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(6)

6

Shota châm lửa vào cây nến mới. Quen mắt hay sao mà chỉ với vài cây nến, nó đã nhìn được tất cả các góc phòng.

"Không thấy có thư nhỉ." Kouhei uể oải nói. "Chưa bao giờ thấy lâu như vậy. Hay là cô ấy không muốn viết nữa."

"Ừm, chắc là không viết nữa đâu." Shota vừa nói vừa thở dài. "Bị giội cả gáo nước lạnh như thế thì một là sẽ nản, hai là sẽ nổi cáu. Đằng nào cũng chẳng còn hứng hồi âm nữa."

"Sao cơ? Ý mày là lỗi tại tao à?" Atsuya lườm Shota.

"Tao đâu có nói vậy. Tâm trạng tao cũng giống mày thôi Atsuya à, tao cũng nghĩ phải viết như thế. Ý tao là mình đã viết những gì cần viết, không có thư hồi âm cũng đành chịu thôi."

"... Ờ, nếu mày không có ý đó thì không sao." Atsuya ngoảnh đi.

"Nhưng không biết có chuyện gì nhỉ." Kouhei nói. "Cô ấy vẫn tiếp tục luyện tập chẳng. Sau đó được gọi vào đội tuyển. Và rồi Nhật Bản tẩy chay kỳ Thế Vận Hội quan trọng đó. Chắc cô ấy sốc lắm."

"Nếu thế thì thật đáng đời. Ai bảo không nghe lời bọn mình." Atsuya nói

như mắng mỏ.

"Còn anh người yêu nữa. Không biết anh ta sống được đến lúc nào? Có sống được đến ngày Nhật Bản quyết định tẩy chay không nhỉ?"

Atsuya im lặng trước câu nói của Shota. Sự im lặng khó chịu bao trùm cả ba đứa.

"Này, bọn mình định cứ thế này đến bao giờ?" Kouhei bất giác hỏi. "Cái cửa sau í. Cứ đóng cửa như thế thì thời gian đâu có trôi?"

"Nhưng nếu mở ra thì mối liên hệ với quá khứ sẽ bị cắt đứt. Nếu cô ấy gửi thư thì sẽ không đến nơi." Shota quay sang nhìn Atsuya. "Mày tính sao?"

Atsuya cắn môi dưới rồi bắt đầu bẻ đốt ngón tay. Sau khi bẻ hết cả bàn tay trái, nó nhìn Kouhei. "Kouhei, mày ra mở cửa sau đi."

"Mở được hả?" Shota hỏi.

"Không sao đâu. Quên cái cô Thổ Ngọc đó đi. Chẳng liên quan gì tới bọn mình hết. Kouhei, mau đi đi."

Kouhei bảo "ừ" rồi đứng lên... Đúng lúc ấy.

Cộc... có tiếng động ở đằng trước.

Cả ba đứa cùng im, không động dậy. Sau khi quay sang nhìn nhau, cả ba đứa cùng nhìn về phía cửa trước.

Atsuya từ từ đứng dậy, bước về phía tiệm. Shota và Kouhei đi theo sau.

Lại có tiếng "cộc". Ai đó đang gõ vào cửa cuốn. Cách gõ hết như thăm dò động thái bên trong. Atsuya dừng bước, nín thở.

Cuối cùng, một bức thư rơi vào từ khe nhận.

"Không biết tiệm Namiya còn ở đây không. Nếu tiệm không còn ở đây và người khác nhận được bức thư này, xin đừng đọc mà hãy đốt đi giúp tôi. Không có điều gì quan trọng trong bức thư này cả, có đọc cũng chẳng được lợi gì.

Dưới đây là lá thư gửi tiệm Namiya.

Lâu rồi tôi không viết cho tiệm. Không biết tiệm còn nhớ tôi không. Tôi là Thỏ Ngọc cung trăng - người đã vài lần gửi thư cho tiệm cho đến cuối năm ngoái. Nhanh thật đấy, mới đó mà đã nửa năm. Tiệm có khỏe không?

Thực sự tôi rất biết ơn tiệm suốt thời gian qua. Tôi sẽ không bao giờ quên việc tiệm đã nhiệt tình tư vấn cho tôi. Từng lời hồi âm của tiệm đều thấm đẫm sự chân tình.

Tôi có hai việc muốn thông báo với tiệm.

Việc thứ nhất, chắc tiệm cũng biết, Nhật Bản đã chính thức tẩy chay Thế Vận Hội. Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho việc này nhưng vẫn bị sốc nặng khi biết có quyết định chính thức. Bản thân không được tham dự đã đành, nghĩ tới những người bạn đã chắc suất tham dự, tôi thấy lòng mình như thắt lại.

Chính trị và thể thao... tôi cứ nghĩ hai thứ đó chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng khi trở thành vấn đề giữa các quốc gia thì không thể nói như vậy được phải không?

Việc thứ hai tôi muốn thông báo là về người yêu tôi.

Sau khi kiên cường chống chọi với bệnh tật, ngày 15 tháng Hai năm nay, người yêu tôi đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện. Tình cờ hôm đó tôi không phải luyện tập nên tới được bệnh viện ngay. Tôi đã nắm chặt tay anh

để tiễn anh sang thế giới bên kia.

Lời cuối cùng anh ấy nói với tôi là: "Cảm ơn em về ước mơ."

Hắn là ở những phút cuối đời, anh ấy vẫn mơ tới ngày tôi được tham dự Thế Vận Hội. Tôi có thể hình dung niềm hy vọng đó đã nuôi sống anh.

Vì vậy đưa tiễn anh xong, tôi quay lại luyện tập ngay. Một phần vì sắp tới đợt tuyển chọn, một phần vì tôi muốn dồn sức cho cơ hội cuối cùng này để tưởng nhớ đến anh.

Tôi sẽ nói luôn kết quả: tôi đã không được chọn vào đội tuyển. Tôi không đủ năng lực. Nhưng tôi không hối tiếc vì bản thân đã cố gắng hết sức.

Giả sử có được chọn vào đội tuyển đi nữa thì tôi cũng không thể có mặt ở Thế Vận Hội, song không vì thế mà tôi nghĩ lựa chọn của mình suốt một năm qua là sai lầm.

Hiện tôi nghĩ được như vậy là nhờ tiệm Namiya.

Thú thật lúc mới nhờ tiệm tư vấn, tôi đã nghiêng về phương án từ bỏ Thế Vận Hội. Tất nhiên là vì tôi muốn ở bên cạnh người yêu, chăm sóc anh ấy đến phút cuối, nhưng không chỉ có vậy.

Bản thân tôi hồi đó đã cảm nhận được những bế tắc trong luyện tập.

Khi mãi không đạt được thành tích tốt, tôi mới thấm thía sự hạn chế trong năng lực của mình. Một mối vì phải ganh đua với đối thủ, không chịu nổi áp lực buộc phải có suất tham dự Thế Vận Hội, tôi đã muốn chạy trốn.

Đúng lúc đó, anh ấy phát hiện mình mắc bệnh.

Tôi không phủ nhận chuyện từng nghĩ rằng đó là cơ hội để tôi thoát khỏi cuộc sống luyện tập khắc nghiệt. Người yêu đang khổ sở với căn bệnh vô

phương cứu chữa. Chăm sóc người yêu là lẽ đương nhiên rồi. Chẳng ai có thể lên án hành động của tôi. Tôi bị điều này thuyết phục hơn bất cứ thứ gì khác.

Nhưng anh ấy đã nhận ra sự yếu đuối này của tôi Chính vì thế anh ấy liên tục nói rằng dù có chuyện gì cũng không muốn tôi từ bỏ Thế Vận Hội. Anh bảo đừng cướp đi ước mơ của anh ấy. Bình thường anh ấy không phải là người cố chấp như vậy đâu.

Tôi không còn biết phải làm gì nữa. Muốn chăm sóc người yêu, muốn thoát khỏi Thế Vận Hội, muốn biến ước mơ của anh ấy thành hiện thực... bao nhiêu nỗi niềm cứ ngổn ngang trong lòng. Chính tôi cũng không biết mình thực sự muốn gì nữa.

Tôi đã viết bức thư đầu tiên đó sau một thời gian trầm trở. Có điều trong bức thư ấy, tôi đã không viết sự thật. Tôi đã giấu chuyện mình muốn chạy trốn Thế Vận Hội.

Nhưng tiệm Namiya đã dễ dàng phát hiện ra trò ăn gian này của tôi.

Qua vài lần trao đổi thư, bỗng một ngày tôi nhận thư hồi âm với câu khẳng định chắc nịch rằng: 'Nếu yêu thì nên ở cạnh người yêu đến phút cuối'. Khi nhìn dòng chữ đó, tôi đã sốc, hết như bị đập búa vào đầu vậy. Bởi vì tình cảm của tôi không trong sáng đến thế. Tình cảm của tôi vụ lợi hơn, xấu xa hơn, rẻ tiền hơn nhiều.

Sau đó tiệm Namiya vẫn tiếp tục cho tôi những lời khuyên thẳng thắn.

'Chỉ là thể thao thôi mà.'

'Thế Vận Hội chẳng qua chỉ là ngày hội thể thao quy mô lớn.'

'Bản khoản chỉ hoài công thời. Hãy đến với anh ấy ngay đi.'

Nói thật là tôi thấy lạ lắm. Sao tiệm có thể khẳng định chắc như đinh đóng cột vậy? Mãi sau tôi mới hiểu ra. Tiệm Namiya đang thử tôi.

Nếu tiệm bảo tôi quên Thế Vận Hội đi và tôi nghe theo luôn thì chứng tỏ năng lực của tôi cũng chỉ có thế. Vậy thì tôi nên bỏ thi đấu và chuyên tâm vào việc chăm sóc anh ấy. Nhưng nếu tiệm nhiều lần bảo tôi bỏ đi mà tôi vẫn không quyết định được thì chứng tỏ tôi vẫn còn nặng lòng với Thế Vận Hội.

Khi nghĩ vậy, tôi chợt nhận ra.

Thực lòng tôi rất tha thiết với Thế Vận Hội. Đó là ước mơ từ nhỏ của tôi. Không thể có chuyện vứt bỏ dễ dàng như thế được.

Một hôm, tôi nói với anh ấy.

'Em yêu anh hơn bất kỳ ai, lúc nào em cũng muốn ở bên anh. Nếu việc em từ bỏ thi đấu có thể giúp được anh, em sẽ bỏ ngay mà không mảy may day dứt. Nhưng nếu không được như vậy, em không muốn vứt bỏ ước mơ của mình. Em nghĩ chính vì em đã theo đuổi ước mơ, chính vì em đã sống đúng với bản thân nên anh mới yêu em. Em không bao giờ quên anh, dù chỉ là tạm thời. Hãy để em theo đuổi ước mơ.'

Nghe tôi nói, anh ấy đã khóc trên giường bệnh. Anh bảo: 'Anh đã đợi câu nói đó. Anh rất đau lòng khi thấy em vì anh mà phiền muộn. Bắt người mình yêu phải từ bỏ ước mơ còn đau đớn hơn cả cái chết. Dù xa nhau nhưng trái tim chúng ta luôn ở cạnh nhau. Em không phải lo lắng gì hết. Anh muốn em theo đuổi ước mơ để sau này không hối hận.'

Từ hôm đó, tôi dốc sức luyện tập mà không bắn khoăn gì. Vì tôi hiểu ra, không phải ở bên anh mới là chăm sóc cho anh.

Và anh đã ra đi trong khoảng thời gian đó. 'Cảm ơn em vì ước mơ', câu nói cuối cùng của anh cùng gương mặt mãn nguyện trước khi sang thế giới

bên kia là phần thưởng lớn nhất dành cho tôi. Tuy không thể tham dự Thế Vận Hội nhưng tôi đã có thứ còn giá trị hơn cả tấm huy chương vàng.

Tiệm Namiya, tôi thực sự biết ơn tiệm. Nếu không có những trao đổi với tiệm, tôi đã đánh mất thứ quý giá và sẽ hối hận suốt đời. Từ đáy lòng, tôi xin bày tỏ lòng biết ơn và sự cảm phục trước khả năng nhìn xa trông rộng của tiệm.

Có thể tiệm không còn ở đây nữa nhưng tôi vẫn mong bức thư này sẽ đến được với tiệm.

Thỏ Ngọc cung trăng."

Cả Shota và Kouhei đều không nói gì. Atsuya đoán có lẽ hai đứa không nghĩ ra được lời nào. Bản thân nó cũng thế.

Bức thư cuối cùng của "Thỏ Ngọc cung trăng" hoàn toàn nằm ngoài dự đoán. Cô ta đã không từ bỏ Thế Vận Hội. Sau khi cố gắng đến cùng, không những bản thân không được chọn vào đội tuyển mà Nhật Bản cũng bỏ luôn kỳ Thế Vận Hội, vậy mà cô ta không hề hối hận. Cô ta vui vì có được thứ còn quý hơn cả tấm huy chương vàng.

Chưa hết, cô ta còn nghĩ đó là nhờ công của tiệm tạp hóa Namiya. Cô ta tin rằng, nhờ có những bức thư ba đứa Atsuya viết với sự bức bối, cáu kỉnh mà cô ta chọn được con đường đúng. Chắc không phải cô ta đang chỉ trích hay mỉa mai gì. Cô ta không thể viết một bức thư thế này chỉ để làm vậy.

Con buồn cười trào lên. Chuyện càng lúc càng khôi hài. Ngực Atsuya rung lên, nó bắt đầu cười, đầu tiên là phát ra tiếng khùng khục, cuối cùng thì ngoác cả miệng ra.

"Mày làm sao thế?" Shota hỏi.

"Mày không thấy buồn cười à. Cô ta đúng là đồ ngốc. Bọn mình thực lòng bảo cô ta hãy quên Thế Vận Hội đi, thế mà cô ta lại hiểu theo ý của cô ta. Vậy nên khi mọi chuyện cuối cùng ổn cả, cô ta thấy biết ơn chúng ta. Lại còn cảm phục sự nhìn xa trông rộng nữa chứ. Bọn mình đâu có như thế."

Shota dụi mắt xuống. "Chà, có sao đâu nào. Kết quả tốt là được."

"Phải đấy. Vả lại tao cũng thấy vui." Kouhei nói. "Vì trong đời tao, tao chưa từng tư vấn cho ai cả. Dù kết quả tốt chỉ là ăn may, tao cũng vui vì cô ấy nghĩ rằng đã đúng khi nhờ bọn mình tư vấn. Atsuya, mày không nghĩ thế à?"

Atsuya nhăn mặt, gãi gãi bên dưới mũi.

"Hừm, không phải tao không vui."

"Đúng không? Xem kìa, đúng là mày vui rồi."

"Tao không thấy vui như mày đâu. Mà thôi, chuyện xong rồi, mở cửa sau thôi. Để thế này thôi gian không trôi đâu." Atsuya đi ra phía cửa sau.

Atsuya vừa đặt tay lên nắm cửa, toan mở ra thì... "Đợi đã," Shota nói.

"Sao thế?"

Shota không đáp mà đi ra phía tiệm.

"Có chuyện gì vậy?"

Atsuya hỏi Kouhei nhưng nó chỉ lắc đầu.

Cuối cùng thì Shota cũng xuất hiện với gương mặt thất thần.

"Mày đang làm gì thế?" Atsuya hỏi.

"Lại có nữa." Shota nói rồi từ từ giơ tay phải lên "Hình như là của người khác."

Ngón tay nó đang kẹp một phong bì màu nâu.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thổi Kèn Harmonica Giữa Đêm Khuya - (1)

1

Ngồi ở quầy tiếp tân là người đàn ông gầy gò, hăn nhiên đã ngoại lục tuần. Năm ngoái còn chưa thấy nên có thể ông ta vừa về hưu và tới đây làm. Tuy hơi lo lắng nhưng Katsuro vẫn đánh tiếng: "Cháu là Matsuoka." Quả nhiên, người đàn ông hỏi: "Matsuoka nào cơ?"

"Matsuoka Katsuro ạ. Cháu tới biểu diễn thiện nguyện."

"Thiện nguyện?"

"Cho Lễ Giáng sinh."

"À." Cuối cùng ông ta cũng hiểu ra. "Tôi có nghe bảo sẽ có người đến biểu diễn gì đó, cứ tưởng là ban nhạc cơ, hóa ra chỉ có mỗi một người à?"

"Dạ, cháu xin lỗi." Katsuro buột miệng xin lỗi.

"Cậu đợi chút nhé."

Người đàn ông gọi điện đi đâu đó. Sau khi nói với bên kia dăm ba câu, ông ta bảo Katsuro: "Cậu đợi ở đây."

Lát sau, một phụ nữ đeo kính đi ra. Katsuro vẫn nhớ chị này. Đó là người phụ trách tổ chức chương trình năm ngoái. Có vẻ chị cũng nhớ Katsuro nên

mỉm cười chào: "Lâu quá rồi nhỉ."

Khi Katsuro bảo "Mong chị giúp đỡ" thì nhận được lời đáp "Vâng, cũng mong anh giúp đỡ".

Đầu tiên Katsuro được dẫn tới phòng chờ. Một căn phòng có bộ bàn ghế tiếp khách đơn giản.

"Thời gian ước chừng khoảng bốn mươi phút, cũng giống như năm ngoái, chúng tôi để anh quyết định chương trình và chọn bài được không?" Chị phụ trách hỏi.

"Được ạ. Chủ yếu là các bài hát Giáng sinh thôi. Có thêm mấy bài tôi tự sáng tác nữa."

"Vậy hả?" Người phụ nữ nở nụ cười mơ hồ. Có lẽ chị không nhớ bài anh sáng tác là bài nào.

Vẫn chưa đến giờ biểu diễn nên Katsuro đợi ở phòng chờ. Trong phòng có sẵn chai trà, Katsuro rót trà vào cốc giấy rồi uống.

Tính cả năm ngoái thì đây là lần thứ hai anh đến Trại trẻ Marumitsu. Trong tòa nhà bốn tầng bê tông cốt thép nằm giữa lưng chừng đồi, ngoài các phòng ngủ còn có nhà ăn, nhà tắm để bọn trẻ từ ăm ngửa cho tới lứa thanh niên mười tám cùng nhau chung sống. Katsuro từng đến vài cơ sở kiểu như vậy, trại trẻ này thuộc dạng trên trung bình.

Katsuro nhắc cây ghi ta lên. Anh chỉnh dây lần cuối rồi luyện lại giọng. Công tác chuẩn bị coi như đã hòm hòm.

Người phụ nữ ban nãy tới. Chị bảo đã đến giờ biểu diễn. Katsuro uống thêm một cốc trà rồi đứng dậy.

Nơi dành cho buổi biểu diễn là phòng thể chất. Bọn trẻ đang ngồi ngay ngắn trên những chiếc ghế sắt gấp. Lứa tiểu học chiếm đa số. Khi Katsuro bước vào, chúng vỗ tay rào rào đón anh. Hẳn là thầy cô đã dặn chúng như vậy.

Micro, ghế và giá để bản nhạc đã được chuẩn bị sẵn cho Katsuro. Sau khi cúi chào bọn trẻ, anh ngồi xuống ghế.

"Chào các em."

"Chào anh." Bọn trẻ đáp.

"Đây là lần thứ hai anh tới đây. Năm ngoái anh cũng tới vào đêm Giáng sinh. Vì lần nào cũng là đêm Giáng sinh nên anh giống như Ông già tuyết, nhưng tiếc là anh không có quà." Anh khẽ cười. "Thay vào đó, giống như năm ngoái, anh sẽ hát tặng các em."

Đầu tiên Katsuro đánh ghi ta và hát bài "Con tuần lộc mũi đỏ". Bọn trẻ đều biết bài này nên đến giữa bài chúng bắt đầu hát theo.

Tiếp theo, anh hát một số bài hát Giáng sinh quen thuộc. Giữa các bài anh đều thêm vào phần trò chuyện. Bọn trẻ có vẻ vui. Chúng bắt đầu gõ nhịp tay. Không khí có thể tạm gọi là sôi nổi.

Tuy nhiên tới giữa buổi biểu diễn, có một cô bé khiến Katsuro chú ý.

Cô bé đó ngồi ở ghế ngoài cùng của dãy thứ hai từ trên xuống. Nếu vẫn học tiểu học thì cô bé chắc cũng phải lớp lớn. Mắt cô bé đang nhìn về hướng khác, hoàn toàn không nhìn Katsuro. Cô bé không thích hát hay sao mà miệng cũng không hề mấp máy.

Song gương mặt đượm buồn ấy lại thu hút Katsuro. Gương mặt có nét hấp dẫn không giống với trẻ con. Katsuro muốn làm gì đó để cô bé quay lại phía

anh.

Nghĩ có thể mấy bài hát này chán vì trẻ con quá nên anh hát thử bài "Người yêu tôi là ông già tuyết" của Matsuto Ayumi. Đây là bài hát chủ đề trong bộ phim ăn khách Hãy đưa em đi trượt tuyết công chiếu vào năm ngoái. Theo nguyên tắc thì hát ở đây là vi phạm tác quyền nhưng chắc sẽ không bị ai thông báo đâu.

Rất nhiều đứa trẻ tỏ ra thích thú. Song cô bé kia vẫn cứ quay mặt đi.

Anh hát cả bài các bé gái tầm tuổi đó thích nhưng cũng không ăn thua. Katsuro gần như buộc phải thừa nhận rằng cô bé không có hứng thú với âm nhạc.

"Vậy là đến bài cuối cùng rồi. Đây là bài anh luôn biểu diễn lúc kết thúc chương trình. Các em nghe nhé."

Katsuro đặt đàn ghi ta xuống và lấy kèn harmonica ra. Sau khi lấy hơi, anh nhắm mắt và bắt đầu thổi một cách chậm rãi. Bài này anh đã thổi cả mấy nghìn lần nên chẳng cần nhìn bản nhạc nữa.

Anh mất chừng ba phút rưỡi để thổi bản nhạc đó. Phòng thể chất im phăng phắc. Ngay khi sắp thổi xong, Katsuro mở mắt. Ở giây phút ấy, anh sững người vì ngạc nhiên.

Cô bé kia đang nhìn anh chăm chú. Ánh mắt rất nghiêm nghị. Đã ở tuổi này nhưng Katsuro không khỏi bối rối.

Kết thúc phần biểu diễn, Katsuro rời sân khấu trong tiếng vỗ tay của bọn trẻ. Chị phụ trách đến chỗ anh nói cảm ơn.

Katsuro toan hỏi về cô bé ban nãy nhưng kịp ghìm lại. Anh không nghĩ ra lý do để hỏi.

Nhưng trong một tình huống vô cùng bất ngờ, anh đã được trò chuyện với cô bé.

Chuyện là có một bữa tiệc tại nhà ăn sau buổi biểu diễn, Katsuro cũng được mời tham dự, khi anh đang ăn thì cô bé đó tới.

"Bài đó tên gì vậy ạ?" Cô bé nhìn thẳng vào mắt Katsuro hỏi.

"Bài đó..."

"Bài cuối cùng anh biểu diễn bằng kèn harmonica ấy. Em không biết bài đó."

Katsuro cười rồi gật đầu.

"Phải rồi. Vì đó là bài của anh."

"Của anh?"

"Nghĩa là bài anh sáng tác. Em thích bài đó à?"

Cô bé quả quyết gật đầu.

"Em thấy bài đó rất hay. Em muốn nghe lại lần nữa."

"Vâng hả. Đợi anh chút nhé."

Đêm nay Katsuro sẽ ngủ lại đây. Anh về căn phòng được sửa soạn cho mình để lấy chiếc kèn rồi quay lại nhà ăn.

Anh dẫn cô bé ra hành lang và thôi cho cô bé nghe.

Cô bé lắng nghe với ánh mắt rất chăm chú.

"Bài này không có tên ạ?"

"Có chứ. Tên là 'Tái sinh'."

"Tái sinh..." Cô bé lẩm bẩm rồi bắt đầu lẩm nhẩm hát. Nghe vậy, Katsuro rất ngạc nhiên. Cô bé đang tái hiện một cách hoàn hảo giai điệu bài "Tái sinh".

"Em đã nhớ rồi ư?"

Nghe anh hỏi, lần đầu tiên cô bé mỉm cười. "Nhớ bài hát là sở trường của em."

"Dù vậy đi nữa thì cũng rất giỏi."

Katsuro ngắm kỹ gương mặt cô bé. Trong đầu anh hiện ra từ "tài năng".

"Anh Matsuoka này, anh không trở thành nghệ sĩ chuyên nghiệp sao?"

"Chuyên nghiệp à... Sao nhỉ." Katsuro nghiêng đầu hòng che giấu đợt sóng cuộn lên trong lòng.

"Em nghĩ bài này chắc chắn sẽ được ưa thích đấy."

"Thế hả?"

Cô bé gật đầu. "Em thích bài này."

Katsuro cười. "Cảm ơn em."

Đúng lúc ấy có tiếng gọi "Seri ơi". Từ nhà ăn, một cô trông trẻ lộ mặt ra. "Em cho bé Tatsu ăn hộ cô được không?"

"Dạ vâng." Cô bé vừa được gọi là Seri cúi đầu chào Katsuro rồi đi về phía nhà ăn.

Katsuro cũng trở lại nhà ăn sau cô bé một chút. Seri ngồi cạnh một cậu bé, giúp cậu cầm thìa. Cậu bé trông nhỏ con, vẻ mặt ít cảm xúc.

Chị phụ trách buổi biểu diễn ngồi ngay cạnh nên anh kín đáo hỏi thử về Seri. Chị lập tức nghiêm mặt.

"Hai chị em nó vào đây từ mùa xuân. Nghe nói là bị bố mẹ ngược đãi. Cậu em Tatsu không nói chuyện với ai trừ chị Seri."

"Ồ."

Katsuro nhìn Seri đang chăm sóc em trai. Anh cảm giác như đã hiểu ra lý do vì sao cô bé cự tuyệt các bài hát Giáng sinh.

Kết thúc buổi tiệc, Katsuro lui về phòng. Đang nằm trên giường anh nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa sổ. Anh nhồm dậy, nhìn xuống bên dưới. Bọn trẻ con đang chơi pháo hoa. Dường như chúng chẳng bận tâm đến cái lạnh.

Có cả Seri và Tatsu. Hai đứa đứng hơi tách ra và ngắm pháo hoa.

Anh không trở thành nghệ sĩ chuyên nghiệp sao...

Lâu lắm rồi anh mới được hỏi câu này. Cũng phải mười năm rồi anh mới cười trừ để đánh trống lảng như thế. Nhưng tâm trạng anh hồi đó khác xa với bây giờ.

"Bố à," anh ngược lên bầu trời đêm, khẽ thì thầm. "Con xin lỗi, con thậm chí còn chưa có nổi một trận thua."

Dòng suy nghĩ của Katsuro ngược về tám năm trước.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(2)

2

Sang tháng Bảy chưa được bao lâu thì Katsuro nhận được tin bà mất. Cuộc điện thoại từ cô em gái Emiko tới khi Katsuro đang dọn dẹp trước giờ mở cửa quán.

Katsuro biết bà không được khỏe. Cả gan và thận đều yếu, có thể ra đi bất cứ lúc nào. Vậy nhưng anh vẫn không về. Anh lo cho bà nhưng lại có lý do để không về.

"Mai là lễ thông dạ. Ngày kia tổ chức lễ tang. Bao giờ anh có thể về được?" Emiko hỏi.

Katsuro chống khuỷu tay cầm điện thoại lên quầy bar, tay còn lại đưa lên gãi đầu.

"Anh có công việc. Với lại còn phải xin chủ quán nữa."

Có tiếng Emiko thở dài "hừm" ở đầu dây bên kia.

"Công việc à, cũng chỉ là phụ việc thôi mà? Anh chẳng bảo quán đó trước đây chỉ mình chủ quán làm còn gì? Nghỉ một hai ngày thì có sao? Anh không xin việc khác mà vào làm ở quán đó cũng vì có thể nghỉ bất cứ lúc nào mà?"

Đúng là như thế. Emiko là đứa cẩn thận, có trí nhớ tốt, không phải dạng

dễ đánh lừa bằng lời nói. Katsuro im lặng.

"Anh mà không về là chết với em đấy." Emiko xẵng giọng. "Bố ốm, mẹ thì kiệt sức vì phải chăm sóc bà. Vả lại, anh từng được bà chăm bẵm nhiều mà. Em nghĩ ít nhất anh cũng nên về dự lễ tang,"

Katsuro thở dài. "Được rồi. Anh sẽ tính."

"Anh nhớ về sớm nhất có thể nhé. Nếu được thì tối nay về luôn."

"Không được."

"Vậy thì sáng mai. Muộn nhất là trưa mai."

"Anh sẽ suy nghĩ."

"Anh cứ nghĩ đi. Từ trước tới giờ mọi người toàn để anh tự làm theo ý mình mà."

Hả? Ăn với chả nói... Katsuro toan cầm rằm nhưng chưa kịp thì điện thoại đã bị ngắt.

Anh đặt ống nghe xuống, ngồi lên chiếc ghế đầu. Anh lơ đãng ngắm bức tranh trên tường. Bức tranh vẽ bờ biển hình như là ở Okinawa. Chủ quán rất thích Okinawa. Vậy nên khắp nơi trong quán bar nhỏ xíu này đều có trang trí những vật nhỏ gợi nhớ đến Okinawa.

Ánh mắt Katsuro hướng về góc quán. Ở đó có chiếc ghế mây và cây đàn ghi ta gỗ. Cả hai đều dành riêng cho Katsuro. Khi có khách yêu cầu, anh sẽ ngồi vào ghế và chơi đàn. Có lúc khách hát anh đàn nhưng thường thì là Katsuro hát. Hầu hết khách hàng lần đầu nghe anh hát đều ngạc nhiên. Họ bảo không thể nghĩ đây là giọng ca nghiệp dư. Họ cũng thường bảo anh: Thế mà không đi làm ca sĩ chuyên nghiệp.

Tuy khiêm tốn đáp "Không đâu không đâu" nhưng trong lòng anh thầm đáp "Tôi đã và đang phấn đấu đây". Anh bỏ dở đại học cũng là vì thế.

Từ cấp hai anh đã say mê âm nhạc. Hồi lớp Tám, trong một lần đến chơi nhà bạn cùng lớp, anh thấy nhà bạn có cây ghi ta. Người bạn nói đó là của anh cậu ta rồi dạy anh cách chơi. Đó là lần đầu tiên trong đời anh được chạm vào đàn ghi ta. Ban đầu, các ngón tay gầy còn vụng về nhưng sau vài lần luyện tập, anh cũng chơi được một đoạn của bài hát đơn giản. Niềm vui sướng lúc ấy chẳng thể diễn tả bằng lời. Cảm giác hân hoan không tài nào có được trong giờ âm nhạc vì nghe qua băng chạy khắp người anh.

Vài ngày sau, anh thu hết can đảm nói với bố mẹ rằng anh muốn có một cây đàn ghi ta. Bố anh làm nghề bán cá, chẳng dính dáng gì tới âm nhạc. Sau khi trợn tròn mắt ngạc nhiên, bố anh dùng dưng nổi giận. Ông quát tháo, cấm anh chơi với bạn ấy. Có vẻ như bố anh cho rằng thanh niên chơi ghi ta đồng nghĩa với hư hỏng.

Con vẫn sẽ học hành chăm chỉ, sẽ đỗ vào trường cấp ba tốt nhất vùng, nếu trượt con sẽ vứt đàn đi, không bao giờ chơi nữa... Katsuro kiên trì nài nỉ với một loạt lời hứa vừa nghĩ ra trong đầu.

Trước đây Katsuro chưa từng đòi hỏi thứ gì nên bố mẹ anh khá bất ngờ. Mẹ anh là người hạ hỏa trước, sau đó đến lượt bố anh nhượng bộ. Nhưng nơi anh được dẫn tới không phải cửa hàng bán nhạc cụ mà là một tiệm cầm đồ. Bố anh bảo hãy tạm hài lòng với cây ghi ta không có người chuộc.

"Biết đâu con sẽ vứt đi. Bố không mua loại đắt tiền được." Bố anh nói với bộ mặt hăm hăm.

Dựa vào những cuốn sách mua ở tiệm sách cũ, ngày ngày anh miệt mài luyện tập. Vì đã hứa với bố mẹ nên đương nhiên anh cũng rất siêng năng chuyện học hành. Nhờ vậy mà kết quả học tập có tiến bộ, ngày nghỉ, dù

Katsuro có chơi đàn suốt trong phòng trên tầng hai cũng không bị bố mẹ phàn nàn nữa. Anh cũng đỗ được vào trường cấp ba như mục tiêu đặt ra.

Trường cấp ba có câu lạc bộ nhạc nhẹ nên anh xin vào ngay. Anh cùng hai người bạn trong câu lạc bộ thành lập một ban nhạc và đi biểu diễn khắp nơi. Ban đầu bọn anh chỉ toàn bắt chước các ban nhạc sẵn có, nhưng dần dà bắt đầu biểu diễn cả các ca khúc tự sáng tác. Các ca khúc đó chủ yếu do Katsuro viết. Hát cũng là Katsuro luôn. Thành viên trong nhóm đánh giá cao ca khúc anh viết.

Tuy nhiên, đến lớp Mười hai, ban nhạc tự động tan rã. Lý do thì đương nhiên là vì phải thi đại học. Cả bọn hứa nếu tất cả đỗ đại học suôn sẻ sẽ tái hợp nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Bởi một người bị trượt đại học. Nghe nói một năm sau cậu ta cũng trở thành sinh viên nhưng chuyện tái hợp không bao giờ được nhắc tới.

Katsuro theo học khoa Kinh tế của một trường đại học ở Tokyo. Thật ra anh muốn theo đuổi con đường âm nhạc nhưng biết bố mẹ sẽ kịch liệt phản đối nên đành thôi. Việc anh tiếp quản cửa hàng cá - cơ nghiệp của gia đình - là lộ trình được vạch sẵn ngay từ khi anh còn nhỏ, bố mẹ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ chọn con đường khác. Bản thân anh cũng đã hình dung như vậy.

Ở trường đại học có rất nhiều kiểu câu lạc bộ âm nhạc. Anh thử tham gia vào một trong số đó nhưng ngay lập tức thấy thất vọng. Lý do là các thành viên chỉ toàn nghĩ đến chuyện chơi, anh không hề cảm thấy có sự thiết tha nào với âm nhạc ở họ. Hễ anh phàn nàn về chuyện này là bị họ nhìn với ánh mắt kỳ thị.

"Cái gì, định ra vẻ hả? Nhạc nhẽo thì chỉ cần vui là được."

"Phải đấy. Dốc sức mà làm gì chứ. Có phải để thành chuyên nghiệp đâu."

Chẳng phản bác được câu nào trước những lời chỉ trích ấy, Katsuro quyết định ra khỏi câu lạc bộ. Anh nghĩ tranh luận cũng vô ích. Mục tiêu của anh và họ quá khác nhau.

Kể từ đó, anh không tham gia bất kỳ câu lạc bộ nào. Anh thấy chơi nhạc một mình thoải mái hơn. Ở cùng với những người không có hứng thú chỉ càng tích tụ thêm mệt mỏi.

Anh bắt đầu thử sức với những cuộc thi nghiệp dư. Sau khi rời trường cấp ba, giờ anh mới hát trước mặt khán giả. Ban đầu anh toàn trượt ngay từ vòng sơ tuyển nhưng sau vài lần cố gắng, anh dần đạt được thứ hạng cao hơn. Đa phần các nhóm tham gia thi đều đã thành quen biết và họ cũng bắt đầu trò chuyện.

Katsuro cảm nhận được sự khích lệ mãnh liệt từ họ. Nói đơn giản thì đó là nhiệt huyết dành cho âm nhạc. Thứ tình cảm khiến ta có thể hy sinh tất cả để nâng tầm âm nhạc lên.

Mình không được phép thua... Mỗi khi nghe họ biểu diễn, anh đều nghĩ vậy.

Anh dốc hầu như toàn bộ thời gian khi thức để dành cho âm nhạc. Cả lúc ăn lẫn lúc tắm, anh đều nghĩ về ca khúc mới. Dần dần, anh không còn đến trường nữa. Anh không tìm thấy ý nghĩa của việc đến trường. Vì lẽ đó, anh không lấy được tín chỉ, cứ phải học đi học lại suốt.

Bố mẹ anh không hề hay biết thằng con trai được cho lên Tokyo học lại thành ra như thế. Họ cứ đinh ninh hết bốn năm, theo lẽ thường anh sẽ tốt nghiệp và trở về nhà. Vì vậy, mùa hè năm hai mươi một tuổi, khi Katsuro thông báo qua điện thoại rằng anh đã bỏ học, ở bên kia đầu dây, mẹ anh khóc òa lên. Sau đó đến lượt bố anh quát tháo ầm ĩ đến đinh cả tai rằng thế nghĩa là sao.

Con sẽ theo đuổi con đường âm nhạc nên học đại học chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nghe anh đáp vậy, bố anh càng quát to hơn. Bố nói nhiều quá nên anh đơn phương đập máy, thế là ngay tối hôm đó, bố mẹ anh khăn gói lên Tokyo. Mặt bố anh đỏ gay, còn mẹ thì tái nhợt.

Trong căn phòng rộng sáu chiếu, anh và bố mẹ nói chuyện đến gần sáng. Bố mẹ anh bảo nếu bỏ học rồi thì mau về nhà trông cửa hàng cá đi. Katsuro không gật đầu. Anh không nhượng bộ, bảo rằng làm vậy thì con sẽ hối hận cả đời, rằng con sẽ ở Tokyo cho đến khi đạt được nguyện vọng.

Bố mẹ anh quay về ngay chuyến tàu đầu tiên khi chưa chớp mắt được phút nào. Từ cửa sổ căn hộ, anh nhìn theo bóng dáng bố mẹ. Cả hai trông thật bé nhỏ và buồn rầu. Bất giác, Katsuro chấp hai tay xin lỗi.

Thấm thoát ba năm trôi qua. Lẽ ra Katsuro đã tốt nghiệp đại học từ lâu. Vậy mà giờ anh chẳng có gì trong tay. vẫn chỉ là những chuỗi ngày luyện tập để tham dự các cuộc thi nghiệp dư. Anh cũng đoạt giải được vài lần. Anh nghĩ cứ chịu khó đi thi, biết đâu có ngày sẽ lọt vào mắt người làm nhạc. Nhưng đến nay vẫn chưa có ai đánh tiếng với Katsuro. Anh cũng gửi băng thu âm thử tới cho hãng đĩa nhưng chẳng nhận được hồi âm.

Duy nhất một lần, anh được khách quen của quán giới thiệu cho một nhà phê bình âm nhạc. Trước mặt người đó, Katsuro đã biểu diễn hai bài tự sáng tác. Anh muốn trở thành một ca sĩ kiêm nhạc sĩ. Cả hai bài đều là các ca khúc anh tâm đắc.

Nhà phê bình âm nhạc có mái tóc bạc được uốn quăn khen ngợi anh.

"Giai điệu mượt mà, chất giọng cũng hay. Thuộc loại khá đấy."

Anh vui lắm. Trong lòng khắp khởi rằng mình sắp được ra mắt công chúng.

Người khách giới thiệu nhà phê bình âm nhạc cho Katsuro hỏi thay anh: "Liệu cậu ta có thành chuyên nghiệp được không?"

Cả người Katsuro căng ra. Anh không thể nhìn nhà phê bình.

Nghỉ một hơi, nhà phê bình lẩm bẩm:

"Chà, không nên nghĩ vậy thì hơn."

Anh ngẩng lên, hỏi: "Vì sao ạ?"

"Người có chất giọng như cậu nhiều lắm. Giọng có cá tính thì không nói làm gì, đăng này lại không."

Bị giội thẳng gáo nước lạnh, anh chẳng biết đáp sao. Đây là điều bản thân anh hiểu rõ.

"Còn bài hát thì sao? Tôi nghĩ cũng được đấy chứ." Chủ quán ngồi cùng hỏi.

"Cũng được. Nếu so với dân nghiệp dư." Nhà phê bình đáp bằng giọng lạnh tanh. "Nhưng, thật tiếc là chỉ thế thôi. Nó khiến người ta nghĩ tới những bài đã có. Nghĩa là không có nét mới."

Chua xót làm sao. Sự thất vọng và đau đớn khiến toàn thân anh nóng bừng.

Mình không có tài năng ư, việc sống bằng âm nhạc chỉ là mơ hão ư... Kể từ hôm đó, anh đã nghĩ như vậy.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(3)

3

Katsuro cuối cùng cũng rời khỏi căn hộ vào xế trưa hôm sau. Hành lý mang theo gồm một túi thể thao và một túi đựng áo vest. Trong túi đựng áo vest là bộ vest màu đen anh mượn của chủ quán. Vì không biết khi nào mới quay về Tokyo nên anh định mang cả đàn ghi ta theo nhưng nghĩ sẽ bị bố mẹ cảm ràm thì lại thôi. Thay vào đó anh nhét vào túi cây kèn harmonica.

Anh lên tàu ở ga Tokyo. Tàu khá vắng, mình anh độc chiếm cả bốn ghế trong khoang ngồi. Anh cởi giày, gác chân lên ghế đối diện.

Từ ga Tokyo về tới thị trấn nhà anh mất chừng hai giờ đồng hồ, tính cả đổi tàu. Nghe nói có người hằng ngày vẫn đi từ nhà tới công ty ở Tokyo nhưng Katsuro không hình dung nổi.

Khi nghe anh nói bà anh mất, chủ quán đồng ý cho anh về ngay.

"Đây là cơ hội tốt, cậu nên thư thả nói chuyện với bố mẹ. Chuyện sau này ấy." Chủ quán nói như khuyên nhủ. Anh nghe như thể chủ quán đang ngầm gợi ý rằng đã đến lúc từ bỏ con đường âm nhạc rồi.

Trong lúc ngắm cảnh đồng ruộng lướt qua cửa sổ, anh mơ hồ nghĩ có lẽ mình không làm được thật, về nhà thế nào anh cũng bị nói. Rằng định ngủ mơ đến bao giờ nữa, cuộc đời không đơn giản thế đâu, mau tỉnh dậy mà kể

nghiep gia đình đi, chẳng nào cũng có kiếm được công việc nào ra hồn đâu... Anh dễ dàng hình dung ra những câu nói đó của bố mẹ.

Katsuro khẽ lắc đầu. Phải thôi ngay kiểu suy nghĩ tiêu cực này. Anh mở túi thể thao, lấy máy nghe nhạc Walkman và tai nghe ra. Thiết bị âm thanh ra mắt năm ngoái này đúng là một sản phẩm đột phá. Ta có thể thưởng thức âm nhạc ở bất cứ đâu.

Anh nhấn nút "Nghe" rồi nhắm mắt. Rót vào tai anh là thứ âm thanh điện tử của một giai điệu đẹp. Biểu diễn là ban nhạc Yellow Magic Orchestra. Các thành viên đều là người Nhật nhưng lại thành danh ở nước ngoài trước. Nghe đâu lần họ chơi bài mở màn trong buổi biểu diễn của ban nhạc The Tubes, khán giả đã đồng loạt đứng lên tán dương.

Người có tài là những người như thế này chẳng? Dù nhủ thầm sẽ không nghĩ ngợi nữa nhưng cảm giác bi quan cứ gợn lên trong lòng Katsuro.

Cuối cùng cũng tới ga gần nhà anh nhất. Vừa bước ra khỏi ga, khung cảnh quen thuộc đập ngay vào mắt. Dọc con phố chính nối với tuyến đường huyết mạch là một dãy cửa hàng nhỏ. Toàn những cửa hàng chỉ có khách quen là dân trong vùng. Đây là lần đầu tiên anh về kể từ khi bỏ học đại học, nhưng không khí thị trấn vẫn vậy.

Katsuro đứng lại. Nằm giữa một cửa hàng hoa và một cửa hàng rau, cửa cuốn của hàng cá có bề ngang chừng 3,64 m đang được kéo lên chừng một nửa. Biển hiệu phía trên ghi "Ngư Tùng", bên cạnh là dòng chữ nhỏ "Ở đây có bán cá tươi".

("Ngư" có nghĩa là "cá", "Tùng" là từ "Matsu" trong Matsuoka - họ của Katsuro)

Ông nội anh là người gây dựng cửa hàng cá. Địa điểm ban đầu khác với

chỗ hiện tại, nghe nói rộng hơn. Nhưng cửa hàng đó đã bị cháy trong chiến tranh nên sau chiến tranh, ông đã mở lại ở chỗ bây giờ.

Katsuro luồn người qua cửa cuốn. Bên trong cửa hàng tối om. Anh căng mắt nhìn nhưng không thấy ngăn mát có bày cá. Mùa này đồ tươi không giữ nổi một ngày. Hàng tồn hẵn đã được cho vào đông lạnh. Trên tường có dán tờ giấy ghi "Có bán cá chình lọc xương nướng".

Mùi cá đã quen người quả là có sự thân thuộc riêng. Katsuro đi sâu vào phía trong. Bên trong có một bậc thềm nối với gian nhà chính. Cửa lùa của gian nhà chính đang đóng nhưng có ánh sáng lọt ra qua khe cửa. Hình như có bóng người.

Katsuro lấy hơi và nói "Con về rồi đây." Nói xong anh trộm nghĩ, có lẽ phải dùng "Xin chào" mới đúng.

Cửa mở ra ngay. Emiko trong bộ váy liền màu đen đang đứng đó. Lâu rồi không gặp, cô bé giờ đã thành người lớn. Cô nhìn xuống Katsuro, thở hắt ra.

"Tốt quá. Em cứ tưởng nhờ đâu anh không về."

"Sao cơ. Anh đã bảo sẽ tính mà." Katsuro cởi giày, bước vào nhà rồi nhìn một lượt căn phòng chật chội. "Có mỗi mình Emiko thôi à? Mẹ với bố đâu?"

Emiko nhúm mày.

"Bố mẹ ra hội trường rồi. Lẽ ra em cũng phải ra giúp đỡ, nhưng nghĩ anh về mà không có ai ở nhà thì không được nên em ở nhà chờ anh."

Katsuro nhún vai: "Ra là vậy."

"Anh này, chắc anh không định ăn mặc như thế đến lễ thông dạ đấy chứ?"

Katsuro đang mặc áo phông và quần bò.

"Đương nhiên rồi. Đợi anh chút. Anh thay luôn đây."

"Nhanh lên nhé."

"Biết rồi."

Katsuro xách hành lý đi lên cầu thang. Trên tầng hai có hai căn phòng kiểu Nhật rộng bốn chiếu rưỡi và sáu chiếu. Phòng sáu chiếu là phòng Katsuro đã ở đến hết cấp ba.

Vừa mở cửa, mùi ẩm mốc xộc ngay vào mũi anh. Rèm đang đóng nên căn phòng rất tối. Anh bật công tắc trên tường. Dưới ánh sáng trắng của đèn huỳnh quang, không gian anh từng sống vẫn nguyên vẹn như xưa. Cái gọt bút chì vẫn gắn trên bàn học, những bức ảnh thần tượng dán trên tường vẫn chưa bị bóc đi. Trên giá sách, sách dạy ghi ta xếp cạnh các cuốn tham khảo.

Sau khi Katsuro lên Tokyo được một thời gian, anh có nghe mẹ bảo Emiko muốn dùng căn phòng này. Anh đồng ý. Bởi khi ấy anh đã tính theo đuổi âm nhạc nên nghĩ sẽ không về nhà nữa.

Vậy mà căn phòng vẫn còn nguyên, có lẽ bố mẹ vẫn hy vọng anh sẽ quay về. Nghĩ vậy, anh thấy lòng trĩu nặng.

Anh thay sang bộ vest rồi cùng Emiko ra khỏi nhà. Thật may, đang tháng Bảy nhưng trời khá mát.

Địa điểm làm lễ thông dạ hình như là hội trường của thị trấn. Nghe nói hội trường mới được xây, đi bộ mất chừng mười phút.

Khi vào trong khu dân cư, anh hơi ngạc nhiên vì quang cảnh khác xưa khá nhiều. Emiko bảo có nhiều người mới chuyển đến. Thị trấn này hóa ra cũng có thay đổi cơ đấy, Katsuro thầm nghĩ.

"Anh định sao?" Vừa đi, Emiko vừa hỏi.

Thừa biết em gái hỏi chuyện gì nhưng anh cố tình giả bộ nói: "Gì cơ?"

"Thì chuyện tương lai đó. Nếu anh thực sự sống được bằng âm nhạc thì tốt, nhưng anh đủ tự tin không?"

"Đương nhiên rồi. Nếu không thì anh đã không làm." Đáp vậy nhưng anh bỗng thấy chột dạ. Anh có cảm giác như mình đang tự huỷ hoại bản thân.

"Có điều, em không tài nào hình dung được. Gia đình mình mà lại có người có tài năng âm nhạc. Em từng xem anh biểu diễn và thấy anh chơi cũng hay đấy. Nhưng bảo có coi như chuyên nghiệp được không thì lại là phạm trù khác nhỉ?"

Katsuro nhăn mặt.

"Đừng có ăn nói hồ đồ. Em thì biết cái gì. A-ma-tơ thì chớ."

Cứ tưởng em gái sẽ nổi cáu nhưng Emiko lại rất bình tĩnh.

"Phải, em a-ma-tơ. Em chẳng biết gì về thế giới âm nhạc hết. Thế nên em mới hỏi anh. Rốt cuộc anh định sao? Nếu anh tự tin như thế thì cho em biết viễn cảnh cụ thể hơn đi. Anh đang có kế hoạch gì, sau này định tiếp tục thế nào, khi nào thì có thể sống bằng âm nhạc? Nếu không biết những điều đó, cả em và bố mẹ đều lo lắng đấy."

Những điều em gái nói hoàn toàn đúng nhưng Katsuro khịt khịt mũi.

"Nếu mọi thứ đều đúng như kế hoạch thì đã chẳng ai phải lao tâm khổ tứ. Người tốt nghiệp trường nữ sinh ở quê rồi vào làm ở một quỹ tín dụng cũng ở quê luôn không hiểu được đâu."

Anh đang nói tới Emiko. Mùa xuân tới cô mới tốt nghiệp nhưng đã sớm

xin được việc làm. Tưởng lần này nhất định em gái sẽ nổi cáu song nó chỉ thờ dài. "Anh này, đã bao giờ anh nghĩ tới tuổi già của bố mẹ chưa?" Emiko hỏi với vẻ chán nản.

Katsuro im lặng. Tuổi già của bố mẹ - đó cũng là một trong những điều anh không muốn nghĩ tới.

"Cách đây một tháng bố ngã bệnh đấy. Vẫn là vì bệnh tim thôi."

Katsuro đứng khựng lại, nhìn vào mặt Emiko. "Thật không?"

"Tất nhiên là thật rồi." Emiko cũng nhìn lại. "Cũng may chưa thành to chuyện nhưng bà đang ốm liệt giường mà lại xảy ra thế, mọi người cũng hoảng lắm."

"Anh chẳng biết gì cả."

"Hình như bố dặn mẹ không được nói cho anh Katsuro biết."

"Hừm..."

Ý bố là không cần phải liên lạc với thằng con bất hiếu chẳng. Vì không thể phản bác, Katsuro chỉ biết im lặng.

Hai anh em lại bước đi tiếp. Kể từ đó cho tới lúc đến hội trường, Emiko không nói năng gì.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(4)

4

Hội trường là căn nhà to hơn nhà cấp bốn của người dân một chút. Đàn ông và phụ nữ mặc đồ tang đi tới đi lui với vẻ bận rộn.

Ở bàn đón tiếp là bà Kanako, mẹ của Katsuro. Bà đang trao đổi gì đó với một người đàn ông gầy gò. Katsuro từ từ tiến lại.

Nhận ra anh, bà Kanako mở miệng như muốn nói "Ơ kìa." Thấy vậy, anh cũng toan nói "Con về đây" nhưng chưa kịp thì gương mặt người đàn ông đứng cạnh bà khiến anh nín bật.

Đó là ông Takeo, bố anh. Ông gầy rộc đi nên anh cứ tưởng là người khác.

Sau khi nhìn chăm chăm Katsuro, ông Takeo mới mở khuôn miệng đang mím chặt thành một nét thẳng ra.

"Cái gì, mày đến hả? Ai báo thế?" Giọng ông cục cằn.

"Emiko báo cho con."

"Hừm." Ông Takeo nhìn Emiko rồi lại quay sang nhìn Katsuro. "Mày mà cũng có thời gian để đến đây cơ à?"

Katsuro cảm giác đó là lời rút gọn của câu nói "Chẳng phải mày bảo sẽ

không vác mặt về khi chưa đạt được nguyện vọng sao."

"Nếu bố bảo con quay về Tokyo đi thì con sẽ đi ngay."

"Katsuro." Bà Kanako nhăn mặt.

Ông Takeo phúi tay ra chiều phiền phức.

"Tao không nói thế. Tao đang bận nên mày đừng ăn nói kiểu kiếm chuyện." Nói xong ông vội vã bỏ đi.

Nhìn theo chồng, bà Kanako nói: "Cuối cùng thì con cũng về. Mẹ cứ tưởng con không về."

Có vẻ như Emiko đã gọi điện cho Katsuro theo chỉ đạo của bà Kanako.

"Tại Emiko cứ nói này nói nọ. Mà bố gầy nh. Con nghe nói bố lại ngã bệnh, không sao chứ ạ?"

Vai bà Kanako như chùng xuống trước câu nói của Katsuro.

"Bố con cứ gồng mình lên đấy nhưng mẹ thấy là bố yếu đi nhiều rồi. Dù sao cũng trên sáu mươi rồi còn gì..."

"VẬY RỒI Ừ..."

Ông Takeo cưới bà Kanako khi đã qua tuổi ba mươi sáu. Hồi nhỏ Katsuro thường nghe kể vì mãi mê gây dựng lại Ngự Tùng, ông không có thời gian để tìm vợ.

Sắp đến lễ thông dạ lúc sáu giờ tối, họ hàng đã lục tục kéo tới. Ông Takeo có nhiều anh em nên riêng bên họ nội cũng lên tới hai mươi người. Lần cuối Katsuro gặp họ cách đây đã hơn mười năm.

Người chú ít hơn ông Takeo ba tuổi tiến lại bắt tay Katsuro đầy vẻ bồi hồi.

"Ồ, Katsuro đây à, trông cháu vẫn khỏe nhỉ. Nghe nói vẫn ở Tokyo hả? Giờ làm gì rồi?"

"À, dạ... cũng việc này việc kia."

Tự anh cũng thấy hổ thẹn vì không trả lời được rành rọt.

"Việc này việc kia là sao? Không phải cố tình lưu ban để được chơi đây chứ."

Anh giật mình. Hình như bố mẹ không nói cho họ hàng biết là anh đã bỏ học. Bà Kanako đang ở ngay gần đó nên không có chuyện bà không nghe thấy đoạn hội thoại này, song bà vẫn lặng thinh, ngoảnh đi chỗ khác.

Cảm giác bẽ bàng trào dâng trong lòng. Vậy là ông Takeo và bà Kanako nghĩ rằng không thể nói cho người khác chuyện thằng con trai muốn theo đuổi âm nhạc.

Nhưng anh cũng sẽ giống bố mẹ nếu không thể tuyên bố chuyện này. Không thể để như vậy được.

Anh liếm môi, nhìn thẳng vào mặt ông chú. "Cháu bỏ rồi."

"Hả?" Ông chú tỏ vẻ khó hiểu.

"Cháu bỏ học rồi. Bỏ giữa chừng." Liếc thấy bà Kanako cứng đờ người ra, anh tiếp tục. "Cháu muốn sống trong thế giới âm nhạc."

"Âm nhạc?" Vẻ mặt ông chú như thể vừa nghe thấy một từ lạ hoắc.

Đoạn hội thoại dừng lại ở đó vì lẽ thông dạ đã bắt đầu. Với vẻ ngơ ngác,

ông chú ra tìm những người họ hàng khác và nói gì đó. Chắc là kiểm tra xem điều Katsuro vừa nói có đúng không.

Sau phần đọc kinh, lễ thông dạ được tiến hành theo đúng trình tự. Katsuro cũng thấp hương. Trong di ảnh, bà anh đang cười hiền từ. Anh vẫn nhớ hồi nhỏ rất được bà cưng chiều. Nếu còn sống, chắc chắn bà vẫn sẽ ủng hộ anh.

Lễ thông dạ kết thúc, mọi người chuyển sang phòng khác. Ở phòng này có bày sẵn sushi và bia. Anh nhìn quanh thì thấy những người ở lại toàn là họ hàng. Bà anh mất khi đã gần chín mươi nên ít thấy vẻ buồn trên gương mặt họ. Hơn nữa, lâu rồi họ hàng mới có dịp tụ tập đông đủ nên không khí lại có phần thân tình hơn.

Đúng lúc ấy, có ai đó xẵng giọng: "Nói lắm thế, để mặc chuyện nhà người ta đi." Chẳng cần nhìn Katsuro cũng biết đó là ông Takeo.

"Không phải chuyện nhà người ta. Trước khi chuyển đến chỗ hiện tại thì là nhà của ông bố quá cố của chúng ta đấy. Bản thân em cũng từng sống ở đó." Người nói là ông chú ban nãy. Có lẽ tại rượu nên mặt hai người đỏ gay.

"Nhà bố xây bị cháy hồi chiến tranh rồi. Nhà hiện tại là do tôi xây. Chú không có quyền nói này nói nọ."

"Anh bảo sao? Nhờ có biển hiệu Ngư Tùng nên anh mới buôn bán được ở chỗ mới chứ. Biển hiệu đó là thừa hưởng từ bố đấy. Một cửa hàng quan trọng như thế của gia đình, anh định đóng mà không hỏi ý kiến bọn em sao?"

"Ai nói đóng cửa. Tôi vẫn còn muốn làm."

"Sức khỏe anh thế này thì còn làm được bao lâu? Đến cái thùng cá còn chẳng bê nổi. Bản thân việc anh cho thằng con trai độc nhất lên Tokyo học đại học đã là không bình thường rồi. Bán cá thì cần gì đến học vấn?"

"Cái gì, chú coi thường nghề bán cá đấy hả?" Ông Takeo đứng dậy.

Có vẻ như sắp xảy ra một trận ẩu đả nên mọi người vội ngăn lại. Ông Takeo cũng ngồi xuống.

"... Thật đúng là... không bình thường. Không biết đang nghĩ cái gì nữa." Dù đã hạ tông giọng nhưng ông chú vẫn tiếp tục cảm râm trong lúc nhấp chén rượu. "Bỏ học để làm ca sĩ à, sao anh ấy lại đồng ý một chuyện ngớ ngẩn như thế chứ."

"Lắm chuyện, đừng có nhúng mũi vào chuyện người khác." Ông Takeo trả đũa.

Sợ khẩu chiến lại nổ ra nên các bà các cô kéo ông chú ra chỗ khác.

Cuộc cãi vã lắng xuống song bầu không khí ngột ngạt vẫn còn đó. Một người đứng dậy xin phép về trước, thấy vậy, những người còn lại cũng rút lui theo.

"Mấy mẹ con cũng về đi." Ông Takeo nói với bà Kanako và anh em Katsuro. "Tôi sẽ canh hương."

"Ông ổn chứ? Đừng cố nhé."

Thấy bà Kanako lo lắng, ông Takeo tỏ vẻ khó chịu: "Đừng coi tôi như người bệnh."

Katsuro cùng bà Kanako và Emiko rời hội trường. Nhưng đi được một đoạn, anh dừng lại.

"Con xin lỗi, mẹ và em về trước đi."

"Sao thế? Con quên gì à?" Bà Kanako hỏi.

"Không, không phải..." Anh ấp úng.

"Anh muốn nói chuyện với bố à?" Emiko nói.

"Ừ." Katsuro gật đầu. "Anh nghĩ có lẽ nên nói chuyện với bố một chút."

"Thế à? Em hiểu rồi. Vậy mình đi thôi mẹ."

Nhưng bà Kanako không nhúc nhích. Bà cúi đầu như thể đang nghĩ ngợi lung lăm, sau đó bà ngẩng lên nhìn Katsuro.

"Bố không giận gì con đâu. Bố nghĩ con có thể làm như con thích."

"... Vậy ạ?"

"Chính vì thế mà ban nãy bố mới cãi nhau với chú đấy."

"Vâng..."

Katsuro cũng cảm nhận được điều ấy. Lắm chuyện, đừng có nhúng mũi vào chuyện người khác... Câu bố nói với ông chú đã thể hiện cho người ngoài biết rằng chúng tôi phần nào chấp nhận chuyện thằng con duy nhất làm điều nó muốn. Chính vì thế Katsuro muốn hỏi ông Takeo ý nghĩa thực sự của câu nói đó.

"Bản thân bố cũng muốn Katsuro đạt được ước mơ." Bà Kanako nói. "Bố nghĩ rằng không được làm phiền con. Không được để Katsuro từ bỏ ước mơ chỉ vì bố lâm bệnh. Con nói chuyện với bố cũng được thôi nhưng đừng quên điều đó."

"Vâng, con hiểu rồi."

Đợi mẹ và em đi, Katsuro quay ngược trở lại.

Lúc lên tàu ở ga Tokyo, anh đã không hề lường trước được diễn biến này. Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị bố mẹ phàn nàn, họ hàng quở trách. Nhưng bố mẹ đã che chắn cho anh. Anh nhớ lại cảnh bố mẹ rời căn hộ của anh ba năm trước. Sau khi không thể thuyết phục thẳng con, không biết bố mẹ anh làm thế nào mà đổi ý.

Hầu hết đèn trong hội trường đã tắt. Chỉ có cửa sổ trong góc là còn ánh sáng hắt ra.

Katsuro không đi về phía cửa chính mà rón rén lại gần ô cửa Sổ đó. Cửa sổ bằng kính, có thể đóng lại bằng lớp cửa lùa giấy bên trong, lớp cửa đó hiện đang hé hé mở. Anh nhòm vào bên trong qua khe hở.

Đây không phải phòng diễn ra lễ thông dạ mà là phòng tiến hành tang lễ, nơi đặt quan tài. Ở bàn thờ phía trước, hương vẫn đang cháy. Ông Takeo đang ở trước hàng ghế đầu tiên.

Katsuro thắc mắc không biết ông Takeo đang làm gì thì thấy ông đứng dậy. Ông lấy từ chiếc cặp đặt bên cạnh ra thứ gì đó. Một thứ được bọc trong tấm vải trắng.

Ông Takeo bước lại gần quan tài, từ từ mở tấm vải trắng ra. Thứ hiện ra trong tấm vải chợt lóe lên. Giây phút ấy, Katsuro hiểu đó là cái gì.

Một con dao. Một con dao cũ. Giai thoại về con dao ấy Katsuro đã nghe đến nhàm tai.

Đó là con dao ông nội dùng từ lúc mới mở "Ngư Tù". Khi bố Katsuro được quyết định là người nối nghiệp, con dao đã được trao lại cho ông. Hồi trẻ, ông Takeo hành nghề bằng con dao đó.

Ông Takeo trải tấm vải trắng lên trên quan tài và đặt con dao lên. Ông ngược nhìn di ảnh mẹ rồi chấp tay khấn.

Nhìn cảnh ấy, ngực Katsuro thắt lại. Anh có cảm giác như mình hiểu được ông Takeo đang nói gì với bà.

Hắn là bố đang xin lỗi bà về chuyện đến đời bố, cửa hàng thừa kế từ ông nội buộc phải đóng cửa, rằng bố không thể trao con dao kỷ vật cho thằng con trai duy nhất.

Katsuro rời khỏi cửa sổ. Anh không quay ra cửa trước mà cứ thế rời khỏi hội trường.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(5)

5

Katsuro thấy có lỗi với ông Takeo. Đây là lần đầu tiên anh thực sự cảm thấy như vậy. Anh phải cảm ơn bố vì bố đã tha thứ cho sự ương ngạnh của anh.

Nhưng tình hình thế này liệu có ổn không?

Ông chú cũng đã nói, sức khỏe của ông Takeo có vẻ không được tốt. Không biết ông có thể duy trì cửa hàng cá đến bao giờ. Tạm thời bà Kanako có thể trông nom nhưng bà còn phải chăm ông nữa. Có khả năng cửa hàng sẽ phải đóng cửa.

Đóng cửa rồi sẽ thế nào?

Emiko bắt đầu đi làm từ mùa xuân tới. Nó làm ở quỹ tín dụng trong vùng nên chắc có thể đi về hằng ngày. Nhưng chỉ với thu nhập của Emiko thì không thể chăm lo cho bố mẹ được.

Vậy thì phải làm sao? Katsuro sẽ từ bỏ con đường âm nhạc để tiếp quản "Ngư Tù" chẳng?

Đó là con đường thực tế. Nhưng nếu làm vậy thì giấc mơ bấy lâu của anh sẽ ra sao? Theo lời bà Kanako thì ngay cả ông Takeo cũng không muốn mình

là nguyên nhân khiến Katsuro phải từ bỏ ước mơ.

Katsuro thở dài, đưa mắt nhìn quanh rồi dừng bước.

Anh đã đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Có nhiều căn nhà mới mọc, nên anh bị nhầm đường.

Anh bước đi thật nhanh. Cuối cùng cũng ra được con đường quen. Gần đây từng có bãi đất trống hơi nhỏ anh hay chơi.

Con đường dốc lên thoải thoải. Katsuro bước chầm chậm. Anh thấy bên tay phải có một căn nhà quen. Đó là tiệm tạp hóa anh thường mua đồ dùng học tập. Đúng vậy. Trên tấm biển đầy bồ hóng là dòng chữ "Tiệm tạp hóa Namiya".

Ngoài chuyện mua đồ dùng học tập, anh còn có kỷ niệm khác với tiệm tạp hóa này. Rất nhiều bản khoản của anh đã được ông chủ tiệm giải đáp giúp. Tất nhiên, giờ nghĩ lại thì chẳng phải bản khoản to tát gì. Chỉ là mấy chuyện như nhờ ông chỉ cách để về nhất trong cuộc thi chạy hay làm thế nào tăng thêm tiền mừng tuổi. Mặc dù vậy, ông Namiya luôn trả lời rất nghiêm túc. Về chuyện tăng thêm tiền mừng tuổi, ông bảo: "Hãy đặt ra quy ước buộc phải cho tiền mừng tuổi vào túi trong suốt." Lý do là: "Làm vậy, người thích phô trương sẽ khó mà cho vào số tiền nhỏ."

Không biết ông ấy còn khỏe không nhỉ? Katsuro bồi hồi ngăm nhìn cửa tiệm. Cánh cửa cuốn gỉ sét đang đóng, cửa sổ khu sinh hoạt trên tầng hai cũng không thấy có ánh đèn.

Anh vòng sang phía nhà kho bên cạnh. Anh vẫn hay vẽ bậy lên tường nhà kho này song ông chủ tiệm chưa bao giờ la mắng. Ông chỉ bảo, nếu vẽ thì hãy vẽ đẹp hơn cho ông.

Tiếc là anh không còn thấy những hình vẽ trên tường nữa. Từ bấy tới giờ

cũng đã hơn mười năm. Có lẽ mưa gió đã xóa chúng đi.

Đúng lúc ấy, anh nghe thấy có tiếng phanh xe đạp ở đằng trước. Nấp vào tường nhà kho, anh ngó ra. Một cô gái trẻ đang xuống khỏi xe đạp.

Cô dựng xe, lấy từ túi đeo chéo ra một thứ. Tiếp theo, cô nhét thứ đó vào cái khe nhỏ trên cửa cuốn của tiệm tạp hóa Namiya. Trông thấy cảnh tượng ấy, Katsuro thốt lên "Ôi."

Tiếng anh không đến nỗi to nhưng vì xung quanh yên ắng nên thành ra vang khắp. Cô gái nhìn Katsuro như thể sợ sệt. Sau đó cô cuống cuống leo lên xe đạp. Hình như cô tưởng anh là một tên biến thái.

"Đợi đã. Không phải đâu. Không phải đâu. Tôi không phải kẻ khả nghi đâu." Katsuro xua tay rồi lao tới. "Không phải tôi đang trốn. Tôi chỉ đang ngắm căn nhà vì nhớ thôi."

Đã leo lên xe và đang chuẩn bị nhấn pêđan, cô gái nhìn anh đầy vẻ cảnh giác. Mái tóc dài được buộc ra sau. Cô trang điểm nhẹ nhưng gương mặt rất xinh. Tuổi có lẽ trạc Katsuro hoặc trẻ hơn một chút. Hình như cô có chơi thể thao nên cánh tay lộ ra khỏi tay áo phong rất săn chắc.

"Anh nhìn thấy rồi hả?" Cô gái hỏi, giọng hơi khàn khàn. Thấy Katsuro im lặng vì không hiểu ý, cô hỏi tiếp. "Anh không nhìn thấy tôi làm à?" Giọng cô như trách móc.

"Tôi thấy hình như cô nhét phong bì vào..."

Nghe Katsuro nói vậy, cô gái liền nhú mào, bặm môi dưới rồi quay đi. Sau đó cô ngoảnh lại nhìn anh.

"Tôi muốn nhờ anh một việc. Anh hãy quên chuyện vừa nhìn thấy đi. Quên cả tôi nữa."

"Hả..."

Cô gái nói "VẬY NHÉ" rồi toan đạp đi.

"Đợi đã. Làm ơn cho tôi biết với." Katsuro chạy theo, nhanh chân đứng chặn trước xe của cô gái. "Phong bì cô vừa nhét vào đó có phải là thư nhờ tư vấn không?"

Cô gái nghiêm mặt, nhướn mắt lên hỏi: "Anh là ai?"

"Tôi là người biết rõ tiệm tạp hóa này. Hồi nhỏ tôi có nhờ ông ấy tư vấn..."

"Anh tên gì?"

Katsuro nhú mày. "Trước khi hỏi tên người khác, cô nên xưng tên mình thì hơn."

Vẫn ngồi trên xe, cô gái thở dài.

"Tôi không nói tên mình được. Thứ tôi vừa bỏ vào không phải là thư nhờ tư vấn đâu. Đó là thư cảm ơn."

"Cảm ơn?"

"Hơn nửa năm trước tôi nhờ tiệm tư vấn và nhận được những lời khuyên quý giá. Nhờ tiệm mà vấn đề của tôi đã được giải quyết nên tôi viết thư để cảm ơn."

"Nhờ tư vấn? Nhờ tiệm tạp hóa Namiya này ư? Ông ấy vẫn còn sống ở đây à?" Katsuro hết nhìn cô gái lại nhìn tiệm tạp hóa cũ kỹ.

Cô gái nghiêng đầu.

"Tôi không biết ông ấy còn sống ở đây không. Nhưng năm ngoái khi tôi gửi thư đến thì hôm sau vẫn nhận được thư trả lời ở hộp nhận sữa đăng sau tiệm..."

Ra là vậy. Nếu tối hôm trước nhét bức thư viết chuyện cần tư vấn vào khe nhỏ ở cửa cuốn thì sáng hôm sau sẽ có thư trả lời trong hộp nhận sữa.

"Giờ không biết ông còn nhận tư vấn không nhỉ?"

"Chà, tôi cũng không biết nữa. Lần cuối tôi nhận được lời khuyên cách đây cũng khá lâu rồi. Thư cảm ơn tôi vừa gửi chắc gì được đọc đến. Kể cả vậy thì tôi vẫn cứ viết."

Có vẻ như cô đã nhận được lời khuyên rất quý báu.

"Anh này." Cô gái nói. "Anh hỏi xong chưa? Tôi về muộn là người nhà sẽ lo."

"À vâng... cô cứ về đi."

Katsuro né sang một bên. Cô gái nhấn mạnh pêđan. Xe vừa chuyển bánh là cô tăng tốc. Chưa mất đến mười giây để cô biến mất khỏi tầm mắt của Katsuro.

Anh lại nhìn tiệm tạp hóa Namiya. Bảo ở đây không hề có bóng dáng con người chắc cũng chẳng ngoa. Nếu có thư hồi âm từ căn nhà này thì chỉ có thể nghĩ tới khả năng hồn ma đang sống trong đó.

Katsuro thở hắt ra đằng mũi. Hừm, vớ vẩn. Không thể có chuyện đó. Anh khẽ lắc đầu rồi rời đi.

Lúc về nhà anh thấy một mình Emiko ở phòng khách. Con bé bảo không ngủ được nên uống rượu cho dễ ngủ. Trên chiếc bàn ăn thấp có một cái cốc

và chai rượu whisky. Mới hồi nào mà giờ nó đã thành người lớn. Bà Kanako đã đi nghỉ từ trước.

"Anh nói chuyện với bố rồi à?" Emiko hỏi.

"Không, cuối cùng anh không quay lại hội trường. Anh đi dạo một chút."

"Đi dạo? Giờ này anh còn đi dạo ở đâu?"

"Thì chỗ này chỗ kia. À này, em còn nhớ tiệm tạp hóa Namiya không?"

"Namiya? Nhớ chứ. Cửa tiệm ở cái chỗ kỳ kỳ đó hả?"

"Còn ai sống ở đó không nhỉ?"

"Hả?" Emiko hỏi với giọng thắc mắc. "Em nghĩ là không đâu. Sau khi tiệm đóng cửa cách đây ít lâu, căn nhà ấy chắc chắn để không."

"Ừm, hẳn là thế rồi."

"Sao? Tiệm đó làm sao à?"

"Không, không có gì."

Emiko nhếch khóe môi đầy vẻ nghi ngờ.

"À mà anh định sao? Anh vẫn sẽ bỏ mặc Ngư Tùng hả?"

"Đừng có nói giọng đó."

"Nhưng đúng là thế còn gì. Nếu anh không chịu theo nghề thì chỉ còn cách đóng cửa thôi. Em thì không sao nhưng bố mẹ anh tính thế nào? Anh không định bỏ mặc luôn cả bố mẹ chứ hả?"

"Lắm chuyện quá. Anh đang nghĩ đây."

"Nghĩ thế nào? Cho em biết đi."

"Anh đã bảo em thôi đi mà."

Katsuro chạy lên cầu thang, vẫn mặc nguyên bộ vest, anh quăng mình xuống giường. Bao nhiêu suy nghĩ cứ ngổn ngang trong đầu, nhưng có lẽ tại ảnh hưởng của rượu nên anh không nghĩ được cho ra đầu ra đũa.

Sau cùng, Katsuro uể oải ngồi dậy. Anh đi ra phía bàn học, ngồi xuống, mở ngăn kéo ra. Anh tìm thấy tập giấy dùng để viết báo cáo. Có cả bút bi nữa.

Anh mở tờ giấy và viết: "Gửi tiệm tạp hóa Namiya".

ĐIỀU KỶ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(6)

6

Đám tang ngày hôm sau cũng diễn ra một cách suôn sẻ. Vẻ mặt của những người tham dự không khác mấy so với hôm qua. Những người họ hàng đến khá sớm nhưng có lẽ vì chuyện tối qua nên ai nấy đều có đôi chút e dè trước Katsuro. Ông chú còn chẳng thèm tới gần.

Ngoài họ hàng, những người ở tổ dân phố và khu phố chợ cũng tới khá đông. Toàn những người Katsuro biết từ hồi bé.

Trong số đó có cả bạn học cùng anh ngày xưa. Cậu ta mặc lễ phục nên Katsuro không nhận ra ngay nhưng chắc chắn cậu ta học cùng lớp cấp hai với anh. Nhà cậu ta có cửa hàng khắc dấu trong cùng khu phố chợ với Ngư Tùng.

Nhắc mới nhớ, trước đây anh từng nghe ai đó kể rằng cậu ta mất bố từ nhỏ, sau được ông nội dạy cho kỹ thuật khắc dấu bằng tay, học xong cấp ba thì phụ giúp cửa hàng. Chắc hôm nay cậu ta đến đây với tư cách đại diện cửa hàng.

Cậu bạn thắp hương xong, lúc đi qua gia đình Katsuro, cậu ta kính cẩn cúi chào. Tác phong nhìn già dặn hơn hẳn Katsuro.

Sau lễ viếng là thủ tục xuất quan và hỏa thiêu. Khi các thủ tục này xong xuôi, người nhà và họ hàng quay lại hội trường để tiến hành lễ cúng tuần đầu.

Sau cùng, ông Takeo đứng cúi chào toàn thể họ hàng, kết thúc mọi nghi lễ.

Tiền họ hàng về xong, gia đình Katsuro cũng sửa soạn về. Có rất nhiều đồ đạc. Thùng chiếc xe van của cửa tiệm được mở ra để chất bộ bàn thờ và hoa vào trong. Ghế ngồi sau chật hằn đi. Người lái xe là ông Takeo.

"Katsuro, con lên ngồi ở ghế phụ đi." Bà Kanako nói.

Katsuro lắc đầu.

"Không, mẹ lên ngồi đi. Con đi bộ về."

Bà Kanako tỏ vẻ không bằng lòng. Chắc bà nghĩ anh không thích ngồi cạnh bố.

"Con định ghé qua chỗ này một chút. Con sẽ về ngay."

"Hừm..."

Katsuro quay lưng vội vàng bước đi trước sự khó chịu của bố và mẹ. Nhờ bị hỏi đi đâu thì phiền lắm.

Vừa đi anh vừa nhìn đồng hồ. Đã gần sáu giờ tối.

Khuya hôm qua, Katsuro âm thầm ra khỏi nhà để đến tiệm tạp hóa Namiya. Trong túi quần bỏ là một phong bì màu nâu. Tờ giấy trong đó kín đặc những trần trở hiện tại. Đương nhiên người viết là Katsuro.

Tuy không xưng tên nhưng anh cố gắng trình bày hoàn cảnh hiện tại rõ nhất có thể. Anh muốn xin ý kiến xem phải làm thế nào. Nên theo đuổi ước mơ hay từ bỏ để kế nghiệp gia đình. Nói ngắn gọn thì là như thế.

Nhưng sự thật là sáng nay khi tỉnh dậy, anh lại thấy hối hận. Anh nghĩ mình đã làm một việc thật ngu ngốc. Không thể có chuyện có người đang

sống trong căn nhà đó. Chẳng phải cái cô anh gặp tối qua đầu óc không bình thường sao? Vậy thì nguy to rồi. Anh không muốn người khác đọc được bức thư ấy.

Nhưng mặt khác, anh cũng hy vọng rằng biết đâu đấy. Biết đâu anh cũng nhận được những lời khuyên xác đáng giống như cô gái kia.

Katsuro bước trên con đường dốc với tâm trạng nửa tin nửa ngờ. Cuối cùng anh cũng trông thấy căn nhà cũ kỹ của tiệm tạp hóa Namiya. Hôm qua tại trời tối nên anh không nhìn rõ, bức tường vốn có màu kem giờ đã chuyển thành màu đen xín.

Có một lối đi hẹp giữa tiệm và nhà kho bên cạnh. Hình như đó là đường duy nhất để vòng ra sau nhà. Anh bước vào lối đó, cẩn thận để quần áo không chạm vào tường.

Sau nhà có cửa hậu, đúng là có một hộp nhận sữa bằng gỗ ở ngay cạnh cửa. Katsuro nuốt nước bọt, giật cái nắp ở bên sườn ra. Nắp hơi chặt nhưng rồi anh cũng mở được.

Anh nhòm vào trong, có một phong bì màu nâu. Katsuro thò tay vào lấy. Có vẻ như đây là phong bì dừng lại của Katsuro. Chỗ cột người nhận ghi "Gửi nghệ sĩ hàng cá" viết bằng bút bi mực đen.

Anh quá đổi ngạc nhiên. Hóa ra ở đây vẫn có người sống. Katsuro đứng trước cánh cửa hậu, chăm chú lắng tai nghe. Song anh không thấy có bất cứ tiếng động nào.

Cũng có thể người trả lời thư sống ở một nơi khác, tối tối lại về đây kiểm tra xem có thư nhờ tư vấn nào không.

Khả năng này nghe hợp lý. Nhưng sao phải cất công làm vậy nhỉ?

Dù thắc mắc nhưng Katsuro vẫn rời đi. Việc đó giờ sao chẳng được. Có thể tiệm tạp hóa Namiya có lý do riêng. Điều anh quan tâm bây giờ là nội dung thư hồi âm.

Cầm phong bì thư, Katsuro đi loang quanh khu vực gần tiệm tạp hóa. Anh định sẽ đọc thư ở một chỗ nào đó yên tĩnh.

Cuối cùng anh cũng tìm thấy một công viên nhỏ. Chỉ có xích đu, cầu trượt và bãi cát. Không một bóng người. Katsuro ngồi xuống một chiếc ghế ở góc công viên, hít thở sâu mấy cái rồi mở phong bì ra. Bên trong có một tờ giấy viết thư. Anh hồi hộp đọc nó.

"Gửi nghệ sĩ cửa hàng cá.

Tôi đã đọc trần trở của cậu.

Cảm ơn cậu đã cho tôi nghe một trần trở hết sức xa xỉ.

Cậu sướng thật đấy. Là con trai duy nhất của một cửa hàng cá có truyền thống ba đời à? Nghĩa là chẳng cần làm gì cậu cũng được thừa hưởng cửa hàng đó đúng không?

Có khách quen từ xưa rồi nên chẳng phải nhọc công tìm kiếm khách hàng nữa.

Cho tôi hỏi câu này nhé, quanh cậu có ai đang khổ sở vì chưa tìm được việc làm không?

Nếu không có thì đúng là một xã hội tốt.

Hãy thử nhìn ba mươi năm tới đi. Sẽ đến lúc không còn vô tư như thế được nữa đâu. Chỉ cần có việc làm thôi. Sẽ tới thời kỳ kể cả tốt nghiệp đại học suôn sẻ rồi cũng chưa biết có xin được việc hay không đấy. Chắc chắn sẽ

tới lúc đó. Tôi có thể cá với cậu.

Thế mà cậu lại nghỉ học. Nghĩa là bỏ hẳn luôn à? Cậu đã bỏ ngôi trường mà cậu bắt bố mẹ chi tiền để vào học à? Ồ ồ.

Âm nhạc ư? Muốn làm nghệ sĩ ư? Cậu định vứt bỏ cửa hàng đã có mấy đời để sống chết với một cây đàn ghi ta à? Ái chà chà.

Ừm, tôi chẳng có gì để khuyên cậu cả. Ý tôi là, cậu muốn làm gì thì làm. Cứ để những kẻ mơ hão va vấp cho sáng mắt ra. À mà thôi, dẫu sao cũng là chuyện chẳng đáng dừng, thay mặt cho Tiệm tạp hóa Namiya, tôi sẽ trả lời cậu.

Tôi không xui đại đâu, bỏ đàn ghi ta xuống và tiếp quản cửa hàng cá đi. Bố cậu đâu còn khỏe. Giờ không phải lúc dừng dừng như thế được. Sao có thể sống bằng âm nhạc chứ?

Chỉ những người có tài năng đặc biệt mới sống được thôi. Cậu thì không. Đừng có mơ mộng ngu ngốc nữa, nhìn vào thực tế đi.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Tay anh run lên khi đọc bức thư. Đương nhiên là vì tức giận.

Cái gì thế này. Sao anh lại bị lăng mạ thế này chứ. Hãy từ bỏ âm nhạc và kế nghiệp gia đình - anh đã lường trước câu trả lời này. Xét trên thực tế thì trả lời như vậy sẽ an toàn hơn. Nhưng kể cả vậy cũng đâu cần viết thế này. Bất lịch sự hết sức.

Katsuro nghĩ giá anh không nhờ tư vấn. Anh vo viên phong bì và bức thư, nhét vào túi quần rồi đứng dậy. Anh định sẽ vứt nó vào thùng rác ở đâu đó.

Nhưng vì chẳng thấy thùng rác nào rồi cuộc anh về nhà với bức thư trong

túi. Ở nhà, bố mẹ và Emiko đang sắp xếp bàn thờ.

"Con vừa đi đâu đấy? về muộn quá." Bà Kanako nói.

"Vâng, con..." Anh nói rồi đi lên cầu thang.

Lên phòng, thay quần áo xong, anh liền ném bức thư và phong bì đã vo tròn vào thùng rác. Nhưng ngay lập tức, anh đổi ý và nhặt nó lên. Anh mở bức thư nhàu nhĩ ra đọc lại. Có đọc bao nhiêu lần đi nữa thì sự ấm ức vẫn còn nguyên trong lòng.

Anh đã định quên đi nhưng lại thấy không thể cho qua chuyện này. Người viết bức thư đang có sự hiểu lầm lớn. Ông ta viết là "cửa hàng cá ba đời", chứng tỏ đang hình dung ra một cửa hàng bề thế. Chắc hẳn ông ta nghĩ người nhờ tư vấn là một cậu ấm lớn lên trong nhung lụa.

Thư viết "Nhìn vào thực tế đi" nhưng Katsuro đâu có lãng tránh thực tế. Chính vì thế anh mới trần trố chứ, vậy mà người trả lời thư lại không hiểu được điều đó.

Katsuro ngồi vào bàn. Anh mở ngăn kéo, lấy giấy và bút bi ra. Dưới đây là bức thư anh đã hơi mất thời gian để viết.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Cảm ơn ông đã trả lời tôi. Tôi ngạc nhiên lắm vì không nghĩ sẽ nhận được thư hồi âm của ông.

Tuy nhiên sau khi đọc thư, tôi lại thấy thất vọng.

Nói thẳng ra là ông chẳng hiểu gì về những trần trố của tôi cả. Bản thân tôi cũng biết kế nghiệp gia đình sẽ an toàn hơn. Chẳng cần ông phải nói đâu.

Nhưng an toàn ở hiện tại không có nghĩa là sẽ ổn định.

Hình như ông đang hiểu lầm, cửa hàng nhà tôi nhỏ lắm, bề ngang chỉ rộng 3,64 m thôi. Cố gắng lắm cũng chỉ đủ tiền chi tiêu hằng ngày, không thể nói là đắt hàng được. Tôi nghĩ có thừa kế một cửa hàng như vậy cũng chẳng đảm bảo được cho tương lai. Nếu vậy thì can đảm tìm một con đường khác cũng là một cách chứ? Như tôi đã nói ở thư trước, hiện tại cả bố và mẹ đều ủng hộ tôi. Nếu từ bỏ ước mơ lúc này tôi sẽ khiến bố mẹ thất vọng.

Ông còn hiểu lầm một điều nữa. Tôi coi âm nhạc cũng là một nghề. Tôi sẽ kiếm sống bằng việc hát, biểu diễn và sáng tác. Song hình như ông lại nghĩ rằng tôi chỉ coi âm nhạc như một thú vui nghệ thuật thôi thì phải. Vậy nên ông mới dùng cách nói 1muốn làm nghệ sĩ. về điểm này thì tôi xin được phản đối. Tôi muốn trở thành một người làm âm nhạc chuyên nghiệp chứ không phải một nghệ sĩ xa rời thực tế. Tôi muốn thành nhạc sĩ.

Bản thân tôi cũng biết chỉ những người có tài năng đặc biệt thì mới thành công. Nhưng sao ông có thể khẳng định là tôi không có tài năng? Ông đã bao giờ nghe bài hát của tôi đâu? Đừng vội kết luận kiểu thành kiến như thế. Chưa thử thì sao mà biết được.

Tôi đợi hồi âm của ông.

Nhạc sĩ cửa hàng cá."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(7)

7

"Bao giờ mày về Tokyo?"

Hôm sau, Katsuro đang ăn trưa thì ông Takeo, đầu quần khăn bông từ cửa hàng đi vào hỏi. Ngư Tùng bắt đầu mở lại từ hôm nay. Sáng sớm, từ cửa sổ phòng mình, Katsuro nhìn thấy ông Takeo đi lấy hàng bằng chiếc xe van bán tải.

"Con chưa quyết định." Anh uể oải đáp.

"Cứ ở nhà thanh thoi như vậy hả? Con đường đến với âm nhạc mà mày bảo ấy, nó nhàn nhã vậy sao?"

"Con không thanh thoi gì đâu. Con cũng đang nghĩ ngợi đấy."

"Nghĩ ngợi gì?"

"Bố cứ kệ con."

"Ba năm trước, mày tuyên bố hùng hồn thế cơ mà. Vậy thì cố hết sức đi xem nào."

"BỐ nói nhiều quá. Chuyện đó thì chẳng cần bố nói con cũng biết."
Katsuro đặt đĩa xuống rồi đứng lên. Từ trong bếp, bà Kanako nhìn ra với vẻ

lo lắng.

Xế chiều, Katsuro ra khỏi nhà. Tất nhiên là để đến tiệm tạp hóa Namiya. Khuya hôm qua anh đã cho bức thư thứ hai vào khe nhận thư ở cửa cuốn.

Lúc mở hộp nhận sữa, anh thấy có một phong bì giống như cái anh dùng hôm qua. Đúng là người viết thư hồi âm ngày nào cũng kiểm tra xem có thư nhờ tư vấn hay không.

Giống như hôm qua, anh đọc bức thư ở công viên gần đó. Nội dung bức thư như sau.

"Gửi nhạc sĩ cửa hàng cá.

Dù lớn hay nhỏ thì cửa hàng vẫn là cửa hàng. Chẳng phải nhờ có cửa hàng đó mà cậu được học đến đại học sao? Nếu công việc kinh doanh lao đao, là con trai trong nhà, cậu phải có nghĩa vụ giúp đỡ chứ?

Bố mẹ ủng hộ à, nếu là những bậc cha mẹ đúng đắn thì dù con cái có làm gì, chừng nào không phạm pháp thì cũng ủng hộ hết. Cậu định lợi dụng điều đó hả?

Tôi không bảo cậu không được chơi nhạc. Chơi vì sở thích thì được.

Nói thẳng ra thì cậu làm gì có tài năng âm nhạc. Tuy chưa nghe bài hát nào của cậu nhưng tôi biết điều đó.

Thì bởi, đã ba năm rồi mà cậu có đâm chồi đâu? Đó, đó chính là bằng chứng của việc không có tài năng đó.

Hãy nhìn những ngôi sao ăn khách kia kìa. Họ đâu mất ngần ấy thời gian để được biết đến? Người mà sẵn hào quang đặc biệt thì kiểu gì cũng có người phát hiện ra. Cậu thì chẳng ai phát hiện ra cả. Hãy chấp nhận việc đó đi.

Cậu ghét bị gọi là nghệ sĩ hả? Cảm nhận của cậu trong chuyện này có vẻ lạc hậu nhỉ. Tóm lại, tôi không xui dại cậu đâu, hãy làm nghề cá ngay và luôn đi.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Katsuro căn môi. Giống như lần trước, thư hồi âm lần này cũng rất gay gắt. Chẳng khác gì vùi dập anh tươi tắn.

Song thật kỳ lạ là anh không hề thấy tức giận. Ngược lại, anh còn cảm thấy như được tiếp thêm sinh khí khi bị nói vậy.

Katsuro đọc lại bức thư. Bất giác anh thở dài.

Anh buộc phải thừa nhận rằng anh thấy đồng ý với lá thư. Tuy lời lẽ cộc cằn song những gì viết trong thư đã nói lên sự thật. Người sẵn hào quang đặc biệt thì kiểu gì cũng có người phát hiện... Bản thân Katsuro hiểu rõ điều này nhưng bấy lâu nay vẫn luôn lảng tránh. Anh tự an ủi rằng chỉ là vận may chưa đến, nhưng nếu có tài năng thật thì đã chẳng cần đến vận may.

Chưa từng có ai nói với anh như thế. Cùng lắm họ chỉ nói: Khó lắm, đừng nên theo. Họ không muốn chịu trách nhiệm với câu nói. Còn người viết thư hồi âm này thì khác. Từ ngữ không hề bóng gió xa xôi.

Nhưng kể cả như thế đi nữa... Anh lại nhìn xuống bức thư.

Người này rốt cuộc là ai? Sao ông ta dám viết thẳng thừng, không e ngại như thế? Lẽ thường sẽ phải dùng lối nói giảm nói tránh, đằng này không thấy chút tế nhị nào trong thư cả. Rõ ràng người viết không phải ông già Namiya mà Katsuro biết. Nếu là ông ấy, chắc hẳn lời lẽ phải mềm mại hơn.

Anh muốn gặp người này. Có nhiều điều không thể nói được qua thư. Anh muốn gặp để nói chuyện trực tiếp.

Tối đến, Katsuro lại ra khỏi nhà. Như mọi lần, trong túi quần bò của anh có một phong bì. Trong phong bì là bức thư thứ ba. Sau một hồi nghĩ ngợi, anh đã viết một bức thư như sau.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Cảm ơn ông về bức thư hồi âm thứ hai.

Nói thật là tôi rất sốc. Tôi không nghĩ sẽ bị chỉ trích gay gắt đến vậy. Bản thân tôi nghĩ mình cũng có chút tài năng. Tôi đã mơ đến ngày mình sẽ được phát hiện.

Nhưng khi bị tiệm nói thẳng như vậy, tôi đã tỉnh ra.

Tôi sẽ xem xét lại bản thân. Nghĩ lại thì hình như tôi đã ngoan cố theo đuổi giấc mơ. Phần nào đã đi xa quá.

Song thật xấu hổ là tôi vẫn chưa thể hạ được quyết tâm. Tôi vẫn muốn theo đuổi con đường âm nhạc thêm chút nữa.

Và đến đây thì tôi nhận ra trần trở thực sự của mình là gì.

Tôi nghĩ từ lâu tôi đã biết mình nên làm gì. Chỉ là tôi không đủ quyết tâm để từ bỏ ước mơ thôi. Đến bây giờ tôi vẫn không biết làm sao để có thể từ bỏ được. Nói ví von thì đây giống như trạng thái yêu đơn phương. Biết là tình yêu sẽ không thành nhưng lại không thể quên được người ấy.

Tôi không giỏi diễn đạt tâm trạng qua từ ngữ. Vì vậy, tôi có việc này muốn nhờ ông. Ông có thể cho tôi gặp trực tiếp một lần và nói chuyện được không? Tôi rất tò mò muốn biết ông là người thế nào.

Tôi phải tới đâu để gặp được ông? Ông cứ cho tôi biết, tôi sẽ đến, dù là bất cứ đâu.

Nhạc sĩ cửa hàng cá."

Tiệm tạp hóa Namiya vẫn im lìm trong bóng tối mờ ảo như mọi khi. Katsuro lại gần cửa cuốn, mở nắp cái khe nhỏ chuyên để nhét thư lên. Anh lấy từ túi quần bỏ ra chiếc phong bì và nhét vào đó nhưng nửa chừng thì dừng lại. Anh cảm giác như có ai đó ở phía sau cửa cuốn.

Nếu vậy thì chắc chắn chiếc phong bì sẽ bị phía bên kia giật xuống. Anh định cứ để xem tình hình thế nào. Anh nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ.

Katsuro thò tay vào túi quần bên kia, lấy ra chiếc kèn harmonica. Sau khi hít một hơi thật sâu, anh quay về phía cửa cuốn, chậm rãi thổi. Anh muốn người trong nhà nghe thấy.

Đó là bài anh thích nhất trong số các sáng tác của mình. Tiêu đề là "Tái sinh". Anh chưa đặt lời. Vì chưa nghĩ ra lời thích hợp. Ở các quán có biểu diễn nhạc sống lúc nào anh cũng thổi bài này bằng kèn harmonica. Một bài có giai điệu ballad du dương.

Thổi xong đoạn điệp khúc, anh bỏ chiếc kèn xuống, nhìn chiếc phong bì nằm trên khe nhận thư. Không hề có dấu hiệu nó sẽ được rút vào. Có vẻ như bên trong không có ai. Chắc đến sáng thư mới được lấy.

Katsuro ấn đầu ngón tay vào phong bì. Anh nghe thấy tiếng rơi xuống khe khẽ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(8)

8

"Katsuro, dậy đi."

Cơ thể bị lay mạnh, Katsuro choàng tỉnh. Trước mắt anh là khuôn mặt tái nhợt của bà Kanako.

Katsuro nhăn nhó, chớp chớp mắt.

"Gì thế ạ." Vừa hỏi anh vừa quờ tay lấy đồng hồ đeo tay để ở đầu giường. Đồng hồ chỉ hơn bảy giờ sáng.

"Nguy rồi. Bố bị ngất ngoài chợ."

"Hả?" Anh bật nửa người dậy, tỉnh ngủ hần. "Khi nào ạ?"

"Vừa xong, người ở chợ báo. Họ bảo bố được đưa đến viện rồi."

Katsuro lao ra khỏi giường, với chiếc quần jean vắt ở lưng ghế.

Thay quần áo xong anh cùng bà Kanako và Emiko ra khỏi nhà. Họ dán tờ giấy ghi "Hôm nay cửa hàng tạm nghỉ" ở cánh cửa cuốn.

Ba người bắt taxi đến bệnh viện. Một người đàn ông trung niên trong ban quản lý chợ đang đợi ở đó. Có vẻ ông cũng quen biết bà Kanako.

"Đang khuôn đồ thì tự nhiên ông ấy thấy khó thở. Chúng tôi đã gọi xe cấp cứu ngay..." Người đàn ông giải thích.

"Vậy ạ. Cảm phiền anh quá. Giờ chúng tôi có thể lo được rồi. Anh cứ về chợ đi." Bà Kanako bày tỏ sự cảm ơn.

Việc sơ cứu đã xong nên giờ có thể tới gặp bác sĩ để nghe tình hình. Katsuro và Emiko cũng ngồi nghe cùng.

"Nói ngắn gọn thì là do làm việc quá sức. Quả tim đã chịu sức ép. Mọi người có đoán được nguyên nhân không? Gần đây ông ấy có làm việc gì nặng nhọc không?" Vị bác sĩ tóc bạc, khuôn mặt hiền hậu nói với giọng điềm tĩnh.

Khi bà Kanako nói rằng nhà vừa có tang, vị bác sĩ gật đầu với vẻ đồng tình.

"Không chỉ thể lực mà có lẽ cả vì căng thẳng thần kinh kéo dài nữa. Hiện tình trạng tim không đến nỗi phải lo lắng quá nhưng vẫn nên cẩn thận. Tôi khuyên ông nhà nên đi kiểm tra định kỳ."

Bà Kanako đáp rằng sẽ bắt chồng làm vậy.

Có thể vào thăm ông Takeo nên cả nhà đến phòng bệnh ngay sau đó. Ông Takeo đang nằm trong phòng dành cho bệnh nhân cấp cứu. Trông thấy cả nhà, ông hơi lúng túng.

"Làm gì mà kéo cả nhà đến thế này. Có chuyện gì đâu." Ông gắng nói nhưng giọng không còn mấy sức lực.

"Đúng là mở lại cửa hàng sớm quá. Đáng lẽ nên nghỉ lấy dăm ba hôm."

Nghe bà Kanako nói vậy, ông Takeo lắc đầu, mặt cau có:

"Làm thế nào được. Tôi ổn. Nhà mình mà nghỉ thì sẽ phiền cho khách đấy. Có những người mong được ăn cá nhà mình mà."

"Nhưng ông cứ cố rồi đổ bệnh thì lại thành xôi hỏng bỏng không."

"Tôi đã bảo không sao mà."

"Bố đừng quá sức." Katsuro nói. "Nếu bố muốn mở cửa hàng thì con sẽ giúp."

Cả ba người quay sang nhìn anh. Đôi mắt nào cũng có ánh sáng sốt.

Sau khoảnh khắc tất cả cùng im lặng, ông Takeo cất tiếng lâu bầu: "Mày bảo sao? Mày thì được tích sự gì. Đến mỗ cá còn không biết."

"Không đâu. Bố quên rồi à? Đến tận lúc học xong cấp ba, con vẫn giúp cửa hàng mỗi dịp nghỉ hè đấy."

"Đó đâu phải công việc chuyên nghiệp."

"Nhưng..." Katsuro im bật. Ông Takeo đang thò tay phải ra khỏi chăn như muốn ngăn thẳng con nói.

"Chuyện âm nhạc, mày tính sao?"

"Thì con định sẽ bỏ..."

"Cái gì?" Miệng ông Takeo méo xệch. "Mày chạy trốn à?"

"Không phải, con nghĩ là mình nên tiếp quản cửa hàng."

Ông Takeo tắc lưỡi.

"Ba năm trước, mày nói hùng hồn thế, kết cục là vậy hả? Nói thẳng cho

mày biết là bố không có ý định để mày tiếp quản cửa hàng đâu."

Katsuro kinh ngạc nhìn bố.

"Ông à." Bà Kanako lo lắng nói.

"Nếu mày muốn làm nghề cá thì lại là chuyện khác. Nhưng mày đâu có muốn. Tiếp quản với tâm trạng như vậy thì sao có thể làm nghề cá cho tử tế được. Vài năm nữa lại tiếc biết thế theo âm nhạc còn hơn."

"Không có chuyện đó đâu."

"Có đấy. Tao biết chứ. Đến lúc đó, mày sẽ viện đủ lý do bào chữa rằng tại bố ốm nên mới phải tiếp quản cửa hàng, rằng mày đã hy sinh vì gia đình, mày sẽ đổ lỗi hết cho mọi người mà không chịu chút trách nhiệm nào hết."

"Ông à, đâu cần phải nói với con như thế."

"Bà im đi... Sao, mày không nói lại được đúng không? Mày muốn cảm râm gì thì nói đi."

Katsuro dẫu môi lên, mắt lườm ông Takeo. "Việc con nghĩ cho gia đình chẳng lẽ xấu đến thế sao?"

Ông Takeo khịt mũi.

"Những lời to tát ấy hãy nói khi nào mày làm được dù chỉ một việc thôi. Mày đã làm được cái gì ra hồn khi theo đuổi âm nhạc chưa? Chưa, đúng không? Nếu mày quyết dành tâm huyết cho một việc đến mức bỏ ngoài tai cả lời bố mẹ thì hãy tạo ra thành quả đi. Việc đó còn chưa làm được mà lại nghĩ có thể bán cá thì đúng là xúc phạm tao quá."

Sau khi nói một tràng, ông Takeo hơi nhăn mặt, tay ôm ngực. "Ông à," bà Kanako gọi, "Ông không sao chứ? Emiko, gọi bác sĩ mau."

"Bà đừng lo. Không có gì đâu. Này, Katsuro, mày nghe cho rõ đây." Vẫn nằm trên giường, ông Takeo hướng ánh mắt nghiêm nghị về phía Katsuro. "Cả tao và Ngự Tùng đều chưa yếu đến mức phải nhờ đến mày. Thế nên mày không cần nghĩ ngợi gì cả, cứ cố thêm một lần nữa đi. Hãy lên Tokyo chiến đấu. Dù thua cũng vẫn phải chiến đấu. Phải để lại dấu ấn. Chưa làm được thì đừng có vác mặt về. Hiểu chưa?"

Chẳng nghĩ ra được lời nào, Katsuro bèn im lặng, thấy vậy, ông Takeo gằn giọng hỏi lại: "Mày hiểu chưa?"

"Con hiểu rồi." Katsuro đáp lí nhí.

"Thật không? Đây là lời hứa giữa hai người đàn ông đấy."

Katsuro gật đầu thật mạnh trước câu hỏi của bố.

Từ bệnh viện về, Katsuro bắt tay thu dọn hành lý luôn. Không chỉ dọn đồ mang đi, anh còn dọn cả đồ đạc trong phòng. Suốt một thời gian dài căn phòng không được dọn dẹp tử tế nên đây gần giống như một cuộc tổng vệ sinh.

"Bàn với giường mẹ vứt đi giúp con. Giá sách con không dùng nữa nên có thể bỏ đi." Trong lúc tạm nghỉ để ăn trưa, Katsuro nói với bà Kanako. "Con không dùng phòng đó nữa đâu."

"Thế cho em dùng nhé?" Emiko hỏi ngay.

"Ừ."

"Tuyệt." Emiko khẽ đập hai tay vào nhau.

"Katsuro à, bố nói thế thôi nhưng con có thể về nhà bất cứ lúc nào."

Nghe mẹ nói vậy, Katsuro gượng cười với mẹ.

"Mẹ nghe rồi đấy. Đó là lời hứa giữa hai người đàn ông."

"Nhưng mà..." Bà Kanako bỏ lửng câu nói.

Việc dọn dẹp kéo dài tới tận xế chiều. Trước đó, bà Kanako đến bệnh viện để đón ông Takeo về. So với hồi sáng, sắc mặt ông Takeo đã tươi tỉnh hơn.

Bữa tối hôm ấy là món lẩu sukiyaki. Có vẻ như bà Kanako đã vung tay mua loại thịt hảo hạng. Emiko vui như đứa trẻ, ông Takeo được bác sĩ dặn phải hạn chế thuốc lá và chất cồn mấy hôm nên cứ cẩn thận vì không được uống bia. Với Katsuro thì đây là bữa ăn ấm cúng đầu tiên kể từ sau đám tang.

Xong bữa tối, Katsuro chuẩn bị rời đi. Anh sẽ về Tokyo. Bà Kanako nói để mai hẵng đi, nhưng bị ông Takeo mắng là cứ để nó làm gì tùy thích.

"Dạ, con đi đây." Hai tay xách đồ, Katsuro chào tạm biệt bố mẹ và Emiko.

"Vững vàng lên con nhé." Bà Kanako nói. Ông Takeo thì im lặng.

Ra khỏi nhà, Katsuro không đi ra ga mà chọn đi đường vòng. Anh định ghé qua tiệm tạp hóa Namiya lần cuối. Biết đâu trong hộp nhận sữa lại có thư hồi âm cho bức thư của anh hôm qua.

Anh đến kiểm tra thử, quả nhiên có thư hồi âm thật. Cho bức thư vào túi quần, Katsuro nhìn lại cửa tiệm bỏ hoang. Tấm biển phủ đầy bụi trông như thể muốn tâm sự với Katsuro điều gì đó.

Anh đi ra ga, lên tàu xong anh mới mở thư ra đọc.

"Gửi nhạc sĩ cửa hàng cá.

Tôi đã đọc bức thư thứ ba.

Tôi không thể nói chi tiết nhưng việc gặp trực tiếp là không thể. Và lại, không nên gặp thì hơn. Gặp rồi cậu sẽ thất vọng đấy. Cậu sẽ ghét bản thân vì hóa ra đã nhờ một kẻ thế này tư vấn. Hãy thôi nói đến chuyện này.

Ra là vậy. Cuối cùng cậu cũng nghĩ tới chuyện không theo nghề nhạc sĩ nữa.

Nhưng có lẽ đó chỉ là tạm thời. Cậu vẫn muốn trở thành nhạc sĩ. Biết đâu khi đọc lá thư này, cậu đã lại đổi ý.

Tôi cũng chẳng biết việc đó là tốt hay xấu nữa.

Tôi chỉ muốn nói với cậu thế này:

Việc cậu theo đuổi con đường âm nhạc không bao giờ là vô ích.

Tôi nghĩ có người sẽ được cứu rỗi bởi bài hát của cậu. Thứ âm nhạc cậu tạo ra chắc chắn sẽ được lưu lại.

Nếu cậu hỏi tại sao tôi có thể khẳng định như vậy thì tôi cũng chịu, không biết nói sao, nhưng điều đó là chắc chắn.

Về chuyện này thì cứ tin tôi. Tin tới giây phút cuối cùng.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Katsuro nghiêng đầu thắc mắc ngay khi vừa đọc xong. Thư hồi âm này là sao? Lịch sự một cách khó hiểu. Cách dùng từ không hề thô lỗ như mấy thư trước.

Lạ nhất là ông ta thấy được việc Katsuro lại quyết tâm trở thành nhạc sĩ, Có lẽ vì đọc thấu được tâm can người khác nên tiệm tạp hóa Namiya mới trở thành nơi giải đáp thắc mắc chẳng.

Tin tới giây phút cuối cùng?

Không biết ý ông ta là sao. Nghĩa là một ngày nào đó ước mơ của anh sẽ thành hiện thực à? Nhưng tại sao ông ta có thể khẳng định được điều đó?

Katsuro cho bức thư vào lại phong bì rồi nhét vào túi xách. Dù sao thì cũng được tiếp thêm dũng khí, anh nghĩ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(9)

9

Phía trước cửa hàng băng đĩa anh vừa đi ngang qua chất đầy những chiếc đĩa CD có bìa màu xanh dương. Katsuro cầm một chiếc lên, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng. Tiêu đề "Tái sinh" được in trên bìa đĩa. Bên cạnh là dòng chữ "Matsuoka Katsuro".

Cuối cùng cũng có ngày hôm nay. Anh đã đến được đích.

Một chặng đường thật dài. Sau khi hạ quyết tâm, Katsuro quay lại Tokyo, dốc sức vào âm nhạc nhiều hơn hẳn trước. Anh thử sức ở mọi cuộc thi, tham gia thử giọng, miệt mài gửi băng tới các công ty thu âm. Thậm chí anh còn trình diễn cả trên đường phố, nhiều tới mức không đếm xuể.

Song vẫn chẳng ai để mắt tới anh.

Thời gian cứ thế trôi qua. Dần dà, anh không còn biết mình phải làm gì nữa.

Đúng lúc ấy, có một vị khách tình cờ nghe anh trình diễn hỏi anh có muốn tới biểu diễn thiện nguyện tại một trại trẻ không.

Dù nghĩ làm vậy cũng chẳng ích gì nhưng anh vẫn nhận lời.

Nơi anh đến là một trại trẻ nhỏ có chưa đến hai mươi đứa trẻ. Tuy lúng

túng nhưng anh vẫn trình diễn. Bọn trẻ cũng lúng túng không kém.

Rồi một đứa bắt nhịp tay. Những đứa khác thấy thế liền bắt chước. Theo đà, Katsuro cũng thấy vui lây.

Lâu lắm rồi anh mới thực sự thấy vui khi hát.

Kể từ đó, anh tới các trại trẻ trên khắp cả nước. Vốn liếng bài hát về trẻ em thì anh có cả ngàn bài. Ước mơ được ra mắt công chúng cuối cùng đã không thành nhưng...

Katsuro lắc lắc đầu. Không thể ra mắt công chúng? Vậy đĩa CD này là sao. Chẳng phải anh đang ra mắt công chúng à? Bằng bài hát mà anh tâm đắc nhất.

Anh định lẩm nhẩm hát bài "Tái sinh". Nhưng chẳng hiểu sao anh không thể nhớ ra lời. Dở hơi quá. Bài hát của anh cơ mà.

Không rõ lời bài hát thế nào nhỉ? Katsuro mở hộp đĩa. Anh lấy bìa ra để xem lời bài hát. Song ngón tay anh hầu như không nhúc nhích. Anh không thể gỡ cái bìa đang được gập ra. Có âm thanh chói tai vọng ra từ bên trong cửa hàng. Cái gì thế này. Nhạc gì đây...

Ở giây tiếp theo, Katsuro mở mắt. Anh chưa thể ý thức được ngay là mình đang ở đâu. Trần nhà, tường, rèm cửa đều lạ hoắc. Sau khi nhìn một lượt những thứ đó, anh nhận ra đây là một phòng ở trại trẻ Marumitsu.

Tiếng chuông réo inh ỏi. Có tiếng ai đó la hét. Sau đó là "Có cháy", "Hãy bình tĩnh".

Katsuro bật dậy. Anh vớ chiếc túi du lịch, áo gió rồi vội vàng xỏ giày. Mặc nguyên quần áo đi ngủ hóa ra lại may. Còn đàn ghi ta tính sao đây? Thôi bỏ đi. Anh đưa ra quyết định chỉ trong tích tắc.

Ra khỏi phòng, anh giật mình. Khói bao trùm cả hành lang.

Một nam nhân viên đang bịt miệng bằng khăn mùi soa vẫy anh lại. "Lối này. Chạy theo lối này."

Anh đi theo người đó như được bảo. Lúc xuống cầu thang, anh bước hai bậc một.

Khi vừa xuống đến bậc cuối cùng, anh dừng lại. Seri đang ở hành lang.

"Em làm gì thế? Mau chạy đi." Katsuro quát.

Mắt Seri đỏ ngầu. Hai má đầm nước mắt.

"Em trai em... Tatsuyuki... không thấy nó đâu."

"Em bảo sao? Nó đi đâu?"

"Em không biết, có thể ở trên sân thượng. Khi nào không ngủ được, nó thường lên đấy."

"Sân thượng..."

Katsuro thoáng do dự trong một giây. Nhưng sau đó anh hành động rất mau lẹ. Anh cúi cho Seri túi đồ của mình. "Cầm giúp anh. Còn em mau chạy ngay đi."

Bỏ lại cô bé tròn xoe mắt ngơ ngác, Katsuro chạy lên cầu thang.

Chỉ trong thời gian ngắn, khói đã dày đặc hơn. Nước mắt anh chảy ròng ròng. Cổ họng đau rát. Không chỉ tầm nhìn bị mờ mà việc thở cũng trở nên khó khăn. Khó chịu ở chỗ là không nhìn thấy ngọn lửa. Rốt cuộc không biết là cháy cái gì, ở đâu.

Đi lên nữa chắc sẽ nguy hiểm lắm. Hay là thôi. Đúng lúc vừa nghĩ vậy thì anh nghe thấy tiếng trẻ con khóc đâu đó.

"Ôi, em ở đâu đấy?" Anh gọi. Lập tức, khói xộc vào hòng anh. Bị ngạt khói dữ dội nhưng anh vẫn lao lên trước.

Có tiếng gì đó vỡ. Cùng lúc, làn khói mỏng đi. Anh trông thấy một cậu bé đang quỳ sụp ở cầu thang. Chính là em trai của Seri.

Katsuro xốc cậu bé lên lưng, toan bước xuống cầu thang. Vào khoảnh khắc ấy, cùng với tiếng "rầm" là trần nhà rơi sập xuống. Trong nháy mắt, xung quanh anh biến thành biển lửa.

Thằng bé khóc toáng lên. Katsuro bắn loạn.

Nhưng không thể đứng đây được. Xuống cầu thang là lối thoát duy nhất.

Cõng cậu bé trên lưng, Katsuro lao qua biển lửa. Bản thân anh cũng không biết mình đang đi theo hướng nào. Con quỷ lửa không hề liên tiếp tấn công anh. Toàn thân anh đau rát. Anh không thở được.

Ánh lửa đỏ và màn đêm đen kịt, những thứ đó cùng lúc bao trùm anh.

Anh nghe như có ai đó gọi mình. Nhưng anh không thể trả lời. Anh không tài nào cử động được cơ thể. Không, thậm chí anh còn không rõ mình có cơ thể hay không nữa.

Những dòng chữ của một bức thư chập chờn hiện về.

"Việc cậu theo đuổi con đường âm nhạc không bao giờ là vô ích.

Tôi nghĩ có người sẽ được cứu rỗi bởi bài hát của cậu. Thứ âm nhạc cậu tạo ra chắc chắn sẽ được lưu lại.

Nếu cậu hỏi tại sao tôi có thể khẳng định như vậy thì tôi cũng chịu, không biết nói sao, nhưng điều đó là chắc chắn.

Về chuyện này thì cứ tin tôi. Tin tới giây phút cuối cùng."

Ồ, ra là thế. Hóa ra đây là giây phút cuối cùng à. Giờ không biết tin còn kịp không.

Vậy thì bố ời, con sắp để lại được dấu ấn rồi. Dù chỉ là một trận thua...

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(10)

10

Nhà hát chật kín khán giả, mới đây thôi còn bao trùm bởi những tiếng la hét cuồng nhiệt. Ba ca khúc biểu diễn theo yêu cầu vừa rồi được dành để đốt cháy cả khán phòng.

Song ca khúc cuối cùng sẽ hơi khác. Những khán giả trung thành dường như đã đoán ra nên khi cô chuẩn bị micro xong, hàng chục nghìn khán giả bỗng trở nên yên lặng.

"Cuối cùng là một ca khúc quen thuộc." Nữ nghệ sĩ trẻ tài năng Kitai nói. "Đây là ca khúc giúp tôi bước ra thế giới với tư cách là một nghệ sĩ. Tuy nhiên, nó còn có một ý nghĩa khác sâu sắc hơn. Người sáng tác ca khúc này là ân nhân cứu mạng em trai tôi - người thân duy nhất của tôi. Đó là người đã đổi cả mạng sống để cứu em trai tôi. Nếu không gặp được người ấy, tôi đã không có ngày hôm nay. Vì vậy, tôi sẽ hát ca khúc này đến cuối cuộc đời. Đó là điều duy nhất tôi có thể làm được để trả ơn. Xin mời quý vị lắng nghe."

Và khúc dạo đầu của bài "Tái sinh" được cất lên.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ở Trong Xe Civic Đến Sáng - (1)

1

Lúc ra khỏi cửa soát vé, hai kim của chiếc đồng hồ trên tay anh chỉ hơn tám rưỡi tối. Cảm thấy lạ, anh đưa mắt nhìn quanh. Đúng như anh nghĩ, đồng hồ gần trước bảng giờ tàu chạy chỉ tám giờ bốn mươi lăm phút. Namiya Takayuki hơi nhếch môi rồi tặc lưỡi. Cái đồng hồ cùi bắp này lại trở chứng rồi.

Dạo gần đây, chiếc đồng hồ anh được bố tặng khi đỗ đại học cứ lặn ra chết bất thành linh. Dùng hai chục năm rồi nên chuyện này là đương nhiên chẳng. Anh cũng đã tính chuyển sang loại Quartz. Loại đồng hồ dao động tinh thể mang tính đột phá ấy trước đây có giá tương đương với một chiếc xe hơi cỡ nhỏ nhưng gần đây đã xuống giá nhanh chóng.

Anh ra khỏi ga, đi bộ vào khu phố chợ. Anh ngạc nhiên khi thấy vẫn còn cửa hàng mở vào giờ này. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy cửa hàng nào cũng nhộn nhịp. Anh từng nghe nói kể từ khi có thị trấn mới, dân cư tăng lên, nhu cầu của khu phố chợ trước cửa ga cũng tăng theo.

Tuy ngạc nhiên vì cái thị trấn buồn tẻ ở tỉnh lẻ này mà cũng nhộn nhịp vậy nhưng Takayuki cũng vui khi thấy sinh khí đã trở lại với mảnh đất nơi anh sinh ra và lớn lên. Thậm chí anh còn nghĩ giá như tiệm nhà mình cũng nằm trong khu phố chợ này.

Từ con đường san sát cửa hàng, anh rẽ vào một con hẻm rồi đi thêm một lúc nữa. Con hẻm dẫn anh tới một khu vực toàn nhà ở. Mỗi lần qua chỗ này anh lại thấy cảnh vật thay đổi thêm đôi chút. Bởi các căn nhà mới cứ lần lượt mọc lên. Chuyện người sống ở đây hằng ngày đi làm ở Tokyo không còn hiếm nữa. Đi tàu cao tốc chắc mất chừng hai tiếng. Takayuki nghĩ mình không thể. Chỗ ở của anh hiện nay là một căn chung cư đi thuê trong nội đô. Tuy chật nhưng có bếp, phòng ăn, hai phòng ngủ, một phòng khách, đủ để anh cùng vợ và cậu con trai lên mười sinh sống.

Nhưng rồi anh nghĩ lại. Hằng ngày đi lại từ đây thì không thể nhưng xét về điều kiện vị trí thì có lẽ vẫn cần phải thỏa hiệp ở mức độ nào đó. Đời người phần lớn là những việc không như mong đợi. Cũng nên chấp nhận nếu mất thêm thời gian đi lại.

Đi hết khu nhà ở là tới giao lộ hình chữ T. Anh rẽ sang phải rồi tiếp tục đi bộ. Một con dốc lên thoải thoải. Đến chỗ này thì nhắm mắt anh cũng đi được. Phải đi bao lâu, đường quanh co thế nào, cơ thể anh nhớ được hết. Bởi đây là con đường anh đã đi cho đến khi học hết cấp ba.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy căn nhà nhỏ ở đằng trước bên phải. Đèn đường sáng nhưng chữ trên biển hiệu bám đầy bồ hóng nên rất khó đọc. Cửa cuốn đang hạ xuống.

Anh dừng trước tiệm, ngược lên nhìn biển hiệu lần nữa. Phải đến gần mới đọc được dòng chữ "Tiệm tạp hóa Namiya".

Có một lối đi nhỏ rộng chừng một mét ở giữa tiệm và nhà kho bên cạnh. Takayuki đi vào lối đó để vòng ra đằng sau. Hồi còn tiểu học, anh vẫn dựng xe đạp ở đây.

Đằng sau tiệm có cửa để vào nhà. Hộp nhận sữa được gắn ngay cạnh cánh cửa. Cho đến khoảng mười năm trước, vẫn có người giao sữa tươi cho nhà

anh. Mẹ anh mất một thời gian thì nhà anh không nhờ giao sữa nữa. Nhưng hộp nhận sữa thì vẫn còn đó.

Ở bên sườn hộp nhận sữa có một cái nút. Ngày xưa nếu ấn cái nút thì còi sẽ kêu. Nhưng giờ thì không.

Takayuki kéo tay nắm cửa. Quả nhiên cửa mở được luôn. Lúc nào cũng vậy.

Ở bậc thềm có đôi dép quen thuộc cùng đôi giày da cũ. Cả hai đều cùng một chủ sở hữu.

"Xin chào." Anh khẽ gọi. Không có tiếng đáp lại nhưng anh vẫn vào mà chẳng ngần ngại. Anh cởi giày, bước hẳn vào nhà. Đầu tiên là bếp, tiếp đó là phòng kiểu Nhật, sau nữa là cửa hàng ở mặt trước.

Ông Yuji đang ngồi bên cái bàn thấp trong phòng kiểu Nhật. Ông mặc quần chần dài với áo len, ngồi quỳ gối. Vẫn trong tư thế ấy, ông từ từ quay mặt về phía Takayuki. Cặp kính lão trễ xuống đầu mũi.

"Hả, con đấy à?"

"Hả với hử gì bố. Cửa không khóa kìa. Con đã dọn cửa giả lúc nào cũng phải cẩn thận cơ mà."

"Không sao đâu. Ai đến bố biết ngay."

"Bố đâu có biết. Vì bố có nghe thấy tiếng con gọi đâu."

"Bố có nghe thấy gì đó nhưng đang mải nghĩ nên ngại trả lời."

"Bố lại lấy lý do." Takayuki đặt túi giấy nhỏ mang theo lên bàn rồi ngồi khoanh chân. "Đây, bánh nhân đậu đỏ của hàng Kimura mà bố thích đây."

"Ồ." Mắt ông Yuji sáng lên. "Cảm phiền con nhé."

"Mua bánh thôi mà bố, có gì đâu."

"Hãy da." Ông Yuji lấy đà để đứng dậy rồi cầm cái túi lên. Cửa bàn thờ cạnh đó vẫn đang để mở. Ông đặt túi bánh lên kệ bàn thờ, rung chuông hai lần rồi trở lại vị trí cũ. Vóc người nhỏ và gầy nhưng trông ông vẫn nhanh nhẹn dù đã gần tám mươi.

"Con ăn tối chưa?"

"Trên đường đi làm về con ăn mì soba rồi. Vì tối nay con sẽ ngủ lại đây."

"Hừm. Con đã nói với Fumiko chưa?"

"Rồi ạ. Vợ con cũng lo cho bố lắm. Sức khỏe bố thế nào rồi?"

"Ồn trời là không sao cả. Không đến mức con phải cất công đến thăm đâu."

"Con đã về đây rồi, bố đừng nói thế chứ."

"Bố chỉ nói là con không cần lo lắng. À, phải rồi. Bố vừa tắm xong, nước vẫn còn trong bồn đấy. Chắc chưa nguội đâu, con cứ tắm lúc nào tùy thích nhé."

Trong lúc nói chuyện, mắt ông Yuji vẫn nhìn xuống bàn. Trước mặt ông là tờ giấy viết thư. Bên cạnh là một chiếc phong bì. Ngoài phong bì ghi "Gửi tiệm tạp hóa Namiya".

"Mới đến tối nay ạ?" Takayuki hỏi.

"Không, đến khuya hôm qua. Sáng nay bố mới thấy."

"VẬY ĐÁNG LẼ BỐ PHẢI TRẢ LỜI TRONG SÁNG NAY RỒI CHỨ."

Thư trả lời những bản khoản cần tư vấn gửi tới tiệm tạp hóa Namiya sẽ được bỏ trong hộp nhận sữa vào sáng hôm sau. Đây là quy định do ông Yuji đặt ra. Chính vì vậy mà ông luôn thức dậy lúc năm rưỡi sáng.

"Không đâu, người gửi có vẻ cũng biết ý vì đã gửi lúc nửa đêm. Trong thư viết là có thể trả lời chậm một ngày."

"Hừm, thế ạ."

Đúng là chuyện buồn cười. Tại sao chủ một tiệm tạp hóa phải đi giải đáp bản khoản của người khác chứ. Dĩ nhiên anh biết nguyên nhân dẫn đến cơ sự này. Là tại tờ tuần san đến đưa tin. Bởi ngay sau đó thư nhờ tư vấn đã tăng vọt. Cũng có thư nhờ tư vấn nghiêm túc nhưng phần nhiều là trêu đùa. Không ít thư rõ ràng là để quấy rối. Đỉnh điểm có một tối, hơn ba chục thư nhờ tư vấn được gửi đến. Tất cả đều là của một người. Nội dung toàn chuyện vớ vẩn. Vậy nhưng ông Yuji vẫn định trả lời. Takayuki còn nhớ lần đó anh đã nói với ông Yuji: "Bố đừng làm thế. Nghĩ thế nào thì đó cũng là trò đùa mà. Bố mà trả lời hết thì rõ là dở hơi."

Nhưng ông bố già cả của anh chẳng có vẻ gì là rút được kinh nghiệm. Đã thế, ông còn nói với đầy vẻ cảm thông: "Con đúng là chẳng hiểu gì."

Khi Takayuki nghiêm giọng chất vấn "Con không hiểu cái gì nào?" thì ông Yuji buồn rầu đáp:

"Dù mục đích là quấy rối hay trêu đùa thì người gửi thư cho tiệm tạp hóa Namiya về cơ bản cũng giống như những người nhờ tư vấn bình thường khác. Tâm hồn họ hé mở ở đâu đó, những thứ quan trọng theo đó mà chảy ra. Bằng chứng là những người như vậy thế nào cũng đến lấy thư hồi âm. Sẽ đến kiểm tra hộp nhận sữa. Họ rất muốn biết ông già Namiya này sẽ hồi âm thế

nào với bức thư của mình. Con thử nghĩ xem. Dù chỉ là những câu hỏi vớ vẩn nhưng nghĩ ra được đến ba mươi câu cũng là cả vấn đề đấy. Nhọc công làm vậy thì không có chuyện không muốn nhận hồi âm đâu. Vì thế nên bố mới trả lời. Suy nghĩ rất nhiều để trả lời. Không thể phớt lờ tiếng lòng của người khác được."

Trên thực tế thì ông Yuji đã trả lời từng câu hỏi của ba mươi bức thư do cùng một người gửi ấy và để vào hộp nhận sữa. Quả nhiên lúc tám giờ, tức là trước khi tiệm mở cửa, toàn bộ thư hồi âm đã được lấy đi. Sau đó không thấy trò này tái diễn nữa. Đổi lại một tối nọ, một tờ giấy được nhét vào khe nhận thư với nội dung "Cảm ơn tiệm. Cho tôi xin lỗi." Nét chữ giống với nét chữ của chủ nhân ba mươi bức thư kia. Takayuki không thể quên gương mặt đầy vẻ tự hào của bố lúc đưa cho anh xem tờ giấy.

Có lẽ đây chính là động lực sống của bố. Khoảng mười năm trước, khi mẹ Takayuki mất vì bệnh tim, bố anh hoàn toàn suy sụp. Con cái đều đã ra ở riêng. Cảnh sống vò vó một thân một mình có lẽ quá đủ để lấy hết ham muốn sống của ông già sắp bước sang ngưỡng thất thập.

Takayuki có một chị gái tên Yoriko hơn anh hai tuổi. Song chị đang sống cùng bố mẹ chồng nên chẳng thể nhờ vả được gì. Nếu phải chăm sóc ông Yuji thì chỉ có mỗi mình Takayuki. Nói vậy chứ hồi đấy anh cũng mới lập gia đình, vẫn sống trong căn nhà chật chội của công ty nên không thể đón ông Yuji về ở cùng.

Có lẽ hiểu được hoàn cảnh của các con nên ông Yuji dù không còn khỏe nhưng tuyệt nhiên không có ý định đóng cửa tiệm tạp hóa. Takayuki cũng chiều theo sự gắng gượng đó của bố.

Cho đến một hôm, anh nhận được cuộc điện thoại bất ngờ từ chị gái Yoriko.

"Chị ngạc nhiên lắm. Bố khỏe hẳn ra. Có khi còn hoạt bát hơn cả lúc mẹ chưa mất ấy. Thôi thế cũng tạm yên tâm rồi. Chị nghĩ trước mắt không sao đâu. Hay em cũng thử về thăm bố đi? Thế nào cũng ngạc nhiên cho xem."

Giọng người chị gái lâu lâu mới tới thăm bố cứ lạnh lạnh. Bằng giọng rất phấn khích, chị hỏi Takayuki: "Em có biết tại sao bố lại khỏe hẳn ra thế không?" Khi Takayuki bảo không biết, chị liền bảo: "Phải rồi phải rồi. Em làm sao mà biết được. Đến chị nghe xong còn giật mình hai lần cơ mà." Sau đó chị kể sự tình cho anh biết. Chuyện là bố anh đang làm công việc giống như người chuyên gỡ rối tơ lòng vậy.

Nghe xong, Takayuki chẳng tài nào hình dung nổi. Anh chỉ nghĩ: Đó là cái gì thế? Anh thu xếp về nhà ngay ngày nghỉ sau đó. Và quang cảnh anh nhìn thấy lúc về nhà thật không thể tin được. Một đám đông đang tụ tập trước tiệm tạp hóa Namiya. Chủ yếu là trẻ con, song cũng có cả người lớn. Hình như họ đang nhìn bức tường của tiệm. Trên tường dán rất nhiều giấy, họ nhìn những tờ giấy đó và cười.

Takayuki tiến lại gần, ngó qua đầu bọn trẻ để nhìn bức tường. Trên đó dán những tờ giấy viết thư và giấy viết báo cáo. Có cả những mẫu giấy nhớ bé xíu nữa. Anh đọc thử, một trong số đó có nội dung như sau:

"Đây là câu nhờ tư vấn của cháu: Cháu muốn 100 điểm bài kiểm tra mà không phải học hay làm trò gian lận như quay cóc. Cháu phải làm thế nào?"

Rõ ràng là nét chữ trẻ con. Câu trả lời được dán ngay bên dưới. Nét chữ thân quen mà Takayuki biết rõ, chữ của ông Yuji.

"Cháu hãy xin cô giáo cho làm bài kiểm tra về cháu.

Bài kiểm tra về cháu nên lời giải của cháu sẽ đúng hết."

Cái gì thế này, Takayuki nghĩ. Cái này là "hỏi nhanh đáp gọn" chứ đâu

phải "gỡ rối tơ lòng".

Anh liếc qua các câu hỏi khác nhưng toàn là nội dung trêu đùa kiểu như "Cháu muốn Ông già tuyết đến nhà cháu nhưng nhà cháu lại không có ống khói" hoặc "Khi hành tinh này biến thành hành tinh khí thì mình phải học tiếng khí từ ai ạ?" Song câu hỏi nào ông Yuji cũng trả lời rất nghiêm túc. Có vẻ điều này đã gây cười. Cạnh đó đặt một cái hộp có khe để nhét thư, trên hộp dán tờ giấy ghi "Hộp giải đáp tâm tư. Nhận tư vấn mọi băn khoăn. Mời liên hệ tiệm tạp hóa Namiya."

"Chà, một thú vui thôi mà. Bố bị lũ quý sứ hàng xóm khích bác, trót đam lao thì phải theo lao thôi, nhưng ai ngờ lại được hưởng ứng nhiệt tình thế, có cả người lặn lội từ xa tới đọc nữa. Bố cũng chẳng biết vì sao như vậy. Nhưng mà dạo này lũ quý sứ ấy bắt đầu gửi những câu hỏi hóc búa rồi nên bố cũng phải suy nghĩ lắm đấy. Một phết chứ con tưởng à."

Nét mặt ông Yuji lúc vừa nói vừa cười trông thật rạng rỡ. Hoàn toàn khác với thời gian khi vợ vừa mất. Chị Yoriko đã không nói quá.

Công việc giải đáp tâm tư, động lực sống mới của ông Yuji, ban đầu chỉ giống như trò giải trí, nhưng sau đó có nhiều câu hỏi nghiêm túc được gửi tới hơn. Lúc này, hộp nhận thư tư vấn để bên ngoài không còn thích hợp nữa nên ông chuyển sang dùng khe nhận thư ở cửa cuốn và hộp nhận sửa như bây giờ. Tuy nhiên, khi có câu hỏi thú vị, ông vẫn sẽ dán lên tường như trước.

Ông Yuji ngồi quỳ gối, khoanh tay trước bàn. Tờ giấy viết thư đã mở sẵn nhưng chưa thấy ông định cầm bút lên. Mũi dưới ông hơi trề ra, nếp nhăn hiện ra giữa hai chân mày.

"Bố có vẻ nghĩ ngợi nhỉ." Takayuki nói. "Nội dung khó quá ạ?"

Ông Yuji chậm rãi gật đầu.

"Thư nhờ tư vấn từ phụ nữ. Chuyện này là bố kém nhất."

Takayuki hiểu ra đó là chuyện về tình yêu. Ông Yuji lấy vợ theo kiểu mai mối, đến tận hôm cưới ông vẫn không biết nhiều lắm về vị hôn thê của mình. Takayuki trộm nghĩ, nhờ một người trải qua thời kỳ ấy tư vấn chuyện tình cảm thì thật lạ.

"Bố cứ trả lời đại khái thôi."

"Con nói gì? Làm vậy sao được?" Giọng ông Yuji có vẻ giận.

Takayuki nhún vai, đứng dậy. "Bố có bia chứ. Cho con xin nhé."

Không thấy ông Yuji đáp nhưng Takayuki vẫn mở tủ lạnh. Chiếc tủ lạnh hai cửa kiểu cũ là đồ thừa hưởng từ cô con gái cách đây hai năm khi nhà cô mua tủ lạnh mới. Trước đó ông dùng tủ lạnh một cửa mua từ năm Chiêu Hòa ba mươi lăm, tức năm 1960, khi Takayuki còn là sinh viên.

Trong tủ có hai chai bia cỡ trung đang được ướp lạnh. Người thích nhậu như ông Yuji không bao giờ có chuyện hết bia trong tủ. Ngày xưa ông không bao giờ để mắt tới đồ ngọt. Bánh nhân đậu của tiệm Kimura trở thành món khoái khẩu là khi ông đã ngoại lục tuần.

Takayuki lấy ra một chai và mở nắp. Sau đó anh tự động lấy hai cái cốc từ chạn bát ra rồi quay lại bàn ăn.

"Bố cùng uống nhé?"

"Không, giờ chưa cần."

"Vậy ạ. Lạ nhỉ."

"Chưa viết xong thư hồi âm thì bố chưa uống. Lúc nào bố cũng nói vậy mà."

"Hừm." Takayuki vừa gật đầu vừa rót bia vào cốc của mình.

Đang nghĩ ngợi, chợt ông Yuji chậm rãi quay sang Takayuki.

"Hình như ông bố đã có vợ và con." Đột nhiên ông nói.

"Dạ?" Takayuki há hốc miệng. "Chuyện gì thế ạ?"

Ông Yuji cầm chiếc phong bì đặt bên cạnh lên.

"Người xin tư vấn. Là phụ nữ, nhưng ông bố lại có vợ và con rồi."

Takayuki vẫn không hiểu. Anh nhấp một ngụm bia rồi đặt cốc xuống.

"Thì đúng là thế rồi. Ngay cả bố cũng có vợ và con mà. Vợ tuy đã mất nhưng con thì vẫn còn. Là con đây."

Ông Yuji nhăn mặt, lắc đầu với vẻ bức dọc.

"Bố không nói chuyện của bố. Ý bố không phải vậy. Ông bố ở đây không phải là bố của người xin tư vấn mà là bố của đứa con."

"Đứa con? Con ai cơ?"

"Thì là," ông Yuji xua tay với vẻ nóng nảy, "là đứa con ở trong bụng. Của người xin tư vấn này này."

"Hả?" Đến đây thì Takayuki hiểu ra. "À, ra là thế. Nghĩa là người xin tư vấn đang mang bầu. Còn người đàn ông kia thì đã có vợ con."

"Đúng thế. Bố nói vậy từ nãy mà."

"Cách bố nói không rõ ràng. Nghe bảo là 'ông bố' thì ai cũng nghĩ là bố của người xin tư vấn."

"Cái đó gọi là cầm đèn chạy trước ô tô đấy."

"Vậ ư." Takayuki nghiêng đầu, tay với lấy cốc bia.

"Con nghĩ sao?" Ông Yuji hỏi.

"Gì cơ ạ?"

"Từ nãy con nghe cái gì thế hả? Người đàn ông đã có vợ và con. Cô gái mang trong mình giọt máu của người đàn ông đó. Theo con thì phải làm sao?"

Cuối cùng thì anh cũng hiểu nội dung xin tư vấn. Takayuki uống bia rồi thở dài.

"Con gái con lứa thời nay thật chẳng có liêm sỉ gì hết. Đã vậy còn ngốc nghếch. Dây vào người có vợ thì hay ho nổi gì cơ chứ. Không biết mấy cô đó nghĩ gì trong đầu."

Ông Yuji sa sầm mặt mày, đập tay xuống bàn.

"Con không cần phải lên lớp. Trả lời xem phải làm thế nào đi."

"Câu trả lời rõ như ban ngày rồi. Chỉ còn cách bỏ cái thai thôi. Làm gì còn câu trả lời nào khác."

Ông Yuji khịt khịt mũi rồi gãi phía sau tai. "Thật sai lầm khi đi hỏi con."

"Là sao, bố nói thế có ý gì?"

Ông Yuji liền bấu môi ngán ngấm, tay gõ cộp cộp lên phong bì của người xin tư vấn.

"Chỉ còn cách bỏ cái thai thôi. Làm gì có câu trả lời nào khác. Đến con mà

cũng nói vậy. Việc đó thì người nhờ tư vấn hẳn đã nghĩ tới đầu tiên rồi. Con không hiểu là vì vậy nên cô ấy mới phải đắn đo sao?"

Trước lời chỉ trích sắc bén của bố, Takayuki chỉ biết im lặng. Bố nói đúng.

"Thôi nào." Ông Yuji nói tiếp. "Người này viết là cô ấy biết nên bỏ cái thai đi. Cô không mong người đàn ông sẽ chịu trách nhiệm, cô ấy cũng nhận thức rõ phụ nữ nuôi con một mình sẽ rất vất vả. Biết vậy nhưng cô ấy không thể từ bỏ mong muốn được sinh con, không thể nghĩ tới việc phá bỏ cái thai. Con hiểu vì sao chứ hả?"

"Chà. Con chịu. Bố thì hiểu ạ?"

"Vì bố đã đọc bức thư. Theo lời cô ấy thì đây có lẽ là cơ hội cuối cùng."

"Cuối cùng?"

"Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ có con nữa. Trước đây cô ấy đã từng kết hôn, vì mãi không có con nên cô ấy đi khám và được biết cơ địa mình khó sinh con. Bác sĩ còn bảo cô ấy là nên từ bỏ hy vọng có con đi. Cũng bởi lý do này mà đời sống vợ chồng không suôn sẻ."

"Nghĩa là bị vô sinh à..."

"Tóm lại hoàn cảnh là như thế, với cô ấy đây là cơ hội cuối cùng. Nghe đến đây chắc con cũng hiểu không thể trả lời đơn giản là chỉ còn cách bỏ cái thai đi phải không?"

Takayuki uống cạn bia trong cốc rồi với tay lấy chai bia.

"Con hiểu điều bố nói, nhưng chẳng phải vẫn nên từ bỏ ý định sinh con sao? Tội nghiệp đứa bé lắm. Chắc chắn sẽ vất vả đấy."

"Cô ấy viết là đã chuẩn bị tinh thần rồi."

"Kể cả thế đi nữa." Rót bia vào cốc xong, Takayuki ngẩng lên. "Nhưng như thế thì chẳng có vẻ gì là nhờ tư vấn hết. Cô ấy nói vậy tức là muốn sinh con rồi. Bố có trả lời thế nào cũng chẳng can hệ gì đâu."

Ông Yuji gật đầu. "Có lẽ vậy."

"Có lẽ gì cơ ạ..."

"Sau nhiều năm đọc các thư nhờ tư vấn, bố đã hiểu ra một điều. Đó là đa số các trường hợp người nhờ tư vấn đã có sẵn câu trả lời. Họ nhờ tư vấn chẳng qua chỉ muốn xác nhận điều đó là đúng mà thôi. Vì thế có những người sau khi đọc thư hồi âm thì lại gửi thư đến tiếp. Có lẽ vì nội dung thư hồi âm khác với những gì họ đang nghĩ."

Takayuki uống bia rồi khẽ nhăn mặt. "Chuyện phiền hà vậy mà bố cũng theo được bao nhiêu năm."

"Việc này cũng là giúp người đấy. Phiền hà nên mới có ý nghĩa."

"Bố đúng là thích mua việc. Nhưng mà, nếu đúng như bố nói thì đâu cần nghĩ làm gì cho mệt. Người ta đã muốn sinh con thì bố chỉ việc viết hãy cố gắng để sinh ra đứa con khỏe mạnh, thế thôi."

Nghe vậy, ông Yuji nhìn mặt cậu con trai, môi ông trề ra và chậm rãi lắc đầu.

"Con vẫn chẳng hiểu gì cả. Đành là mong muốn muốn sinh con của cô ấy thể hiện rất rõ trong bức thư. Nhưng vấn đề ở chỗ, tình cảm và lý trí là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Rất có thể cô ấy viết bức thư này khi quyết tâm đi bỏ cái thai vì hiểu là chỉ còn cách đó, cho dù rất khao khát có con. Nếu vậy câu trả lời hãy sinh con đi sẽ có tác dụng ngược lại, càng khiến cô ấy đau khổ

hơn."

Takayuki đưa ngón tay day day thái dương. Anh bắt đầu thấy đau đầu.

"Nếu là con thì con sẽ viết cô muốn làm gì thì làm."

"Con không phải lo, chẳng ai nhờ con giải đáp đâu. Bố chỉ muốn con hiểu được tâm lý người nhờ tư vấn qua những gì họ viết thôi." Ông Yuji lại khoanh tay.

Một thật đấy, chuyện của người khác cơ mà, Takayuki nghĩ. Song dường như việc suy nghĩ câu trả lời lại khiến ông Yuji vui nhất. Thành thử ra Takayuki cảm thấy khó thừa chuyện. Tối nay anh về đây không chỉ đơn giản là thăm ông bố già.

"Bố à, phiền bố một chút được không. Con có chuyện này muốn nói với bố."

"Gì cơ? Con xem này, bố đang bận."

"Không mất thời gian đâu ạ. Bố bảo bận nhưng thực ra chỉ là bố đang suy nghĩ thôi mà. Nghĩ tới chuyện khác biết đâu bố lại nảy ra ý gì hay."

Có lẽ cũng thấy Takayuki nói đúng hay sao mà ông Yuji hướng bộ mặt cau có về phía con trai. "Chuyện gì nào?"

Takayuki ngồi thẳng người.

"Con có nghe chị Yoriko nói, tình hình tiệm nhà mình khá bi đát."

Ông Yuji lập tức nhăn mặt. "Cái con Yoriko này thật lảm chuyện."

"Chị lo nên mới báo cho con biết. Đương nhiên rồi, vì chị là con gái bố mà."

Trước kia Yoriko làm việc tại một văn phòng thuế. Có sẵn kinh nghiệm rồi đó nên mọi việc quyết toán thuế của tiệm tạp hóa Namiya đều do một tay chị làm. Thế nhưng mới đây, khi làm xong quyết toán năm nay, chị đã gọi điện cho Takayuki.

"Tiệm nhà mình bê bết lắm. Không phải là lỗ đâu. Mà là siêu lỗ. Tình hình đấy thì ai quyết toán cũng giống nhau cả thôi. Chẳng cần đến chính sách giảm thuế đâu. Nếu khai thật thì có khi còn chẳng phải đóng một xu tiền thuế ấy chứ."

Khi Takayuki hỏi bê bết đến thế sao thì chị gái đáp: "Bố mà tự đi khai có khi còn được gợi ý xin trợ cấp sinh hoạt cũng nên."

Takayuki nhìn thẳng vào bố.

"Bố à, chắc phải đóng tiệm thôi. Khách quanh đây giờ đến khu phố chợ trước cửa ga hết rồi còn gì? Trước khi có nhà ga đó, chỗ này gần trạm xe buýt nên còn buôn bán được, giờ thì chịu rồi. Con nghĩ mình nên nghỉ thôi."

Ông Yuji xoa cằm với vẻ mặt chán nản:

"Đóng tiệm rồi tính sao?"

Takayuki hít một hơi rồi nói. "Bố có thể đến chỗ con."

Lông mày của ông Yuji khẽ nhướng lên. "Con bảo sao?"

Takayuki nhìn một lượt quanh căn phòng. Một vết nứt trên tường đập vào mắt anh.

"Nếu không buôn bán nữa thì bố cũng không cần phải sống ở nơi bất tiện thế này. Hãy sống cùng chúng con. Fumiko cũng đồng ý rồi."

Ông Yuji khịt mũi. "Ở cái nhà chật chội đó hả?"

"Dạ không, thực ra bọn con đang tính chuyển nhà. Cũng sắp đến lúc phải mua nhà rồi."

Mắt ông Yuji mở to sau cặp kính. "Con? Mua nhà?"

"Có gì lạ đâu ạ. Con cũng xấp xỉ bốn mươi rồi. Giờ con đang xem nhà. Vậy nên bọn con mới tính hỏi ý bố."

Ông Yuji quay mặt đi, khẽ xua tay. "Không cần phải lo cho bố đâu."

"Tại sao?"

"Chuyện bố, bố sẽ tự xoay xở. Không cần các con phải lo."

"Sao thế được ạ, bố sao mà cố được. Không có thu nhập, bố định sống kiểu gì?"

"Con lo xa quá. Bố bảo sẽ xoay xở được mà."

"Xoay xở ư..."

"Thôi, con nói nhiều quá." Giọng ông Yuji đánh lại. "Mai con đi làm thẳng từ đây đúng không? Phải dậy sớm đấy. Đừng nói huyền thuyên nữa, mau tắm rồi ngủ đi. Bố đang bận có việc phải làm nốt đã."

"Phải làm nốt, viết mỗi cái này thôi mà." Takayuki hất hàm.

Ông Yuji không nói gì, nhìn chăm chăm vào tờ giấy viết thư. Có vẻ như ông không muốn đáp lại nữa.

Takayuki thở dài rồi đứng dậy. "Con dùng nhờ nhà tắm nhé."

Vẫn không có tiếng đáp.

Phòng tắm của gia đình Namiya rất chật. Ngồi theo kiểu bó gối trong chiếc bồn tắm bằng inox, Takayuki nhìn ra ngoài cửa sổ. Cạnh phòng tắm có một cây tùng to, anh có thể nhìn thấy chút cảnh của nó qua cửa sổ. Khung cảnh quen thuộc anh đã nhìn từ nhỏ.

Có lẽ ông Yuji thấy lưu luyến với việc giải đáp tâm tư hơn là với tiệm tạp hóa. Ông nghĩ nếu tiệm đóng cửa, ông rời khỏi đây thì sẽ chẳng còn ai nhờ tư vấn nữa. Takayuki cũng nghĩ như vậy. Với khiếu hài hước, ông có thể dễ dàng tư vấn cho người khác.

Giờ tước mất niềm vui đó của bố thì kể cũng quá đáng, Takayuki nghĩ.

Sáng hôm sau, anh dậy lúc sáu giờ. Chiếc đồng hồ báo thức loại dây cột vẫn dùng từ ngày xưa đã phát huy tác dụng. Đang thay quần áo trong phòng ở tầng hai thì anh nghe thấy có tiếng động bên dưới cửa sổ. Anh nhẹ nhàng mở cửa, nhìn xuống dưới, vừa lúc có người rời khỏi chỗ hộp nhận sữa. Một cô gái tóc dài, mặc quần áo màu trắng. Anh không nhìn rõ mặt.

Takayuki ra khỏi phòng, đi xuống tầng một. Ông Yuji cũng đã dậy, đang đứng trong bếp đun nồi nước.

Anh cất tiếng chào bố.

"Ồ, con dậy rồi đó hả." Ông Yuji liếc nhìn đồng hồ trên tường. "Con định ăn sáng thế nào?"

"Không cần đâu bố. Con phải đi ngay đây. Mà chuyện đó sao rồi bố? Chuyện thư nhờ tư vấn ấy."

Ông Yuji dừng tay đang lấy cá ngừ bào khô ra khỏi hộp, nhăn mặt nhìn Takayuki.

"Bố viết rồi. Đến nửa đêm mới xong đấy."

"Bố trả lời thế nào ạ?"

"Cái đó bố không nói được."

"Tại sao?"

"Đương nhiên. Đó là quy định rồi. 'Privacy' mà."

Hừm, Takayuki gãi đầu. Không ngờ ông Yuji cũng biết cả từ "privacy", tức "sự riêng tư".

"Cô gái đã mở hộp nhận sữa rồi đấy."

"Con bảo sao? Con nhìn thấy à?" Nét mặt ông Yuji như trách cứ.

"Vô tình thôi ạ. Con thoáng thấy từ cửa sổ tầng hai."

"Ôi trời, chẳng phải cô ấy đã nhận ra sao?"

"Con nghĩ không sao đâu."

"Chỉ nghĩ thôi hả?"

"Không sao mà. Chỉ trong tích tắc thôi."

Ông Yuji trề môi dưới ra, lắc lắc đầu.

"Không được rình xem người nhờ tư vấn. Đó cũng là quy định. Nếu biết bị nhìn, họ sẽ không bao giờ nhờ tư vấn nữa."

"Con đã bảo là con không cố tình, chỉ là tình cờ trông thấy thôi."

"Lâu lắm mới vác mặt về đây mà toàn làm chuyện không đâu." Ông Yuji lăm lăm trong lúc bắt đầu nấu nước dùng từ cá ngừ bào khô.

Takayuki lí nhí nói xin lỗi rồi đi vào nhà vệ sinh. Sau đó anh đánh răng, rửa mặt rồi thay quần áo. Trong bếp, ông Yuji đang làm món trứng rán. Có lẽ sống một mình quá lâu nên nom tay ông rất thành thạo.

"Trước mắt thì không vấn đề gì." Takayuki nói từ phía sau lưng ông Yuji. "Bố chưa cần phải đến sống với bọn con đâu ạ."

Ông Yuji im lặng. Có vẻ như ông thấy không cần trả lời.

"Con hiểu rồi. Vậy con đi đây."

"Ừ." Ông Yuji khẽ nói, vẫn không ngoảnh lại.

Takayuki ra khỏi nhà từ cửa sau. Anh thử mở hộp nhận sữa thì thấy trong đó trống trơn.

Anh hơi, mà không, phải nói là khá tò mò muốn biết bố đã trả lời thế nào.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(2)

2

Takayuki làm việc ở tầng năm của một tòa nhà nhìn xuống đường Yasukuni, khu Shinjuku. Công ty của anh chuyên bán và cho thuê máy văn phòng, khách hàng chủ yếu là các doanh nghiệp vừa và nhỏ. Tay giám đốc trẻ tuyên bố: "Sắp đến thời của mi-com rồi." Mi-com là viết tắt của micro Computer, nghĩa là máy vi tính, ám chỉ sắp tới thời kỳ mỗi văn phòng sẽ có một chiếc máy tính. Người học ngành xã hội như Takayuki không biết thứ máy đó dùng để làm gì nhưng theo lời giám đốc thì nó có vô vàn công năng.

"Thế nên các cô các cậu phải học từ giờ đi." Đây là câu cửa miệng của giám đốc dạo gần đây.

Chị Yoriko gọi đến công ty khi Takayuki đang đọc cuốn Nhập môn vi tính. Vì chẳng hiểu mô tê nên anh đã toan ném nó đi.

"Xin lỗi em vì chị gọi điện đến chỗ làm thế này." Giọng Yoriko có vẻ áy náy.

"Không sao đâu. Có chuyện gì thế ạ? Lại chuyện của bố à?" Chị gái mà gọi điện thì chỉ có thể là chuyện đó.

Quả nhiên chị Yoriko bảo ừ.

"Hôm qua chị về thăm bố thì thấy tiệm đóng cửa. Em có nghe bố nói gì không?"

"Hả, em không. Sao hả chị?"

"Khi chị hỏi bố sao lại đóng cửa tiệm thì bố bảo chẳng có gì đâu, thỉnh thoảng bố vẫn nghỉ bán."

"Thì là như bố nói thôi."

"Không phải đâu. Trên đường về chị có hỏi một người hàng xóm rằng gần đây tiệm tạp hóa Namiya thế nào. Họ bảo là tiệm đóng cửa cả tuần nay rồi."

Takayuki chau mày. "Lạ thật đấy."

"Thì lạ mà. Vói lại, chị thấy sắc mặt bố không được tốt. Như kiểu bố gầy hẳn đi í."

"Nếu ốm thì gầy là phải rồi."

"Chị cũng nghĩ thế, nhưng mà..."

Chuyện này đúng là đáng lo thật. Với ông Yuji bây giờ, công việc tư vấn là động lực sống lớn nhất. Để duy trì công việc này thì điều kiện đầu tiên là tiệm tạp hóa vẫn phải hoạt động.

Năm kia Takayuki có về thuyết phục bố đóng cửa tiệm. Nhớ lại bố mình hồi ấy, anh thấy chuyện bố đóng cửa tiệm khi chẳng ốm đau gì thật khó tin.

"Em hiểu rồi. Tối nay đi làm về em sẽ đến chỗ bố."

"Phiền em quá, giúp chị nhé? Là Takayuki, biết đâu bố lại thổ lộ lý do thật."

Tuy không chắc nhưng anh vẫn nói "Vâng, em sẽ hỏi thử" rồi ngắt điện thoại.

Hết giờ làm, từ công ty anh về thẳng nhà của bố. Trên đường đi, anh rẽ vào bộ điện thoại công cộng để gọi về nhà cho vợ. Nghe anh kể, Fumiko có vẻ lo lắng.

Anh không gặp bố kể từ sau Tết. Tính ra cũng nửa năm rồi. Không biết trong khoảng thời gian ấy đã xảy ra chuyện gì.

Khoảng hơn chín giờ thì Takayuki về tới tiệm tạp hóa Namiya. Anh dừng lại ngắm tiệm. Chẳng có gì lạ khi cửa cuốn đang đóng, nhưng anh lại có cảm giác toàn bộ tiệm đang mất dần sinh khí.

Anh vòng ra cửa sau, vặn tay nắm cửa. Thật bất ngờ là cửa khóa. Takayuki lấy chìa khóa riêng ra. Phải mấy năm rồi anh mới dùng đến nó.

Anh mở cửa, bước vào trong nhà. Đèn bếp không sáng. Anh đi vào trong thì thấy ông Yuji đang nằm trên nệm ở phòng kiểu Nhật.

Nghe thấy có tiếng động, ông Yuji xoay người nhìn ra: "Hả, sao con về đây?"

"Sao với giảng gì ạ. Chị lo lắng nên gọi điện cho con. Chẳng phải bố đang nghỉ bán hàng sao. Lại còn suốt một tuần nay nữa."

"Yoriko hả? Con bé đẩy rách việc quá."

"Thế đâu phải rách việc. Tóm lại đã có chuyện gì vậy? Bố ốm à?"

"Không có gì nghiêm trọng đâu."

Có nghĩa là bố không khỏe thật.

"Bố thấy không khỏe chỗ nào à?"

"Bố đã bảo không có gì nghiêm trọng mà. Chẳng có chỗ nào đau hay khó chịu đâu."

"Vậy thì sao bố không bán hàng? Bố nói cho con biết đi."

Ông Yuji im lặng. Bố lại bắt đầu bướng bỉnh rồi đây, anh nghĩ. Song khi nhìn mặt bố, Takayuki không khỏi giật mình. Ông Yuji đang chau mày, hai môi mím chặt lại. Gương mặt thấm đẫm vẻ thống khổ.

"Bố, tóm lại là..."

"Takayuki." Ông Yuji mở miệng. "Còn phòng không?"

"Chuyện gì ạ?"

"Nhà con ấy. Nhà ở Tokyo."

"À à." Anh gật đầu. Năm ngoái anh mua một căn nhà ở Mikata. Là nhà đã qua sử dụng nhưng trước khi chuyển vào anh đã sửa sang lại. Ông Yuji cũng đã đến xem.

"Không còn thừa phòng nào đúng không?"

Anh hiểu ý ông Yuji. Cùng lúc, anh thấy bất ngờ.

"Còn chứ ạ." Takayuki nói.

"Bọn con đã chuẩn bị sẵn phòng cho bố. Phòng kiểu Nhật ở tầng một. Lần trước bố đến, con chẳng cho bố xem rồi còn gì. Tuy hơi chật nhưng có nhiều ánh sáng."

Ông Yuji thở dài rồi gãi phía trên lông mày.

"Fumiko thì sao, nó đồng ý thật chứ? Mãi mới có nhà riêng, cả gia đình đang sống với nhau giờ tự dưng ông già này tới thì có phiền không?"

"Không vấn đề gì đâu ạ. Lúc mua bọn con đã tính tới chuyện đó rồi."

"... Thế hả?"

"Giờ bố muốn chuyển đến ở với bọn con rồi ạ? Bọn con thì lúc nào cũng sẵn sàng."

Vẫn giữ bộ mặt dăm chiêu, ông Yuji bảo: "Được rồi. Vậy thì phiền con."

Takayuki thấy tim đau nhói. Cuối cùng ngày này cũng tới. Tuy nhiên, anh không để suy nghĩ này lộ ra trên mặt.

"Bố không cần khách sáo với con đâu. Nhưng chuyện này là sao ạ? Trước đây bố bảo muốn giữ tiệm cơ mà. Đúng là bố không khỏe rồi."

"Không phải. Con đừng lo lắng vớ vẩn. Nói sao nhỉ..." Ông Yuji ngừng lại một lát rồi nói tiếp. "Đã đến lúc rồi."

Takayuki gật đầu. "Ra vậy." Anh đáp. Ông đã bảo vậy thì anh cũng chẳng biết nói sao nữa.

Một tuần sau, ông Yuji rời tiệm tạp hóa Namiya. Việc chuyển nhà tự làm mà không thuê dịch vụ. Trước mắt chỉ mang đi những thứ tối thiểu, còn lại vẫn để ở tiệm, bởi vẫn chưa quyết định sẽ làm gì với tiệm. Có bán cũng chưa chắc có người mua. Trước mắt cứ để vậy.

Trên đường đến nhà Takayuki, radio của chiếc xe tải đi thuê phát bài "Ellie, my love" của Southern All Stars. Ca khúc phát hành vào tháng Ba, giờ đang rất nổi.

Fumiko và cậu con trai vui mừng chào đón thành viên mới. Tất nhiên là

Takayuki biết, cậu con trai thì không nói làm gì nhưng trong thâm tâm hẳn Fumiko không thích. Nhưng cô hiền lành và biết điều ở chỗ không nói ra miệng. Chính vì thế mà anh chọn cô làm vợ.

Ông Yuji có vẻ cũng thích cuộc sống mới. Ông đọc sách, xem ti vi trong phòng riêng, thi thoảng ra ngoài đi dạo. Đặc biệt, ông vui vì ngày nào cũng được nhìn thấy thằng cháu.

Song những ngày này không kéo dài lâu. Sống chung với gia đình con trai chưa được bao lâu thì ông đột nhiên đổ bệnh. Nửa đêm, ông thấy khó chịu nên cả nhà phải gọi xe cấp cứu chở ông đến bệnh viện. Ông bảo đau bụng dữ dội. Lần đầu tiên gặp chuyện này nên Takayuki cứ cuống lên.

Hôm sau, bác sĩ cho anh biết cần phải xét nghiệm kỹ hơn nhưng nhiều khả năng ông Yuji bị ung thư gan.

"Có lẽ là giai đoạn cuối rồi." Vị bác sĩ đeo kính nói với giọng rất điềm tĩnh. Takayuki hỏi ý bác sĩ là không cứu được nữa sao. Vẫn giữ nguyên giọng, vị bác sĩ bảo nên nghĩ vậy thì hơn. Nghĩa là phẫu thuật cũng vô ích.

Lẽ dĩ nhiên, ông Yuji không ngồi nghe cùng. Đoạn hội thoại diễn ra lúc ông vẫn đang ngủ vì thuốc mê.

Cuộc nói chuyện đi đến thống nhất sẽ không cho người bệnh biết về bệnh tình thật sự. Anh nhờ bác sĩ nghĩ giúp một cách giải thích phù hợp.

Biết được sự tình, chị gái Yoriko khóc nức nở. Chị tự trách mình lẽ ra phải đưa bố đi viện sớm hơn. Nghe vậy, Takayuki cũng thấy đau lòng. Anh biết bố không khỏe nhưng không hình dung được ông lại mắc bệnh nặng thế.

Những ngày chiến đấu với bệnh tật của ông Yuji bắt đầu. Có lẽ nên gọi là may mắn chẳng vì hầu như ông Yuji không kêu đau. Takayuki buồn vì mỗi lần đến thăm lại thấy ông gầy đi, nhưng trông ông vẫn khá khỏe mạnh.

Cứ thế khoảng một tháng trôi qua. Một hôm, trên đường đi làm về, Takayuki có ghé vào thăm bố và bất ngờ thấy ông đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Phòng bệnh có hai giường nhưng hiện giường kia đang trống.

"Trông bố có vẻ khỏe đấy." Takayuki lên tiếng.

Ông Yuji ngược nhìn con trai, khẽ mỉm cười.

"Bình thường giá toàn chậm đấy. Thi thoảng cũng phải lên giá một hôm chứ."

"Lên giá được thì tốt quá. Bánh nhân đậu đỏ đây ạ." Takayuki đặt túi giấy lên giá ở cạnh giường.

Ông Yuji nhìn chiếc túi rồi quay sang nhìn con trai.

"Có việc này bố muốn nhờ con."

"Việc gì ạ?"

Ông Yuji "Ừ" và cụp mắt xuống. Câu nói ngắn ngai bật ra từ khóe miệng ông sau đó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Takayuki.

Ông bảo ông muốn về lại tiệm.

"Về làm gì ạ? Bố lại muốn bán hàng à? Với sức khỏe thế này?"

Ông Yuji lắc đầu trước câu hỏi của Takayuki.

"Có được bao nhiêu hàng hóa đâu mà bán. Không phải chuyện đó. Chỉ là bố muốn về lại căn nhà đó thôi."

"Để làm gì ạ?"

Ông Yuji im lặng. Trông ông như đang phân vân không biết có nên nói ra hay không.

"Bố à, bố tỉnh táo suy xét giúp con đi. Với sức khỏe thế này, bố làm sao sống một mình được. Phải có ai đó ở cùng để chăm sóc bố chứ. Bố cũng biết chuyện đó bây giờ không đơn giản mà."

Nghe vậy, ông Yuji nhú mày, lắc đầu.

"Không cần ai ở cùng bố cả. Một mình bố là được rồi."

"Đâu có được. Rõ ràng là không thể bỏ mặc người ốm một mình. Bố đừng nói linh tinh."

Ông Yuji hướng ánh mắt nài nỉ về phía Takayuki. "Chỉ một đêm thôi."

"Một đêm?"

"Ừ, một đêm thôi. Bố muốn con để bố một mình ở căn nhà đó một đêm thôi."

"Hả? Thế nghĩa là sao ạ?"

"Có nói với con cũng vô ích. Con không hiểu được đâu. Mà không, chẳng ai hiểu được cả. Con sẽ cho đây là chuyện ngớ ngẩn và không chịu thuận theo bố."

"Bố chưa nói thì sao mà biết được."

"Không." Ông Yuji nghiêng đầu. "Vô ích thôi. Con sẽ không tin đâu."

"Hả? Không tin? Không tin cái gì?"

Ông Yuji không trả lời câu hỏi ấy mà nghiêm giọng bảo: "Takayuki,

chẳng phải bác sĩ đã nói với con là bố có thể ra viện bất cứ lúc nào sao. Rằng không thể chữa trị cho bố được nữa nên cứ để bố làm những gì bố thích."

Đến lượt Takayuki im lặng. Điều ông Yuji nói là sự thật. Ông đã được tuyên là vô phương cứu chữa, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

"Bố xin con đấy, Takayuki. Như thế này này." Ông Yuji chấp tay trước mặt.

Takayuki nhăn mặt. "Bố đừng làm thế."

"Không còn thời gian đâu. Con đừng hỏi, đừng nói gì nữa, hãy để bố làm điều bố muốn."

Câu nói của người cha già đè lên lồng ngực Takayuki nặng trĩu. Dù không hiểu chuyện này nhưng anh buộc phải làm ông toại nguyện.

Takayuki thở dài. "Bao giờ đi ạ?"

"Càng sớm càng tốt. Tối nay được không?"

"Tối nay?" Anh trợn tròn mắt. "Sao lại gấp thế..."

"Bố đã bảo không còn thời gian mà."

"Nhưng phải giải thích với mọi người nữa."

"Không cần đâu. Đừng nói với nhà Yoriko. Với bệnh viện thì chỉ cần nói mình về nhà một chút. Từ đây mình sẽ về thẳng tiệm."

"Bố à, rốt cuộc là sao ạ. Bố có thể nói cho con lý do không?"

Ông Yuji ngoảnh đi. "Con nghe xong thế nào cũng bảo không được cho mà xem."

"Không đâu. Con hứa đấy. Con sẽ đưa bố về tiệm. Vì vậy hãy nói cho con biết."

Ông Yuji từ từ ngoảnh mặt sang nhìn Takayuki. "Con nói thật chứ? Con sẽ tin lời bố chứ?"

"Con nói thật. Con sẽ tin bố. Lời hứa giữa hai người đàn ông."

"Được rồi." Ông Yuji gật đầu. "Bố sẽ kể."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(3)

3

Ngồi ở ghế phụ, ông Yuji hầu như không nói gì, song không phải ông đang ngủ. Đã ba tiếng kể từ lúc xe rời bệnh viện, khi khung cảnh quen thuộc dần hiện lên, ông bắt đầu bồi hồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Việc đưa bố ra khỏi bệnh viện tối nay Takayuki chỉ nói cho vợ. Đang bệnh tật như vậy nên ông Yuji không thể di chuyển bằng tàu điện, cần phải dùng xe ô tô. Hơn nữa, khả năng cao là đêm nay anh không thể về nhà.

Tiệm tạp hóa Namiya hiện ra trước mắt. Takayuki từ từ đỗ chiếc Civic mới mua năm ngoái trước cửa tiệm. Sau khi kéo phanh tay, anh nhìn đồng hồ, đã hơn mười một rưỡi tối.

"Đến nơi rồi bố."

Takayuki rút chìa khóa, toan nhòe dậy. Thấy vậy, ông Yuji vươn tay ra, đặt lên đùi anh.

"Tối đây là được rồi. Con về đi."

"Nhưng mà..."

"Bố đã nói bao nhiêu lần rồi, chỉ mình bố thôi. Bố không muốn có ai bên cạnh."

Takayuki sụp mắt xuống. Anh hiểu cảm giác của bố, trong trường hợp nếu anh tin câu chuyện kỳ lạ kia.

"Được con đưa về tận đây rồi mà bố cứ đòi hỏi." Ông Yuji xin lỗi.

"Không, không sao đâu bố." Takayuki xoa xoa dưới mũi. "Sáng mai con sẽ quay lại xem tình hình bố thế nào. Từ giờ tới sáng con sẽ chờ ở đâu đó."

"Con định ngủ trong xe à. Làm thế không được đâu. Hại người lắm."

Takayuki tắc lưỡi.

"Bố mà cũng nói thế được à? Bố đang ốm nặng đấy. Bố hãy đặt mình vào vị trí của con đi. Bố nghĩ con có thể để ông bố bệnh tật ở lại căn nhà gần như bỏ hoang này rồi về sao? Dù thế nào thì sáng mai con cũng quay lại đây. Thế nên nghỉ luôn trong xe sẽ tiện hơn."

Ông Yuji méo xệch môi, các nếp nhăn trên gương mặt hằn sâu hơn. "Xin lỗi con."

"Một mình bố thực sự ổn chứ ạ? Sáng mai con đến mà thấy bố nằm gục trong bóng tối thì thứ lỗi cho con nhé."

"Ừ, không sao đâu. Với lại, bố chưa cắt hợp đồng điện nên không có chuyện tối thui đâu."

Nói rồi ông Yuji mở cửa xe, cho chân xuống. Động tác rất khó nhọc.

"À, phải rồi." Ông Yuji quay lại. "Suýt nữa bố quên một chuyện quan trọng. Bố phải đưa cho con cái này." Nói rồi ông chìa ra một phong bì.

"Cái gì thế ạ?"

"Thực ra bố định giữ làm di chúc. Nhưng ban nãy bố đã kể hết cho con

rồi, giờ đưa chắc cũng không sao. Có khi như thế lại hay. Đợi bố vào nhà rồi hãy đọc nhé. Đọc xong rồi thì hãy hứa làm theo ước nguyện của bố. Không thì những chuyện sắp tới sẽ trở thành vô nghĩa."

Takayuki nhận phong bì từ tay bố. Mặt trước lấm lặt sau phong bì không ghi gì, nhưng hình như bên trong có thư.

"Vậy nhờ con nhé." Ông Yuji xuống xe, chống cây gậy mang theo từ bệnh viện và bước đi.

Takayuki không cất nổi nên lời. Anh chẳng nghĩ ra được lời nào. Ông Yuji cứ thế biến mất sau lối đi giữa cửa tiệm và nhà kho, không một lần ngoảnh lại nhìn con trai.

Takayuki bần thần mất một lúc. Sau khi sức tỉnh, anh bèn kiểm tra bên trong phong bì. Quả nhiên có một bức thư. Dưới đây là nội dung kỳ lạ của bức thư:

"Gửi Takayuki.

Khi con đọc bức thư này có lẽ bố không còn ở trên cõi đời này nữa. Thật buồn nhưng phải chấp nhận thôi. Với lại lúc này chắc con không còn buồn vì bố nữa rồi.

Lý do bố để lại cho con lá thư này không gì khác là vì bố có việc muốn nhờ con. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa con cũng phải làm việc này cho bố.

Việc bố nhờ con, nói ngắn gọn là thông báo. Cụ thể, gần đến ngày giỗ thứ ba mươi hai của bố, bằng cách nào đó, con hãy thông báo cho mọi người biết nội dung sau:

"Từ 0 giờ đến rạng sáng ngày... tháng... (chỗ này đương nhiên là ngày giỗ của bố), hộp thư tư vấn của tiệm tạp hóa Namiya sẽ hoạt động trở lại. Tiệm

chúng tôi có việc này muốn hỏi những người đã từng gửi thư nhờ tư vấn và nhận được câu trả lời của tiệm. Câu trả lời của tiệm có tác dụng thế nào với cuộc đời của các bạn? Có ích hay không có ích? Tiệm chúng tôi rất mong nhận được ý kiến thẳng thắn của các bạn. Xin các bạn hãy gửi câu trả lời vào khe nhận thư ở cửa cuốn giống như hồi trước. Xin chân thành cảm ơn.'

Với con, chuyện này thật vô lý. Nhưng với bố, chuyện này rất quan trọng. Có thể con nghĩ là bố lắm cảm nhưng bố mong con sẽ nghe bố.

Bố của con."

Sau khi đọc lại bức thư lần thứ hai, Takayuki một mình cười đau khổ.

Giả sử bố để lại cho anh di chúc kỳ lạ này mà không kèm lời giải thích nào, không biết anh sẽ làm gì. Câu trả lời rõ như ban ngày. Chắc chắn anh sẽ bỏ qua. Anh sẽ cho rằng gần lúc lâm chung, đầu óc bố không được tỉnh táo, vậy là xong. Anh sẽ mau chóng quên ngay cho dù lúc đó có hơi thắc mắc. Kể cả là không quên ngay thì ba mươi năm sau cũng chẳng còn mẫu ký ức nào sót lại.

Nhưng giờ anh có muốn bỏ qua cũng không được. Bởi anh đã nghe câu chuyện kỳ lạ của ông Yuji. Câu chuyện ấy cũng là nỗi trăn trở sâu nặng của ông.

Khi thổ lộ cho anh câu chuyện, ông Yuji lấy một bài báo được cắt ra. Ông đưa cho Takayuki, bảo anh đọc.

Đó là bài báo cách đây khoảng ba tháng. Nội dung thông báo về cái chết của một phụ nữ sống ở thị trấn bên cạnh. Bài báo viết, nhiều người trông thấy một chiếc ô tô con rơi từ trên cảng xuống biển. Nhận được tin báo cảnh sát và đội cứu hộ vội lao đến hiện trường nhưng người phụ nữ ngồi ở ghế lái đã tử vong. Tuy nhiên, đứa bé chừng một tuổi được cho là ở cùng trong xe đã bị

bắn ra khỏi xe ngay khi chiếc xe rơi xuống và sau đó được tìm thấy nổi gần mặt nước nên đã sống sót một cách kỳ diệu. Người phụ nữ lái xe tên là Kawabe Midori, hai mươi chín tuổi, không kết hôn. Chiếc xe là xe mượn của bạn với lý do đưa con đi bệnh viện. Theo những người hàng xóm, hình như cô không đi làm, cuộc sống rất chật vật. Thực tế thì hết tháng đó cô buộc phải ra khỏi nhà trọ vì chậm trả tiền thuê. Do không có dấu phanh xe trên hiện trường nên cảnh sát tiến hành điều tra theo hướng một vụ tự sát. Bài báo kết luận như vậy.

Takayuki hỏi bài báo này nghĩa là sao. Nghe vậy, khoe mắt ông Yuji nheo lại đầy vẻ đau khổ. Ông bảo là cô gái hồi đó đấy.

"Trước có một cô gửi thư đến nhờ tư vấn chuyện mình có bầu nhưng người đàn ông kia đã có vợ còn gì? Có lẽ đây chính là cô gái đó. Địa điểm là thị trấn bên cạnh, cả đứa trẻ một tuổi cũng trùng hợp nữa."

"Làm sao có thể." Takayuki đáp. Chẳng phải chỉ là ngẫu nhiên sao.

Song ông Yuji lắc đầu.

"Người gửi thư đến dùng tên giả. Tên giả lúc đó là 'Green River', tức 'Dòng sông xanh'. Kawabe Midori cũng có nghĩa là dòng sông xanh, đây cũng là ngẫu nhiên à? Bố không nghĩ thế."

Takayuki chẳng thể nói được gì. Đúng là quá trùng hợp để nói là ngẫu nhiên.

"Với lại," Ông Yuji nói tiếp, "Vấn đề không phải là cô gái này có phải là người gửi thư lần ấy hay không. Vấn đề ở đây là câu trả lời của bố khi ấy có thực sự đúng không. Không, không chỉ riêng lần ấy đâu. Vô số những câu trả lời mà bố đã viết có tác dụng thế nào với người nhờ tư vấn? Việc này rất quan trọng. Mỗi lần trả lời bố đều suy nghĩ rất kỹ càng. Bố có thể khẳng định

là chưa bao giờ bố viết đại khái, qua loa. Nhưng kể cả thế đi nữa thì bố cũng không biết câu trả lời ấy có ích cho người hỏi không. Biết đâu có người vì làm theo lời bố lại thành ra bất hạnh. Lúc nhận ra điều ấy, bố cứ day dứt không yên. Bố không còn tâm trạng nào mà vui vẻ mở hộp thư tư vấn nữa. Chính vì vậy bố đã đóng tiệm."

Thì ra là vậy, Takayuki hiểu ra. Bấy lâu nay anh vẫn luôn thắc mắc chuyện ông Yuji đột ngột đổi ý muốn đóng tiệm trong khi trước đây khẳng khẳng không chịu.

"Kể cả sau khi tới làm phiền vợ chồng con, bố vẫn không thể xua được chuyện đó ra khỏi đầu. Cứ nghĩ câu trả lời của bố có thể đã phá hỏng cuộc đời của ai đó là bố lại không ngủ được. Khi đổ bệnh, bố đã nghĩ thế này. Ông trời đang trừng phạt bố."

Takayuki bảo bố nghĩ quá lên rồi. Câu trả lời có thể nào thì quyết định cuối cùng vẫn là của người nhờ tư vấn. Giả sử câu chuyện có cái kết bất hạnh thì ông Yuji cũng không cần cảm thấy phải có trách nhiệm.

Song, dường như ông Yuji vẫn không chịu nghe. Ngày qua ngày, nằm trên giường bệnh, ông chỉ nghĩ về điều đó. Rồi ông bắt đầu mơ thấy giấc mơ kỳ lạ. Giấc mơ ấy, không ngoài gì khác, chính là giấc mơ về "Tiệm tạp hóa Namiya".

"Lúc đó là nửa đêm. Có người đang nhét thư vào khe nhận ở cửa cuốn. Bố nhìn thấy cảnh tượng ấy từ đâu đó. Từ đâu thì bố không biết. Có thể là từ trên trời, mà cũng có thể là ở ngay bên cạnh. Tóm lại là bố nhìn thấy. Hơn thế nữa, đó là chuyện của... mấy chục năm về sau. Dù con có hỏi tại sao bố nghĩ là mấy chục năm về sau thì bố cũng không biết trả lời thế nào. Tóm lại là như vậy."

Ông Yuji bảo ông mơ thấy giấc mơ ấy hầu như hằng đêm. Cuối cùng thì

ông nhận ra. Đây không đơn thuần là một giấc mơ. Đây là lời tiên đoán chuyện xảy ra ở tương lai.

"Những người đang cho thư vào khe nhận thư ở cửa cuốn là những người đã từng gửi thư cho bố và nhận được câu trả lời. Họ đến báo cho bố biết cuộc đời họ đã thay đổi thế nào sau khi nhờ bố tư vấn."

Ông Yuji bảo muốn đến lấy những bức thư đó.

Takayuki hỏi lấy bằng cách nào.

"Chỉ cần bố về tiệm là lấy được. Nghe có vẻ khó hiểu nhưng bố có cảm giác thế. Chính vì thế bố muốn về tiệm bằng mọi giá."

Giọng ông Yuji rất dứt khoát, không có vẻ gì là ông đang kể chuyện hoang đường.

Rõ ràng chuyện này thật khó tin. Nhưng Takayuki đã hứa là sẽ tin. Anh không thể không thuận theo ước nguyện của bố.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(4)

4

Khi Takayuki tỉnh dậy trong chiếc Civic chật chội, xung quanh vẫn còn mờ mờ tối. Anh bật đèn trong xe, kiểm tra đồng hồ. Còn mấy phút nữa là năm giờ sáng.

Anh đang đỗ xe trên con đường bên rìa công viên. Anh dựng lại lưng ghế, xoay cổ theo bốn phía rồi bước xuống xe.

Anh đi vệ sinh và rửa mặt trong nhà vệ sinh ở công viên. Đây là công viên anh vẫn đến chơi hồi nhỏ. Ra khỏi nhà vệ sinh, anh đưa mắt nhìn quanh và ngạc nhiên thấy công viên nhỏ hơn anh nghĩ. Không biết ngày xưa anh đã chơi bóng chày thế nào ở một nơi bé như vậy.

Anh quay lại xe, nổ máy. Anh bật đèn pha, từ từ cho xe lăn bánh. Từ đây tới nhà anh chỉ có vài trăm mét.

Trời bắt đầu hửng sáng. Khi anh đến trước tiệm tạp hóa Namiya thì cũng là lúc nhìn rõ được cả chữ ở biển hiệu.

Takayuki xuống xe, vòng ra phía sau tiệm. Cửa sau đang đóng im ỉm. Cả khóa nữa. Tuy có chìa nhưng anh quyết định gõ cửa.

Gõ xong, anh đợi khoảng hơn mười giây thì nghe có tiếng động khe khẽ ở

bên trong.

Có tiếng mở khóa. Cửa mở, ông Yuji lộ mặt ra. Nét mặt ông nom nhẹ nhõm.

"Con nghĩ chuẩn bị về là vừa rồi." Takayuki nói, giọng hơi khàn.

"Ừ, con cứ vào nhà đi đã."

Takayuki bước vào rồi đóng chặt cửa sau lại. Khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy không khí trong nhà hơi khác đi. Như thể bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Anh cởi giày, bước lên nhà. Dù để không cả mấy tháng nhưng bên trong không đến nỗi xập xệ quá. Mức độ bụi bặm cũng không đến mức phải bận tâm.

"Không ngờ vẫn sạch sẽ quá. Trong khi không hề được..." Anh chưa kịp nói nốt từ "thông khí" thì ngưng lại. Bởi anh nhìn thấy thứ ở trên mặt bàn trong bếp

Trên đó có xếp những chiếc phong bì. Khoảng mười mấy chiếc. Cái nào trông cũng đẹp. Hầu hết mặt trước đều ghi "Gửi tiệm tạp hóa Namiya".

"Mấy thứ này... được gửi đến tối qua ạ?"

Ông Yuji gật đầu rồi ngồi xuống ghế. Sau khi đưa mắt nhìn các phong bì, ông ngẩng lên nhìn Takayuki.

"Đúng như bố nghĩ. Bố vừa ngồi xuống thì các phong bì thư lần lượt rơi vào qua khe nhận. Hệt như là chúng đợi bố về vậy."

Takayuki lắc đầu.

"Sau khi bố vào nhà, con ở bên ngoài thêm một lúc nữa. Con có quan sát tiệm nhưng không thấy ai đến gần cả. Thậm chí còn chẳng có ai đi qua ấy chứ."

"Thế hả? Vậy nhưng những lá thư này vẫn đến." Ông Yuji khẽ dang hai tay ra. "Thư hồi âm từ tương lai đấy."

Takayuki kéo ghế, ngồi đối diện với ông Yuji. "Thật không thể tin nổi..."

"Chẳng phải con bảo sẽ tin lời bố sao."

"À, thì con có nói thế, nhưng mà..."

Ông Yuji cười nhún nhó.

"Nhưng thâm tâm con lại nghĩ làm gì có chuyện này đúng không? Thế cảm tưởng của con thế nào khi nhìn thấy chỗ thư này? Hay con nghĩ tất cả là do bố sắp đặt?"

"Con không nói thế. Con nghĩ là bố không có thời gian để làm vậy đâu."

"Riêng chuẩn bị từng này phong bì với giấy viết thư thôi cũng đủ mệt rồi. Bố cũng nói để con biết luôn là tiệm chẳng còn thứ gì cả."

"Con biết. Đây toàn là những thứ con chưa bao giờ nhìn thấy."

Takayuki hơi hoang mang. Có chuyện như cổ tích thế này sao. Anh thậm chí còn nghi ngờ mình đang bị ai đó đánh lừa bằng một trò ảo thuật tài ba. Nhưng chẳng có lý do gì để họ làm vậy. Lừa một ông già sắp nhắm mắt thì có gì vui chứ.

Thư từ tương lai - nghĩ theo hướng chuyên kỳ lạ như vậy đã xảy ra có lẽ sẽ hợp lý. Nếu chuyện đó là thật thì đúng là đáng kinh ngạc. Theo lẽ thường, Takayuki phải thấy phấn khích. Song anh rất bình tĩnh. Tuy hơi hoang mang

nhưng anh bình tĩnh đến nỗi chính anh cũng ngạc nhiên.

"Vây bố đọc hết rồi ạ?" Takayuki hỏi.

"Ừ." Ông Yuji đáp rồi cầm một chiếc phong bì lên. Ông rút trong đó ra một bức thư và đưa cho Takayuki. "Con đọc thử đi."

"Được chứ ạ?"

"Vấn đề gì đâu."

Takayuki nhận bức thư và mở nó ra. Anh khẽ kêu lên khi thấy chữ trong thư không phải là viết tay mà được đánh máy rồi in trên nền giấy trắng. Khi anh nói điều này, ông Yuji gật đầu.

"Hơn một nửa số thư đều là chữ in như thế đấy. Có vẻ như ở tương lai, mỗi người đều có một cái máy có thể in dễ dàng."

Riêng chuyện này thôi cũng củng cố thêm rằng đây là thư đến từ tương lai. Takayuki hít một hơi thật sâu rồi đọc bức thư.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Tiệm sẽ mở cửa lại thật chứ? Tiệm thông báo sẽ chỉ mở lại một đêm duy nhất nghĩa là sao? Tôi đã suy nghĩ rất nhiều xem nên làm gì nhưng rồi tặc lười, 'Thôi thì bị lừa cũng được' và quyết định viết bức thư này.

Tính ra cỡ khoảng bốn mươi năm trước, tôi có gửi tới tiệm một câu hỏi.

Đó là: Làm thế nào để cháu được 100 điểm bài kiểm tra mà không cần học?

Thằng học sinh tiểu học hồi ấy là tôi đã hỏi tiệm một câu thật ngớ ngẩn. Và tiệm Namiya đã cho tôi một câu trả lời tuyệt vời.

Cháu hãy xin cô giáo cho làm bài kiểm tra về cháu. Bài kiểm tra về cháu nên lời giải của cháu sẽ đúng hết. Chắc chắn cháu sẽ được 100 điểm.

Lúc đọc thư hồi âm, tôi đã nghĩ tiệm chơi khăm mình. Bởi tôi muốn biết cách đạt 100 điểm môn quốc ngữ và số học cơ.

Nhưng câu trả lời của tiệm vẫn đọng lại trong ký ức. Ngay cả khi lên cấp hai, cấp ba, cứ nhắc đến bài kiểm tra là tôi lại nhớ đến câu trả lời ấy. Nó để lại ấn tượng sâu sắc như thế đấy. Hẳn là tôi đã sướng rơn khi câu hỏi nghịch ngợm trẻ con của mình được tiệm đón nhận.

Song tôi chỉ thực sự biết sự tuyệt vời của câu trả lời khi đi dạy bọn trẻ con ở trường. Vâng, tôi đã trở thành giáo viên.

Đứng trên bục giảng chưa được bao lâu, tôi gặp một trở ngại lớn. Các em trong lớp không chịu mở lòng với tôi, không chịu nghe tôi nói. Ngay cả tình bạn giữa các em với nhau cũng không thể gọi là tốt, tôi có làm gì thì tình hình cũng không cải thiện. Tâm tư mỗi đứa mỗi khác, ngoại trừ một số ít bạn bè thân ra thì chúng chẳng quan tâm đến ai.

Tôi đã thử rất nhiều cách. Nào là tạo cơ hội để các em cùng chơi thể thao, chơi trò chơi, các buổi thảo luận. Nhưng tất cả đều thất bại. Chẳng đứa nào tỏ ra hào hứng.

Thế rồi có một đứa nói: Em không muốn làm mấy việc này, em muốn thầy giúp em đạt 100 điểm trong bài kiểm tra.

Nghe vậy, tôi giật nảy mình và nhớ ra một điều quan trọng.

Đến đây chắc tiệm đã hiểu, tôi đã cho bọn trẻ làm một bài kiểm tra viết với tiêu đề là 'Bài kiểm tra bạn bè'. Tôi chọn ngẫu nhiên một em trong lớp và đặt các câu hỏi khác nhau về em đó. Từ ngày tháng năm sinh, địa chỉ, có anh chị em hay không, nghề nghiệp của bố mẹ cho tới sở thích, sở trường, diễn

viên yêu thích. Hết giờ làm bài, tôi sẽ để chính em đó nêu đáp án. Các em học sinh sẽ tự chấm bài của mình.

Ban đầu các em còn khá bỡ ngỡ nhưng sau vài ba lần, các em bắt đầu hào hứng hơn. Bí quyết duy nhất để đạt được điểm cao trong bài kiểm tra là phải biết rõ bạn cùng lớp. Các em bắt đầu giao tiếp với nhau nhiều hơn, đến nỗi tôi còn tưởng mình đang nhìn nhầm.

Đây quả là một kinh nghiệm lớn đối với một giáo viên non trẻ như tôi. Tôi có thêm tự tin để đi tiếp với nghề giáo và thực tế thì tôi đã đi được đến ngày hôm nay.

Tất cả là nhờ tiệm tạp hóa Namiya. Tôi rất muốn bày tỏ lòng biết ơn với tiệm nhưng lại không biết phải làm thế nào. Giờ thì tôi rất vui vì đã có được cơ hội ấy.

Cậu bé 100 điểm.

*Có phải người nhà ông Namiya sẽ tới lấy bức thư này không? Tôi mong rằng bức thư sẽ được đặt trước bàn thờ của ông. Xin cảm ơn."

Khi Takayuki ngẩng mặt lên, ông Yuji hỏi: "Con thấy sao?"

"Tốt quá còn gì ạ." Tạm thời anh nói vậy. "Con vẫn nhớ câu hỏi này. Cậu bé hỏi cách đạt 100 điểm mà không cần học. Ai ngờ cậu bé ngày nào giờ lại gửi thư cho bố."

"Bố cũng bất ngờ. Đã vậy cậu bé còn cảm ơn bố. Hồi đó bố chỉ trả lời kiểu hỏi nhanh đáp gọn trước câu hỏi nửa đùa nửa thật của cậu ta thôi."

"Nhưng cậu ta không hề quên câu trả lời của bố."

"Có vẻ như vậy. Không chỉ không quên mà cậu ta còn tự chiêm nghiệm và

áp dụng vào cuộc đời của mình nữa. Cậu ấy cảm ơn bố nhưng chuyện đó là không cần thiết. Cậu ấy thành công là do thực lực của mình."

"Biết là vậy nhưng chắc hẳn cậu ta đã sướng rơn. Câu hỏi trên đầu của cậu không những không bị bỏ qua mà còn được trả lời rất tử tế. Con nghĩ chính vì vậy mà cậu ta đã nhớ mãi."

"Chuyện đó có gì to tát đâu." Ông Yuji nhìn các phong bì khác. "Các bức thư khác cũng vậy. Hầu hết đều là cảm ơn câu trả lời của bố. Tuy rất cảm kích nhưng khi đọc thư, bố nhận ra, câu trả lời của bố có tác dụng là bởi ý chí của bản thân người đó chứ không phải vì thứ gì khác. Nếu bản thân họ không muốn sống tốt, sống hết mình thì dù có nhận được câu trả lời nào cũng thế thôi."

Takayuki gật đầu. Anh có cùng suy nghĩ với bố.

"Biết được như vậy chẳng phải cũng tốt sao? Vì việc bố làm đã không sai."

"Ừm, có lẽ vậy." Ông Yuji dùng đầu ngón tay gãi gãi bên má, sau đó ông cầm lên một chiếc phong bì. "Bố muốn con đọc một bức thư nữa."

"Con ư? Tại sao ạ?"

"Con cứ đọc đi thì biết."

Takayuki đón lấy chiếc phong bì, rút bức thư từ bên trong ra. Một bức thư viết tay. Những dòng chữ đẹp xếp ngay ngắn.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya."

Đọc thông tin trên mạng biết tiệm sẽ mở lại một đêm duy nhất là đêm nay, tôi cứ đứng ngồi không yên nên đã quyết định viết bức thư này.

Thú thật, tôi chỉ được nghe kể về tiệm tạp hóa Namiya. Người gửi thư nhờ tiệm tư vấn là người khác. Trước khi nói về người đó, tôi xin được kể về thời thơ ấu của tôi.

Hồi nhỏ tôi sống trong một trại trẻ mồ côi. Tôi hoàn toàn không nhớ mình ở đó từ khi nào. Khi nhận thức được thì tôi đã thấy mình đang sống cùng những đứa trẻ khác. Tôi không hề nghĩ chuyện này có gì đặc biệt.

Nhưng đến tuổi đi học, tôi bắt đầu có những câu hỏi. Tại sao mình lại không có bố mẹ? Mình không có thứ được gọi là 'nhà' à?

Một hôm, cô giáo mà tôi tin tưởng nhất đã cho tôi biết vì sao tôi lại ở trong trại. Theo lời cô thì mẹ tôi mất vì tai nạn khi tôi được một tuổi. Cô bảo rằng tôi vốn không có bố. Cụ thể thế nào thì lớn hơn chút nữa, cô sẽ kể cho.

Chuyện này nghĩa là sao? Tại sao tôi lại không có bố? Tôi cứ mang trong lòng nỗi băn khoăn ấy. Chỉ có thời gian là lặng lẽ trôi.

Rồi tôi vào cấp hai. Có một bài tập môn xã hội yêu cầu học sinh tìm hiểu những sự kiện đã diễn ra lúc mình chào đời. Trong lúc xem tập báo ở thư viện, tôi đã tình cờ phát hiện ra bài báo đó.

Bài báo viết về một chiếc xe con rơi xuống biển, người phụ nữ tên Kawabe Midori lái chiếc xe đã tử vong. Trên xe còn có đứa bé chừng một tuổi, không có dấu phanh xe nên nhiều khả năng đây là một vụ tự tử cùng con.

Vì từng hỏi về tên của mẹ và nơi ở trước đây nên tôi chắc chắn đây là bài báo viết về mẹ con tôi.

Tôi đã sốc. Một phần là vì biết mẹ chết vì tự tử chứ không phải tai nạn nhưng hơn cả là thấy tổn thương sâu sắc khi biết mẹ lập kế hoạch tự tử cùng với con, nghĩa là mẹ muốn tôi cùng chết.

Sau khi rời khỏi thư viện, tôi không về trại trẻ ngay. Nhưng có hỏi là tôi đã ở đâu thì tôi không trả lời được. Vì chính tôi cũng không nhớ. Trong đầu tôi lúc đó chỉ có duy nhất một ý nghĩ rằng mình là kẻ lẽ ra phải chết, là kẻ có sống cũng chẳng ích gì. Tôi suýt thì bị mẹ - người lẽ ra phải yêu thương tôi nhất trần đời - giết chết. Người như vậy mà sống thì có giá trị gì nữa đâu.

Cảnh sát đến cứu tôi về vào ngày thứ ba. Tôi được phát hiện nằm gục trong góc của khu vui chơi nhỏ trên tầng thượng của một khu mua sắm. Tôi hoàn toàn không biết vì sao mình lại tới đó. Có điều, tôi vẫn nhớ rằng mình đã nghĩ nếu nhảy từ trên cao xuống thì có thể chết một cách dễ dàng.

Tôi được đưa đến bệnh viện. Ngoài việc thể trạng suy kiệt, cổ tay tôi còn có vô số vết cứa. Con dao rọc giấy dính máu được tìm thấy trong chiếc cặp tôi luôn giữ khư khư như vật báu.

Suốt một thời gian dài, tôi không mở miệng nói chuyện với ai. Thậm chí chỉ gặp người khác thôi tôi cũng thấy khổ sở. Tôi chẳng chịu ăn uống tử tế nên cứ ngày một gầy rộc đi.

Vào thời gian ấy, có một người đến thăm tôi. Đó là cô bạn chơi thân nhất của tôi ở trại trẻ. Cô bạn bằng tuổi tôi, có một cậu em trai bị khuyết tật. Bị bố mẹ ngược đãi nên hai chị em phải vào trại. Cô ấy hát rất hay, tôi cũng thích âm nhạc nên chúng tôi chơi rất thân.

Với cô ấy thì tôi có thể trò chuyện. Sau vài đoạn trao đổi vô thưởng vô phạt, cô ấy bất ngờ nói thế này. Rằng hôm nay cô ấy đến đây để cho tôi biết một việc quan trọng.

Cô ấy bảo đã nghe người của trại trẻ kể hết về gia cảnh của tôi nên muốn nói cho tôi biết. Có vẻ như người của trại trẻ đã nhờ cô việc đó: Chắc họ nghĩ tôi không nói chuyện với ai ngoài cô ấy.

Tôi đáp rằng không muốn nghe vì tôi biết hết cả rồi. Nghe vậy, cô ấy lắc đầu quày quẩy bảo tôi chỉ biết một ít thôi, còn sự thật thì hầu như tôi không biết.

Cô ấy hỏi tôi có biết cân nặng của mẹ tôi lúc qua đời không. Chuyện đó thì sao tôi biết được. Nghe tôi nói vậy, cô ấy bảo là ba mươi cân. Tôi toan nói chuyện đó thì sao chứ nhưng đã kịp sửa lại: Ba mươi cân? Chỉ có vậy thôi ư?

Cô bạn gật đầu rồi kể tiếp.

Lúc được tìm thấy, cô Kawabe Midori gầy lắm. Cảnh sát lục soát nhà của cô thì thấy đồ ăn hầu như chẳng có gì ngoài sữa bột. Trong tủ lạnh cũng chỉ còn một hộp thức ăn giảm.

Theo những người quen biết thì cô Midori không đi làm, số tiền tiết kiệm cũng đã cạn kiệt. Do chậm trả tiền nhà nên cô bị buộc phải rời khỏi căn hộ. Đến nước này thì tính đến chuyện tự sát cùng con âu cũng là hợp lý.

Nhưng có một dấu hỏi lớn khác. Đó là chuyện đứa bé. Tại sao đứa bé lại sống sót một cách thần kỳ như vậy?

Thực ra chuyện đó chẳng có gì là kỳ diệu hết, cô bạn nói. Nhưng trước khi kể chuyện đó, cô bạn muốn tôi đọc một thứ. Nói đoạn, cô bạn đưa cho tôi một bức thư.

Theo lời cô bạn thì đó là bức thư được tìm thấy trong căn hộ của mẹ tôi. Bức thư được mẹ cất giữ cẩn thận cùng với cuống rốn của tôi, sau đó thì được trại trẻ giữ lại. Thầy cô ở trại trẻ bàn bạc và quyết định sẽ đưa cho tôi vào thời điểm thích hợp.

Bức thư vẫn nằm trong phong bì. Bên ngoài phong bì ghi: 'Gửi Green River'.

Tôi ngập ngừng mở bức thư. Bên trong là những hàng chữ nắn nót. Trong một giây, tôi tưởng là do mẹ viết. Nhưng khi đọc thì tôi biết là không phải. Bức thư này viết cho mẹ tôi. Green River chính là mẹ tôi.

Nội dung bức thư, nói ngắn gọn thì là lời khuyên dành cho mẹ tôi. Hình như mẹ đã nhờ người này tư vấn. Theo lời lẽ trong thư thì hình như mẹ tôi có bầu với một người đã có vợ con và đang không biết nên giữ hay bỏ cái thai.

Biết được bí mật về sự ra đời của mình, tôi lại bị một cú sốc mới. Cứ nghĩ số phận mình là kết quả của hành động vô đạo đức, tôi thấy vô cùng tủi hổ.

Trước mặt cô bạn, tôi đã có những lời lẽ nạt nộ mẹ mình. Rằng sao mẹ lại sinh ra tôi. Thà đừng sinh có phải tốt không. Làm thế thì mẹ đã không phải cực khổ. Cũng chẳng cần phải tự tử làm gì.

Nghe thế, cô bạn bảo không phải vậy đâu và nói tôi đọc tiếp thư đi.

Phần lớn bức thư viết rằng điều quan trọng với người mẹ là đứa con sinh ra có được hạnh phúc không. Có đầy đủ bố mẹ không hẳn sẽ hạnh phúc. Nếu chưa chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chịu đựng bất cứ điều gì để con được hạnh phúc thì dù có chồng đi nữa thì cũng không nên sinh con. Bức thư kết luận như vậy.

Mẹ cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần để cậu được hạnh phúc nên mới sinh ra cậu đấy, cô bạn tôi nói. Bằng chứng là mẹ đã cất giữ cẩn thận bức thư này.

Vì vậy, không có chuyện mẹ tôi muốn tự tử cùng tôi đâu, cô bạn nói.

Theo lời cô bạn thì cửa sổ bên ghế lái của chiếc xe lúc rơi xuống biển được mở hết cỡ. Hôm đó trời mưa nên không thể có chuyện mở trong lúc xe chạy được, chỉ có thể là mở khi xe đã rơi xuống.

Vì vậy, đó là tai nạn chứ không phải tự tử. Cô Kawabe Midori hằng ngày

ăn uống kham khổ nên có lẽ trong lúc lái xe đã bị tụt đường huyết vì thiếu dinh dưỡng. Chiếc xe mượn từ người quen có lẽ là để đưa con đến bệnh viện đúng như cô nói.

Bị tụt đường huyết, cô nhất thời bị ngất, khi xe rơi xuống biển cô mới tỉnh lại. Trong lúc hoảng loạn, cô đã mở cửa sổ xe. Việc đầu tiên cô làm là đẩy đứa con ra ngoài. Cô đã cầu nguyện cho nó được sống.

Lúc được tìm thấy, cô Kawabe Midori thậm chí còn chưa tháo dây an toàn. Bị tụt đường huyết, hẳn là đầu óc cô không còn được minh mẫn.

Thông tin thêm là đứa bé con cô nặng hơn mười cân. Có thể thấy cô Kawabe Midori đã cho đứa bé ăn uống rất đầy đủ.

Kể xong, cô bạn hỏi tôi nghĩ thế nào. Có còn nghĩ giá như mình không được sinh ra nữa không.

Tôi không hiểu cảm giác của bản thân mình nữa. Tôi vốn chưa từng gặp mẹ. Bảo cảm giác đó là ghét mẹ thì thật trêu tượng. Chuyển cảm giác đó thành biết ơn thì tôi chỉ thấy hoang mang. Vì vậy, câu tôi nói với cô bạn là: 'Tớ chẳng nghĩ gì hết.'

Tôi bảo việc chiếc xe rơi xuống biển là quá báo, không có tiền đến mức bị thiếu dinh dưỡng mới là vấn đề, rằng làm cha mẹ thì đương nhiên phải cứu con rồi, không thoát được là do bản thân ngu ngốc thôi.

Ngay lập tức tôi bị cô bạn cho một cái bạt tai. Cô ấy òa khóc, bảo rằng không muốn tôi nghĩ về số phận con người như thế. Rằng tôi đã quên vụ hỏa hoạn ba năm trước rồi sao. Nghe đến đó, tôi giật mình.

Vụ hỏa hoạn đó xảy ra tại trại trẻ của chúng tôi. Đó là đêm Giáng sinh, bản thân tôi cũng rất sợ hãi.

Em trai của cô bạn tôi chậm chân, suýt nữa đã mất mạng. Cậu bé thoát được là do có người cứu. Đó là một nhạc sĩ nghiệp dư tới biểu diễn cho buổi tiệc Giáng sinh. Tôi vẫn nhớ đó là một người đàn ông có khuôn mặt hiền hậu. Trong khi mọi người chạy cả ra ngoài thì mình người đó nghe lời cầu cứu của cô bạn tôi, chạy ngược lên cầu thang để tìm em trai cô ấy. Kết cục, em trai cô ấy được cứu nhưng người đó bị bỏng toàn thân và mất tại bệnh viện.

Cô bạn nói rằng cô và em trai muốn trả ơn người ấy đến hết đời. Cô ấy khóc và nói rằng muốn tôi hiểu được sự quan trọng của sinh mệnh.

Đến đây thì tôi đã hiểu ra vì sao thầy cô ở trại trẻ lại cử cô ấy đến. Các thầy cô nghĩ rằng không người nào có thể chỉ cho tôi biết phải nghĩ sao về mẹ hơn cô ấy. Và các thầy cô đã đúng. Như thế bị cô ấy cảm hóa, tôi cũng khóc theo. Tôi thật lòng thấy biết ơn người mẹ mà tôi chẳng có chút ký ức nào.

Sau ngày đó, tôi không còn nghĩ giá như mình không được sinh ra nữa. Con đường tôi đi, tính đến nay không hề bằng phẳng nhưng tôi nghĩ chính vì tôi được sống, biết cảm nhận nỗi đau nên đã vượt qua được tất cả.

Đến đây thì tôi thấy tò mò về người viết thư cho mẹ tôi. Cuối thư có đề là tiệm tạp hóa Namiya. Không rõ người này là ai. Tiệm tạp hóa nghĩa là sao.

Mãi gần đây, thông qua Internet, tôi mới biết đó là một ông già thích giải đáp các băn khoăn. Có người đã viết lại kỷ niệm ấy lên blog. Tôi thử tìm xem còn người nào khác không thì thấy thông báo này.

Kính thưa tiệm tạp hóa Namiya,

Từ đáy lòng, tôi vô cùng biết ơn tiệm đã khuyên nhủ mẹ tôi. Tôi rất muốn được nối với tiệm điều đó. Cảm ơn tiệm. Giờ tôi đã có thể tự tin nói: Tôi thật may mắn vì có mặt trên cõi đời này.

Ký tên: Con gái của Green River

Tái bút: Hiện tôi đang làm quản lý cho cô bạn kia. Cô ấy đã phát huy tài năng âm nhạc của mình và trở thành nghệ sĩ tiêu biểu của Nhật Bản. Cô ấy cũng đang trong hành trình trả ơn."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(5)

5

Cẩn thận gấp lại bức thư dài nhiều trang giấy, Takayuki cho lại vào phong bì.

"Tốt quá. Lời khuyên của bố đã không sai."

"Không phải đâu." Ông Yuji lắc đầu. "Ban nãy bố cũng nói rồi, quan trọng là quyết tâm của người đó. Bố đã rất khổ tâm khi nghĩ biết đâu câu trả lời của bố lại khiến ai đó bất hạnh nhưng xem ra chuyện đó thật nực cười. Câu trả lời của một ông lão bình thường như bố sao có thể ảnh hưởng đến cuộc đời người khác được. Đúng là lo bò trắng răng." Lúc nói, nét mặt ông trông thật rạng rỡ.

"Tất cả số thư này đều là bảo vật của bố. Phải giữ gìn cẩn thận."

Nghe Takayuki nói vậy, ông Yuji tỏ ra đăm chiêu. "Về chuyện đó, bố muốn nhờ con đây."

"Gì ạ?"

"Bố muốn con giữ tất cả số thư này."

"Con ư? Tại sao?"

"Con cũng biết rồi đấy, bố không còn sống được bao lâu nữa. Bố giữ số thư này, nhờ người ngoài thấy thì rắc rối lắm. Bởi tất cả những gì viết ở đây đều là chuyện của tương lai."

Takayuki khẽ rên lên. Bố nói vậy cũng đúng. Mặc dù anh không hề có cảm giác ấy.

"Con phải giữ đến bao giờ ạ?"

"Ừm." Lần này đến lượt ông Yuji rên lên. "Chắc là đến lúc bố chết."

"Con hiểu rồi. Vậy con sẽ cho vào quan tài nhé. Làm vậy, nó sẽ biến thành tro."

"Được đấy." Ông Yuji vỗ đùi. "Con cứ làm thế cho bố."

Takayuki gật đầu, nhìn lại số thư lần nữa. Anh không tài nào tin được số thư này do người ở tương lai viết.

"Bố à," anh nói, "Không biết mạng là gì nhỉ?"

"Ừ, phải rồi." Ông Yuji giơ ngón trỏ ra. "Bố cũng thắc mắc vì không hiểu đấy. Các bức thư khác cũng có nhắc đến, bảo là nhìn thấy thông báo trên mạng. Có cả từ 'di động' nữa."

"Di động? Là cái gì thế ạ?"

"Bố đã bảo là không biết mà. Chắc là thứ gì đó giống như tờ báo ở tương lai." Đoạn ông Yuji nheo mắt nhìn Takayuki. "Con đọc bức thư ban nãy bố đưa rồi đấy. Có vẻ con sẽ nghe theo tâm nguyện của bố, thông báo tin đó vào ngày giỗ thứ ba mươi hai."

"Thông báo lên trên mạng hay di động đó ạ?"

"Hình như thế."

Takayuki đáp "Vâng" rồi nhả mặt. "Không biết đó là cái gì nữa. Nghe cứ sờ sờ." "

"Con không phải lo, trong tương lai con sẽ biết. Thôi, bố con mình đi thôi nhĩ."

Đúng lúc ấy, từ phía tiệm vọng lại tiếng động khe khẽ. Nghe như có thứ gì đó rơi xuống. Takayuki và ông Yuji quay sang nhìn nhau.

"Hình như lại có đấy." Ông Yuji nói.

"Thư ạ?"

"Ừ." Ông Yuji gật đầu. "Con ra xem giúp bố với."

Takayuki đáp "Vâng" rồi đi ra phía cửa tiệm. Việc dọn dẹp tiệm vẫn chưa hoàn tất, hàng hóa vẫn còn trên kệ.

Trước cửa cuốn có đặt một thùng các tông. Anh nhòm vào thì thấy có một tờ giấy được gấp lại. Có vẻ là giấy viết thư. Anh nhặt lên và đem lại phòng kiểu Nhật. "Có thứ này ạ."

Ông Yuji mở tờ giấy ra. Ngay lập tức mặt ông lộ vẻ hồ nghi.

Takayuki hỏi có chuyện gì.

Ông Yuji mím chặt môi thành một đường thẳng, chìa bức thư ra cho Takayuki.

"Ồ," Takayuki bất giác kêu lên. Một bức thư trắng tinh.

"Thế này là sao ạ?"

"Bố không biết."

"Một trò đùa chẳng."

"Có lẽ vậy. Nhưng mà..." Ông Yuji nhìn vào bức thư. "Bố cảm giác không phải vậy."

"Vậy thì là gì ạ?"

Ông Yuji đặt lá thư lên bàn rồi khoanh tay lại.

"Có khả năng đây là người chưa đưa ra được câu trả lời. Họ vẫn đang phân vân gì đó, chưa tìm được lời giải."

"Kể cả thế thì gửi một bức thư trắng tinh thế này..."

Ông Yuji quay sang Takayuki.

"Bố xin lỗi, con ra ngoài đợi được không?"

Takayuki chớp mắt. "Bố ngại gì à?"

"Đương nhiên. Vì bố còn viết hồi âm cho bức thư này."

"Cho bức thư đó? Nhưng thư trắng tinh mà. Bố định hồi âm thế nào?"

"Bố sẽ nghĩ."

"Nghĩ ạ..."

"Sẽ không mất thời gian đâu. Con cứ ra trước đi."

Có vẻ như ông Yuji rất cương quyết. Takayuki đành bỏ cuộc. "Vậy bố nhanh lên nhé."

"Ừ." Ông Yuji đáp, mắt vẫn nhìn vào bức thư. Có vẻ như ông đã không nghe nữa.

Khi Takayuki ra ngoài thì trời vẫn chưa tỏ hẳn. Anh thấy lạ. Bởi anh cảm giác như mình đã ở trong nhà khá lâu.

Anh quay trở lại xe, đang xoay xoay cổ để vận động thì thấy trời sáng bảnh mắt. Có lẽ cách thời gian trôi ở bên trong và ngoài nhà là khác nhau.

Anh định sẽ giữ kín câu chuyện kỳ lạ này với chị Yoriko và vợ anh. Có nói thì họ cũng chẳng tin.

Sau khi ngáp liên mấy cái, anh nghe thấy tiếng động từ phía căn nhà, ông Yuji xuất hiện ở lối đi hẹp. Tay chống gậy, ông chậm rãi tiến về phía anh. Takayuki xuống xe để ra đón bố.

"Bố viết xong rồi à?"

"Ừ."

"Bố đã làm gì với nó?"

"Tất nhiên là cho vào hộp nhận sữa rồi."

"Làm vậy được chứ ạ? Liệu thư có tới không?"

"Bố nghĩ là sẽ tới."

Takayuki nghiêng đầu. Anh bỗng thấy bố mình như một sinh vật khác.

Sau khi lên xe, Takayuki hỏi: "Bố hồi âm thế nào với tờ giấy trắng tinh đó?"

Tuy nhiên ông Yuji chỉ lắc đầu. "Bố không nói cho con biết được. Trước

bố đã bảo con vậy rồi mà."

Takayuki nhún vai, cho xe nổ máy. Nhưng xe chưa kịp chuyển bánh thì ông Yuji bảo anh dừng lại. Anh vội đạp phanh.

Ngồi bên ghế phụ, ông Yuji chăm chú nhìn tiệm. Đây là tiệm tạp hóa nuôi sống ông mấy chục năm qua. Hẳn là ông lưu luyến lắm. Chưa kể, với ông, đó không chỉ là nơi để buôn bán.

"Được rồi. Đi thôi con." Ông khẽ lẩm bẩm.

"Bố thấy yên tâm chưa?"

"Rồi. Thế này là xong xuôi rồi." Nói đoạn ông khẽ nhắm mắt.

Takayuki cho chiếc Civic lăn bánh.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(6)

6

Anh vẫn bấm máy dù tiếc là không nhìn rõ được chữ "Tiệm tạp hóa Namiya" do bụi bẩn. Anh thay đổi góc chụp để chụp thêm vài tấm nữa. Chụp ảnh không phải sở trường của anh. Anh hoàn toàn không biết mình có chụp tốt hay không. Nhưng anh chẳng bận tâm. Anh này không phải để cho người khác xem.

Từ phía bên kia đường, vừa ngắm căn nhà cũ kỹ, Takayuki vừa nhớ lại sự việc cách đây một năm. Đó là đêm anh ở cùng ông Yuji.

Giờ nghĩ lại, anh thấy thật khó tin đó là chuyện có thật. Đến tận bây giờ đôi lúc anh vẫn tự hỏi hay đó chỉ là giấc mơ. Lẽ nào chuyện thư đến từ tương lai là thật? Anh chưa bao giờ nói chuyện lại với ông Yuji về sự việc đêm hôm ấy.

Nhưng việc anh cho tập thư ông nhờ anh giữ khi ấy vào quan tài của ông là hoàn toàn có thật. Lúc bị chị Yoriko và mọi người hỏi là thư gì, anh đã hơi lúng túng.

Nhân nói đến chuyện này, bản thân cái chết của ông Yuji cũng rất kỳ lạ. Mặc dù được bác sĩ chẩn đoán có thể ra đi bất cứ lúc nào nhưng hết như sợi natto cứ dài mãi không đứt, ngọn lửa sinh mệnh của ông tiếp tục cháy le lói, không một lời than van đau đớn. Đến cả bác sĩ cũng ngạc nhiên. Ông chẳng

ăn uống gì đấy, hầu như chỉ nằm một chỗ nhưng sống thêm được cả gần năm. Như thế riêng thời gian trong cơ thể ông là chậm lại.

(Món đậu tương lên men)

Takayuki đang đắm mình trong hồi tưởng thì nghe có tiếng gọi. Anh giật mình nhìn sang bên cạnh. Một cô gái dong dỏng cao mặc bộ đồ thể thao đang đứng đó với chiếc xe đạp. Yên sau xe có buộc một chiếc túi thể thao.

"Vâng." Takayuki đáp. "Có chuyện gì vậy?"

Cô gái ngập ngừng: "Anh là người nhà ông Namiya à?"

Takayuki mỉm cười.

"Tôi là con trai ông ấy. Đây là tiệm của bố tôi."

Cô gái há hốc miệng như thể ngạc nhiên, mắt chớp chớp. "Thì ra là vậy."

"Cô biết tiệm nhà tôi à?"

"Vâng. Nhưng không phải là tôi mua hàng ở đó đâu." Cô gái so vai đầy vẻ áy náy.

Đoán được sự tình, Takayuki gật đầu. "Là nhờ tư vấn phải không?"

"Vâng." Cô gái đáp. "Tôi đã nhận được lời khuyên vô cùng quý giá."

"Thế à. Tốt quá. Là khi nào vậy?"

"Tôi nghĩ là tháng Mười một năm ngoái."

"Tháng Mười một?"

"Tiệm sẽ không mở cửa nữa ạ?" Cô gái nhìn cửa tiệm hỏi.

"... Vâng, tại cha tôi mất rồi."

Cô gái nén tiếng thở dài. Đuôi mắt cô sụp xuống buồn bã.

"VẬY Ừ. Ông mất bao giờ ạ?"

"Bố tôi mất tháng trước."

"Ồ... Xin được gửi lời chia buồn tới gia đình."

"Cảm ơn cô." Takayuki gật đầu. "Cô chơi thể thao à?" Anh nhìn chiếc túi thể thao, hỏi.

"Vâng. Tôi chơi đấu kiếm..."

"Đấu kiếm?" Takayuki tròn xoe mắt. Bất ngờ quá.

"Người bình thường chắc ít nghe thấy môn này." Cô gái mỉm cười rồi leo lên xe đạp. "Xin lỗi đã làm phiền anh. Tôi đi đây."

"Vâng. Chào cô."

Takayuki nhìn theo bóng cô gái khuất dần. Đấu kiếm à. Đúng là ít nghe thấy thật. Có lẽ chỉ thấy trên ti vi vào dịp Thế Vận Hội, trong các bản tin tổng hợp. Năm nay Nhật Bản còn tẩy chay Thế Vận Hội Moscow nữa nên càng không nghe nhắc đến.

Ban này cô gái nói tháng Mười một năm ngoái nhưng chắc là có nhầm lẫn. Tháng Mười một thì ông Yuji đang nằm viện.

Chợt nảy ra một ý, Takayuki bước sang đường, tiến vào lối đi hẹp bên cạnh cửa tiệm. Anh vòng ra cửa sau, mở nắp hộp nhận sữa lên.

Song bên trong hộp trống trơn. Lẽ nào thư hồi âm ông Yuji viết cho từ

giấy trắng đêm hôm ấy đã được gửi tới tương lai?

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(7)

7

Tháng 9 năm 2012

Namiya Shungo ngồi bần khoản trước màn hình máy tính. Có lẽ nên thôi chẳng. Làm chuyện dở hơi này nhờ ầm ĩ lên thì mệt lắm. Đây là máy tính ở nhà nên cảnh sát sẽ lần ra ngay. Chưa kể tội liên quan đến Internet sẽ bị phạt rất nặng.

Thật khó tin chuyện dở hơi này lại do ông Takayuki nhờ. Đến phút cuối ông vẫn rất tỉnh táo. Giọng ông lúc đó cũng rất chắc chắn.

Takayuki là ông nội của Shungo. Ông mất cuối năm ngoái vì ung thư dạ dày. Nghe nói bố của ông cũng chết vì ung thư nên có lẽ là bệnh di truyền của gia đình.

Trước khi ông Takayuki nhập viện, Shungo được gọi đến phòng ông. Rồi đột nhiên ông bảo có việc muốn nhờ. Lại còn nói phải giữ bí mật với mọi người nữa.

Không nén nổi tò mò, Shungo hỏi ông chuyện gì.

"Shungo hình như rất thạo máy tính đúng không?" Ông Takayuki hỏi.

"Chắc cũng gọi là thạo ạ." Shungo đáp. Cậu đang tham gia câu lạc bộ

Toán ở trường cấp hai nên hay phải dùng máy tính.

Nghe vậy, ông Takayuki bèn lấy ra một tờ giấy.

"Tới tháng Chín năm sau, ông muốn nhờ cháu đưa nội dung viết ở đây lên mạng Internet."

Shungo cầm lấy tờ giấy và đọc nội dung viết trong đó. Một nội dung kỳ lạ.

"Gì vậy? Thế này là sao ạ?"

Ông Takayuki lắc đầu.

"Cháu không cần nghĩ sâu xa đâu. Ông chỉ muốn nội dung viết ở đó được thông báo rộng rãi thôi. Shungo chắc là làm được chứ?"

"Cháu làm được nhưng mà..."

"Thật ra ông muốn tự mình làm. Bởi ông đã hứa như vậy."

"Hứa? Với ai ạ?"

"Với bố của ông. Tức là ông cố của Shungo."

"Bố của ông..."

"Nhưng ông sắp phải nhập viện rồi. ông cũng không biết mình còn sống được đến bao giờ. Vì vậy ông cứ nhờ Shungo trước."

Shungo không nghĩ ra được lời nào để đáp lại. Nghe bố mẹ nói chuyện cậu cũng đoán được ông không còn sống được bao lâu nữa.

"Cháu hiểu rồi ạ." Shungo đáp. Ông Takayuki gật đầu mấy lần, nom rất

mãn nguyện.

Ông Takayuki qua đời không lâu sau đó. Shungo có mặt ở cả lễ thông dạ và đám tang của ông. Cái xác được quàn trong quan tài như thể đang nói với cậu: Nhờ cháu cả đấy nhé.

Kể từ lúc đó, lời hứa với ông Takayuki không rời khỏi tâm trí cậu. Cậu đang loay hoay chưa biết phải làm sao thì tháng Chín đã tới.

Shungo nhìn tờ giấy cầm trên tay. Đó là tờ giấy ông Takayuki đưa cho cậu. Tờ giấy viết:

"Từ 0 giờ đến rạng sáng ngày 13 tháng Chín, hộp thư tư vấn của tiệm tạp hóa Namiya sẽ hoạt động trở lại. Tiệm chúng tôi có việc này muốn hỏi những người đã từng gửi thư nhờ tư vấn và nhận được câu trả lời của tiệm. Câu trả lời của tiệm có tác dụng thế nào với cuộc đời của các bạn? Có ích hay không có ích? Tiệm chúng tôi rất mong nhận được ý kiến thẳng thắn của các bạn. Xin các bạn hãy gửi câu trả lời vào khe nhận thư ở cửa cuốn giống như hồi trước. Xin chân thành cảm ơn."

Ngoài tờ giấy, ông Takayuki còn đưa cho cậu một thứ nữa. Đó là bức ảnh chụp "Tiệm tạp hóa Namiya". Shungo chưa từng đến đó song hình như tiệm vẫn còn cho đến ngày nay.

Shungo từng nghe ông Takayuki kể rằng gia đình Namiya trước đây có một tiệm tạp hóa. Tuy nhiên, cậu chưa bao giờ được nghe kể chi tiết.

Hộp thư tư vấn nghĩa là sao? Hoạt động trở lại nghĩa là thế nào?

Có lẽ nên thôi chẳng. Nhỡ xảy ra chuyện không thể văn hồi thì phiền phức lắm.

Shungo toan đóng máy tính. Nhưng đúng lúc ấy cậu nhìn thấy một thứ.

Chiếc đồng hồ đeo tay đặt ở góc bàn. Kỷ vật yêu thích mà ông Takayuki đã tặng lại cho cậu. Chiếc đồng hồ mỗi ngày chạy sai năm phút ấy là quà tặng của bố ông khi ông thi đỗ đại học.

Shungo nhìn vào màn hình máy tính. Gương mặt cậu hiện lên trên màn hình tinh thể lỏng màu đen. Chồng lên gương mặt ấy là gương mặt của ông cậu.

Mình phải thực hiện lời hứa giữa hai người đàn ông... Shungo khởi động máy tính.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mặc Niệm Bằng Nhạc Beatles - (1)

1

Ra khỏi nhà ga, lúc đi qua dãy phố với những cửa hàng nằm san sát, Waku Kousuke bất chợt nhận ra cảm giác cái kính đang lan tỏa trong lồng ngực. Đúng như anh nghĩ. Nơi này cũng đang suy tàn. Cái thời người từ nơi khác đổ về đây sống khiến phố chợ trước cửa ga nhộn nhịp là hồi thập niên bảy mươi rồi. Gần bốn mươi năm trôi qua. Thời thế đã thay đổi. Ngày càng có nhiều cửa hàng ở các thị trấn địa phương phải đóng cửa. Không có lý gì mà nơi này là ngoại lệ.

Anh bước đi chậm rãi, thầm so sánh với khung cảnh ngày xưa. Cứ ngỡ ký ức về thị trấn này đã phai nhạt nhưng khi đặt chân tới nơi, anh ngạc nhiên thấy mình lại nhớ ra nhiều chuyện.

Đương nhiên không phải thị trấn không thay đổi gì. Cửa hàng cá mẹ anh vẫn thường mua đã biến mất khỏi khu phố chợ. Tên tiệm hình như là "Ngư Tùng". Ông chủ tiệm có làn da đen giòn rám nắng lúc nào cũng cất tiếng rao sang sảng: "Các mẹ các chị ơi, hôm nay có hàng thượng hạng này, không mua là uổng đấy, mua về cho chồng ăn đi nào..."

Không biết cửa hàng cá đó giờ sao. Hình như anh có nghe nói nhà đó có cậu con trai kế nghiệp nhưng ký ức ấy đã mai một đi nhiều nên có thể anh nhầm với cửa hàng khác.

Đi dọc theo phố chợ được một lúc, anh rẽ phải ở đoạn áng chừng là đúng. Anh không chắc có đến được đúng nơi cần đến hay không.

Kousuke đi vào con đường mờ mờ tối. Tuy có đèn đường nhưng không phải tất cả đều được bật. Sau đợt thiên tai năm ngoái, cả nước Nhật được yêu cầu tiết kiệm điện. Với đèn đường chắc chỉ cần nhìn rõ dưới chân là đủ.

So với hồi Kousuke còn nhỏ thì nhà cửa bây giờ đã nhiều hơn. Anh nhớ lảng máng hồi tiểu học, cả thị trấn này sôi nổi với kế hoạch phát triển. "Sẽ có rạp chiếu phim đấy." Một đứa trong lớp loan tin.

Hẳn là kế hoạch đã thành công ở mức độ nhất định. Hiện tượng kinh tế bong bóng cũng đã gõ cửa nơi đây. Rất có thể đây từng là thị trấn ven đô tra thích của những người làm việc ở Tokyo.

Con đường dẫn anh tới giao lộ hình chữ T. Điều này không nằm ngoài dự đoán. Thậm chí còn đúng như trong ký ức. Kousuke rẽ sang phải.

Đi thêm một lúc nữa, anh gặp một con dốc thoải thoải. Chỗ này cũng giống như trong ký ức. Chỉ cần đi thêm đoạn nữa chắc chắn sẽ thấy tiệm đó. Trong trường hợp thông tin ấy không phải là tin đồn nhảm.

Kousuke nhìn xuống dưới chân và tiếp tục bước. Nếu nhìn về phía trước, anh sẽ sớm biết tiệm đó còn tồn tại hay không. Nhưng anh vẫn bước mà không ngẩng lên. Chẳng hiểu sao anh thấy sợ phải biết câu trả lời sớm. Giả sử đó là tin đồn nhảm thì anh vẫn muốn nuôi hy vọng đến phút chót.

Cuối cùng anh cũng dừng bước. Vì anh biết mình đã ở ngay cạnh tiệm. Con đường này anh đã đi qua không biết bao nhiêu lần.

Kousuke ngẩng lên. Sau đó, anh hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

Tiệm đó vẫn còn. Tiệm tạp hóa Namiya. Tiệm có liên quan mật thiết tới

số phận của Kousuke.

Anh từ từ bước lại gần. Chữ trên bảng hiệu đã bị mờ, không còn đọc được nữa. Cửa cuốn đầy gỉ sét. Chỉ có căn nhà vẫn còn đó. Như thể đang đợi Kousuke tới.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Chưa tới mười một giờ đêm. Anh đến hơi sớm.

Anh đưa mắt nhìn quanh. Không một bóng người. Chẳng có vẻ gì là có người đang sống trong căn nhà này. Có tin được thông tin ấy không nhỉ? Dù sao cũng chỉ là thông tin trên mạng. Có lẽ vẫn nên đặt nghi vấn.

Nhưng ở thời này, dùng cái tên "Tiệm tạp hóa Namiya" để tung tin đồn nhảm thì có ích gì? Chỉ một số rất ít người biết đến tiệm này.

Kousuke nghĩ cứ xem tình hình thế nào. Với lại anh cũng chưa viết thư. Dù đã quyết định dấn thân vào một sự kiện kỳ lạ nhưng không có nghĩa là anh hoàn toàn chấp nhận.

Kousuke quay trở lại con đường vừa đi, xuyên qua khu dân cư để quay trở lại khu phố chợ trước ga. Hầu hết các tiệm đã đóng cửa. Anh đã hy vọng có quán ăn gia đình nào đó mở cửa 24/24 nhưng có vẻ anh đã lầm.

Trông thấy cửa hàng tiện lợi, anh bèn ghé vào. Trước mắt có thứ anh cần phải mua. Anh lấy hàng ở chỗ để văn phòng phẩm rồi mang tới quầy tính tiền. Nhân viên là một cậu thanh niên.

"Quanh đây không có quán nào mở đến khuya à? Quán rượu chẳng hạn." Anh hỏi sau khi trả tiền xong.

"Đoạn trên kia có mấy quán nhậu. Tôi cũng chưa vào đó bao giờ." Cậu nhân viên đáp với giọng thờ ơ.

"Vâng hử. Cảm ơn cậu."

Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, anh đi thêm một đoạn nữa thì thấy một dãy quán bar và quán rượu. Quán nào trông cũng ảm đạm. Chắc chỉ là chỗ để mấy ông chủ tiệm quanh đây tụ tập.

Song khi nhìn thấy biển hiệu của một quán, Kousuke đã đứng lại. Tấm biển ghi "Bar Fab4". Một cái tên anh không thể lãng lạng bước qua.

Anh mở cánh cửa đen bóng rồi ngó vào trong. Có hai bàn ở phía ngoài, trong cùng là quầy bar. Một phụ nữ mặc chiếc váy liền thân không tay màu đen đang ngồi trên chiếc ghế đầu. Cô để kiểu đầu cúp đuôi ngắn. Trong quán không còn ai khác nên chắc cô là chủ quán.

Cô quay ra với vẻ ngạc nhiên: "Quý khách vào uống ạ?"

Trông cô cũng phải tầm bốn lăm, bốn sáu. Gương mặt đúng kiểu phụ nữ Nhật.

"Vâng. Muộn rồi chẳng?"

Nghe vậy, người phụ nữ nhoẻn miệng cười, tụt xuống khỏi ghế đầu.

"Không ạ. Quán mở đến mười hai giờ cơ."

"Vâng cho tôi một ly." Kousuke bước vào quán, chọn chiếc ghế trong cùng của quầy bar.

"Anh không cần phải vào tận đó đâu." Người phụ nữ gượng cười rồi đưa cho anh chiếc khăn ướt. "Tôi nghĩ hôm nay sẽ không còn khách nữa."

"Không, không sao. Tôi có việc muốn làm trong lúc uống." Anh đón lấy chiếc khăn rồi lau tay và lau mặt.

"Việc muốn làm?"

"À vâng, một chút thôi." Anh đánh trống lảng. Rất khó giải thích.

Cô chủ không tò mò gì thêm.

"Vậy à. Tôi sẽ không làm phiền đâu, anh cứ tự nhiên. Anh dùng gì?"

"Cho tôi bia đi. Có bia đen không?"

"Guinness có được không?"

"Được chứ."

Cô chủ cúi xuống phía sau quầy bar. Có vẻ bên dưới là tủ lạnh.

Một chai Guinness được đem ra. Cô mở nắp, rót bia vào cốc vại. Cô rót rất khéo. Lớp bọt giống như kem chỉ nổi lên chừng hai centimet.

Kousuke uống liền tù tì một hơi rồi dùng mu bàn tay lau miệng. Vị đắng đặc trưng lan tỏa trong miệng.

"Cô uống cùng tôi nhé."

"Cảm ơn anh." Cô chủ đặt một đĩa hạt trộn trước mặt Kousuke rồi lấy thêm một chiếc cốc nhỏ, rót bia vào đó. "Mời anh."

Kousuke đáp "Mời cô" rồi lấy các thứ mua ở cửa hàng tiện lợi ra. Một tập giấy viết thư và bút bi. Anh đặt chúng lên bàn quầy.

Cô chủ ngạc nhiên. "Anh viết thư à?"

"À vâng."

Cô chủ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi rời đi chỗ khác. Hẳn là cô muốn giữ ý.

Kousuke nhấp một ngụm bia, đưa mắt nhìn quanh quán.

Tuy là quán rượu nằm ở thị trấn đã suy tàn nhưng quán không hề có vẻ tồi tàn. Bàn ghế được thiết kế đơn giản, tao nhã.

Tường được trang trí bằng tranh và poster của bốn chàng trai từng nổi tiếng nhất thế giới hơn bốn mươi năm trước. Có cả một bức vẽ tàu ngầm màu vàng thiết kế theo phong cách pop đương đại.

Fab4 là viết tắt của "Fabulous 4", nghĩa là "4 người tuyệt vời". Đây là tên gọi khác của nhóm The Beatles.

"Đây là quán chuyên nhạc Beatles à?" Kousuke hỏi cô chủ.

Cô chủ khẽ nhún vai.

"Vâng, cũng tạm coi tôi kinh doanh bằng thứ đó."

Kousuke đưa mắt nhìn lại quán lần nữa. Trên tường có gắn màn hình tinh thể lỏng. Anh tò mò không biết quán chiếu những thước phim nào của Beatles. Chắc là "Hard day's night" hoặc là "Help!" thôi. Quán bar tinh lẻ này không thể có những thước phim quý mà Kousuke không biết.

"Tôi tưởng thế hệ chị không biết nhiều về Beatles?"

Trước câu hỏi của Kousuke, cô lại nhún vai.

"Không đâu. Lúc tôi lên cấp hai thì ban nhạc mới tan rã được chừng hai năm thôi. Thời chúng tôi là thịnh hành nhất đấy. Các sự kiện diễn ra khắp nơi."

Kousuke nhìn gương mặt người phụ nữ.

"Hỏi phụ nữ câu này thật thất lễ nhưng chị..."

Như thế hiểu ra, cô gượng cười.

"Tôi không còn ở tuổi bạn tâm mấy chuyện đó đâu. Tôi tuổi Hợi."

"Tuổi Hợi, nghĩa là..." Kousuke chớp mắt. "Kém tôi hai tuổi à?"

Nhìn cô thì không thể nghĩ đã ngoài năm mươi.

"Ồ, vậy ư. Trông anh trẻ thật đấy." Cô chủ quán nói. Câu này đương nhiên là nịnh rồi.

Bất ngờ quá, Kousuke lăm bắm.

Cô chủ lấy ra tấm danh thiếp. Danh thiếp ghi Haraguchi Eriko.

"Anh chắc không phải người vùng này. Anh đến vì công việc à?"

Kousuke không biết phải đáp sao. Anh không nghĩ ra được lời nói dối nào hợp lý.

"Không phải vì công việc, về thăm quê cũ thôi. Trước kia tôi sống ở thị trấn này. Cách đây đã bốn mươi năm."

"Ồ." Cô chủ tròn mắt ngạc nhiên. "Vậy có khi chúng ta gặp nhau rồi cũng nên."

"Cũng có thể." Kousuke uống bia. "Mà không thấy quán bật nhạc nhỉ."

"À, xin lỗi anh. Tôi bật đĩa thịnh hành trước nhé."

"Gì cũng được."

Cô chủ quay lại quầy bar, thao tác trên chiếc máy gần đó. Chẳng bao lâu sau, đoạn nhạc dạo quen thuộc phát ra từ loa gắn trên tường. Bài "Love me

do".

Chai Guinness đầu tiên hết ngay tức thì. Anh gọi chai thứ hai.

"Cô còn nhớ hồi nhóm Beatles đến Nhật không?" Kousuke hỏi.

Cô khẽ đáp "Không" rồi nhả mặt.

"Tôi cảm giác như có thấy trên ti vi nhưng nhiều khả năng là ảo giác. Có thể tôi nghe các anh trai nói chuyện rồi tưởng đó là ký ức của mình."

Kousuke gật đầu. "Cũng có thể lắm."

"Anh còn nhớ không?"

"Chà. Hồi đấy tôi cũng còn nhỏ. Nhưng chắc chắn là tôi đã tận mắt thấy. Tuy không phải là truyền hình trực tiếp nhưng tôi vẫn nhớ là mình có thấy cảnh nhóm Beatles xuống máy bay, chạy trên đường cao tốc bằng xe Cadillac. Chuyện xe đó là Cadillac thì mãi sau này tôi mới biết. Cả chuyện tên bài hát nhạc nền cho đoạn phim khi đó là 'Mr. Moonlight' nữa."

"Mr. Moonlight." Cô chủ nhắc lại. "Bài hát đó không phải của nhóm Beatles sáng tác nhỉ?"

"Đúng rồi. Ở Nhật bài đó nổi lên từ sau khi Beatles sang biểu diễn nên nhiều người nghĩ bài đó do nhóm sáng tác." Chợt nhận ra mình nói hăng say quá, Kousuke bèn ngưng lại. Lâu lắm rồi anh mới hào hứng với đề tài này.

"Thời đó hay thật đấy." Cô chủ nói.

"Công nhận." Kousuke uống cạn ly bia rồi lại gọi thêm bia đen.

Dòng suy tưởng của anh quay trở về hơn bốn mươi năm trước.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(2)

2

Lần Beatles đến Nhật, Kousuke còn chưa biết nhiều về họ. Cậu chỉ biết đó là một nhóm nhạc nổi tiếng gồm bốn người nước ngoài. Chính vì thế, trông thấy cảnh người anh họ khóc khi xem đoạn băng ghi lại cảnh nhóm nhạc tới Nhật, cậu đã vô cùng ngạc nhiên. Người anh họ mới học cấp ba, nhưng với một cậu bé chín tuổi như Kousuke thì anh đã là người lớn. Kousuke nghĩ hóa ra trên thế giới này có những người thực sự tài giỏi. Duy việc họ đặt chân đến nước Nhật thôi cũng khiến đàn ông phải khóc vì cảm kích.

Ba năm sau, người anh họ bất ngờ qua đời. Nguyên nhân là do tai nạn xe máy. Bố mẹ anh ân hận khóc lóc vì đã để cho con trai lấy bằng xe máy. Thậm chí hôm đưa tang, hai bác còn bảo vì nghe thứ nhạc đó mà con trai họ mới chơi với bọn xấu. Ý nói nhạc của Beatles. Bà mẹ gằn giọng nói sẽ vứt hết đồng đĩa đó đi.

Kousuke bảo nếu bác vứt đi thì cháu sẽ lấy. Cậu nhớ lại chuyện ba năm trước. Cậu muốn tự tai mình nghe xem ban nhạc đã khiến người anh họ say mê ấy thật ra là thế nào. Cậu sắp lên cấp hai, độ tuổi bắt đầu định hình sở thích âm nhạc.

Những người họ hàng khác bảo bố mẹ Kousuke rằng không nên làm vậy. Họ bảo cậu sẽ lại hư hỏng như người anh họ mất. Nhưng bố mẹ cậu không nghe theo lời khuyên của họ.

"Đâu phải vì nghe loại nhạc thịnh hành mà hư hỏng. Chẳng Tetsuo vốn cũng chẳng hư gì. Tụi học sinh cấp ba, đứa nào khỏe mạnh một chút thì đều đi xe máy hết." Ông Sadayuki, bố Kousuke nói và cười trước sự lo lắng của mấy ông bà già.

"Đúng thế. Chẳng nhà tôi không sao đâu." Bà Kimiko, mẹ Kousuke cũng đồng tình.

Cả bố và mẹ Kousuke đều là những người ưa cái mới, suy nghĩ của họ khác với phần đông những ông bố bà mẹ chỉ cần thấy thanh niên để tóc dài đã vội quy ngay là hư hỏng.

Người anh họ sở hữu hầu hết các đĩa của Beatles được bán ở Nhật tính cho tới thời điểm đó. Kousuke đã say mê nghe số đĩa kỷ vật ấy. Âm nhạc của Beatles là thứ cậu chưa từng được nghe. Những giai điệu lần đầu được thưởng thức, những tiết tấu lần đầu được trải nghiệm thực sự đã khơi dậy thứ gì đó trong con người cậu.

Sau sự kiện Beatles đến Nhật Bản, các ban nhạc sử dụng đàn ghi ta điện làm nhạc cụ chính xuất hiện nhiều hơn, có thời còn thống trị cả ngành công nghiệp âm nhạc Nhật Bản, song Kousuke nghĩ đó chỉ là bắt chước theo Beatles. Một kiểu mô phỏng bị lỗi. Bằng chứng là cơn sốt ấy không kéo dài lâu.

Khi lên cấp hai, trong lớp cậu có rất nhiều bạn hâm mộ Beatles. Thi thoảng Kousuke lại mời những bạn đó đến nhà.

Vào phòng Kousuke và nhìn thấy có bộ dàn, bạn bè ai nấy đều thốt lên kinh ngạc. Đương nhiên rồi. Trong mắt bọn nó, bộ dàn gồm ampli và loa thế hệ mới nhất ấy hẳn là chỉ có ở tương lai. Bản thân việc có một thiết bị như vậy trong phòng trẻ con cũng khiến bọn bạn thấy lạ. Hồi ấy, ngay cả những gia đình hơi khấm khá thôi cũng đều bày bộ dàn ở phòng khách như một thứ

đồ trang trí để tất cả thành viên trong gia đình cùng nghe.

"Bố tớ lúc nào cũng nói 'Đừng tiếc tiền cho nghệ thuật'. Nghe nhạc mà không nghe bằng loa xịn thì nghe làm gì'."

"Chao ôi." Bọn bạn ồ lên ghen tị trước câu nói của Kousuke.

Kousuke cho bọn bạn nghe Beatles bằng thiết bị âm thanh tối tân nhất. Cậu có hết tất cả các đĩa của Beatles phát hành ở Nhật. Chuyện này cũng khiến bọn bạn trầm trồ.

Rốt cuộc bố cậu làm nghề gì? Đứa bạn nào đến nhà chơi cũng hỏi Kousuke câu này.

"Tớ không biết cụ thể, đại khái là mua đi bán lại nhiều thứ. Mua rẻ mà bán được giá cao thì sẽ có lời thôi. Bố tớ đang điều hành một công ty như thế."

Nghĩa là giám đốc hả? Kousuke bảo "Ừ, kiểu thế." Thật khó để giọng không nhuốm vẻ tự mãn.

Thực sự cậu cũng nghĩ là mình may mắn.

Căn nhà gia đình Kousuke đang sống nằm ở trên đồi cao. Một căn nhà hai tầng kiểu Âu, ngoài vườn lót cỏ. Hôm nào đẹp trời sẽ làm tiệc nướng ngoài vườn. Những lúc như thế thường có nhân viên làm ở công ty bố tới.

"Bấy lâu nay, so với thế giới, nước Nhật chỉ là anh nhân viên quèn." Ông Sadayuki, bố Kousuke thường nói vậy với các nhân viên. "Nhưng từ nay sẽ khác. Nước Nhật phải trở thành lãnh đạo. Để được như vậy cần phải hiểu biết về thế giới. Đối thủ thương mại chính là ngoại bang. Nhưng bạn hữu thương mại cũng là ngoại bang. Không được quên điều đó."

Nghe bố nói bằng chất giọng nam trung sang sảng, Kousuke thấy tự hào lắm. Cậu tin mọi điều bố nói và đã nghĩ chẳng có người nào đáng tin cậy như bố.

Kousuke không mấy may mắn về sự giàu có của gia đình. Những thứ cậu muốn như đồ chơi mô hình, trò chơi điện tử, đĩa hát... hầu như bố mẹ đều mua cho hết. Bố mẹ còn mua cả những thứ cậu không đòi như quần áo đắt tiền, đồng hồ đeo tay...

Bản thân bố mẹ cậu cũng vui vẻ tận hưởng sự xa xỉ. Tay ông Sadayuki đeo chiếc đồng hồ mạ vàng, miệng lúc nào cũng ngậm điếu xì gà hảo hạng. Ông cũng thường xuyên đổi xe ô tô. Dĩ nhiên, bà mẹ Kimiko cũng không chịu kém cạnh. Mỗi lần nhân viên kinh doanh của trung tâm thương mại tới nhà là bà đều mua hết cả các mặt hàng trong catalog.

"Khoác đồ rẻ tiền lên người thì con người cũng thành rẻ tiền luôn." Bà Kimiko bảo. "Không chỉ trông rẻ tiền đâu mà thành rẻ tiền thực sự đấy. Có thể nói, bản chất con người sẽ hèn hạ đi. Vì thế, đồ gì mặc lên người cũng phải là đồ cao cấp."

Bà Kimiko cũng rất chăm chút tới dung nhan. Đôi khi bà còn bị lầm tưởng hơn tận mười tuổi. Bà mà xuất hiện trong buổi dự giờ ở trường là bạn bè của Kousuke đều sững sờ. "Mẹ cậu trẻ thế, thích thật đấy." Cậu không nhớ mình đã nghe câu đó bao nhiêu lần.

Trên đầu gia đình cậu là bầu trời xanh trải rộng, ánh nắng mặt trời luôn chiếu rọi. Cậu đã tin thế.

Nhưng cho đến một ngày, cậu bắt đầu nhận thấy có những thay đổi kỳ lạ. Mãi đầu thập niên bảy mươi cậu mới biết sự thay đổi đó báo hiệu cho một thời kỳ đen tối.

Chuyện được bàn tán nhiều nhất trong năm đó chính là "Hội chợ thế giới". Sự háo hức của dân chúng với sự kiện gần như đạt tới mức đỉnh điểm.

Tháng Tư năm ấy Kousuke sẽ lên lớp Tám, cậu muốn đi Hội chợ thế giới vào dịp nghỉ xuân. Nếu đi sớm, cậu có thể ra oai với lũ bạn. Và lại bố cậu cũng bảo khi nào nghỉ xuân sẽ đi.

Ngày 14 tháng Ba, Hội chợ thế giới tổ chức tại Nhật Bản từng bừng khai mạc. Kousuke xem cảnh tượng ấy qua ti vi. Sự kiện lễ khai mạc chiếu trên "ống Braun", tên gọi của ti vi thời ấy, tuy chẳng có mấy nội dung so với bề ngoài hoành tráng nhưng nếu làm để cho thế giới biết Nhật Bản có mức tăng trưởng kinh tế ngoạn mục thì có thể coi là đạt được mục đích. Bố cậu nói đúng. Nhật Bản đang trên đường trở thành nước dẫn đầu.

(Tên ống tia âm cực dùng trong ti vi, lấy theo tên nhà vật lý học người Đức)

Tuy nhiên mãi không thấy ông Sadayuki đả động tới chuyện đi Hội chợ thế giới. Tối nọ, khi Kousuke tình cờ nhắc đến chuyện này, bố cậu liền nhăn mặt.

"Hội chợ thế giới à. Giờ không được. Bố đang bận." Bố cậu gạt đi.

"Giờ không được, vậy dịp nghỉ Tuần Lễ Vàng thì sao ạ?"

Ông Sadayuki không đáp. Ông đang đọc tờ Thời báo kinh tế với vẻ cau kỉnh.

"Hội chợ thế giới chứ có gì đâu." Ngồi bên cạnh, bà Kimiko nói. "Chỉ là các nước trưng bày những thứ họ tự hào thôi mà. Thêm chỗ vui chơi bé bé nữa. Lên cấp hai rồi mà con vẫn muốn đến một nơi như thế à?"

Bị nói vậy, Kousuke chẳng biết đáp sao. Không phải cậu muốn đi vì mục

đích cụ thể nào. Chỉ là cậu nghĩ, đã trót khoe với bạn bè rồi mà giờ không đi thì mất mặt quá.

"Tóm lại, năm nay con lo học hành đi. Sang năm lên lớp Chín rồi, tính tới chuyện thi vào cấp ba là vừa đấy. Một năm qua nhanh lắm. Không hờ ra lúc nào mà nghĩ tới Hội chợ thế giới này nọ đâu."

Bà Kimiko tuân thêm một tràng nữa khiến Kousuke không thể cãi lại. Cậu chỉ biết im lặng.

Nhưng sự thay đổi không chỉ có ở riêng lần ấy. Bằng trực giác, cậu cảm nhận được rất nhiều thứ xung quanh bắt đầu khác đi.

Chẳng hạn như đồ thể thao. Do đang ở độ tuổi dậy thì nên đồ cậu mặc chưa được bao lâu đã bị chật. Trước đây, mẹ cậu sẽ mua ngay cho đồ mới nhưng lần đầu tiên bà Kimiko có phản ứng khác.

"Đã chật rồi hả? Mẹ mới mua mùa thu năm ngoái mà. Con cứ chịu khó mặc đi. Giờ mua đồ mới rồi cũng lại chật ngay thôi." Mẹ nói như thể việc cậu lớn lên là xấu vậy.

Các buổi tiệc nướng ngoài trời cũng không còn nữa. Không còn thấy nhân viên đến chơi vào ngày nghỉ, ông Sadayuki cũng không còn đi đánh golf. Thay vào đó, trong gia đình thường xuyên xảy ra các cuộc cãi vã. Ông Sadayuki và bà Kimiko bắt đầu hục hặc về chuyện gì đó. Cụ thể thế nào thì Kousuke không biết, chỉ biết là liên quan tới tiền bạc.

Hể ông Sadayuki cự nự rằng giá mà bà Kimiko cẩn thận hơn thì liền bị bà vặc lại rằng tại ông không biết xoay xở nên mới ra cơ sự này.

Chẳng biết từ khi nào, chiếc Ford Thunderbird mà ông Sadayuki rất yêu quý biến mất khỏi nhà để xe. Ông bắt đầu đi làm bằng xe điện. Bà Kimiko không mua sắm nữa. Hai người lúc nào cũng bức bối.

Đúng lúc ấy, một tin sét đánh ập đến với Kousuke. Nhóm Beatles tan rã. Hình như báo của Anh đưa tin.

Cậu trao đổi thông tin với nhóm bạn. Hồi đấy chưa có mạng Internet hay Mixi gì. Tất cả chỉ dựa vào phương tiện truyền thông tin đại chúng. Sau khi tập hợp các nguồn không mấy tin cậy kiểu như "tao có thấy trên bản tin", "trên đài nói thế này", "hình như báo nước ngoài viết vậy", cậu kết luận tin đồn có vẻ là thật.

Không thể tin được. Tại sao lại thế chứ?

Thông tin về lý do nhóm tan rã còn mơ hồ hơn, chẳng biết đâu là thật, đâu là giả. Nào là mối quan hệ giữa vợ của Paul McCartney và Ono Yoko không được tốt, nào là George Harrison đã chán ngấy các hoạt động...

"Này, cậu biết không." Một đứa bạn nói với Kousuke. "Lần biểu diễn ở Nhật ấy, nghe nói nhóm không muốn diễn đâu. Nhưng vì sẽ kiếm được tiền nên người của công ty cứ thúc ép. Khi ấy, nhóm Beatles đã quá mệt mỏi với các buổi diễn rồi nên muốn bỏ lăm. Trên thực tế thì ngay sau lần diễn ở Nhật, nhóm không còn đi biểu diễn nữa."

Chuyện đó Kousuke có nghe. Nhưng cậu không tin. Nói đúng hơn là cậu không muốn tin.

"Nhưng tớ nghe nói là buổi diễn sôi động lắm mà. Nhóm Beatles cũng biểu diễn rất hào hứng."

"Không phải đâu. Nghe bảo là lúc đầu nhóm không hề có ý định hát nghiêm túc. Họ chủ quan cho rằng khán giả mãi hò hét thì sẽ không để ý họ đàn hát gì, chỉ cần đánh và hát lấy lệ thôi, sẽ không ai biết. Nhưng không ngờ khán giả ở Nhật lại rất trật tự, họ nghe rất chăm chú, vì vậy từ giữa buổi diễn, nhóm đã phải vội vàng diễn cho nghiêm chỉnh."

"Không thể tin nổi." Kousuke lắc đầu nói.

"Biết vậy song thực tế đã xảy ra. Bản thân tớ cũng không muốn tin đâu. Nhưng biết làm sao được. Nhóm Beatles cũng là con người. Bọn họ coi Nhật như một nước nhà quê bé xíu, đến giả vờ diễn vở diễn vẫn rồi về lại Anh là xong."

Kousuke tiếp tục lắc đầu. Hình ảnh chương trình ti vi chiếu cảnh nhóm Beatles tới Nhật ulla về. Cả hình ảnh người anh họ khóc nức nở khi xem cảnh đó nữa. Nếu câu chuyện người bạn vừa kể là thật thì những giọt nước mắt kia có ý nghĩa gì đây.

Đi học về, cậu ở lì trong phòng nghe các bài hát của Beatles. Cậu không thể tin nhóm sẽ không có các sáng tác mới nữa.

Trong lúc cậu đau khổ thì thời gian vẫn cứ trôi đi. Đã đến kỳ nghỉ hè rồi mà lòng cậu chẳng bớt nguôi ngoai. Cậu cứ nghĩ về nhóm Beatles. Có thông tin rằng bộ phim Let it be sắp phát hành nhưng lại không chiếu ở thị trấn của Kousuke. Nghe đồn nếu xem bộ phim ấy sẽ biết được nguyên nhân nhóm tan rã. Cứ nghĩ tới nội dung bộ phim là Kousuke lại trăn trở không ngủ được.

Cứ như vậy, trận cuồng phong của thời đại ập đến đúng thời điểm Kousuke phải đưa ra quyết định trọng đại của cuộc đời.

Tối nọ, khi cậu đang ở trong phòng nghe nhạc Beatles như thường lệ thì cửa phòng bật mở mà không có tiếng gõ cửa. Người mở là bà Kimiko. Kousuke định phản ứng lại nhưng không thốt nổi lên lời. Cậu chưa bao giờ thấy gương mặt mẹ u ám đến thế.

"Có chuyện quan trọng, con ra đây đi."

Kousuke im lặng gật đầu rồi ra tắt bộ đèn. Cậu chẳng may may đoán được chuyện mẹ sắp nói nhưng có cảm giác mình đã biết sẽ có ngày này. Cậu cũng

linh cảm đây không phải là chuyện tốt.

Ông Sadayuki đang uống rượu brandy ở phòng khách. Loại brandy cao cấp. Loại rượu ông mua khi đi nước ngoài vì được miễn thuế.

Kousuke vừa ngồi xuống, lập tức ông Sadayuki chậm rãi lên tiếng. Lời ông nói khiến Kousuke hoang mang.

Ông bảo cuối tháng sẽ chuyển nhà, mau chuẩn bị đi. Ngoài ra không được nói cho ai biết.

Kousuke không hiểu gì cả. Chuyện này là thế nào. Tại sao phải đột ngột chuyển nhà đi. Ông Sadayuki trả lời:

"Bố làm kinh doanh. Kinh doanh cũng giống như đánh trận vậy. Chuyện có thể lấy được bao nhiêu tài sản từ phía địch rất quan trọng. Con hiểu không?"

Câu này bố vẫn thường nói với cậu nên Kousuke gật đầu. Ông Sadayuki nói tiếp.

"Khi đánh trận, có lúc ta buộc phải tháo chạy. Đương nhiên rồi. Để bị lấy mạng thì coi như xong. Con hiểu chứ?"

Kousuke không gật đầu. Nếu là đánh trận thật thì có thể. Nhưng làm kinh doanh có chuyện bị lấy mất mạng sống ư?

Song ông Sadayuki chẳng buồn bận tâm.

"Cuối tháng này nhà mình sẽ tháo chạy. Chúng ta sẽ rút khỏi căn nhà này. Nhưng không sao đâu. Con không phải lo. Chỉ cần con im lặng đi theo là được. Con sẽ phải chuyển trường nhưng sẽ ổn thôi. Giờ đang nghỉ hè, sắp tới là vào học kỳ hai, thật vừa đẹp."

Kousuke bàng hoàng. Ý bố là cậu sẽ đột nhiên chuyển tới một trường lạ hoặc ư?

"Đúng thế. Có gì đâu." Giọng ông Sadayuki nhẹ nhàng. "Có đứa phải chuyển trường không biết bao nhiêu lần vì công việc của bố đấy. Chẳng có gì lạ hết."

Nghe bố nói, lần đầu tiên trong đời Kousuke cảm nhận được sự bất an. Sự bất an với cuộc đời.

Hôm sau, khi bà Kimiko đang nấu ăn trong bếp, Kousuke đứng ở cửa bếp hỏi.

"Nhà mình sẽ chạy trốn trong đêm à?"

Bà Kimiko dừng tay đang đảo đồ xào trong chảo, nói:

"Con kể chuyện này cho ai rồi à?"

Kousuke lắc đầu.

"Con không kể. Nhưng nghe bố nói, con chỉ nghĩ được vậy thôi."

Bà Kimiko thở dài, lại đảo tay xào tiếp. "Con không được nói với ai đâu đấy."

Lời phủ định mà cậu mong chờ đã không có. Mọi thứ trước mắt Kousuke tối sầm lại.

"Tại sao lại như vậy? Nhà mình túng thiếu đến thế sao?"

Không có lời đáp. Bà Kimiko im lặng, tiếp tục đảo tay xào.

"Thế này là sao ạ? Chuyện học cấp ba của con sẽ thế nào? Con sẽ học ở

đâu?"

Cố bà Kimiko chỉ hơi khẽ cử động.

"Chuyện đó khi nào đến nơi rồi tính."

"Đến nơi là đến đâu? Chúng ta sẽ sống ở đâu?"

"Thôi đủ rồi đấy." Bà Kimiko nói mà không ngoảnh lại. "Muốn cảm rằm thì đi mà nói với bố. Chuyện này là do bố quyết định."

Kousuke á khẩu, lòng vô cùng hoang mang. Cậu không biết nên buồn hay nên giận nữa.

Những ngày sau đó, cậu chỉ ở lì trong phòng và nghe nhạc Beatles. Cậu đeo tai nghe và vặn to hết cỡ. Làm vậy, cậu sẽ không phải nghĩ tới những chuyện không hay.

Nhưng rồi ngay cả thú vui duy nhất đó cũng bị tước đi. Ông Sadayuki nói sẽ bán bộ đàn.

Đương nhiên là Kousuke phản đối. Cậu bảo không chịu. Nhưng bố cậu không nghe.

"Chuyển nhà mà mang theo thứ cồng kềnh đó mệt lắm. Khi nào ổn định, bố sẽ mua cho con bộ đàn mới. Chịu khó đến lúc đó đi." Ông Sadayuki lạnh lùng nói.

Kousuke nổi xung lên. "Chuyển nhà đâu mà chuyển nhà. Chạy trốn thì có." Cậu buột miệng.

Mặt ông Sadayuki đanh lại, ông lườm thẳng con trai.

"Mày mà nói chuyện đó ra bên ngoài thì đừng có trách." Giọng ông hệt

như dân anh chị.

"Bố đừng làm thế. Con không muốn làm mấy chuyện lén lút đâu."

"Câm mồm. Mà thì biết gì."

"Nhưng mà..."

"Sẽ bị giết chứ tưởng à?" Ông Sadayuki trợn mắt. "Nếu bị phát hiện bỏ trốn, cả nhà ta sẽ bị giết. Mà có muốn như vậy không? Cơ hội chỉ có một lần thôi. Phải quyết định thật sáng suốt. Nếu bỏ lỡ, cả ba người sẽ bị treo cổ. Tình hình nguy cấp vậy rồi đấy. Mà chịu khó hợp tác đi."

Mắt bố cậu vẫn lên những tia máu. Kousuke không biết nói gì. Có thứ gì đó bắt đầu vụn vỡ ở trong cậu.

Sau đó vài ngày, những kẻ lạ mặt tới và mang hết thiết bị âm thanh trong phòng của Kousuke đi. Một kẻ trong số họ đưa tiền cho bà Kimiko. Lúc ấy, ông Sadayuki không có nhà.

Nhìn căn phòng thiếu vắng bộ dàn, lòng Kousuke ngập tràn cảm giác sầu não. Thậm chí cậu còn thấy có sống cũng vô nghĩa.

Không thể nghe nhạc Beatles thì chẳng có lý do gì ở lì trong nhà. Từ hôm đó, Kousuke ra ngoài nhiều hơn. Nhưng cậu không đi gặp bạn. Bởi cảm giác nếu gặp lũ bạn, cậu sẽ để lộ chuyện cả nhà đi trốn. Việc phải giấu chuyện bộ dàn đã bị bán cũng rất khó khăn.

Nhưng vì không có nhiều tiền nên cậu không thể ở lâu trong khu trò chơi điện tử. Nơi cậu thường xuyên lui tới là thư viện. Bên trong thư viện lớn nhất thị trấn rất yên tĩnh. Chỉ có phòng tự học là lúc nào cũng đầy nhóc học sinh đến để ngồi máy lạnh. Phần lớn là học sinh cấp ba chuẩn bị thi đại học và những người đi thi lại. Nhìn bọn họ, Kousuke không khỏi lo lắng rồi sẽ tới

lượt mình.

Cậu cực kỳ thất vọng về bố mẹ, nhất là ông Sadayuki. Trước giờ cậu luôn tự hào về bố. Cậu đã tin rằng điều bố làm luôn luôn đúng, chỉ cần nghe lời bố thì một lúc nào đó cậu cũng thành công được như vậy.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn khác. Từ những đoạn hội thoại thỉnh thoảng nghe được từ bố mẹ, Kousuke nắm phần nào được tình hình. Ông Sadayuki không những không phải người thành đạt mà còn là kẻ vô cùng hèn nhát. Ông định bỏ lại món nợ đã phình to và chạy trốn. Có vẻ như tình hình kinh doanh của công ty đã lâm vào thế không thể cứu vãn. Áng chừng tới tháng sau vụ việc sẽ vỡ lở. Ông không thông báo một lời nào cho nhân viên. Ông chỉ định lo cho gia đình mình.

Giờ cậu phải làm gì? Chỉ còn cách sống theo lời bố mẹ như thế này sao? Nhưng dù không muốn thì cậu cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nhìn dãy sách về ban nhạc Beatles trong thư viện, Kousuke lo lắng không nguôi. Chẳng cuốn nào có câu trả lời cho cậu.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(3)

3

Sắp đến ngày cả nhà chạy trốn nhưng Kousuke cứ lần lữa chẳng biết nên làm gì. Bố mẹ bảo cậu thu dọn đồ đạc mà cậu còn chưa động chân động tay.

Chuyện xảy đến vào một ngày như thế. Con đường tới thư viện bị chặn để thi công, cậu buộc phải đi đường khác. Thế là cậu trông thấy bọn trẻ con tụ tập trước một tiệm ven đường.

Kousuke tiến lại gần, đứng đằng sau bọn trẻ để nhòm vào tiệm. Bức tường của tiệm có dán vài tờ giấy trông như giấy viết thư.

"Hỏi: Tại sao con Gamera vừa xoay vòng vòng vừa bay mà không bị chóng mặt? Bạn của Gamera hỏi."

"Đáp: Ông nghĩ con Gamera đã học múa ba lê. Nghe nói diễn viên ba lê có xoay nhanh cỡ nào cũng không bị chóng mặt. Tiệm tạp hóa Namiya."

(Quái vật trong bộ phim cùng tên của Nhật, công chiếu lần đầu năm 1965)

"Hỏi: Cháu bắt chước cầu thủ nổi tiếng đứng đánh bóng bằng một chân nhưng mãi không được cú home-run nào. Cháu phải làm sao ạ? Cầu thủ cánh phải, lượt 8."

"Đáp: Trước mắt cháu cứ tập đánh home-run bằng hai chân đi đã, khi nào

đánh được rồi hăng đánh bằng một chân. Nếu hai chân mà vẫn không đánh được thì thử thêm một chân nữa thành ba chân xem sao nhé. Ban đầu đừng nên cố quá. Tiệm tạp hóa Namiya."

Hóa ra là tiệm này. Kousuke nhớ ra. Có lần cậu đã nghe người bạn nhắc đến.

Bạn cậu bảo tiệm có thể giải đáp bất cứ thắc mắc nào. Tuy vậy không phải thắc mắc nghiêm túc mà toàn là để làm khó ông chủ tiệm. Câu chuyện thú vị ở chỗ ông chủ tiệm sẽ trả lời các câu hỏi đó ra sao.

Nghĩ thật tào lao nên Kousuke bỏ đi. Đúng là trò trẻ con.

Nhưng ở ngay giây tiếp theo, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu.

Cậu đi về nhà. Ông Sadayuki đi làm thì hẳn nhiên rồi, nhưng mẹ cậu cũng không có nhà.

Cậu vào phòng mình, lấy tờ giấy dùng để viết báo cáo ra. Cậu viết lách không được tốt lắm. Tuy vậy, chỉ mất chừng ba mươi phút để viết ra đoạn thư sau:

"Bố mẹ cháu đang có ý định dẫn cháu đi trốn.

Nhà cháu nợ một khoản tiền rất lớn nhưng không có khả năng chi trả, công ty cũng đang trên bờ vực phá sản.

Cuối tháng này nhà cháu định bí mật rời khỏi thị trấn.

Bố mẹ cháu bảo cháu phải chuyển trường.

Cháu muốn làm gì đó để ngăn việc này lại. Cháu nghe nói bên đòi nợ thuê sẽ đuổi theo tới bất cứ đâu. sắp tới cuộc sống của cháu sẽ liên tục phải chạy trốn, cháu sợ lắm.

Cháu phải làm gì bây giờ?

Paul Lennon."

Sau khi đọc lại vài lần, cậu gấp tờ giấy làm bốn, cho vào túi quần jean rồi ra khỏi nhà.

Cậu đi theo con đường ban nãy, quay về gần tới tiệm tạp hóa Namiya. Đứng cách một quãng, cậu quan sát thấy tiệm không có khách. Ông chủ đang đọc báo ở trong góc tiệm. Cậu nghĩ đây là cơ hội tốt.

Kousuke hít một hơi thật sâu rồi lại gần cửa tiệm. Ban nãy cậu đã kiểm tra hộp nhận thư tư vấn. Chiếc hộp được đặt ở vị trí khuất tầm mắt của ông chủ. Đương nhiên là ông cố tình làm vậy.

Vừa quan sát động thái của ông chủ, cậu vừa tiến vào tiệm. Ông chủ vẫn đang nhìn vào tờ báo mở trước mặt.

Kousuke lấy tờ giấy được gấp làm tư từ trong túi ra, đứng trước bức tường như thể đang xem các tờ giấy dán trên đó. Chiếc hộp ở ngay trước mặt cậu. Tim cậu bắt đầu đập dồn dập. Cậu hơi do dự. Làm thế này có ổn không nhỉ?

Đúng lúc ấy, cậu nghe thấy tiếng trẻ con. Hình như có mấy đứa. Không được rồi. Kousuke bất giác co rúm người lại.

"Kia kìa." Bọn trẻ nhao nhao bước vào cửa tiệm. "Ông ơi, hộp bút Kitaro sao rồi ạ?" Một thằng bé đoán chừng học lớp Năm lên tiếng.

"À, ông hỏi thử mấy chỗ bán buôn và tìm được rồi. Cái này phải không?"

Ngay sau đấy là tiếng thằng bé hét lên đầy cảm kích: "Ông giỏi thế. Đúng cái này rồi. Y hệt cái cháu nhìn thấy trong tạp chí. Ông đợi cháu nhé. Cháu sẽ về nhà xin tiền."

"Ừ, được rồi. Đi cẩn thận nhé."

Kousuke đi ra khỏi tiệm trong lúc vẫn còn nghe thấy đoạn hội thoại ở sau lưng. Hình như thằng bé đặt mua hộp bút có in hình Kitaro trong truyện tranh Gegege no Kitaro.

Trước khi bước đi, Kousuke còn ngoái lại lần nữa. Cậu thấy mặt ông chủ tiệm đang hướng về phía cậu. Bốn mắt gặp nhau, cậu cuống cuống ngoảnh đi rồi vội vã bước.

Trên đường về, cậu nhanh chóng cảm thấy hối hận. Lẽ ra mình không nên bỏ thư vào. Mình đã bị ông ấy trông thấy mặt. Mình đã gây ra tiếng động lúc bỏ tờ giấy vào hộp. Khi ông chủ tiệm mở hộp và nhìn thấy tờ giấy đó, ông sẽ nhận ra mình là người bỏ thư vào.

Lo vậy nhưng mặt khác Kousuke cũng thấy bất cần nếu bị phát hiện. Đằng nào ông ấy cũng dán bức thư của Paul Lennon lên tường như mọi lần thôi. Cậu không biết ông chủ tiệm sẽ trả lời thế nào. Quan trọng là bức thư sẽ được phơi bày trước mọi người trong thị trấn.

Ai đó ở trong thị trấn này đang âm mưu chạy trốn. Chẳng phải chuyện này sẽ thành tin đồn sao? Tin đồn đó mà lan đến tai những người cho công ty ông Sadayuki vay tiền thì không biết thế nào. Họ sẽ nghi ngờ người lên kế hoạch chạy trốn chính là gia đình Waku Sadayuki. Và họ sẽ có hành động gì đó.

Đương nhiên, lý tưởng nhất là bố mẹ cậu nghe được tin đồn và từ bỏ kế hoạch chạy trốn.

Đây là canh bạc của Kousuke. Là trò đỏ đen mà cậu học sinh lớp Tám làm với tất cả nỗ lực.

Chiều hôm sau, Kousuke rời nhà tới thẳng tiệm tạp hóa Namiya. May thay

không thấy bóng dáng ông chủ trước cửa tiệm. Chắc ông đang trong nhà vệ sinh. Nghĩ phải tranh thủ cơ hội này, Kousuke bèn nhìn lên tường. Số giấy trên tường tăng thêm một tờ so với hôm qua. Nhưng không phải là thư cậu viết. Tờ giấy ghi như sau.

"Gửi Paul Lennon.

Bác đã nhận được thư của cháu.

Thư hồi âm bắc để trong hộp nhận sữa. Cháu hãy vòng ra sau cửa hàng để lấy.

Gửi những người khác:

Thư trong hộp nhận sữa là thư của tiệm tạp hóa Namiya gửi cho Paul Lennon.

Xin mọi người đừng động vào. Tự tiện xem hay lấy trộm thư của người khác là phạm pháp. Xin chân thành cảm ơn.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Kousuke bối rối. Cậu không lường trước được diễn biến này. Bức thư của cậu đã không được dán. Cậu đã đánh cược và giờ thì hoàn toàn trắng tay.

Nhưng thư hồi âm khiến cậu tò mò. Không biết ông chủ tiệm có lời khuyên thế nào với bức thư đó.

Kousuke ra khỏi tiệm, sau khi quan sát thấy xung quanh không có ai, cậu bèn đi vào con hẻm rộng chừng một mét cạnh tiệm. Cậu đi sâu vào bên trong. Phía sau nhà có một cánh cửa, cạnh cánh cửa có gắn một hộp nhận sữa bằng gỗ đã cũ.

Cậu rón rén mở nắp hộp. Bên trong hộp không có bình sữa nào, chỉ có

một chiếc phong bì. Cậu lấy ra, nhìn mặt trước thì thấy đề "Gửi Paul Lennon".

Nắm chặt chiếc phong bì trong tay, cậu quay trở ra. Vừa toan bước ra khỏi con hẻm, cậu bèn rút lại vì có người đi qua. Sau khi đợi không còn ai, cậu lao ra đường rồi nhanh chân chạy mất.

Cậu dừng lại ở thư viện. Nhưng cậu không vào trong thư viện mà ngồi xuống ghế băng ở công viên trước thư viện. Cậu nhìn lại chiếc phong bì. Phong bì được dán kín, chắc là để không cho người thứ ba xem. Kousuke cẩn trọng dùng đầu ngón tay để mở phong bì.

Trong phong bì có vài tờ giấy viết thư được gấp gọn. Có cả tờ giấy Kousuke gửi tới nhờ tư vấn. Cậu mở thư ra, bên trong kín đặc chữ viết bằng bút mực đen.

"Gửi Paul Lennon.

Bác đã đọc thư của cháu. Nói thật là bác rất bất ngờ.

Sau lần bị bọn trẻ con gọi chệch tiệm tạp hóa Namiya thành Nayami, nghĩa là bắn khoả, bác bắt đầu làm công việc giống như gỡ rối tơ lòng, song trên thực tế đây chỉ là một trò vui, một kiểu trao đổi thư vô thưởng vô phạt với bọn trẻ con. Nhưng thư của Paul Lennon lại viết rất nghiêm túc, với một mối lo âu kề cận. Lúc đọc, bác đã nghĩ có khi Paul Lennon đang hiểu nhầm bác. Có thể cháu đã tin lời đồn tiệm tạp hóa Namiya có thể giải đáp mọi thắc mắc nên đã gửi một bức thư có nội dung nghiêm túc. Nếu vậy, bác thấy mình cần phải trả lại bức thư này. Cháu nên hỏi ý kiến của người thích hợp hơn. Đó là lý do bác gửi lại cháu bức thư.

Nhưng chỉ trả lại như vậy mà không viết gì cho cháu thì bác cứ có cảm giác hơi vô trách nhiệm. Dù cháu hiểu nhầm bác, nhưng một khi cháu đã nhờ

ông già của tiệm Namiya này tư vấn thì bác phải có câu trả lời của riêng bác cho cháu.

Và bác đã suy nghĩ. Nghĩ xem lúc này Paul Lennon nên làm gì? Bác đã suy nghĩ rất lung với cái đầu chậm chạp của bác.

Lý tưởng nhất vẫn là bố mẹ cháu từ bỏ kế hoạch chạy trốn. Bác cũng biết mấy người đã từng chạy trốn. Bác không rõ sau đó họ thế nào nhưng hình như họ không được hạnh phúc lắm. Cho dù tạm thời họ có thể yên ổn nhưng đúng như cháu nói, họ sẽ bị luôn bị nhiều người, nhất là chủ nợ, truy đuổi.

Nhưng có lẽ cháu khó mà thuyết phục được bố mẹ. Bản thân bố mẹ cháu cũng biết điều đó nhưng vẫn quyết định chạy trốn. Vì bố mẹ cháu có vẻ sẽ không thay đổi suy nghĩ nên cháu mới lo lắng như vậy.

Bác có một câu hỏi dành cho cháu. Cháu nghĩ thế nào về bố mẹ? Yêu hay ghét? Cháu có tin tưởng bố mẹ không? Hay là giờ không còn tin tưởng nữa rồi?

Cháu đã hỏi bác là cháu phải làm gì chứ không phải gia đình cháu phải làm gì. Vậy nên bác muốn biết tình cảm giữa cháu với bố mẹ.

Như bác viết ở đầu thư, đây là lần đầu tiên tiệm tạp hóa Namiya tư vấn một thắc mắc nghiêm túc. Hiện bác chưa thể trả lời cháu một cách thấu đáo. Nếu cháu cảm thấy thất vọng với câu trả lời của bác thì bác cũng đành chịu. Nhưng nếu cháu vẫn muốn tham khảo ý kiến bác lần nữa, bác rất mong cháu sẽ trả lời thành thật câu hỏi của bác. Nếu được như vậy, lần tới bác trả lời cụ thể hơn.

Có điều, lần tới cháu không cần phải bỏ thư vào hộp tư vấn đâu. Sau khi tiệm của bác đóng cửa lúc tám giờ tối, cháu hãy bỏ thư vào khe nhận thư ở cửa cuốn. Hôm sau, bác sẽ để thư trả lời trong hộp nhận sữa, càng sớm càng

tốt. Cháu hãy đến lấy trước giờ tiệm mở cửa hoặc sau khi tiệm đóng cửa. Tiệm bác mở cửa lúc tám rưỡi sáng.

Bác xin lỗi vì trả lời cháu nửa vời thế này, nhưng đây là câu trả lời bác đã suy nghĩ rất kỹ. Hãy thông cảm cho bác.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Đọc thư xong, Kousuke ngẫm nghĩ. Cậu đọc lại lần nữa để lĩnh hội được nội dung bức thư.

Điều đầu tiên mà cậu hiểu ra, đó là lý do ông chủ tiệm không dán bức thư này lên. Ngẫm ra thì đương nhiên thôi, bởi trước đây toàn là các câu hỏi nửa đùa nửa thật, ông ấy thấy buồn cười nên mới cho mọi người xem. Nhưng với câu hỏi tư vấn nghiêm túc như lần này, hẳn ông ấy đã nghĩ không thể làm như vậy.

Ông ấy cũng không thẳng thừng từ chối rằng tiệm không nhận tư vấn những câu hỏi nghiêm túc, trái lại, ông ấy còn muốn tư vấn đàng hoàng. Chuyện đó khiến cậu thấy vui. Cậu thấy lòng nhẹ bớt được phần nào khi có người biết được hoàn cảnh của cậu lúc này. Cậu nghĩ mình đã đúng khi viết thư.

Nhưng ông chủ tiệm vẫn chưa cho cậu câu trả lời rõ ràng. Ông bảo cậu hãy trả lời câu hỏi của ông ấy trước. Nếu cậu trả lời, ông ấy có thể cho cậu giải pháp gì đó.

Tối hôm ấy, trong phòng riêng, Kousuke lại ngồi trước tờ giấy dùng để viết báo cáo. Cậu sẽ trả lời câu hỏi của ông chủ tiệm tạp hóa.

Cháu nghĩ thế nào về bố mẹ?

Kousuke nghiêng đầu nghĩ ngợi. Cậu nghĩ thế nào ư? Chính cậu cũng

không rõ.

Kể từ khi lên cấp hai, càng ngày cậu càng thấy khó chịu với bố mẹ. Nhưng không hẳn là ghét. Chỉ là cậu không thích khi cứ bị bố mẹ can thiệp này nọ hoặc bị đối xử như trẻ con.

Nhưng đúng là cậu thấy thất vọng về bố mẹ khi biết chuyện bố mẹ định chạy trốn. Nếu được hỏi là yêu hay ghét thì cậu chỉ có thể trả lời là ghét bố mẹ của hiện tại. Sự tin tưởng cũng không còn nữa. Chính vì vậy cậu thấy bất an, không biết làm theo lời bố mẹ thì có ổn không.

Có nghĩ bao lâu chẳng nữa cậu cũng chỉ nghĩ ra được câu trả lời như vậy. Cậu đành viết câu trả lời đó ra. Cậu gấp tờ giấy đã viết xong lại, cho vào túi quần rồi ra khỏi nhà. Khi mẹ hỏi cậu đi đâu, cậu đáp cụt lùn là "nhà bạn". Không thấy mẹ chất vấn gì thêm, có lẽ giờ mẹ chỉ nghĩ tới mỗi chuyện chạy trốn. Ông Sadayuki vẫn chưa về.

Đã hơn tám giờ tối nên cửa cuốn của tiệm tạp hóa Namiya đã được kéo xuống. Kousuke nhét tờ giấy gấp làm tư vào khe nhận thư rồi chạy ù đi luôn.

Sáng hôm sau, cậu dậy lúc hơn bảy giờ. Thật ra là cậu không ngủ được.

Bố mẹ vẫn đang ngủ. Kousuke lặng lẽ ra khỏi nhà. Tiệm tạp hóa Namiya vẫn đóng cửa. Sau khi thấy xung quanh không có ai, cậu bèn đi vào lối đi bên cạnh cửa tiệm.

Cậu nhẹ nhàng mở hộp nhận sữa. Giống như hôm qua, có một phong bì trong đó. Cậu kiểm tra tên trên phong bì rồi rời đi ngay.

Cậu không thể đợi tới lúc đến được thư viện. Có một chiếc xe tải hạng nhẹ đỗ ở ven đường, cậu nép vào sau xe để đọc bức thư.

"Gửi Paul Lennon.

Bác rất hiểu tâm trạng của cháu.

Bác nghĩ ở hoàn cảnh hiện tại, việc cháu không thể đặt lòng tin vào bố mẹ âu cũng là lẽ thường. Cháu có ghét bố mẹ đi nữa cũng là tự nhiên thôi.

Nhưng bác không thể nói với cháu rằng 'Hãy đoạn tuyệt với ông bố bà mẹ như vậy để đi theo con đường mà cháu cho là đúng.'

Quan niệm của bác về gia đình là: trừ những cuộc ra đi mang nghĩa tích cực, gia đình cần cố gắng để luôn ở bên nhau. Ly tán vì những lý do như ghét hay thất vọng thì không phải bản chất vốn có của một gia đình.

Trong thư cháu viết là 'Cháu ghét bố mẹ của hiện tại'. Bác muốn đặt niềm hy vọng vào chữ 'hiện tại' ấy. Nghĩa là trước đây cháu có yêu bố mẹ, sau này, tùy tình hình mà tình cảm cháu dành cho bố mẹ có khả năng hồi phục.

Nếu vậy thì bác nghĩ cháu chỉ có một con đường để lựa chọn.

Trốn chạy không phải là cách hay. Nếu có thể thì nên dừng lại. Nhưng với cháu, nếu không thể dừng lại thì cháu chỉ còn cách đi theo bố mẹ thôi, đó là ý kiến của bác.

Bố mẹ cháu có suy nghĩ của riêng bố mẹ cháu. Bố mẹ cháu chắc cũng hiểu chạy trốn sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì. Có lẽ bố mẹ cháu định tạm thời lánh đi, chờ thời cơ rồi giải quyết từng bước một.

Có lẽ cần nhiều thời gian để giải quyết gọn ghẽ mọi vấn đề. Có khi phải trải qua nhiều gian nan nữa. Nhưng chính vì thế bác nghĩ gia đình nên ở bên nhau. Có thể trước mặt cháu bố không nói gì nhưng chắc chắn là ông ấy đã lường trước nhiều chuyện. Điều ông ấy làm là vì gia đình chứ không phải vì bất cứ thứ gì khác. Nhiệm vụ của cháu và mẹ là ủng hộ bố cháu.

Trường hợp xấu nhất là gia đình sẽ ly tán vì chạy trốn. Khi đó thì mất cả

chì lẫn chài. Chạy trốn không phải là lựa chọn đúng nhưng bác nghĩ chừng nào gia đình còn ở trên cùng một con thuyền thì vẫn còn khả năng cả gia đình trở về con đường đúng.

Bác không biết tuổi của cháu nhưng qua cách viết, bác đoán cháu học cấp hai hoặc cấp ba. Một ngày nào đó cháu sẽ phải chăm lo cho bố mẹ. Bác mong từ giờ tới ngày đó, cháu sẽ cố gắng dùi mài bút nghiên.

Hãy tin bác. Dù là cháu chẳng thể làm được gì bây giờ nhưng hãy tin ngày mai sẽ tốt đẹp hơn ngày hôm nay.

Tiệm tạp hóa Namiya."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(4)

4

Cuộc điện thoại từ cậu bạn thích nhạc Beatles đến khi chỉ còn một tuần nữa là hết kỳ nghỉ hè. Đó là cậu bạn có lần kể cho Kousuke nghe chuyện hậu trường buổi biểu diễn của Beatles tại Nhật Bản. Cậu ta hỏi bây giờ tới nhà Kousuke có được không. Cậu ta muốn cùng nghe nhạc Beatles như mọi khi. Hâm mộ cuồng nhiệt nhóm Beatles nhưng cậu ta chẳng có đĩa hát nào. Nhà cậu ta không có máy nghe nhạc. Khi nào muốn nghe Beatles, cậu ta lại tới nhà Kousuke.

"Xin lỗi cậu, tạm thời không được đâu. Nhà tớ đang sửa lại nội thất nên không dùng được bộ dàn." Từ lúc bộ dàn bị bán, Kousuke đã nghĩ sẵn lý do để nói với bọn bạn nên có thể đáp một cách trơn tru.

"Hả, vậy sao?" Giọng cậu bạn có vẻ thất vọng. "Giờ tớ đang trong tâm trạng muốn nghe lắm đây. Nghe nhạc Beatles ấy. Bằng âm thanh chuẩn."

"Có chuyện gì à?"

Nghe Kousuke hỏi, cậu bạn chỉ "Ừ", sau một quãng nghỉ đầy ẩn ý, cậu ta mới nói tiếp. "Tớ vừa đi xem phim về. Hôm nay công chiếu mà."

Kousuke khẽ hét "A" lên trong miệng. Cậu hiểu ra ngay đó là phim Let it be.

"Phim thế nào?" Kousuke hỏi.

"Ừm... nói sao nhỉ, hiểu được nhiều chuyện."

"Hiểu? Hiểu cái gì?"

"Thì nhiều chuyện mà. Chẳng hạn như tại sao lại tan rã."

"Ai đó nói lý do tan rã à?"

"Khổng, không phải vậy. Thời điểm quay bộ phim này thì chưa có chuyện tan rã. Nhưng tớ cảm nhận được điều đó. Kiểu như, à, thì ra là vậy. Tớ không diễn đạt được... Cậu xem sẽ hiểu thôi, chắc thế."

"Hừm."

Cuộc nói chuyện điện thoại buồn tẻ kết thúc. Kousuke về phòng mình, ngắm từng bìa đĩa hát Beatles. Cộng cả số đĩa của anh họ lẫn đĩa cậu tự mua thì có hơn năm mươi chiếc.

Cậu không muốn xa những chiếc đĩa này. Cậu đã nghĩ cách để mang chúng tới nơi ở mới. Bố mẹ đã dặn mang càng ít đồ càng tốt nhưng riêng số đĩa này thì cậu không thể bỏ lại.

Cậu quyết định sẽ không nghĩ nhiều đến chuyện bỏ trốn. Không đòi nào bố mẹ thay đổi kế hoạch chỉ vì cậu phản đối. Nhưng Kousuke cũng không thể ở lại đây một mình. Vậy thì cậu chỉ còn cách là tin lời ông Namiya, rằng bố mẹ có suy nghĩ của riêng bố mẹ, một ngày nào đó vấn đề sẽ được giải quyết.

Tại sao cậu bạn lại nói với Kousuke chuyện đó? Nếu xem bộ phim Let it be, cậu sẽ hiểu được điều gì?

Sau bữa tối hôm đó, lần đầu tiên ông Sadayuki tiết lộ cụ thể kế hoạch đi trốn. Thời gian là đêm ngày 31 tháng Tám, sẽ xuất phát lúc mười hai giờ

đêm.

"Ngày 31 là thứ Hai nên bố vẫn đi làm. Bố sẽ nói với mọi người ở công ty là nghỉ làm khoảng một tuần từ ngày mùng 1 tháng Chín nên hôm sau nếu bố không đến công ty cũng không ai thắc mắc. Nhưng sang tuần tiếp theo chắc chắn sẽ có nhiều nơi gọi tới hỏi về việc thanh toán tiền. Việc chúng ta bỏ trốn sẽ bại lộ. Khi ấy, chúng ta buộc phải náu mình tại nơi ở mới. Nhưng cả nhà đừng lo. Bố có đủ tiền mặt để ba người chúng ta sống trong khoảng từ một đến hai năm. Trong thời gian đó chúng ta sẽ tính bước tiếp theo." Giọng ông Sadayuki tràn đầy tự tin.

"Còn trường của con? Con sẽ phải chuyển tới trường cấp hai nào?"

Ông Sadayuki thoáng sa sầm mặt trước câu hỏi của Kousuke.

"Bố tính toán cả rồi. Nhưng chưa tiến hành được ngay đâu. Con chịu khó tự học cho tới lúc đó nhé."

"Tự học, nghĩa là con không thể đến trường à?"

"Bố không nói thế. Bố chỉ nói chưa thể đi học ngay thôi. Nhưng rồi sẽ đâu vào đấy. Cấp hai vẫn là chương trình phổ cập. Kiểu gì con cũng vào được trường nào đó. Con không cần phải nghĩ ngợi gì đâu. Bố sẽ xin cô giáo chủ nhiệm cho con vào học muộn với lý do cả gia đình đi nước ngoài khoảng một tuần vì công chuyện." Ông Sadayuki cúi kính nói.

Kousuke những muốn hỏi vậy còn trường cấp ba thì sao nhưng cậu im lặng. Cậu đã đoán được câu trả lời của bố. Bố tính toán cả rồi, con không phải lo. Chắc chắn bố sẽ nói thế.

Cảm giác bất an một lần nữa lại dậy lên khiến cậu bán khoản không biết liệu đi cùng bố mẹ có thực sự ổn không. Dù biết chẳng còn lựa chọn nào khác song cậu vẫn chưa thể sẵn sàng.

Chỉ có thời gian cứ lặng lẽ trôi. Lúc nhận ra thì mai đã là ngày 31 tháng Tám. Tối đến, Kousuke đang kiểm tra hành lý thì cửa đột nhiên bật mở. Cậu giật mình ngẩng lên, ông Sadayuki đang đứng ở ngưỡng cửa.

"Bố nói chuyện một chút được không?"

"Được ạ..."

Ông Sadayuki vào phòng, ngồi khoanh chân bên cạnh Kousuke.

"Con sắp xong hành lý chưa?"

"Cũng hòm hòm. Con nghĩ cứ mang hết sách giáo khoa đi."

"Ừ, cần đến sách giáo khoa đấy."

"Với lại, con nhất định phải mang theo cái này." Kousuke kéo thùng các tông ở gần đó lại. Bên trong là các đĩa hát của Beatles.

Ông Sadayuki nhòm vào rồi khẽ nhúm mày.

"Nhiều vậy cơ à?"

"Con đã cố gắng bớt đi những thứ khác rồi. Vậy nên chỗ này vẫn có thể mang theo được." Kousuke nhấn mạnh.

Ông Sadayuki gật đầu lấp lửng. Sau khi nhìn một lượt căn phòng, ông quay lại nhìn Kousuke rồi đột nhiên hỏi.

"Con nghĩ thế nào về bố?"

"Là sao ạ?"

"Chẳng phải con đang giận bố sao? Vì chuyện thành ra thế này. Con thấy

bố thật chẳng ra gì phải không?"

"Không phải là chẳng ra gì..." Kousuke ấp úng. "Vì con không biết bố đang nghĩ gì nên nói thật là con thấy bất an."

"Ừ." Ông Sadayuki gật đầu. "Phải rồi."

"Bố à, thực sự là ổn chứ ạ? Chúng ta có thể trở lại cuộc sống bình thường không?"

"Ổn." Ông Sadayuki chậm rãi nháy mắt đáp. "Hiện tại bố chưa thể nói được là bao giờ nhưng nhất định bố sẽ đưa gia đình trở lại cuộc sống như trước đây. Bố hứa đấy."

"Thật chứ ạ?"

"Thật. Với bố, gia đình là quan trọng nhất. Để bảo vệ gia đình, bố sẽ làm bất cứ việc gì. Kể cả đặt cược tính mạng mình. Vì thế..." Ông Sadayuki nhìn thẳng vào mắt Kousuke. "Vì thế mà bố quyết định bỏ trốn."

Bố nói nghe rất thật lòng. Cảm giác như lần đầu tiên Kousuke nghe thấy bố nói như vậy. Chính vì thế nó đã tác động tới trái tim cậu.

"Con hiểu rồi." Cậu đáp.

"Tốt." Ông Sadayuki vỗ vào hai đầu gối rồi đứng dậy. "Ngày mai, ban ngày con làm gì? Sắp hết nghỉ hè rồi. Hẳn là có bạn nào con muốn gặp chứ?"

Kousuke lắc đầu. "Chuyện đó thì sao chẳng được." Cậu định nói thêm là đằng nào sau này cũng có gặp nữa đâu nhưng đã kịp kìm lại.

"Nhưng mà." Cậu nói, "Con đi Tokyo được không bố?"

"Tokyo? Để làm gì?"

"Để xem phim. Có bộ phim con muốn xem. Đang chiếu tại Subaru-za ở Yurakucho."

"Bắt buộc phải ngày mai à?"

"Con đâu biết nơi chúng ta đến có rạp nào chiếu bộ phim đó không."

Ông Sadayuki trề môi dưới ra, gật đầu bảo: "Ra vậy."

"Con đi được chứ ạ?"

"Ừ, nhưng chiều phải về đây."

"Con biết rồi ạ."

Ông Sadayuki nói chúc ngủ ngon rồi ra khỏi phòng. Kousuke nhìn vào thùng các tông, lấy một chiếc đĩa than ra. Đó là đĩa "Let it be" cậu mua trong năm nay. Bốn góc bìa đĩa là ảnh chân dung của bốn thành viên.

Cậu định tối nay sẽ chỉ nghĩ tới bộ phim này lúc đi ngủ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(5)

5

Hôm sau, Kousuke rời nhà ngay sau khi ăn sáng xong. Bà Kimiko cự nự rằng "Sao lại đi xem phim vào đúng ngày này" nhưng ông Sadayuki đã giải thích giúp.

Cậu từng đến Tokyo vài lần với bạn. Song đi một mình thì đây là lần đầu tiên.

Đến ga Tokyo, cậu đổi sang tuyến Yamanote rồi xuống ở ga Yurakucho. Cậu xem bản đồ ở nhà ga thì thấy rạp chiếu phim ở ngay cạnh ga.

Có lẽ tại hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè nên trước rạp chiếu phim đông nghịt người. Kousuke xếp hàng mua vé. Cậu đã kiểm tra giờ chiếu ở trên báo. Còn nửa tiếng nữa mới đến suất chiếu tiếp theo. Đã cất công đến đây nên cậu quyết định đi dạo loanh quanh. Dù đã từng đến Tokyo nhưng cậu chưa đến khu Yurakucho và Ginza bao giờ.

Mới đi bộ được vài phút, Kousuke đã thấy choáng ngợp.

Có cả một khu phố rộng lớn thế này sao? Đến cả quang cảnh của Yurakucho, sự đông đúc lẫn kích thước của các tòa nhà cũng khiến cậu kinh ngạc. Song vẫn chưa là gì so với Ginza. Các cửa hàng nằm san sát nhau, tất cả đều rực rỡ, nhộn nhịp như thể đang diễn ra sự kiện đặc biệt nào đó. Dòng

người qua lại trông ai cũng thanh lịch và giàu có. Ở các khu phố bình thường thì chỉ cần một góc thế này thôi cũng đẳng cấp lắm, đủ để người dân tự hào đó là khu trung tâm. Nhưng ở đây thì chỗ nào cũng vậy. Như thể lễ hội đang diễn ra ở mọi góc ngách.

Mãi Kousuke mới phát hiện ra đâu đâu cũng dán biểu tượng "Hội chợ thế giới". À đúng rồi, Hội chợ thế giới đang diễn ra ở Osaka. Vì sự kiện này mà cả nước Nhật nhộn nhịp hẳn lên.

Kousuke cảm giác như cậu là con cá sông nhỏ bé bị cuốn ra cửa biển. Hóa ra trên đời có một nơi như thế này. Có những người đang tận hưởng cuộc sống tại nơi đây. Nhưng thế giới này lại chẳng can hệ gì tới cậu. Nơi cậu có thể sống chỉ là con sông tối tăm, chật chội. Chưa kể từ ngày mai sẽ là dưới đáy sông, khuất tầm mắt người đời nữa.

Cậu cúi đầu, quyết định rời đi. Đây không phải là nơi dành cho cậu.

Quay về rạp chiếu phim vừa kịp giờ chiếu, cậu chìa vé ra, đi vào rạp, ngồi xuống ghế. Rạp không đông lắm. Có vẻ nhiều người cũng đi xem một mình như cậu.

Bộ phim bắt đầu ngay sau đó. Cảnh đầu tiên là dòng chữ "THE BEATLES".

Kousuke cảm giác tim mình đập nhanh hơn. Cậu sắp được xem buổi biểu diễn đó của Beatles. Chỉ thế thôi cũng khiến thân nhiệt cậu tăng lên.

Thế nhưng cảm giác hưng phấn nguội dần đi cùng với bộ phim.

Trong lúc xem phim, Kousuke lơ mơ hiểu ra được sự tình.

Let it be là bộ phim tài liệu có lồng ghép các cảnh của buổi tổng duyệt và buổi biểu diễn. Nhưng có vẻ các cảnh được ghi lại không phải với chủ ý để

làm ra bộ phim này. Không những thế, các thành viên có thái độ khá tiêu cực với chính ý tưởng làm phim. Cảm giác như có nhiều sự tình đan xen phức tạp nên họ buộc phải cho ghi hình.

Xen giữa buổi tổng duyệt nửa vời là những đoạn trao đổi của các thành viên. Những đoạn trao đổi này cũng nửa vời, không rõ nghĩa. Cậu căng mắt nhìn phụ đề nhưng hoàn toàn không đọc được suy nghĩ của bất kỳ ai.

Song có một thứ cậu có thể cảm nhận được từ hình ảnh trên phim.

Đó là tâm trí của họ đã xa rời nhau.

Không phải họ đang mâu thuẫn. Cũng không phải họ khước từ biểu diễn. Tạm thời họ đang cố hoàn thành nhiệm vụ trước mắt. Có điều, họ đều biết rằng sẽ chẳng có thành quả nào hết.

Ở phần cuối, bốn người trong nhóm Beatles di chuyển tới tầng thượng tòa nhà của hãng Apple Corp. Trên đó đã để sẵn nhạc cụ và dàn âm thanh. Các nhân viên cũng có mặt đầy đủ. Đang mùa đông nên trông mọi người có vẻ lạnh. John Lennon còn khoác cả áo lông.

Trong khung cảnh ấy, phần biểu diễn của bài "Get back" vang lên.

Ngay lập tức, mọi người hiểu ra phần biểu diễn này là lời thông báo chính thức. Dàn loa cỡ lớn khiến giọng hát của Beatles vọng xuống từ tầng thượng, xung quanh bỗng chốc nháo nhác hết cả, cảnh sát cũng chạy tới.

Tiếp theo là các bài "Don't let me down", "I've got a feeling". Song ta không cảm thấy được nhiệt huyết trong phần biểu diễn ấy. Dù đây sẽ là lần biểu diễn cuối cùng với tư cách là một ban nhạc nhưng chẳng ai trong số các thành viên tỏ ra đau buồn.

Cứ thế, bộ phim kết thúc.

Rạp chiếu đã sáng đèn nhưng Kousuke vẫn ngồi thẫn thờ mất một lúc. Cậu không còn sức để đứng lên. Bụng cậu nặng trĩu như thể nuốt phải một cục chì.

Cái gì thế này. Hoàn toàn khác với những gì cậu mong đợi. Không có cuộc thảo luận nghiêm túc nào giữa các thành viên, các cuộc trò chuyện thường không đi đến thống nhất. Những thứ thốt ra từ miệng họ chỉ toàn là bất mãn, chán ghét hoặc những nụ cười lạnh nhạt.

Theo như tin đồn thì xem bộ phim này có thể biết được lý do tan rã của nhóm Beatles. Nhưng thực tế thì cậu chẳng biết gì. Bởi Beatles xuất hiện trên màn hình là một Beatles thực chất đã kết thúc. Kousuke muốn biết lý do tại sao lại thành ra như thế.

Nhưng phải chăng đó mới thực là chia tay. Lúc ngồi trên xe điện về nhà, Kousuke đã nghĩ vậy.

Mối liên hệ giữa người và người bị cắt đứt không phải vì lý do gì cụ thể cả. Mà không, kể cả ngoài mặt có lý do đi nữa thì cũng chỉ là lời bào chữa được viện ra sau đó mà thôi, vì tâm trí đã xa lìa nhau nên mới thành ra chuyện như vậy. Bởi lẽ, nếu tâm trí chưa xa rời nhau thì khi xảy ra chuyện khiến mối liên hệ có nguy cơ đứt gãy, chắc chắn phải có ai đó cố gắng hàn gắn lại. Không ai làm vậy chứng tỏ sự gắn bó đã hết. Thế nên như thế đang đứng ngoài nhìn con thuyền chìm dần, cả bốn người ấy không ai tỏ ra muốn cứu Beatles.

Kousuke cảm giác như cậu bị phản bội. Thứ mà cậu luôn trân trọng vừa bị phá vỡ. Và cậu đi đến một quyết định.

Tàu vừa đến ga, cậu lập tức chui ngay vào bộ điện thoại công cộng. Cậu gọi điện cho cậu bạn thân. Chính là người tuần trước báo cho cậu biết đã xem bộ phim Let it be.

Cậu bạn đang ở nhà. Khi bạn nghe máy, Kousuke hỏi luôn bạn có mua đĩa hát không.

"Đĩa hát? Đĩa gì cơ?"

"Tất nhiên là đĩa Beatles rồi. Lúc trước cậu chả nói một ngày nào đó muốn có bộ sưu tập Beatles còn gì."

"Tớ có nói thế... Nhưng là đĩa nào?"

"Tất cả. Cậu có muốn mua tất cả số đĩa tớ có không?"

"Hả, tất cả à."

"Chỉ mười nghìn yên thôi. Cậu không thể có hết với chừng ấy tiền đâu."

"Tớ biết, nhưng bỗng dưng cậu nói vậy tớ cũng không biết làm sao. Nhà tớ làm gì có dàn máy."

"Được rồi. Vậy tớ đi hỏi người khác." Kousuke toan dập máy thì đầu dây bên kia vội vàng bảo: "Đợi đã. Cho tớ suy nghĩ chút. Mai tớ sẽ trả lời. Như thế được chứ?"

Vẫn áp điện thoại vào tai, Kousuke lắc đầu. "Mai thì không được."

"Tại sao?"

"Nhất định phải luôn bây giờ. Vì tớ không có thời gian. Nếu cậu không mua ngay bây giờ, tớ sẽ dập máy."

"Khoan. Đợi tớ chút thôi. Năm phút. Chỉ năm phút thôi."

Kousuke thở dài. "Được rồi. Vậy năm phút nữa tớ sẽ gọi lại."

Kousuke để máy điện thoại xuống và ra khỏi nốt. Cậu ngẩng lên nhìn bầu trời, mặt trời bắt đầu đứng bóng.

Kousuke cũng không hiểu tại sao đột nhiên cậu lại muốn bán số đĩa đó. Cậu có cảm giác như mình không thể nghe Beatles được nữa. Nếu so sánh thì giống như là cảm giác một mùa đã kết thúc.

Năm phút trôi qua, Kousuke vào lại nốt điện thoại và gọi cho cậu bạn.

"Tớ sẽ mua." Cậu bạn nói, giọng có vẻ háo hức. "Tớ đã nói chuyện với bố mẹ. Bố mẹ bảo sẽ cho tớ tiền. Nhưng dàn máy thì tớ phải tự mua. Giờ tớ qua nhà cậu lấy nhé?"

"Ừ, tớ sẽ đợi."

Giao dịch thành công. Cậu sẽ xa rời tất cả số đĩa ấy. Chỉ nghĩ thế thôi mà tim như thắt lại. Nhưng Kousuke khẽ lắc đầu. Chuyện này đâu có đáng gì.

Về tới nhà, cậu chuyển số đĩa trong thùng các tông sang hai chiếc túi giấy cho dễ xách. Cậu ngắm từng bìa đĩa một. Đĩa hát nào cũng đầy kỷ niệm.

Khi trông thấy chiếc đĩa "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band", cậu dừng tay.

Người ta nói đĩa hát này là tổng hợp những bài của thời kỳ nhóm có những thử nghiệm khác nhau trong âm nhạc. Bìa đĩa rất khác lạ, xung quanh bốn thành viên mặc bộ quân phục sắc sỡ là chân dung những người nổi tiếng khắp thế giới xếp chi chít.

Ngoài cùng bên phải là một cô trông giống Marilyn Monroe. Mảng tối bên cạnh cô phủ một lớp bút dạ đen. Chỗ đó vốn dĩ có dán ảnh chân dung của người anh họ, chủ nhân của đĩa hát này. Là người hâm mộ Beatles cuồng nhiệt, có lẽ anh ấy cũng muốn mình xuất hiện trên bìa đĩa. Khi Kousuke bóc

tấm ảnh ra, phần mực in bị mờ nên cậu đã tô bằng bút dạ đen để che đi.

Em xin lỗi vì bán số đĩa quý này của anh. Nhưng không còn cách nào khác... Cậu thầm xin lỗi người anh ở trên thiên đường.

Khi cậu xách túi giấy ra để ở cửa, bà Kimiko hỏi: "Con đang làm gì đấy?" Thấy không cần phải giấu nên Kousuke kể cho mẹ. "Hừm," bà gật đầu với vẻ thờ ơ.

Chẳng bao lâu sau, cậu bạn tới. Cậu bạn đưa chiếc phong bì bên trong có mười nghìn yên và đổi lấy hai cái túi giấy.

"Trời ạ." Cậu bạn nói khi nhìn vào bên trong túi.

"Thật sự được chứ hả? Cậu đã mất công sưu tập như thế cơ mà."

Kousuke nhăn mặt, đưa tay gãi gáy.

"Thì bỗng dưng tớ thấy chán thôi. Nghe Beatles thế là đủ rồi. Thật ra là tớ đã đi xem bộ phim."

"Phim Let it be hả?"

"Ừ."

"Ra vậy." Cậu bạn gật đầu với vẻ mặt nửa hiểu nửa không.

Vì cậu bạn phải xách hai cái túi nên Kousuke mở cửa giúp. Cậu bạn khẽ nói "Cảm ơn" rồi bước ra ngoài. Sau đó cậu quay về phía Kousuke nói: "Hẹn mai nhé."

Mai? Câu trả lời của Kousuke chậm chùng một giây. Cậu đã quên mai học kỳ hai sẽ bắt đầu.

Kousuke vội vàng đáp lại cậu bạn đang lộ rõ vẻ lúng túng: "Ừ, mai gặp nhau ở trường nhé."

Sau khi đóng cửa, Kousuke thở dài. Cố lắm cậu mới không ngồi thụp xuống bậu cửa.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(6)

6

Ông Sadayuki về nhà lúc hơn tám giờ tối. Gần đây ông không về nhà muộn thế này.

"Bố vừa thu xếp xong việc ở công ty. Bố muốn trì hoãn chuyện âm ỉ lâu nhất có thể." Vừa nói ông vừa nói lỏng cà vạt. Áo sơ mi ông dẫm mồ hôi, dính bết cả vào da.

Tiếp đó là bữa tối muộn. Bữa tối cuối cùng tại ngôi nhà là món cà ri thừa từ hôm trước. Tủ lạnh đã trống trơn.

Trong lúc ăn, ông Sadayuki và bà Kimiko bắt đầu thì thầm to nhỏ về chuyện hành lý. Cơ bản là chỉ mang theo đồ quý giá, quần áo, đồ lặt vặt cần dùng ngay, dụng cụ học tập của Kousuke, còn đâu là để lại tất. Họ đã bàn bạc rất nhiều lần rồi, giờ chỉ để xác nhận lại lần cuối.

Giữa chừng, bà Kimiko nói chuyện đĩa nhạc của Kousuke.

"Bán? Bán hết chỗ đó à? Sao thế?" Ông Sadayuki có vẻ rất ngạc nhiên.

"Thì là..." Kousuke cúi gằm mặt đáp, "Làm gì còn dàn đâu ạ."

"Ờ. Vậy là bán rồi. Cũng được. Đỡ cho bố. Số đĩa đó cũng cồng kềnh đấy." Sau đó ông Sadayuki hỏi: "Thế con bán được bao nhiêu?"

Thấy Kousuke không đáp ngay, bà Kimiko bèn nói thay. "Mười nghìn yên."

"Mười nghìn yên? Thế thôi hả?" Ông Sadayuki đổi giọng ngay tức thì. "Mày đúng là đồ ngu. Có bao nhiêu đĩa tất cả? Có kha khá đĩa than mà. Muốn có tất cả chỗ đó phải tốn bao nhiêu hả? Đâu thể dăm ba chục nghìn được. Thế mà mày lại bán có mười nghìn... Mày nghĩ gì thế hả?"

"Con không định kiếm tiền." Kousuke đáp, mặt vẫn không ngẩng lên. "Vội lại hầu hết là đĩa con xin của anh Tetsuo."

Ông Sadayuki tặc lưỡi một cái rất to.

"Cái gì, mày nói năng dễ dãi quá nhỉ. Khi lấy tiền của người khác thì có thêm được mười hay hai mươi yên cũng phải lấy. Vì giờ nhà ta đâu có sống được như lúc trước. Mày hiểu chứ?"

Kousuke ngẩng lên. Cậu những muốn nói vì ai mà ra nông nổi này.

Nhưng ông Sadayuki đọc được vẻ mặt thẳng con trai hay sao mà nhắc lại: "Mày hiểu chứ?"

Kousuke không gật đầu, cậu đặt chiếc thìa đang án cà ri xuống, bảo "Con no rồi" rồi đứng dậy.

"Này, sao thế?"

"Con biết rồi. Bố nói nhiều quá."

"Hả? Ăn nói với bố thế đấy hả?"

"Anh à, thôi được rồi." Bà Kimiko nói.

"Không được. Mà số tiền đó đâu rồi?" Ông Sadayuki nói. "Mười nghìn

yên ấy?"

Kousuke nhìn bố. Mạch máu hai bên thái dương ông Sadayuki đang nổi lên.

"Mày mua đĩa băng tiền của ai? Băng tiền tiêu vật đúng không? Thế tiền tiêu vật đấy là ai kiếm cho?"

"Anh à, thôi đi mà. Anh định lấy tiền của con sao?"

"Anh chỉ hỏi là nó có biết tiền đó vốn là của ai không thôi."

"Thôi được rồi. Kousuke, con về phòng chuẩn bị đi."

Kousuke ra khỏi phòng khách như lời mẹ nói. Cậu đi lên cầu thang, vào phòng mình rồi nằm vật ra giường. Tấm poster của Beatles dán trên tường đập vào mắt cậu. Cậu nhồm dậy, giật tấm poster xuống và xé bằng hai tay.

Khoảng hai tiếng sau có tiếng gõ cửa. Bà Kimiko ló mặt vào.

"Con chuẩn bị xong chưa?"

"Hòm hòm rồi ạ." Kousuke hất cằm về phía cạnh bàn học. Một thùng các tông và một túi thể thao. Đó là tất cả tài sản của cậu. "Sắp đi rồi ạ?"

"Ừ, sắp rồi." Bà Kimiko bước vào phòng. "Mẹ xin lỗi đã để con phải khổ tâm."

Kousuke im lặng. Cậu không nghĩ được ra lời nào để đáp lại.

"Nhưng mọi chuyện chắc chắn sẽ ổn. Con chỉ phải chịu đựng một thời gian thôi."

"Vâng." Cậu lí nhí đáp.

"Bố luôn nghĩ cho Kousuke trước tiên, mẹ cũng vậy. Bố mẹ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để Kousuke được hạnh phúc. Ngay cả tính mạng bố mẹ cũng không tiếc."

Kousuke cúi mặt, nhủ thầm trong lòng "Nói dối". Cả nhà bỏ trốn trong đêm thế này thì làm sao con trai có thể hạnh phúc được chứ.

"Nửa tiếng nữa con đem hành lý xuống nhà nhé." Bà Kimiko nói rồi ra khỏi phòng.

Cứ như Ringo Starr ấy, Kousuke thầm nghĩ. Trong bộ phim Let it be, dường như Ringo đã cố gắng hàn gắn lại nhóm Beatles đang rạn nứt. Dù rằng nỗ lực ấy cuối cùng đã không đạt kết quả.

Đúng 0 giờ, cả nhà Kousuke rời đi trong đêm tối. Phương tiện chạy trốn là chiếc xe thùng cỡ lớn màu trắng ông Sadayuki thuê ở đâu đó. Ba người ngồi cạnh nhau ở hàng ghế trên cùng, ông Sadayuki cầm lái. Khoang chở hàng phía sau chất đầy thùng các tông và các loại túi.

Trong xe, ba người hầu như không nói gì. Ngay trước lúc lên xe, khi Kousuke hỏi bố "Nhà mình sẽ đi đâu?", ông Sadayuki đáp: "Cứ đi rồi biết." Nếu là đối thoại thì chỉ có ngần ấy.

Cuối cùng xe cũng vào đường cao tốc. Kousuke hoàn toàn không biết xe đang chạy ở đâu, đi về hướng nào. Thi thoảng cũng có biển chỉ dẫn nhưng toàn những địa danh cậu mù tịt.

Xe chạy được chừng hai tiếng thì bà Kimiko nói muốn đi vệ sinh. Ông Sadayuki tạt vào một trạm dừng. Lúc ấy cậu nhìn thấy tấm biển ghi Fujikawa.

Có lẽ đang nửa đêm nên bãi đỗ xe rất vắng. Vậy nhưng ông Sadayuki vẫn đỗ xe ở tít trong cùng. Ông triệt để tránh để bị lộ.

Kousuke cùng ông Sadayuki đi vào nhà vệ sinh công cộng. Đi tiểu xong, cậu đang rửa tay thì ông Sadayuki đến bên cạnh cậu. "Sắp tới sẽ không có tiền tiêu vặt đâu nhé."

Kousuke bối rối, nhìn bố trong gương.

"Đương nhiên rồi." Ông Sadayuki nói tiếp. "Con có tận mười nghìn yên cơ mà. Thế là quá đủ."

Lại chuyện đó à, cậu ngán ngấm. Có mỗi mười nghìn yên. Lại còn là của con trai.

Rồi ông Sadayuki cứ thế đi ra khỏi nhà vệ sinh mà không rửa tay.

Trong lúc nhìn theo bố, một sợi chỉ nào đó bên trong Kousuke đã đứt phụt.

Có lẽ đó là cảm giác cuối cùng mong được gắn kết với bố mẹ. Và giờ nó đã đứt. Kousuke cảm nhận rõ được điều đó.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Kousuke đi theo hướng ngược hẳn với nơi xe nhà cậu đang đỗ. Cậu chẳng biết chút gì về cấu trúc của trạm dừng. Cậu chỉ muốn đi càng xa bố mẹ càng tốt.

Cậu chạy thục mạng. Cứ cắm đầu cắm cổ chạy. Lúc nhận ra thì cậu đã tới một bãi đỗ xe khác. Có vài chiếc xe tải đang đỗ ở đó.

Lát sau, một người đàn ông tới và leo lên một trong những chiếc xe. Có vẻ như chiếc xe sắp xuất phát.

Kousuke chạy lại rồi vòng ra đằng sau chiếc xe. Cậu lật vãi bạt trùm thùng xe lên thì thấy có rất nhiều hộp gỗ.

Bên trong không có mùi, đủ rộng để cho cậu trốn.

Đột nhiên, chiếc xe tải nổ máy. Việc này đã thôi thúc cậu quyết định. Kousuke ngã nhào vào thùng xe.

Rồi chiếc xe tải chuyển bánh. Tim Kousuke đập thành thịch. Hơi thở gấp gáp không có dấu hiệu sẽ nhẹ bớt.

Cậu ôm đầu gối, vùi mặt vào đó rồi nhắm mắt lại. Cậu muốn ngủ. Trước mắt cứ ngủ đã, khi nào dậy rồi tính tiếp. Nhưng ý nghĩ mình vừa làm một việc hệ trọng và cảm giác bất an không biết tiếp theo sẽ sống thế nào khiến cậu không thể thoát khỏi tình trạng kích động.

Lẽ dĩ nhiên Kousuke không hề biết chiếc xe tải đang đi đâu. Một phần do trời tối đen, nhưng kể cả là đang ban ngày thì cậu cũng không thể xác định được địa điểm nếu chỉ dựa vào cảnh vật.

Cứ ngỡ không chợp mắt được phút nào nhưng cậu cũng gà gât được đôi chút. Lúc cậu tỉnh dậy thì chiếc xe đang đỗ. Cảm giác không phải là đợi đèn đỏ mà là đã tới đích.

Kousuke thò mặt ra khỏi thùng xe, thăm dò tình hình bên ngoài. Có vẻ đây là một bãi xe rất rộng. Xung quanh có vài chiếc xe tải đang đỗ.

Sau khi chắc chắn xung quanh không có người, cậu ra khỏi thùng xe rồi cứ thế cúi đầu, chạy một mạch về hướng đường như là cổng bãi xe. May cho cậu là không có bảo vệ. Ra đến ngoài, cậu nhìn bảng ở cổng và biết đó là một công ty vận tải ở quận Edogawa, thủ đô Tokyo.

Trời vẫn tối đen như mực. Không có cửa hàng nào đang mở cửa. Kousuke đành phải cuốc bộ. Dù chẳng biết đang đi về đâu nhưng cậu cứ đi. Cậu có cảm giác cứ đi rồi sẽ đến được đâu đó.

Trời dần hừng sáng. Cậu thoáng thấy có trạm xe buýt. Nhìn thấy điểm đến

của xe buýt, cảm giác như trước mắt cậu sáng bừng lên. Bởi điểm đến là ga Tokyo. Tốt rồi, cứ đi thẳng là sẽ tới được ga Tokyo.

Nhưng đến ga Tokyo rồi thì sao? Sẽ đi đâu tiếp? Có rất nhiều chuyến tàu khởi hành từ ga Tokyo. Mình sẽ lên chuyến nào trong số đó? Vừa đi cậu vừa nghĩ.

Cậu nghỉ một lát ở một công viên nhỏ rồi lại tiếp tục đi. Dẫu không muốn nhưng suy nghĩ về bố mẹ cứ quanh quẩn trong đầu cậu. Không biết hai người đó thế nào sau khi phát hiện ra thằng con biến mất. Họ không có cách nào để tìm con. Nhưng cũng không thể báo cho cảnh sát. Càng không thể quay về nhà.

Có lẽ hai người vẫn tới địa điểm tiếp theo như dự tính. Khi tình hình tạm ổn, chắc chắn họ sẽ đi tìm thằng con trai. Song họ không thể hành động một cách lộ liễu. Cũng không thể dò hỏi họ hàng hay người quen. Bởi ở những chỗ ấy, "các chủ nợ" mà họ khiếp sợ đang quăng lưới đợi sẵn.

Về phần Kousuke, cậu cũng không có cách nào để tìm bố mẹ. Bố mẹ cậu hẳn là có ý định mai danh ẩn tích. Họ sẽ không dùng tên thật.

Tóm lại, cậu sẽ vĩnh viễn không gặp lại bố mẹ nữa. Nghĩ tới điều đó, cậu thấy hơi rưng rưng. Song cậu không hối hận. Trái tim cậu giờ đã tách rời khỏi bố mẹ. Một khi đã tách rời thì không có cách gì hàn gắn lại. Có ở cùng nhau cũng vô nghĩa. Đó là điều Beatles đã dạy cậu.

Dòng xe cộ dần trở nên đông đúc hơn. Số người đi lại ngược xuôi trên vỉa hè cũng tăng lên. Trong số đó có cả những đứa trẻ trên đường tới trường. Kousuke nhớ ra hôm nay là ngày bắt đầu học kỳ hai.

Cậu tiếp tục đi theo hướng chạy của chiếc xe buýt vừa vượt qua trước mặt. Hôm nay đã sang tháng Chín nhưng cái nóng mùa hè vẫn còn sót lại.

Chiếc áo phong cậu đang mặc nhớp nháp mồ hôi và bụi.

Hơn mười giờ sáng thì cậu đến được ga Tokyo. Ban đầu, lúc gần đến ga, cậu không nhận ra được đó là nhà ga. Tòa nhà bề thế ốp gạch đỏ khiến cậu liên tưởng tới một dinh thự khổng lồ của châu Âu thời Trung Đại.

Bước chân vào bên trong, một lần nữa cậu lại choáng ngợp bởi sự rộng lớn ấy. Vừa đi Kousuke vừa dáo dác nhìn quanh. Cuối cùng cậu cũng trông thấy dòng chữ "Tàu cao tốc".

Cậu từng mơ một lần được đi thử tàu cao tốc. Cậu đã tưởng sẽ có cơ hội đó trong năm nay. Bởi "Hội chợ thế giới" đang diễn ra ở Osaka.

Trên thực tế thì đi đến đâu cũng thấy có poster về "Hội chợ thế giới". Theo các poster đó, nếu đi bằng tàu cao tốc sẽ dễ dàng tới được địa điểm tổ chức. Từ ga Shin-Osaka, chỉ cần bắt thêm một chuyến tàu điện ngầm là tới.

Cậu chột nghĩ hay là đi thử. Trong ví cậu đang có khoảng mười bốn nghìn yên. Mười nghìn là tiền bán đĩa, số còn lại là tiền mừng tuổi còn thừa của năm nay.

Cậu chưa quyết định sẽ làm gì sau khi đi xem "Hội chợ thế giới". Cậu cảm giác cứ đi rồi sẽ đầu vào đó. Mọi người trên khắp nước Nhật, không, phải là trên khắp thế giới đang tương bừng với lễ hội. Chỉ ít cậu sẽ tìm được một cơ hội để tự nuôi sống.

Cậu đi tới chỗ bán vé, kiểm tra giá vé. Nhìn giá vé tới Shin-Osaka, cậu thở phào nhẹ nhõm. Giá không đắt như cậu nghĩ. Có hai loại tàu cao tốc là Hikari và Kodama. Sau một chút đắn đo, cậu quyết định chọn tàu Kodama, cần phải tiết kiệm.

Cậu đi ra quầy và nói muốn mua một vé đi Shin-Osaka. Người đàn ông bán vé nhìn chằm chằm Kousuke hỏi: "Có sử dụng giảm giá cho học sinh

không? Nếu dùng thì phải có thẻ học sinh và thẻ giảm giá."

"Dạ... cháu không có."

"VẬY ĐI VÉ THƯỜNG NHÉ."

"Vâng."

Người đàn ông hỏi tiếp các câu như đi chuyển mấy giờ, đặt chỗ trước hay ngồi tự do. Kousuke trả lời ắp ứng.

Người đàn ông bảo cậu đợi một lát rồi đi ra phía sau. Kousuke kiểm tra lại ví. Cậu định mua vé xong sẽ đi mua cơm hộp của nhà ga.

Đúng lúc ấy, một bàn tay đặt lên vai cậu từ phía sau. "Cho chú hỏi chút."

Cậu ngoảnh lại thì thấy một người đàn ông mặc vest.

^Chuyện gì vậy ạ?"

"Chú có chuyện này muốn hỏi. Cháu ra đây được không." Người đàn ông nói đầy vẻ thị uy.

"Nhưng cháu đang mua vé..."

"Không mất thời gian đâu. Chỉ cần cháu trả lời câu hỏi của chú thôi."

"Nào, nhanh lên." Người đàn ông nói rồi nắm lấy cánh tay của Kousuke. Lực nắm rất mạnh khiến cậu cảm giác như ông ta không cho cậu được lựa chọn.

Cậu được dẫn đến một chỗ có vẻ như là văn phòng. Người đàn ông nói sẽ không mất thời gian nhưng thực tế Kousuke bị giữ mấy tiếng đồng hồ tại đó. Lý do là cậu không trả lời câu hỏi.

Câu hỏi đầu tiên là: "Tên và địa chỉ của cháu?"

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(7)

7

Người đàn ông gọi cậu ở quầy bán vé là điều tra viên của Ban thiếu niên thuộc Sở cảnh sát Tokyo. Sau kỳ nghỉ hè, nhiều cô cậu bỏ nhà đi nên cảnh sát phải mặc thường phục đứng theo dõi ở nhà ga Tokyo. Bắt gặp Kousuke mướt mát mồ hôi lo lắng đi trong sân ga, ông ta đoán ra được ngay. Ông ta đi theo cậu tới quầy vé, chờ thời điểm thích hợp rồi ra hiệu cho người bán vé. Không phải ngẫu nhiên mà người bán vé rời khỏi vị trí.

Tay điều tra viên nói những điều trên cho Kousuke hẳn vì muốn cậu mở miệng. Có lẽ ban đầu ông ta nghĩ sẽ không tốn công sức lắm. Ông ta chủ quan cho rằng chỉ cần hỏi tên và địa chỉ thì sẽ liên lạc được với trường hoặc bố mẹ để đến đón về như mọi khi.

Nhưng Kousuke lại đang ở thế không thể tiết lộ về thân phận. Làm vậy, cậu sẽ phải khai cả chuyện bố mẹ đã bỏ trốn trong đêm.

Kể cả khi được chuyển từ văn phòng ga Tokyo sang phòng tư vấn của sở cảnh sát, Kousuke vẫn nín thinh. Lúc được đưa cho cơm nắm và trà lúa mạch, cậu cũng không đưa tay ra lấy ngay. Dù đói muốn chết nhưng cậu sợ nếu ăn thì sẽ phải trả lời câu hỏi. Có lẽ nhận ra điều đó nên tay điều tra viên cười nhún nhó.

"Ăn đi đã, tạm thời đình chiến nhé." Nói xong, ông ta ra khỏi phòng.

Kousuke nhét nắm cơm vào miệng. Đây là bữa đầu tiên kể từ sau món cà ri ăn thừa ở nhà tối qua. Nắm cơm chỉ có độc quả mơ muối, thế mà cậu xúc động như thể trên đời chẳng có món nào ngon như thế.

Lát sau, tay điều tra viên quay lại. "Cháu đã muốn nói chuyện chưa?" Ông ta đột nhiên hỏi. Kousuke cúi gằm mặt. Tay điều tra viên thở dài: "Vẫn chưa à?"

Một người khác đến, trao đổi gì đó với tay điều tra viên. Nghe lồm bồm câu được câu chẳng, Kousuke biết là họ đang đối chiếu với các đơn tìm người nhà trên khắp cả nước.

Kousuke lo chuyện nhà trường. Nếu cảnh sát đi hỏi tất cả các trường cấp hai, việc cậu nghỉ học sẽ bại lộ. Ông Sadayuki có báo với nhà trường là cả gia đình cậu đi nước ngoài chừng một tuần nhưng chắc gì nhà trường không nghi ngờ.

Cuối cùng cũng đến tối. Kousuke ăn bữa thứ hai ở phòng tư vấn. Bữa tối là món cơm với hải sản và rau tằm bột rán. Bữa ăn cũng rất ngon.

Tay điều tra viên bắt đầu xuống nước. Ông ta năn nỉ cậu nói tên thôi cũng được. Kousuke hơi thấy tội nghiệp cho ông ta.

Fujikawa, cậu thử lắng bầm. "Hả?" Tay điều tra ngẩng lên. "Cháu vừa nói gì?"

"Fujikawa... Hiroshi."

"Gì cơ?" Tay điều tra viên vội vàng lấy giấy bút. "Đó là tên cháu à. Viết thế nào? Thôi, cháu viết cho chú đi."

Kousuke đỡ lấy chiếc bút bi và viết vào giấy chữ "Fujikawa Hiroshi".

Việc dùng tên giả là cậu mới nghĩ ra tức thì. Cậu nói Fujikawa là do nhớ tới trạm dừng Fujikawa. Còn tên Hiroshi là lấy trong chữ "Hội chợ thế giới."

"Địa chỉ nhà cháu?" Tay điều tra viên hỏi. Cậu này thì cậu lắc đầu.

Đêm hôm ấy, Kousuke ngủ lại phòng tư vấn. Cậu được sắp cho chiếc giường xếp đơn giản. Cuộn mình trong chăn, cậu ngủ một mạch đến sáng.

Hôm sau, ngồi đối diện với Kousuke, tay điều tra viên nói: "Nào, quyết định thôi. Một là cháu khai thật về mình, hai là cháu tới Trung tâm tư vấn trẻ em. Chữ thế này thì không ổn đâu."

Song Kousuke vẫn im lặng. Tay điều tra viên gãi đầu vẽ sột ruột.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy. Bố mẹ cháu đang làm gì chứ? Họ không phát hiện ra con trai mình biến mất ư?"

Kousuke không đáp, nhìn chăm chăm vào mặt bàn.

"Bó tay rồi." Tay điều tra viên nói như từ bỏ. "Chắc là có lý do gì đó. Fujikawa Hiroshi cũng không phải tên thật của cháu đúng không?"

Kousuke lén nhìn mặt tay điều tra viên rồi lại cụp mắt xuống. Hiểu ý hay sao mà ông ta thở dài thườn thượt.

Không lâu sau đó Kousuke được chuyển sang Trung tâm tư vấn trẻ em. Cậu đã hình dung một tòa nhà giống như trường học nhưng khi tới nơi, cậu bất ngờ vì nơi đó giống như dinh thự cổ của châu Âu. Cậu hỏi thử thì biết đây từng là biệt thự của một người. Có điều, nó đã xuống cấp trầm trọng, nhiều chỗ tường bị bong tróc, sàn nhà nứt vỡ.

Kousuke sống khoảng hai tháng tại cơ sở chăm sóc đó. Trong thời gian này, cậu phải gặp và nói chuyện với rất nhiều người lớn. Có cả bác sĩ và nhà

tâm lý. Họ muốn bằng cách nào đó tìm ra con người thật của thằng bé xưng là Fujikawa Hiroshi. Nhưng không ai thành công. Điều mà tất cả đều lấy làm lạ là không sở cảnh sát nào trên nước Nhật nhận được thông báo tìm người giống như cậu.

Sau Trung tâm tư vấn trẻ em, Kousuke chuyển tới sống tại một trại trẻ tên là Marumitsu. Chỗ này tuy xa Tokyo nhưng chỉ cách nhà cũ của cậu độ nửa tiếng lái xe. Cậu lo lắng tưởng mình đã bị lộ nhưng theo quan sát từ động thái của người lớn thì hình như chỉ có mỗi nơi đó là còn trống chỗ.

Trại trẻ nằm ở lưng chừng đồi. Đó là một tòa nhà bốn tầng với nhiều cây xanh bao quanh. Trong trại có đứa đang tuổi bú sữa nhưng cũng có đứa học cấp ba đã lún phún râu.

"Nếu cháu không muốn nói về danh tính thật thì thôi. Nhưng bác muốn biết ngày tháng năm sinh của cháu. Nếu không biết cháu học lớp mấy, bác không thể cho cháu đi học được." Thầy hướng dẫn trạc tuổi trung niên đeo kính nói.

Kousuke ngẫm nghĩ. Thực tế thì cậu sinh ngày 26 tháng Hai năm 1957. Song nếu nói tuổi thật thì dễ bị lộ lắm. Nhưng giả vờ lớn hơn thì lại không được. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy sách giáo khoa lớp Chín.

Sau khi suy nghĩ, cậu trả lời là mình sinh ngày 29 tháng Sáu năm 1957.

29 tháng Sáu là ngày nhóm Beatles tới Nhật Bản.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(8)

8

Chai Guinness thứ hai đã cạn. "Thêm chai nữa nhé?" Eriko hỏi. "Hay anh dùng loại khác?"

"Ừ, loại khác đi." Kousuke đưa mắt về phía giá bày rượu. "Cho tôi một cốc Bunnahabhain pha đá."

Eriko gật đầu rồi lấy chiếc cốc để pha ra.

Quán đang bật bài "I feel fine". Kousuke toan gõ đầu ngón tay lên bàn quầy để bắt nhịp nhưng kịp dừng lại.

"Kể cả là thế..." Kousuke chợt nghĩ khi nhìn một lượt quanh quán. Không ngờ thị trấn bé tẹo này lại có một quán như vậy. Xung quanh anh có rất nhiều người hâm mộ Beatles nhưng anh dám chắc không ai trong thị trấn cuồng nhiệt hơn anh.

Cô chủ quán bắt đầu chọc đá bằng cây dùi. Nhìn cảnh đó, Kousuke nhớ lại hồi mình còn khắc gỗ bằng dao.

Cuộc sống ở trại không đến nỗi tệ. Cậu không phải lo ăn uống, lại còn được cho đi học. Đặc biệt ở năm đầu tiên, do khai gian tuổi nên việc học hành của cậu khá dễ dàng.

Cậu lấy tên là Fujikawa Hiroshi. Mọi người gọi cậu là Hiroshi. Chỉ thời gian đầu cậu phản ứng chậm khi bị gọi bằng tên này chứ sau đó thì quen ngay.

Nhưng cậu không có ai có thể gọi là bạn thân. Không, có lẽ tại vì cậu không kết bạn thì đúng hơn. Nếu trở nên thân thiết, cậu sẽ muốn nói ra tên thật. Muốn kể chuyện của bản thân. Để không xảy ra chuyện đó, cậu cần phải ở một mình. Có lẽ tại cậu tỏ ra như vậy nên rất ít người lại gần cậu. Bị coi là lập dị, tuy không bị bắt nạt nhưng cả ở trại lẫn ở trường, cậu đều cô độc.

Không chơi với bạn bè song cậu không hề thấy buồn. Bởi cậu tìm được niềm vui mới sau khi vào trại. Đó là khắc gỗ. Cậu nhặt cành cây rơi về rồi dùng dao khắc thành hình mình thích. Ban đầu chỉ là để giết thời gian. Nhưng khi khắc được vài thứ, cậu bắt đầu mê mẩn. Nào động vật, người máy, búp bê, xe ô tô... cậu khắc đủ mọi thứ. Cậu hào hứng đến độ thử sức cả với những thứ khó và phức tạp. Việc khắc tùy hứng, không cần bản vẽ thực sự rất thú vị.

Những sản phẩm làm ra, cậu đem cho bọn trẻ ít hơn tuổi. Được anh Fujikawa Hiroshi "khó gần" cho quà, ban đầu bọn chúng khá bối rối nhưng khi cầm món đồ trên tay, đứa nào đứa đấy đều cười toe toét. Có lẽ tại chẳng mấy khi chúng có được đồ chơi mới. Rồi cậu nhận được các yêu cầu. Lần sau là Moomin anh nhé. Em thích ky sĩ mặt nạ. Kousuke đáp ứng những yêu cầu đó. Trông thấy bọn trẻ vui cười trở thành niềm vui của cậu.

Chuyện khắc gỗ của Kousuke lan đến tai các thầy cô trong trại. Một ngày nọ, cậu được gọi tới phòng hướng dẫn và được thầy giám đốc đưa ra một đề nghị bất ngờ. Thầy hỏi cậu có muốn trở thành thợ mộc không. Thầy giám đốc có người quen làm nghề khắc gỗ, đang tìm người để truyền nghề. Thầy còn bảo, nếu cậu chịu làm học trò và sống luôn tại đó, chắc sẽ vẫn được cho đi học bổ túc cấp ba.

Thời điểm tốt nghiệp cấp hai đã cận kề. Hẳn là mọi người ở trại đang đau

đều không biết phải làm sao với cậu.

Gần như trùng với thời gian này, một thủ tục liên quan tới Kousuke cũng sắp hoàn tất. Đó là làm khai sinh. Cậu nộp đơn lên Tòa án gia đình để làm khai sinh và được chấp nhận.

Thông thường, thủ tục này dành cho những đứa trẻ bị bỏ rơi khi còn nhỏ, trường hợp được chấp nhận ở độ tuổi của Kousuke là khá hi hữu. Và lại, cũng không có trường hợp nào đương sự ngoan cố che giấu thân phận khiến cảnh sát cũng không thể tìm ra nên chẳng cần thiết phải đi xin.

Kousuke có gặp người của Tòa án gia đình mấy lần. Một lần nữa, họ lại cố dụ cậu nói về tuổi thơ. Song cậu vẫn tiếp tục giữ nguyên thái độ. Nghĩa là im lặng.

Có thể vì cú sốc tâm lý nào đó mà cậu mất đi hồi ức về thân phận. Nói cách khác, dù rất muốn nhưng cậu không thể kể được. Đó là kịch bản do người lớn nghĩ ra.

Có lẽ họ nghĩ làm vậy sẽ dễ dàng xử lý được vụ việc rắc rối này.

Kousuke có được giấy khai sinh với cái tên Fujikawa Hiroshi ngay trước khi tốt nghiệp cấp hai. Không lâu sau đó, cậu xin vào làm học trò của nghệ nhân khắc gỗ ở Saitama.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(9)

9

Việc học nghề khắc gỗ không hề dễ dàng. Là người có tính khí của một nghệ nhân điển hình, thầy cậu rất bảo thủ, không linh hoạt. Kousuke bị bắt lau chùi dụng cụ, quản lý vật liệu và quét dọn xưởng suốt cả năm đầu tiên. Mãi đến năm lớp Mười một hệ bổ túc, cậu mới được phép khắc gỗ. Hằng ngày, cậu phải khắc mười mấy cái theo đúng một hình được chỉ. Cứ như vậy cho đến khi những thứ làm xong có hình dạng giống hệt nhau mới thôi. Một công việc chẳng thú vị chút nào.

Song, thầy là người rất nhân hậu, thực sự lo lắng cho tương lai của Kousuke. Thầy coi việc dạy dỗ cậu trở thành nghệ nhân như một sứ mệnh. Kousuke cảm nhận được thầy làm vậy không chỉ vì cần có người kế nghiệp. Vợ của thầy cũng rất tốt.

Học xong cấp ba, cậu chính thức được giúp việc cho thầy. Ban đầu là những việc đơn giản. Khi đã thành thạo và tạo được lòng tin, cậu được giao những việc khó nhưng có ý nghĩa hơn.

Đó là khoảng thời gian hạnh phúc. Hồi ức về ngày cả gia đình bỏ trốn vẫn còn nhưng cậu ít nhớ tới hơn. Và cậu nghĩ thế này. Quyết định hồi ấy của cậu đã không sai.

Thật may là cậu đã không đi theo bố mẹ. Đêm hôm đó, cậu đã đứng khi

khinh thường bố mẹ. Cậu mà nghe theo lời khuyên của ông già "Tiệm tạp hóa Namiya" thì không biết giờ này ra sao.

Tối tháng Hai năm 1980, Kousuke bị một cú sốc lớn. Tivi đưa tin John Lennon, cựu thành viên nhóm Beatles, bị sát hại.

Những ngày tháng đắm chìm với Beatles khi xưa hiện về rõ mồn một. Cảm giác xót xa, cay đắng trào dâng trong lòng. Xen lẫn cả sự nhung nhớ nữa, đương nhiên rồi.

Phải chăng John Lennon không hối hận khi giải tán nhóm Beatles? Câu hỏi ấy chợt hiện lên trong đầu cậu. Anh ta không nghĩ giải tán nhóm là quá sớm ư?

Song Kousuke lắc đầu xua đi ngay. Làm gì có chuyện đó. Sau khi nhóm giải tán, mỗi thành viên trong nhóm đều thành công khi hoạt động độc lập. Đó là bởi họ thoát được lời nguyền là nhóm Beatles. Tương tự như việc cậu thoát khỏi sợi dây ràng buộc là gia đình để kiếm tìm hạnh phúc.

Một lần nữa cậu lại nghĩ: một khi tâm trí đã rời xa thì không bao giờ có thể gắn kết lại.

Tám năm trôi qua, vào một ngày tháng Chạp, cậu đọc được một bài báo gây sửng sốt. Trại trẻ Marumitsu gặp hỏa hoạn. Có người đã tử vong.

Thầy bảo Kousuke thử đến xem tình hình thế nào nên hôm sau, cậu lái chiếc xe van hạng nhẹ của cửa hàng đến trại trẻ. Sau lần tới thăm trại trẻ vào dịp tốt nghiệp cấp ba, mười mấy năm rồi cậu mới về lại.

Một nửa tòa nhà Marumitsu bị thiêu rụi. Bọn trẻ và các nhân viên hiện đang sống tạm ở nhà thể chất của một trường tiểu học gần đó. Vài lò sưởi được mang tới nhưng trông tất cả vẫn có vẻ lạnh.

Thầy giám đốc trung tâm nay đã già đi nhiều, vui mừng khi thấy Kousuke tới. Thầy có vẻ bất ngờ khi thằng bé sống khép kín, đến cả tên thật cũng không chịu nói khi xưa giờ đã lớn khôn, biết lo lắng khi thấy trại trẻ gặp hỏa hoạn.

Kousuke nói thầy cần giúp gì cứ bảo cậu. Thầy trả lời rằng chỉ cần tấm lòng đó thôi là đủ rồi.

Lúc cậu chuẩn bị về thì nghe có tiếng gọi: "Anh Fujikawa à?" Một cô gái trẻ đang tiến về phía cậu. Trông cô cỡ chừng hăm lăm, hăm sáu. Cô khoác chiếc áo choàng lông có vẻ đắt tiền.

"Đúng là anh rồi. Anh Fujikawa Hiroshi phải không?" Ánh mắt cô lấp lánh. "Em là Harumi. Muto Harumi. Anh còn nhớ không?"

Tiếc là cái tên đó không còn trong ký ức của cậu. Thấy vậy, cô mở túi xách, lấy thứ gì đó ra.

"Cái này thì sao ạ? Chắc cái này thì anh nhớ chứ?"

"Ồ." Kousuke bất giác thốt lên.

Một con chó nhỏ khắc bằng gỗ. Cái này thì cậu nhớ. Cậu đã khắc nó hồi còn ở Marumitsu.

Cậu nhìn cô gái lần nữa. Giờ thì cậu có cảm giác đã từng gặp cô ở đâu đó.

"Ở trại trẻ đúng không?"

"Vâng." Cô gái gật đầu. "Em được anh Fujikawa cho. Hồi đó em đang học lớp Năm."

"Tôi có nhớ. Nhưng chỉ mang máng thôi..."

"Ồ, vậy ạ? Em thì nhớ lắm. Em đã coi nó như báu vật ấy."

"Vậy sao. Tôi xin lỗi."

Cô gái mỉm cười, cất lại con chó khắc gỗ vào túi. Đổi lại, cô lấy danh thiếp ra. Danh thiếp ghi: "Muto Harumi - Giám đốc điều hành - Văn phòng Little Dog".

Kousuke cũng đưa danh thiếp cho cô. Gương mặt Harumi rạng rỡ hẳn lên.

"Nghệ nhân khắc gỗ... Vậy là anh đã thành chuyên nghiệp rồi."

"Theo lời thầy thì tôi vẫn chỉ là bán chuyên thôi." Kousuke gãi đầu.

Bên ngoài nhà thể chất có chiếc ghế băng nên cả hai ngồi xuống đó. Harumi bảo cô cũng biết về vụ hỏa hoạn qua tin tức nên đã chạy ngay tới đây. Cô cũng đề nghị thầy giám đốc được hỗ trợ.

"Trại trẻ đã giúp đỡ em rất nhiều nên nhân dịp này, em muốn được trả ơn."

"Vậy à. Cô giỏi quá."

"Anh Fujikawa cũng thế mà?"

"Tại thầy tôi bảo tôi mới đến thôi." Kousuke nhìn xuống danh thiếp của cô gái. "Cô đang điều hành công ty à. Công ty gì vậy?"

"Công ty nhỏ thôi ạ. Chuyên làm chiến dịch quảng cáo, tổ chức sự kiện dành cho giới trẻ."

"Ồ." Kousuke đáp lấp lửng. Bởi cậu không hình dung được.

"Cô còn trẻ mà giỏi quá."

"Không giỏi gì đâu ạ. Chỉ là may mắn thôi."

"Tôi không nghĩ chỉ là do may mắn. Riêng ý định mở công ty đã là giỏi rồi. Làm thuê và nhận lương nhân hạ hơn chứ."

Harumi nghiêng đầu.

"Có lẽ là do bản tính. Em không giỏi làm thuê cho người khác. Ngay cả làm thêm em cũng không làm được lâu. Vì vậy sau khi rời khỏi trại trẻ, em đã khá chật vật vì không biết làm gì để sống. Đúng lúc ấy, em nhận được những lời khuyên quý giá từ một người. Nhờ đó mà em xác định được con đường của mình."

"Ồ, một người ư?"

"Đó là..." Cô ngừng một lát rồi nói tiếp. "Người của tiệm tạp hóa."

"Tiệm tạp hóa?" Kousuke chau mày.

"Đó là một tiệm tạp hóa ở gần nhà bạn em, trở nên nổi tiếng do tư vấn và giải đáp các băn khoăn của người khác. Hình như còn được lên cả tờ tuần san nữa. Dù không mấy hy vọng nhưng em đã nhờ tiệm tư vấn và nhận được lời khuyên rất bổ ích. Em có được ngày hôm nay là nhờ người đó."

Kousuke á khẩu. Tiệm mà cô ấy đang nhắc tới chắc chắn là "Tiệm tạp hóa Namiya" rồi. Không thể có tiệm nào khác giống như vậy được.

"Anh không tin chuyện này à?" Cô hỏi.

"Không, không đâu. Chà, có một tiệm tạp hóa như vậy sao." Kousuke giả bộ bình thản.

"Thú vị nhỉ. Em không rõ giờ tiệm có còn không."

"Miễn công việc của cô thuận lợi là tốt rồi."

"Ôn trời. Nhưng thật ra nghề tay trái giúp em kiếm được nhiều tiền hơn."

"Nghề tay trái?"

"Là đầu tư. Đầu tư chứng khoán hoặc bất động sản. Cả thẻ hội viên sân golf nữa."

"À..." Kousuke gật đầu. Gần đây cậu hay nghe về chuyện này. Giá bất động sản tăng, kéo theo đó là kinh tế tăng trưởng ổn định. Nhờ vậy mà công việc khắc gỗ cũng khấm khá.

"Anh Fujikawa có quan tâm tới chứng khoán không?"

Kousuke gượng cười, lắc đầu đáp: "Tôi không."

"Vậy à. Vậy thì tốt."

"Có chuyện gì à?"

Một thoáng bối rối hiện lên gương mặt Harumi, cô nói.

"Dù có kiếm được cổ phiếu và bất động sản bằng đầu cơ, anh cũng nên bán hết trước năm 1990. Sau thời điểm đó, nền kinh tế Nhật Bản sẽ chuyển hướng suy thoái."

Kousuke lúng túng, nhìn thẳng vào mặt cô gái. Bởi cách cô nói quá đổi tự tin.

"Em xin lỗi." Harumi cười ngượng ngịu. "Em nói năng linh tinh thật. Anh quên đi nhé." Nói rồi cô nhìn đồng hồ đeo tay và đứng lên. "Rất vui được gặp lại anh. Hẹn anh dịp khác."

"Ừ." Kousuke cũng đứng dậy. "Cô cũng giữ gìn sức khỏe."

Sau khi chia tay Harumi, Kousuke quay lại xe ô tô. Cậu nổ máy, cho xe chuyển bánh nhưng ngay lập tức đạp chân phanh.

Tiệm tạp hóa Namiya à...

Bỗng dừng cậu thấy tò mò về tiệm tạp hóa đó. Kết cục thì Kousuke đã không làm theo lời khuyên của ông già chủ tiệm. Cậu nghĩ như vậy là tốt. Nhưng lại có người đến giờ vẫn cảm thấy biết ơn giống như Harumi.

Không biết cửa tiệm đó giờ ra sao.

Kousuke lại cho xe chạy. Dù phân vân nhưng cậu vẫn cho xe chạy theo hướng khác với hướng về nhà. Cậu định tạt qua chỗ tiệm tạp hóa Namiya. Có lẽ giờ tiệm đã đóng cửa. Cậu cảm giác nếu kiểm tra được chuyện này, có thứ gì đó sẽ được giải quyết.

Mười tám năm cậu mới quay về thị trấn nơi mình sinh ra và lớn lên. Vừa lục lại ký ức, cậu vừa điều khiển vô lăng. Tuy không nghĩ sẽ có người nhận ra mình là Kousuke nhưng cậu vẫn cẩn thận tránh. Đương nhiên tới gần nơi có căn nhà cũ lại càng không.

Không khí của thị trấn đã thay đổi khá nhiều. Nhiều nhà hơn, đường sá cũng được làm lại. Có lẽ là do tác động của tăng trưởng kinh tế.

Nhưng tiệm tạp hóa Namiya vẫn ở chỗ cũ với dáng vẻ hệt như cũ. Tiệm xuống cấp thấy rõ, chữ trên biển hiệu không còn đọc được nữa nhưng hình dáng căn nhà thì vẫn còn nguyên. Như thể chỉ cần đẩy cánh cửa hoen gỉ kia lên là thấy hàng hóa vẫn bày bên trong.

Kousuke xuống xe, tiến lại gần tiệm. Cảm giác bồi hồi xen lẫn đau buồn cứ ngổn ngang trong lòng. Buổi tối hôm cậu tới nhét bức thư vào khe nhận

khi bản khoản không biết có nên đi trốn cùng bố mẹ không bỗng hiện về rõ mồn một.

Lúc nhận ra thì cậu thấy mình đã bước vào lối đi cạnh căn nhà để vòng ra sau. Hộp nhận sữa vẫn còn nguyên từ hồi đó. Cậu thử mở nắp nhưng chẳng có gì bên trong.

Cậu thở dài. Vậy là được rồi. Kết thúc chuyện này thôi.

Đúng lúc ấy, cánh cửa bên cạnh cậu bật mở, một người đàn ông xuất hiện. Ông ta trạc tuổi năm mươi.

Người đàn ông cũng có vẻ bất ngờ. Chắc ông ta không nghĩ lại có người đứng trước cửa.

"Ồ, tôi xin lỗi." Kousuke vội vàng đóng nắp hộp nhận sữa. "Tôi không có gì đáng ngờ đâu. Chỉ là..." Cậu không nghĩ ra được lý do nào thỏa đáng.

Người đàn ông bối rối hết nhìn Kousuke lại nhìn hộp nhận sữa, sau đó ông ta hỏi: "Cậu là người nhờ tư vấn à?"

"Hả?" Kousuke nhìn người đàn ông.

"Không phải hả? Không phải ngày xưa cậu gửi thư cho bố tôi nhờ tư vấn à?"

Như thể bị đánh trúng tim đen, Kousuke há hốc mồm. Giữ nguyên bộ mặt ấy, cậu gật đầu.

"Vâng. Chuyện cũng lâu rồi..."

Người đàn ông nhoẻn miệng cười.

"Biết ngay mà. Nếu không thì cậu đã không sờ vào cái hộp nhận sữa này."

"Tôi xin lỗi. Lâu rồi tôi mới có việc tới khu này, tự nhiên thấy nhớ nên..."
Kousuke cúi đầu.

Người đàn ông xua xua tay.

"Không cần phải xin lỗi. Tôi là con trai ông Namiya. Bố tôi mất cách đây tám năm rồi."

"Vậy ư. Thế còn căn nhà này..."

"Giờ không ai ở cả. Thỉnh thoảng tôi đến xem tình hình thế nào thôi."

"Anh không định phá nó đi à?"

"Không." Người đàn ông khẽ gừ trong miệng. "Có lý do khiến việc đó chưa thể thực hiện được. Cứ để nguyên thế đã."

"Ồ."

Kousuke muốn biết lý do đó là gì nhưng sợ sẽ thành ra bất lịch sự vì nhúng mũi vào chuyện người khác.

"Chuyện cậu nhờ tư vấn là nghiêm túc?" Người đàn ông nói. "Việc cậu kiểm tra hộp nhận sữa đã nói lên điều đó. Không phải cậu hỏi để trêu bố tôi."

Kousuke hiểu điều ông ta nói.

"Vâng. Về phần tôi thì tôi đã hỏi nghiêm túc."

Người đàn ông gật đầu, nhìn hộp nhận sữa.

"Bố tôi kể cũng buồn cười. Tôi vẫn nghĩ, nếu ông rảnh rang đi tư vấn cho người khác thì lo chuyện buôn bán có phải hơn không. Nhưng đó lại là động lực sống của bố tôi. Tôi nghĩ chắc ông đã mãn nguyện vì được nhiều người

cảm ơn."

"Có ai tới cảm ơn à?"

"Ừ... về chuyện đó đấy. Bố tôi nhận được mấy lá thư. Ông đã rất lo không biết câu trả lời của mình có giúp gì được không nhưng khi đọc những lá thư đó, ông đã yên tâm phần nào."

"Nghĩa là thư bày tỏ lòng biết ơn?"

"Ừ." Người đàn ông nghiêm mặt, ánh mắt đăm chiêu. "Có người viết rằng sau khi trở thành thầy giáo đã áp dụng thành công lời khuyên nhận được từ bố tôi hồi nhỏ. Có cả thư cảm ơn từ con gái của người trước đây đã nhờ bố tôi tư vấn nữa. Người này đã hỏi ý kiến bố tôi khi không biết có nên giữ cái thai với người đàn ông đã có vợ con hay không."

"Ra vậy. Có đủ loại câu hỏi nhỉ."

"Đúng thế. Đọc thư cảm ơn tôi thực sự cảm nhận được như vậy. Bố tôi đã duy trì tốt công việc. Có cả những chuyện nghiêm trọng như không biết có nên đi trốn cùng bố mẹ không hay phải làm sao khi trót yêu thầy giáo."

"Khoan đã." Kousuke giơ tay phải ra. "Có thư nhờ tư vấn xem có nên bỏ trốn theo bố mẹ không à?"

"Ừ." Người đàn ông chớp mắt như muốn hỏi chuyện đó thì sao.

"Người đó cũng viết thư cảm ơn?"

"Ừ." Người đàn ông gật đầu.

"Hình như bố tôi đã khuyên là nên đi theo bố mẹ. Và người đó viết là nhờ làm vậy mà mọi chuyện đều tốt đẹp, về sau đã sống hạnh phúc cùng bố mẹ."

Kousuke nhíu mày. "Chuyện xảy ra khi nào ạ? Chuyện nhận được thư cảm ơn ấy."

Sau một chút lưỡng lự, người đàn ông đáp: "Ngay trước khi bố tôi mất. Tuy nhiên, vì nhiều lý do mà không phải thư cảm ơn được viết khi ấy."

"Nghĩa là sao?"

"Nghĩa là..." Người đàn ông bỏ lửng câu nói. Sau đó ông ta lẩm bẩm trách mình đã dễ mũi lòng. "May quá, chưa nói ra. Cậu đừng để ý nhé. Tôi không có ý gì đâu."

Thái độ ông ta có vẻ hơi lạ. Người đàn ông vội vàng khóa cửa.

"Thôi tôi xin phép. Cậu cứ thông thả xem đi, không sao đâu. Nói vậy chứ cũng có gì để xem."

Cô người lại vì lạnh, người đàn ông ra khỏi lối đi. Đợi ông đi khuất hẳn, Kousuke nhìn lại hộp nhận sửa lần nữa.

Trong khoảnh khắc, cậu thấy chiếc hộp như bị biến dạng.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(10)

10

Lúc nhận ra thì đĩa đã chạy sang bài "Yesterday". Kousuke uống cạn ly whiskey và gọi cô chủ quán cho thêm ly nữa.

Anh nhìn xuống tờ giấy viết thư cầm trên tay. Đoạn thư mà anh đã vắt óc để viết ra như sau:

"Gửi Tiệm tạp hóa Namiya.

Tôi là người khoảng bốn mươi năm trước đã gửi thư nhờ tiệm tư vấn. Khi đó, tôi xưng tên là Paul Lennon. Không biết tiệm còn nhớ không?

Nội dung tư vấn của tôi là: bố mẹ tôi đang lên kế hoạch chạy trốn, bố mẹ bảo tôi đi theo nhưng tôi không biết phải làm sao.

Tiệm đã trả lời tôi là: gia đình ly tán là không tốt nên trước mắt tôi nên tin và hành động cùng bố mẹ.

Ban đầu tôi cũng định làm vậy. Thực tế là tôi đã cùng trốn đi với bố mẹ.

Nhưng trên đường đi, tôi không chịu đựng nổi nữa. Tôi không còn tin bố mẹ, đặc biệt là bố tôi. Tôi không muốn cuộc đời mình như vậy. Sợi dây gắn kết tâm hồn tôi với bố mẹ đã đứt rồi.

Tới một nơi nọ, tôi đã trốn khỏi bố mẹ. Tuy hoàn toàn không biết gì về tương lai nhưng tôi thấy trước mắt mình không thể ở cùng bố mẹ được.

Tôi không rõ bố mẹ tôi sau đó thế nào. Nhưng riêng về phần tôi, tôi có thể khẳng định là quyết định của tôi khi ấy không sai.

Sau nhiều khó khăn, vất vả, tôi đã có được hạnh phúc. Hiện tại, tôi sống ổn định cả về tinh thần lẫn vật chất.

Tóm lại, tôi đã đúng khi không theo lời khuyên của tiệm Namiya.

Để tránh hiểu nhầm, tôi cũng xin nói luôn là tôi viết bức thư này không phải vì thù ghét gì. Theo thông tin tôi đọc được trên mạng, tiệm muốn những người từng nhờ tiệm tư vấn trả lời thành thật rằng lời khuyên của tiệm có tác dụng thế nào với cuộc đời họ. Do vậy, tôi nghĩ cũng nên báo cho tiệm biết có cả người đã không nghe theo lời khuyên của tiệm.

Tôi nghĩ rằng, rốt cuộc thì ta chỉ có thể tạo dựng cuộc đời bằng chính sức lực của mình mà thôi.

Có lẽ người thân của tiệm Namiya sẽ đọc bức thư này. Xin được cáo lỗi nếu quý vị thấy không hài lòng. Xin cứ vứt bức thư này đi.

Paul Lennon."

Ly rượu pha thêm đá được đặt lên mặt quầy bar. Kousuke nhấp một ngụm whiskey.

Anh nhớ lại chuyện hồi cuối năm 1988. Câu chuyện anh nghe được từ người con trai chủ tiệm tạp hóa. Theo lời ông ta thì có một bức thư nhờ tư vấn giống hệt với thư của Kousuke. Người nhờ tư vấn đó đã nghe theo lời ông chủ tiệm, đi theo bố mẹ và có cuộc sống hạnh phúc.

Có sự trùng hợp kỳ lạ như vậy sao? Lễ nào ở thị trấn cũng có đưa mang bản khoản giống hệt anh khi ấy.

Không biết cậu bé đó và bố mẹ đã làm thế nào để có được hạnh phúc. Nghĩ lại chuyện của mình, anh thấy không dễ gì tìm được lối thoát. Chính vì chẳng còn con đường nào khác nên bố mẹ anh mới phải chạy trốn.

"Anh viết xong thư rồi ạ?" Cô chủ quán hỏi.

"À vâng."

"Thời buổi này viết thư tay thật là hiếm."

"Vâng, đúng là hiếm thật. Tự nhiên tôi hứng lên vậy thôi."

Chuyện xảy ra lúc ban ngày. Kousuke đang tìm kiếm trên máy tính thì tình cờ đọc được bài viết trên một blog, mắt anh phản ứng tức thì khi trông thấy dòng chữ "Tiệm tạp hóa Namiya". Nội dung bài viết như sau:

"Gửi những người biết tiệm tạp hóa Namiya.

Từ 0 giờ đến rạng sáng ngày 13 tháng Chín, hộp thư tư vấn của tiệm tạp hóa Namiya sẽ hoạt động trở lại. Tiệm chúng tôi có việc này muốn hỏi những người đã từng gửi thư nhờ tư vấn và nhận được câu trả lời của tiệm. Câu trả lời của tiệm có tác dụng thế nào với cuộc đời của các bạn? Có ích hay không có ích? Tiệm chúng tôi rất mong nhận được ý kiến thẳng thắn của các bạn. Xin các bạn hãy gửi câu trả lời vào khe nhận thư ở cửa cuốn giống như hồi trước. Xin chân thành cảm ơn."

Kousuke giật mình. Không thể tin được. Trò đùa của ai đó chăng? Nhưng làm vậy thì ích gì chứ?

Anh tìm thấy ngay nguồn tin. Có một trang mạng tên là "Tiệm tạp hóa

Namiya - Chỉ mở lại một đêm duy nhất". Người điều hành tự xưng là "Hậu duệ của chủ tiệm tạp hóa Namiya". Ngày 13 tháng Chín là ngày giỗ thứ ba mươi hai của chủ tiệm nên họ muốn làm nghi thức này để kính viếng ông.

Suốt cả ngày câu chuyện này cứ quanh quẩn trong đầu anh. Anh cũng không tập trung được vào công việc.

Sau bữa tối như thường lệ tại tiệm ăn bán theo suất, anh về nhà nhưng lòng cứ bứt rứt không yên. Rốt cuộc, chưa kịp thay quần áo, anh lại ra khỏi nhà. Vì sống một mình nên anh không cần báo với ai rằng mình đi đâu.

Dù phân vân nhưng anh vẫn lên xe điện. Như thế có thứ gì đó thôi thúc.

Kousuke đọc lại bức thư vừa viết, thầm nghĩ, thế là cuối cùng đã có thể kết luận về cuộc đời của anh rồi.

Nhạc trong quán chuyển sang bài "Paperback writer". Đây là bài Kousuke thích. Bất giác, anh đưa mắt nhìn sang chiếc máy nghe CD và nhận ra bên cạnh có chiếc máy chạy đĩa than.

"Quán cũng bật cả đĩa analog hả?" Anh hỏi cô chủ quán.

"Hiếm lắm ạ. Chỉ khi có khách quen yêu cầu thôi."

"Ồ... cho tôi xem chút được không. Không cần bật đâu."

"Vâng." Cô chủ nói rồi đi vào phía sau quầy bar.

Cô quay lại với mấy chiếc đĩa than LP trên tay.

"Còn nữa Cơ nhưng tôi để ở nhà rồi." Cô nói rồi bày mấy chiếc đĩa lên bàn quầy.

Kousuke cầm một chiếc lên. Đĩa "Abbey Road". Đĩa này phát hành trước

"Let It Be" nhưng thực tế đây là album cuối cùng mà Beatles thu âm, vỏ đĩa là bức ảnh nổi tiếng đến mức trở thành huyền thoại, chụp cảnh bốn người băng qua lối đi dành cho người đi bộ. Trong tấm ảnh, không hiểu sao mỗi Paul McCartney để chân trần, vì lý do này mà có tin đồn rằng "Lúc này Paul đã chết".

"Lâu lắm rồi..." Anh lẩm bẩm rồi đưa tay lấy chiếc đĩa thứ hai. Album "Magical Mystery Tour". Album được dùng làm nhạc nền cho bộ phim cùng tên nhưng nghe nói nội dung phim rất khó hiểu.

Đĩa thứ ba là "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band". Một album được coi là kim tự tháp của nhạc rock.

Mắt Kousuke dừng lại ở một điểm. Góc phải bìa đĩa có hình một cô gái xinh đẹp tóc vàng. Ngày xưa anh cứ tưởng đó là Marilyn Monroe. Mãi sau này lớn lên anh mới biết đó là diễn viên Diana Dors. Anh nhìn sang bên cạnh. Có dấu vết tô bằng bút dạ ở chỗ bị xé.

Máu trong người anh sôi lên. Tim đập nhanh hơn.

"Đây là... là..." Giọng Kousuke lạc đi. Anh nuốt nước bọt, nhìn cô chủ quán. "Đây là đĩa của cô à?"

Nét mặt cô chủ quán thoáng lộ vẻ bối rối.

"Giờ tôi đang giữ nhưng chúng vốn là của anh trai tôi."

"Anh trai? Tại sao cô lại giữ nó?"

Cô chủ quán thờ dài.

"Anh tôi mất hai năm trước. Tôi thích Beatles cũng là do ảnh hưởng từ anh trai. Từ nhỏ anh đã hâm mộ Beatles cuồng nhiệt, anh bảo sau này lớn lên

sẽ mở một quán bar chuyên nhạc Beatles. Vì thế khi hơn ba mươi tuổi, anh bỏ công việc làm công ăn lương và mở quán bar này."

"... Vậy à. Anh trai cô bị bệnh hay gì à?"

"Vâng. Anh tôi bị ung thư ở vùng ngực." Cô ấn nhẹ xuống ngực mình.

Kousuke nhìn tấm danh thiếp cô đưa lúc trước. Danh thiếp ghi Haraguchi Eriko.

"Anh trai cô cũng họ Haraguchi à?"

"Không, anh trai tôi họ Maeda. Haraguchi là họ bên chồng tôi. Tôi đã ly hôn và hiện đang độc thân. Đối lại phiền phức quá nên tôi vẫn dùng họ chồng."

"Maeda à..."

Kousuke tin chắc là mình không nhầm. Họ của người bạn mà anh đã bán đĩa cho là Maeda. Nghĩa là chiếc đĩa Kousuke đang cầm trên tay chính là đĩa của anh.

Tuy hơi bất ngờ nhưng anh nghĩ cũng không có gì lạ. Ngẫm thử thì ở thị trấn bé xíu này chẳng có mấy người muốn mở quán bar chuyên về Beatles. Khi nhìn thấy tên quán là "Fab4", lẽ ra anh phải nghĩ ngay đó là quán của người quen.

"Có chuyện gì với họ của anh tôi à?" Cô chủ quán hỏi.

"Không, không có gì." Kousuke lắc đầu. "Vậy những chiếc đĩa này là kỷ vật của anh trai cô."

"Vâng, chúng còn là kỷ vật của người chủ trước nữa."

"Hả?" Kousuke hỏi lại. "Kỷ vật của người chủ trước..."

"Hầu hết số đĩa này anh tôi mua lại của một người bạn học cùng cấp hai. Người bạn ấy bán luôn cả mấy chục đĩa. Nghe nói người bạn đó còn hâm mộ Beatles hơn cả anh tôi, thế mà bỗng dưng muốn bán đi hết. Anh tôi vui lắm song cũng thấy lạ..." - Nói đến đó, cô chủ quán vội che miệng. "Xin lỗi anh. Chuyện của tôi chán quá nhỉ."

"Không, tôi muốn nghe." Kousuke nhắm nháp whiskey. "Cô kể đi. Có chuyện gì xảy ra với người bạn đó à?"

"Vâng." Cô gật đầu. "Sau kỳ nghỉ hè, người bạn đó không đến trường nữa. Thật ra là anh ta bỏ trốn cùng với bố mẹ. Anh trai tôi bảo nhà họ nợ một khoản tiền rất lớn. Nhưng cuối cùng thì không trốn được, một cái kết thật đau lòng...."

"Kết thế nào cơ?"

Cô chủ quán buồn bã cụp mắt xuống, sau đó cô từ từ ngẩng lên.

"Khoảng hai hôm sau khi bỏ trốn, họ đã tự sát. Nghe nói là ép buộc tự sát."

"Tự sát? Nghĩa là chết rồi à? Ai với ai chết cơ?"

"Thì cả ba người nhà đó. Ông bố giết vợ và con trai, sau đó thì tự kết liễu..."

Kousuke suyt nữa thì bật ra câu "Làm gì có chuyện đó..."

"Không biết ông bố đã giết vợ và con thế nào nhỉ?"

"Tôi không biết chi tiết, chỉ nghe nói là ông cho vợ con uống thuốc ngủ rồi đẩy họ từ thuyền xuống biển."

"Từ thuyền?"

"Họ lấy trộm một chiếc thuyền chèo tay lúc nửa đêm rồi chèo ra biển. Nhưng ông bố không chết ngay, ông quay lại bờ rồi mới treo cổ tự tử."

"Thế còn xác của hai người kia? Có tìm thấy xác người vợ và con trai không?"

"Chà." Cô chủ quán nghiêng đầu. "Chuyện đó thì tôi không biết. Nhưng ông bố để lại thư tuyệt mệnh nên người ta biết được là hai người kia đã chết."

"Hừm..."

Kousuke uống cạn ly whiskey và gọi thêm ly nữa. Tâm trí anh rối bời. Nếu không làm dịu thần kinh bằng rượu, anh sẽ không giữ nổi bình tĩnh.

Giả sử có tìm thấy xác đi nữa thì cũng chỉ có xác của bà Kimiko thôi. Tuy nhiên, nếu thư tuyệt mệnh viết rằng ông bố đã giết cả vợ và con trai thì cho dù không tìm thấy xác đứa con cũng ít có khả năng cảnh sát sẽ nghi ngờ.

Vấn đề ở đây là tại sao ông Sadayuki lại làm việc đó?

Kousuke nhớ lại chuyện cách đây bốn mươi hai năm. Cái đêm cậu chạy khỏi trạm dừng Fujikawa và trốn trong thùng xe tải của một công ty vận tải.

Sau khi phát hiện con trai biến mất, chắc chắn ông Sadayuki và bà Kimiko đã dẫn đo không biết phải làm thế nào. Quên đứa con và tiếp tục chạy trốn như dự định hay là đi tìm con. Kousuke đã nghĩ bố mẹ sẽ chọn cách thứ nhất. Bởi họ chẳng có cách gì để tìm đứa con.

Nhưng bố mẹ anh đã không chọn cách nào trong hai cách ấy. Họ đã chọn cách tự tử.

Ly rượu pha đá được đặt trước mặt anh. Kousuke lắc nhẹ chiếc ly. Những viên đá phát ra tiếng lạo xạo.

Rất có thể phương án cả nhà cùng tự sát đã có trong suy nghĩ của bố mẹ anh từ trước. Đương nhiên như một lựa chọn cuối cùng. Tuy nhiên, hành động của Kousuke đã khiến bố anh đi tới quyết định đó.

Không, không chỉ mình bố anh. Có lẽ bố anh đã bàn bạc với mẹ rồi cùng quyết định.

Nhưng kể cả thế thì cần gì phải lấy trộm thuyền rồi đẩy bà Kimiko xuống biển chứ.

Kousuke chỉ nghĩ ra được một lý do. Đó là để dựng nên câu chuyện giết cả đứa con trai. Chọn biển cả rộng lớn sẽ không có gì bất thường nếu không tìm được xác đứa con.

Khi quyết định tự tử, bố mẹ đã nghĩ tới Kousuke. Trường hợp nếu chỉ họ chết thì đứa con sẽ ra sao?

Chuyện Kousuke định sống thế nào có lẽ bố mẹ anh không hình dung ra được. Song bố mẹ đã tính tới chuyện có thể anh sẽ từ bỏ cái tên Waku Kousuke và lý lịch bản thân. Nếu vậy thì bố mẹ không được để anh liên lụy.

Vì lẽ đó mà bố mẹ anh đã quyết định xóa sạch người có tên là Waku Kousuke ấy ra khỏi thế giới này.

Điều tra viên của Ban thiếu niên Sở cảnh sát Tokyo, nhân viên Trung tâm tư vấn trẻ em, và rất nhiều người khác nữa đã cố xác minh nhân thân của Kousuke. Nhưng chẳng ai xác minh được. Đương nhiên rồi. Bởi tất cả thông tin liên quan đến cậu học trò cấp hai tên Waku Kousuke đã nhanh chóng bị gạch bỏ khỏi tất cả các hồ sơ.

Kousuke nhớ tới câu nói của mẹ khi bà vào phòng anh ngay trước lúc cả nhà trốn đi.

Bố luôn nghĩ cho Kousuke trước tiên, mẹ cũng vậy. Bố mẹ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để Kousuke được hạnh phúc. Ngay cả tính mạng bố mẹ cũng không tiếc.

Mẹ đã không nói dối. Anh có được ngày hôm nay chính là nhờ bố mẹ.

Kousuke lắc đầu, nuốt chửng một ngụm whiskey. Không thể có chuyện đó. Chỉ vì có bố mẹ như vậy nên anh mới phải chịu đựng những khổ cực không đáng có. Thậm chí còn phải vứt bỏ cả tên thật của mình. Anh có được cuộc sống hiện giờ là do nỗ lực của bản thân chứ không phải vì lý do nào khác.

Nghĩ thế nhưng thực sự cảm giác hối hận và cắn rứt đang bắt đầu xâm chiếm trái tim anh.

Chỉ vì anh bỏ đi mà bố mẹ không còn lựa chọn nào khác. Người dồn ép bố mẹ chính là anh. Tại sao trước khi bỏ đi anh không thử đề nghị bố mẹ lần nữa. Rằng bố mẹ đừng chạy trốn nữa, về nhà thôi. Cả gia đình sẽ làm lại từ đầu.

"Anh sao vậy?"

Bị hỏi, anh ngẩng mặt lên. Cô chủ quán nhìn anh lo lắng.

"Trông anh có vẻ đau đớn..."

"Không." Kousuke lắc đầu. "Không có gì đâu. Cảm ơn cô."

Kousuke nhìn xuống lá thư trên tay. Lúc đọc lại lá thư mình viết, cảm giác khó chịu lan tỏa khắp lồng ngực.

Rồi anh thấy bức thư thật vô giá trị, chỉ toàn những lời lẽ tự mãn, không thấy chút kính trọng nào với người đã nghe câu chuyện của anh. Cái gì mà "ta chỉ có thể tạo dựng cuộc đời bằng chính sức lực của mình mà thôi". Anh còn không biết mình sẽ ra sao nếu không có sự hy sinh của bố mẹ - những người mà anh đã khinh bỉ.

Anh giật tờ giấy ra khỏi tập giấy rồi xé vụn. Cô chủ quán khẽ kêu "Ồ".

"Xin lỗi cô. Tôi ở lại thêm chút nữa được không?" Kousuke hỏi.

"Vâng, được chứ." Cô mỉm cười đáp.

Anh cầm bút lên, nhìn xuống giấy viết thư lần nữa.

Có lẽ ông già của tiệm Namiya đã đúng. Chừng nào gia đình còn ở trên cùng một con thuyền thì vẫn còn khả năng cả gia đình trở về con đường đúng. Câu nói trong bức thư khi xưa bỗng quay về. Chỉ vì mình anh bỏ đi mà con thuyền đã đánh mất đích đến.

Anh nên viết gì vào bức thư này đây? Viết sự thật rằng anh đã bỏ qua lời khuyên của ông, từ bỏ bố mẹ khiến bố mẹ anh phải tự tử chăng?

Nhưng rồi anh thấy anh không thể và không nên làm vậy.

Anh không rõ vụ tự tử của nhà Waku được bàn tán thế nào ở thị trấn. Nhưng giả sử chuyện đó đến tai ông già tiệm Namiya? Hẳn là ông đã thắc mắc không biết có phải đó là gia đình của Paul Lennon, người đã gửi thư nhờ ông tư vấn không. Ông sẽ hối hận vì đã khuyên anh đi theo bố mẹ.

Sự kiện tối nay được tổ chức nhân dịp ba mươi hai năm ngày ông Namiya mất. Nếu vậy thì anh phải làm cho ông ở thế giới bên kia yên lòng. Tiệm nói muốn có những ý kiến thẳng thắn nhưng không có nghĩa là bắt buộc phải viết ra sự thật. Tóm lại, chỉ cần cho họ biết anh nghĩ lời khuyên nhận được là

đúng.

Kousuke nghĩ ngợi chốc lát rồi viết ra lá thư như sau.

Phần đầu gần như giống với bức anh viết lúc trước.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Tôi là người đã nhờ tiệm tư vấn dưới cái tên Paul Lennon cách đây khoảng bốn mươi năm.

Nội dung nhờ tư vấn của tôi là bố mẹ tôi đang có kế hoạch bỏ trốn, tôi băn khoăn không biết có nên bỏ trốn cùng bố mẹ hay không. Thư của tôi khi ấy không được dán lên tường. Hình như đó là lần đầu tiệm nhận được thư nhờ tư vấn nghiêm túc thì phải.

Tôi nhận được câu trả lời của tiệm Namiya rằng gia đình ly tán là điều không hay, vì vậy hãy tin và làm theo bố mẹ. Kèm theo đó là lời động viên quý báu rằng chừng nào gia đình còn ở trên cùng một con thuyền thì vẫn còn khả năng cả gia đình trở về con đường đúng đắn.

Tôi đã nghe theo lời khuyên ấy, quyết định đi theo bố mẹ. Và quyết định ấy đã không sai.

Tôi sẽ không đi vào chi tiết, tóm lại là chúng tôi đã vượt qua được khó khăn. Bố mẹ tôi đã mất cách đây vài năm nhưng tôi nghĩ là hai người họ đã có một cuộc đời hạnh phúc. Tôi cũng đang sống rất sung túc.

Tất cả đều là nhờ tiệm Namiya. Tôi viết thư này để bày tỏ lòng biết ơn với tiệm.

Có lẽ người nhà ông Namiya sẽ đọc lá thư này. Tôi rất lấy làm vui mừng nếu bức thư này được dâng lên ông vào ngày giỗ thứ ba mươi hai.

Paul Lennon."

Sau khi đọc lại vài lần, trong lòng Kousuke dấy lên một cảm giác rất lạ. Nội dung bức thư thật giống với thư cảm ơn của một cậu bé khác cũng có gia đình bỏ trốn mà anh nghe được từ con trai ông Namiya. Đương nhiên, đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Anh gấp bức thư, cho vào phong bì. Anh nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ đêm.

"Tôi có việc này muốn nhờ cô." Kousuke đứng dậy. "Tôi chuẩn bị đi gửi lá thư này. Tôi sẽ quay lại ngay thôi, khi đó có thể uống thêm ly nữa được không?"

Cô chủ quán bắn khoăn hết nhìn Kousuke lại nhìn bức thư, rồi cô mỉm cười gật đầu. "Vâng, tôi hiểu rồi."

Kousuke nói cảm ơn rồi lấy trong ví ra tờ mười nghìn yên đặt lên quầy bar. Anh không muốn bị nghi ngờ là uống xù.

Anh ra khỏi cửa hàng, đi bộ trên con đường tối. Các quán nhậu và quán bar xung quanh đã đóng cửa.

Rồi anh nhìn thấy tiệm tạp hóa Namiya. Kousuke dừng bước. Có người trước cửa tiệm.

Anh vừa thăm dò vừa tiến gần lại. Trước tiệm là một cô gái mặc vest. Có lẽ cô khoảng ba lăm, ba sáu. Một chiếc xe Benz đang đỗ gần đó. Anh nhìn vào trong xe và thấy ở ghế phụ có một thùng các tông. Trong thùng là đĩa CD của một nghệ sĩ nữ. Có mấy chiếc đĩa giống nhau. Có thể là người có liên quan tới nữ nghệ sĩ.

Cô gái cho thứ gì đó vào khe nhận thư ở cửa cuốn rồi rời đi. Phát hiện ra

Kousuke, cô giật mình đứng lại. vẻ cảnh giác hiện lên trên gương mặt cô.

Kousuke chìa bức thư trên tay cho cô xem, tay còn lại chỉ vào khe nhận thư ở cửa cuốn. Có vẻ như hiểu ra, nét mặt cô nhẹ nhõm hơn. vẫn không nói gì, cô gật đầu chào rồi lên chiếc xe Benz.

Kousuke chợt nghĩ không biết tối nay có bao nhiêu người ghé qua đây. Không biết chừng có nhiều người cho rằng Sự tồn tại của "Tiệm tạp hóa Namiya" có ý nghĩa lớn lao với cuộc đời họ.

Đợi chiếc xe Benz đi khuất, Kousuke cho phong bì thư vào khe nhận. Anh nghe thấy tiếng bức thư rơi xuống. Âm thanh bốn mươi hai năm rồi anh mới nghe lại.

Anh cảm giác như có gì đó vừa được giải thoát. Cuối cùng thì anh cũng đặt được cái kết.

Lúc quay về "Fab4", anh thấy màn hình ti vi trên tường đang bật. Cô chủ quán đang điều khiển gì đó từ quầy bar.

Kousuke hỏi cô đang làm gì.

"Có một đoạn phim anh tôi giữ gìn rất cẩn thận. Bản chính thức không được bán nên hình như đây là một phần của bản lậu nào đó."

"Ồ."

"Anh dùng gì?"

"Cho tôi giống ban này."

Một ly Bunnahabhain pha đá được để trước mặt Kousuke. Anh vừa cầm ly lên thì đoạn phim bắt đầu. Ngay trước khi chiếc ly chạm vào môi, anh dừng tay. Bởi anh biết đây là phim gì.

"Đây là..."

Trên màn hình là sân thượng tòa nhà Apple. Nhóm Beatles bắt đầu phần biểu diễn trong cơn gió lạnh. Đây chính là đoạn cao trào của bộ phim Let it be.

Kousuke đặt ly rượu xuống, mắt không rời khỏi màn hình. Bộ phim này đã thay đổi cuộc đời anh. Xem bộ phim, anh đau đớn nhận ra sự gắn kết giữa trái tim con người thật mong manh.

Thế nhưng...

Nhóm Beatles trên màn hình hơi khác với nhóm Beatles trong ký ức của Kousuke. Lúc xem ở rạp, anh có cảm giác trái tim họ mỗi người một nơi, việc biểu diễn cũng rời rạc. Nhưng ấn tượng lúc này lại hoàn toàn khác.

Cả bốn thành viên đều biểu diễn rất hăng say. Thậm chí trông họ còn rất vui vẻ. Phải chăng, dù sắp giải tán nhưng khi cả bốn người được biểu diễn cùng nhau, cảm xúc của họ lại trở về như ngày xưa?

Có lẽ nguyên nhân khiến Kousuke cảm thấy buổi biểu diễn đó thật tồi tệ khi xem ở rạp nằm ở cảm xúc của anh. Anh khi ấy đã không còn tin vào sự gắn kết của trái tim nữa.

Kousuke cầm ly rượu lên uống. Anh khẽ nhắm mắt, một lần nữa thầm cầu chúc bố mẹ được yên nghỉ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cầu Nguyện Từ Trên Trời Cao - (1)

1

Shota từ tiệm quay trở lại. Nét mặt nó ủ rũ.

"Không có à?" Atsuya hỏi.

Shota gật đầu rồi thở dài. "Chỉ là gió làm cửa rung lên thôi."

"Vậy à?" Atsuya nói. "Càng tốt."

"Không biết thư hồi âm của bọn mình có được đọc không nhỉ?" Người hỏi là Kouhei.

"Được chứ." Shota đáp. "Vì thư bọn mình bỏ vào hộp nhận sữa đã biến mất. Người ngoài họ không lấy đâu."

"Chắc thế. Vậy sao lại không có thư trả lời nhỉ?"

"Việc đó thì..." Nói đến đó, Shota quay sang nhìn Atsuya.

"Đành chịu thôi chứ sao." Atsuya nói. "Thư bọn mình viết như thế cơ mà. Có nhận được chắc cũng chẳng hiểu gì đâu. Với lại, có thư trả lời thì phiền toái lắm. Nhỡ bên kia hỏi thế nghĩa là sao thì bọn mày định thế nào?"

Kouhei và Shota cúi đầu im lặng.

"Không trả lời được đúng không? Vậy thế là được rồi."

"Nhưng công nhận là bất ngờ thật." Shota nói. "Có sự trùng hợp thế này sao? 'Nhạc sĩ cửa hàng cá' lại chính là người đó."

"Công nhận đấy." Atsuya cũng gật đầu. Nó không thể nói là không bất ngờ.

Ngay khi chuyện trao đổi thư với cô gái là ứng cử viên tham dự Thế Vận Hội vừa kết thúc, ba đứa nhận được bức thư đầy trần trở từ một người khác. Đọc xong bức thư, ba đứa đã ngạc nhiên, sau đó là thấy tức giận. Chúng thấy chuyện "không biết nên tiếp quản cửa hàng cá của gia đình hay theo đuổi con đường âm nhạc" chẳng đáng để phải trần trở. Đó chỉ là sự ích kỷ của một kẻ có số hưởng.

Vì vậy, ba đứa đã viết bức thư pha chút bông đùa hòng chỉ trích lối suy nghĩ công tử đó, tuy nhiên người xưng là "nhạc sĩ cửa hàng cá" kia có vẻ bị chạm tự ái nên ngay lập tức đã viết thư phản bác. Đáp lại, ba đứa gửi tiếp một bức thư khác để giải quyết dứt điểm, và khi thư hồi âm sau đó của anh ta tới, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Lúc bấy giờ, ba đứa đang ở trong tiệm tạp hóa để đợi thư từ "nhạc sĩ cửa hàng cá". Chẳng bao lâu sau, một bức thư được nhét vào khe nhận nhưng đến nửa chừng thì dừng lại. Sự việc bất ngờ xảy ra ở giây tiếp theo.

Tiếng kèn harmonica vọng vào qua khe nhận thư. Một giai điệu cả ba đều biết rất rõ. Thậm chí còn biết cả tên. Đó là bài "Tái sinh".

Bài hát này đã đưa tên tuổi của cô gái tên Mizuhara Seri đến với công chúng, nhưng còn có một giai thoại nổi tiếng khác gắn với bài hát. Và giai thoại đó không hẳn là không liên quan tới ba đứa.

Mizuhara Seri và cậu em trai lớn lên ở trại trẻ Marumitsu. Khi cô đang

học tiểu học, trại trẻ bị cháy. Một người đàn ông đã cứu em trai cô thoát khỏi vụ hỏa hoạn. Đó là một nhạc sĩ nghiệp dư được mời đến biểu diễn tại buổi tiệc Giáng sinh. Anh ấy bị bỏng toàn thân và trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện.

"Tái sinh" là bản nhạc do người nhạc sĩ đó viết. Để tỏ lòng biết ơn với người nhạc sĩ, Mizuhara đã trình diễn bài này khắp nơi, kết quả là cô đạt được vị trí vững chắc trong vai trò nghệ sĩ.

Atsuya biết đến giai thoại này từ hồi còn nhỏ. Bọn chúng cũng lớn lên ở trại trẻ Marumitsu. Mizuhara Seri là niềm tự hào, là ngôi sao hy vọng của bọn trẻ ở trại. Sự hiện thân của cô khơi dậy cho bọn trẻ khát khao một ngày nào đó cũng sẽ tỏa sáng như thế.

Ba đứa Atsuya giật mình khi nghe thấy bài "Tái sinh". Tiếng kèn harmonica kết thúc cũng là lúc bức thư rơi xuống. Có vẻ như bên kia đã đẩy vào.

Ba đứa hỏi nhau không biết là chuyện gì. Thời điểm có người gửi thư nhờ tư vấn chắc chắn là năm 1980. Mizuhara Seri khi ấy đã sinh ra rồi nhưng vẫn còn nhỏ lắm. Đương nhiên bài "Tái sinh" cũng chưa được ai biết tới.

Chỉ có thể có một khả năng. Đây chính là "nhạc sĩ cửa hàng cá", tức tác giả bài "Tái sinh", ân nhân của chị em Mizuhara.

Nội dung bức thư là tuy rất sốc trước câu trả lời của tiệm tạp hóa Namiya nhưng anh ta sẽ xem xét lại bản thân. Anh ta còn đề nghị gặp mặt trực tiếp để nói chuyện.

Ba đứa ngẫm nghĩ. Có nên nói cho "nhạc sĩ cửa hàng cá" biết về tương lai không nhỉ? Rằng anh ta sẽ chết vì hỏa hoạn tại một trại trẻ tên Marumitsu vào đêm Giáng sinh năm 1988.

Người nói "nên" là Kouhei. Nó bảo, làm thế, biết đâu anh ta sẽ không chết.

Song Shota đặt ngay câu hỏi, vậy thì em trai Mizuhara Seri sẽ chết thay à? Kouhei không thể phản bác.

Atsuya đưa ra kết luận cuối cùng. Nó quyết định sẽ không cho anh ta biết về vụ hỏa hoạn.

"Có nói thì anh ta cũng không tin đâu. Anh ta chỉ thấy khó chịu vì phải nghe một tiên liệu xui xẻo thôi. Rồi anh ta sẽ quên. Chưa kể, bọn mình đều biết vụ hỏa hoạn ở Marumitsu lần chuyện Mizuhara Seri hát bài 'Tái sinh' là có thật. Sự thật này chắc chắn không thể thay đổi. Bọn mình có viết gì đi nữa thì cũng như nhau cả thôi. Nếu vậy thì chí ít cũng nên viết gì đó động viên anh ta."

Ý kiến này được cả Shota và Kouhei tán thành. Song phải viết bức thư cuối cùng này thế nào đây.

"Tao... tao muốn nói cảm ơn." Kouhei nói. "Nếu không có người đó, Mizuhara Seri có lẽ đã không trở thành nghệ sĩ, bọn mình cũng không được nghe bài 'Tái sinh'."

Atsuya đồng ý. Shota cũng bảo là viết như thế đi.

Ba đứa cùng nghĩ về nội dung bức thư. Cuối bức thư có đoạn thế này:

"Việc cậu theo đuổi con đường âm nhạc không bao giờ là vô ích.

Tôi nghĩ có người sẽ được cứu rỗi bởi bài hát của cậu. Thứ âm nhạc cậu tạo ra chắc chắn sẽ được lưu lại.

Nếu cậu hỏi tại sao tôi có thể khẳng định như vậy thì tôi cũng chịu, không

biết nói sao, nhưng điều đó là chắc chắn.

Về chuyện này thì cứ tin tôi. Tin tới giây phút cuối cùng."

Ba đưa cho bức thư vào hộp nhận sữa, đợi một lúc rồi mở nắp thùng ra. Bức thư đã biến mất. Vậy là bức thư đã tới tay "nhạc sĩ cửa hàng cá".

Ba đưa nghĩ nhờ đâu vẫn có thư trả lời tới. Thế nên chúng đã đóng cửa sau và đợi tới tận bây giờ.

Nhưng không có thư tới. Mọi khi, chúng chỉ vừa bỏ thư vào hộp nhận sữa là lập tức có thư hồi âm từ khe nhận ở cửa cuốn. Có lẽ "nhạc sĩ cửa hàng cá" đã đọc bức thư của ba đưa và đưa ra quyết định nào đó.

"Nào, đi mở cửa sau thôi." Atsuya đứng dậy.

"Từ từ đã." Kouhei kéo gấu quần bò của Atsuya. "Đợi chút nữa không được à?"

"Sao cơ?"

"Thì là..." Kouhei liếm môi. "Đợi thêm chút nữa rồi hãy mở."

Atsuya chau mày.

"Để làm gì? Không có thư của hàng cá nữa đâu."

"Tao biết. Chuyện anh ta thế là xong rồi."

"Vậy thì sao?"

"Thì là... Biết đâu lại có thư nhờ tư vấn của người khác."

"Hả?" Atsuya há hốc mồm, nhìn xuống Kouhei. "Mày đang nói gì thế? Cứ

đóng cửa sau thế này là thời gian không trôi đâu. Mà hiểu điều đó chứ hả?"

"Tao hiểu, đương nhiên rồi."

"Vậy thì mà cũng hiểu giờ không phải lúc làm chuyện đó. Tại bọn mình trót dính vào nên phải tư vấn cho cửa hàng cá thôi. Nhưng giờ xong rồi. Trò đóng vai người tư vấn đến đây là hết."

Atsuya hất tay Kouhei rồi đi ra phía cửa sau. Nó mở cửa, bước ra ngoài và kiểm tra giờ. Bây giờ là hơn bốn giờ sáng.

Còn hai tiếng nữa cơ à...

Nó định hơn sáu giờ sẽ rời khỏi đây. Giờ đó chắc chắn đã có xe điện.

Nó quay vào nhà thì thấy Kouhei đang ngồi, mặt buồn thiu. Shota đang xem điện thoại.

Atsuya ngồi xuống ghế ở bàn án. Ánh lửa của cây nến đặt trên bàn khẽ rung rinh. Chắc tại gió bên ngoài thổi vào.

Căn nhà này thật kỳ lạ, Atsuya nghĩ trong lúc nhìn bức tường đầy bồ hóng. Không biết hiện tượng huyền bí này là do đâu. Tại sao bọn nó lại dính vào chuyện này.

"Tao chẳng biết nói sao nữa." Kouhei uể oải lên tiếng. "Sống đến bây giờ, tối nay là lần đầu tiên tao cảm thấy có ích cho người khác. Ý là một người như tao, một thằng ngốc như tao ấy."

Atsuya nhăn mặt.

"Thế nên mà muốn tiếp tục giải đáp thắc mắc hả? Dù chẳng kiếm được xu cắc nào."

"Không phải chuyện tiền bạc. Tao không cần kiếm tiền. Trước giờ tao chưa bao giờ suy nghĩ điều gì đó nghiêm túc cho người khác mà không tính toán thiệt hơn."

Atsuya tặc lưỡi một cái rõ to.

"Mày nghĩ vậy rồi viết thư, xong rồi sao? Lời tư vấn của bọn mình có ích gì đâu. Cô nàng Thế Vận Hội thì hiểu lời tư vấn của bọn mình theo ý của cô ta, thậm chí với anh hàng cá đó bọn mình cũng chẳng làm được gì. Tao đã bảo từ đầu rồi. Bản thân việc những kẻ ngoài rìa xã hội như bọn mình tư vấn cho người khác đã lỗ bịch lắm rồi."

"Nhưng lúc đọc lá thư cuối cùng của Thổ Ngọc, mày cũng thấy vui mà Atsuya?"

"Không phải tao không thấy vui. Nhưng tao không ngộ nhận. Bọn mình không phải loại người có thể nêu ý kiến với người khác. Bọn mình là..." Atsuya chỉ vào cái túi vứt trong xó nhà. "Bọn mình chỉ là mấy đứa đạo chích mặt hạng."

Kouhei cúi gằm mặt như thể bị chạm tự ái. "Hừm," Atsuya thở mạnh ra đằng mũi.

Đúng lúc đó. "Ồi." Shota kêu lên. Atsuya giật bản mình, khẽ nhồm lên khỏi ghế.

"Gì thế mày?"

"À không, là..." Shota chỉ vào điện thoại. "Tao thấy trên mạng có thông tin về tiệm tạp hóa Namiya."

"Trên mạng?" Atsuya nhú mày. "Chắc ai đó viết về kỷ niệm hồi xưa chứ gì."

"Tao cũng nghĩ thế nên thử tìm bằng từ khóa 'Tiệm tạp hóa Namiya'. Biết đâu lại có người viết gì đó."

"Và mày tìm ra chuyện ngày xưa hay gì à?"

"Không phải." Shota lại gần, chìa điện thoại ra. "Mày xem đi."

"Đâu nào?" Atsuya cầm điện thoại, lướt qua những dòng chữ hiện trên màn hình. Trên đó ghi "Tiệm tạp hóa Namiya - Chỉ mở lại một đêm duy nhất". Đến khi đọc đoạn văn bên dưới, Atsuya hiểu ra vì sao Shota hét âm lên vậy. Bản thân Atsuya cũng thấy thân nhiệt mình nóng lên.

Đoạn văn đó như sau:

"Gửi những người đã biết tiệm tạp hóa Namiya.

Từ 0 giờ đến rạng sáng ngày 13 tháng Chín, hộp thư tư vấn của tiệm tạp hóa Namiya sẽ hoạt động trở lại. Tiệm chúng tôi có việc này muốn hỏi những người đã từng gửi thư nhờ tư vấn và nhận được câu trả lời của tiệm. Câu trả lời của tiệm có tác dụng thế nào với cuộc đời của các bạn? Có ích hay không có ích? Tiệm chúng tôi rất mong nhận được ý kiến thẳng thắn của các bạn. Xin các bạn hãy gửi câu trả lời vào khe nhận thư ở cửa cuốn giống như hồi trước. Xin chân thành cảm ơn."

"Hả? Thế này là sao?"

"Tao không biết nhưng trên đó ghi ngày 13 tháng Chín là ngày giỗ thứ ba mươi hai của chủ tiệm nên họ muốn làm lễ cho ông. Người tổ chức hình như là con cháu chủ tiệm."

"Sao thế?" Kouhei cũng sán lại. "Có chuyện gì à?"

Shota đưa điện thoại cho Kouhei xong liền bảo: "Atsuya, hôm nay là 13

tháng Chín đấy."

Atsuya cũng vừa nhận ra. Từ 0 giờ đến rạng sáng ngày 13 tháng Chín... Giờ chính là lúc đó. Bọn nó đang ở chính tại thời điểm đó.

"Hả, cái gì đây. Hộp thư tư vấn hoạt động trở lại..." Kouhei chớp chớp mắt.

"Nghĩa là hiện tượng kỳ lạ suốt từ này có liên quan tới chuyện này à?" Shota nói. "Chắc chắn rồi. Hôm nay là ngày đặc biệt nên quá khứ và hiện tại được kết nối với nhau."

Atsuya xoa xoa mặt. Tuy chẳng hiểu ở đâu ra cái logic ấy nhưng nó nghĩ chắc Shota nói đúng.

Nó nhìn về phía cửa sau đang mở toang. Bên ngoài trời vẫn tối đen.

"Nếu mở cửa sẽ không kết nối với quá khứ nữa. Từ giờ tới lúc trời sáng vẫn còn thời gian. Atsuya, mày định thế nào?" Shota hỏi.

"Định thế nào là sao..."

"Nhờ đâu bọn mình đang cản trở gì đó. Cái cửa đó lẽ ra phải được đóng suốt mới đúng."

Kouhei đứng dậy. Nó lảng lảng đi ra phía cửa sau, đóng sầm cửa lại.

"Này này, mày tùy tiện quá đấy." Atsuya nói.

Kouhei ngoảnh lại, lắc đầu. "Phải đóng thôi."

"Tại sao? Làm thế thì thời gian không trôi đâu. Mày định ở đây suốt à?" Nói xong câu đó, trong đầu Atsuya chợt nảy ra một ý. "Phải rồi. Tao biết rồi. Cứ đóng cửa sau lại. Nhưng bọn mình sẽ ra khỏi đây. Làm thế sẽ vẹn cả đôi

đường. Chẳng cản trở ai hết. Có đúng không nào?"

Song hai đứa kia không buồn gật đầu. Đứa nào đứa nấy mặt mũi buồn thiu.

"Sao? Chúng mày còn muốn nói gì à?"

Cuối cùng Shota cũng lên tiếng.

"Tao sẽ ở đây thêm một lúc nữa. Atsuya, mày cứ đi đi. Mày có thể đợi bọn tao bên ngoài hoặc cứ chạy trốn trước đi."

"Tao cũng ở lại." Kouhei lên tiếng tức thì.

Atsuya gãi đầu. "Bọn mày ở lại để làm gì?"

"Không phải bọn tao muốn làm gì." Shota đáp. "Chỉ là bọn tao muốn xem. Xem căn nhà kỳ lạ này sẽ ra sao."

"Mày có hiểu không đấy? Chỉ một tiếng nữa thôi là trời sáng. Một tiếng ngoài kia bằng cả mấy ngày ở trong này. Mày định không ăn không uống gì hả? Điều đó là không thể mà?"

Shota đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Chắc nó thấy Atsuya nói đúng.

"Thôi đi." Atsuya nói. Song Shota không đáp.

Ngay sau đó, bọn chúng nghe thấy tiếng cửa cuốn rung. Atsuya và Shota quay sang nhìn nhau.

Kouhei bước nhanh về phía cửa cuốn. Atsuya nói với theo: "Chắc lại gió thôi. Cửa rung vì gió đấy."

Lát sau Kouhei thất thểu quay lại. Tay nó trống trơn.

"Tao đã bảo là gió mà."

Kouhei không đáp ngay. Nhưng khi tới gần Atsuya và Shota, nó cười toe toét. Nó vòng tay phải ra sau. Tiếp theo, nó hô "Hai ba nào" rồi chìa tay phải đang cầm một phong bì trắng ra. Hóa ra nó giấu phong bì ở túi quần sau.

Atsuya bất giác nhăn mặt. Nó nghĩ lại rắc rối rồi đây.

"Nốt lần này thôi Atsuya à." Shota chỉ vào phong bì nói. "Tư vấn nốt lần này rồi bọn mình đi. Tao hứa đấy."

Atsuya thở dài, ngồi xuống ghế. "Trước mắt hãy đọc thư đã. Biết đâu là một ca vượt tầm chúng ta."

Kouhei thận trọng xé phong bì.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(2)

2

"Chào Tiệm tạp hóa Namiya. Cháu viết thư này vì có bản khoản muốn được tiệm tư vấn.

Mùa xuân năm nay cháu tốt nghiệp trường trung học chuyên nghiệp thương mại và vào làm tại một công ty ở Tokyo từ tháng Tư. Vì hoàn cảnh gia đình mà cháu không thể học lên đại học, cháu muốn được đi làm thật sớm.

Nhưng ngay khi bắt đầu đi làm, cháu mất hết cả tự tin, không biết thế này có thực sự ổn.

Công ty cháu tuyển các cô gái học hết cấp ba chỉ để làm mấy việc vặt vãnh. Công việc hằng ngày của cháu là pha trà, lấy tài liệu photo, chép lại nắn nót các tài liệu viết cầu thả của nhân viên nam. Toàn những việc đơn giản ai cũng có thể làm được. Những việc mà học sinh cấp hai, mà không, đến cả học sinh cấp một viết chữ đẹp cũng có thể làm được. Cháu không hề có cảm giác là mình đang làm việc. Cháu đã có bằng kế toán cấp độ hai nhưng với tình hình này sẽ bị xếp xó mất thôi.

Có vẻ công ty cháu cho rằng các cô gái đi làm chỉ là để tìm chồng, gặp anh nào thấy ổn là lấy rồi nghỉ việc luôn. Tuyển vào đảng nào cũng chỉ cho làm mấy việc đơn giản nên chẳng cần đến bằng cấp, liên tục thay nhân viên

nữ trẻ trung vừa giúp các nhân viên nam tìm được vợ lại vừa đỡ phải trả lương cao.

Nhưng cháu đi làm không phải với mục đích ấy. Cháu muốn trở thành một người phụ nữ độc lập, có kinh tế vững vàng. Cháu không muốn làm một nhân viên tạm thời.

Đang lúc không biết phải làm gì thì một ngày nọ, cháu được một người bắt chuyện trên phố. Anh ta hỏi cháu có muốn làm việc ở cửa hàng không. Cửa hàng ở đây là một câu lạc bộ ở Shinjuku. Vâng, đó là người chuyên đi săn tiếp viên.

Khi cháu hỏi thì được biết điều kiện làm việc tốt đến kinh ngạc. So với công ty cháu làm ban ngày thì đúng là một trời một vực. Vì điều kiện quá tốt nên cháu đã nghi ngờ có gì đó mờ ám.

Được mời đến chơi kết hợp với tham quan câu lạc bộ, cháu đã lấy hết can đảm đến đó. Và rồi cháu bị một cú sốc văn hóa.

Hai từ "câu lạc bộ" và "tiếp viên" khiến cháu liên tưởng tới những thứ hơi tục tĩu nhưng hiện ra trước mắt cháu là một thế giới người lớn hào nhoáng. Các cô gái ở đó không chỉ ăn mặc lộng lẫy mà còn nỗ lực tìm cách để chiều lòng khách hàng. Tuy không biết mình có làm được hay không nhưng cháu nghĩ rất đáng để thử sức.

Và thế là cuộc sống ban ngày làm ở công ty, tối làm tiếp viên của cháu bắt đầu. Cháu mới mười chín tuổi thôi nhưng cháu nói với câu lạc bộ là mình hai mươi. Xét về mặt thể lực thì khá là vất vả, việc tiếp khách cũng khó hơn cháu tưởng nhưng đó là những ngày thực sự có ý nghĩa. Chuyện tiền bạc cũng dư dả hơn.

Nhưng sau hai tháng, cháu bắt đầu tự hỏi. Không phải về việc làm tiếp

viên mà là việc có nên tiếp tục làm nhân viên văn phòng hay không. Nếu chỉ được làm những việc đơn giản như hiện tại thì cháu chẳng việc gì phải tiếp tục vất vả vì nó, thay vào đó, cháu nên chuyên tâm vào nghề tiếp viên, nếu tính đến chuyện kiếm tiền thì cũng hiệu quả hơn.

Có điều, cháu đang giấu mọi người chuyện đi làm tiếp viên. Chuyện cháu đột ngột nghỉ việc có thể gây ra những phiền toái không nhỏ trên mọi phương diện.

Song cháu cảm thấy như thể cuối cùng đã tìm được con đường cho mình. Xin tiem hãy cho cháu lời khuyên làm thế nào để nghỉ việc một cách ổn thỏa và được mọi người thông cảm.

Cháu xin cảm ơn.

Chó nhỏ lặc lối."

Đọc xong bức thư, Atsuya khịt mũi một cái rõ to. "Miễn bàn nhé. Chẳng ra sao cả. Tư vấn cuối cùng là thế này đây à?"

"Đúng thật là..." Shota cũng khẽ nhếch môi. "Hóa ra thời nào cũng có các cô gái nhẹ dạ, thần tượng nghề tiếp viên."

"Cô này chắc xinh lắm đây." Kouhei trông có vẻ hớn hở. "Được phát hiện khi đang đi ngoài đường cơ mà, mới làm có hai tháng thôi đã kiếm được kha khá."

"Giờ không phải lúc tán phục đâu. Này Shota, mày viết thư trả lời đi."

"Viết thế nào?" Shota cầm sẵn cây bút.

"Thế mà cũng phải hỏi. Viết là đừng có mơ ngủ nữa."

Shota nhăn mặt. "Viết thế có nặng nề quá với một thiếu nữ đồng trinh

mười chín tuổi không?"

"Với loại con gái gốc nghềch đó thì phải nặng lời mới được."

"Tao biết. Nhưng vẫn nên nhẹ nhàng một chút."

Atsuya tặc lưỡi. "Mày dễ dãi quá đấy Shota."

"Viết gay gắt quá là cô bé chống đối ngay. Atsuya cũng thế còn gì."

Dưới đây là bức thư hồi âm Shota viết:

"Gửi chó nhỏ lạc lối.

Bác đã đọc thư của cháu.

Bác sẽ nói rõ luôn. Cháu hãy bỏ nghề tiếp viên đi. Đó là một nghề bậy bạ.

Bác biết nghề đó kiếm được nhiều tiền hơn so với làm nhân viên văn phòng thông thường. Chưa kể lại nhàn hạ nữa.

Cháu đã dễ dàng có được cuộc sống sung túc nên không có gì lạ nếu cháu nghĩ làm nghề đó cũng được.

Nhưng chỉ được lúc trẻ thôi. Cháu vẫn còn trẻ, lại mới làm hai tháng nên chưa biết được nổi vất vả thực sự của nghề đó đâu. Khách thì cũng có nhiều loại. Chắc chắn sau này sẽ có nhiều kẻ nhắm đến cơ thể cháu. Liệu cháu có thể xử sự êm thấm với những người đàn ông đó? Hay là sẽ tiếp hết bọn họ? Cháu không có sức đâu.

Chuyên tâm vào nghề tiếp viên à? Cháu định chuyên tâm đến năm bao nhiêu tuổi? Cháu bảo muốn làm một phụ nữ độc lập, nhưng khi có tuổi rồi khó tìm được nơi nhận cháu lắm.

Cháu định cuối cùng sẽ thế nào nếu tiếp tục làm nghề tiếp viên? Trở thành bà chủ câu lạc bộ à? Nếu vậy thì bác sẽ không nói gì nữa. Cháu cứ cố gắng đi. Có điều, giả sử sau này cháu có cửa hàng riêng đi nữa thì kinh doanh không đơn giản đâu.

Cháu cũng muốn một ngày nào đó lấy chồng, sinh con và có một gia đình hạnh phúc phải không? Vậy thì bác không xui dại cháu đâu. Cháu nên bỏ ngay nghề tiếp viên đi.

Cháu định lấy một người thế nào khi làm tiếp viên? Khách hàng à? Có bao nhiêu phần trăm khách hàng tới chỗ cháu còn độc thân?

Hãy nghĩ đến bố mẹ cháu. Bố mẹ cho cháu ăn học không phải để làm công việc đó.

Nhân viên tạm thời cũng tốt chứ sao. Làm ở công ty, chẳng phải làm việc nặng nhọc mà vẫn được nhận lương, được mọi người xung quanh chiều chuộng, cuối cùng là cưới một nhân viên trong công ty. Sau đó thì khỏi cần đi làm.

Cháu không hài lòng với điều gì chứ? Thế là nhất đấy.

Bác nói cho chú nhỏ lạc lối biết nhé, ngoài kia có rất nhiều chú bác đang không có việc làm kia kìa. Những chú bác đó sẵn sàng làm bất cứ việc gì, kể cả pha trà với đồng lương bằng phân nửa các cô gái tốt nghiệp cấp ba đấy.

Bác viết thế này không phải để chọc tức cháu đâu. Bác chỉ muốn tốt cho cháu. Hãy tin và làm như bác nói.

Tiệm tạp hóa Namiya."

"Ồ, đúng là nên nói với cô ta như vậy." Atsuya gật gù sau khi đọc bức thư. Được bố mẹ cho học hết cấp ba, có công ăn việc làm rồi mà còn bày đặt

muốn làm tiếp viên. Atsuya những muốn dạy bảo cô ta như thế.

Shota đi bỏ thư vào hộp nhận sữa. Nó vừa đóng cửa sau lại thì có tiếng động khe khẽ ở sau cửa cuốn. Shota bảo "Để tao đi lấy" rồi đi ra cửa tiệm.

Nó quay lại ngay, miệng tươi cười. "Đến rồi." Nó vẫy vẫy cái phong bì.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Cảm ơn bác đã trả lời cháu sớm. Cháu nhẹ hết cả người vì trước đó cứ tưởng sẽ không được bác hồi âm.

Nhưng đọc thư bác xong, cháu thấy mình đã làm hỏng việc. Có vẻ như bác đang hiểu lầm cháu. Lẽ ra cháu nên nói rõ hơn về hoàn cảnh của cháu.

Cháu muốn chuyên tâm vào nghề tiếp viên không phải vì muốn được sung sướng đâu. Cái cháu cần là khả năng kinh tế. Là vũ khí để sống mà không phụ thuộc vào người khác. Cháu sẽ không có được điều đó nếu chỉ làm nhân viên tạm thời.

Ngoài ra, cháu không có nhu cầu lấy chồng. Sinh con và trở thành bà nội trợ bình thường có lẽ cũng là một dạng hạnh phúc nhưng cháu không có ý định lựa chọn một cuộc đời như vậy.

Cháu nghĩ là cháu cũng hiểu được phần nào sự khắc nghiệt của nghề tiếp viên. Nhìn các chị tiếp viên khác, cháu dễ dàng hình dung được những khó khăn đang chờ đợi phía trước. Cháu quyết tâm theo đuổi con đường này khi đã hiểu rõ như vậy. Cháu cũng nghĩ tới việc có cửa hàng riêng trong tương lai.

Cháu có đủ tự tin. Tuy mới làm được hai tháng nhưng cháu đã có vài khách quen. Song cháu chưa thể đối đãi trọn vẹn với những người khách đó. Nguyên nhân chủ yếu là do cháu có công việc ban ngày. Cháu không thể

dùng bữa với khách vì phải xong việc ở công ty cháu mới có thể đến quán. Cháu muốn nghỉ công ty một phần cũng là vì thế.

Nhân đây cháu cũng nói luôn, điều mà bác Namiya đang lo lắng, tức là việc quan hệ thể xác ấy, chưa bao giờ xảy ra. Không phải là không có người đề nghị nhưng cháu đã khéo léo từ chối. Cháu không ngại thơ như vậy đâu.

Đúng là cháu cảm thấy có lỗi với những người nuôi dạy cháu. Cháu sẽ khiến họ phải lo lắng. Nhưng xét cho cùng thì việc này cũng liên quan tới việc cháu trả ơn họ.

Mặc dù vậy thì suy nghĩ của cháu vẫn thật nông nổi phải không?

Chó nhỏ lạc lối.

Tái bút: Cháu chỉ muốn hỏi xem nên thuyết phục mọi người thế nào thôi chứ cháu không có ý định bỏ nghề tiếp viên. Nếu bác không thể đồng ý với cháu thì bác cứ bỏ qua bức thư này."

"Bỏ qua thôi." Atsuya chìa bức thư ra và nói. "Cái gì mà 'Cháu có đủ tự tin'. Đừng có coi thường thiên hạ."

Kouhei tiu ngưỡi đón lấy bức thư và đáp. "Ờ, phải rồi."

"Nhưng những điều cô bé này nói không hẳn là không có cơ sở." Người nói là Shota. "Một đứa con gái không bằng cấp muốn tự chủ về kinh tế thì đi làm tiếp viên là dễ và nhanh nhất. Suy nghĩ khá chín chắn đấy chứ. Đời là phải có tiền. Không có tiền thì chẳng làm được trò trống gì hết."

"Điều đó thì chẳng cần mày phải nói." Atsuya bảo. "Cách nghĩ không sai nhưng có người thành có người bại."

"Sao mày có thể khẳng định là cô bé này không thành công? Minh đâu

biết được." Mối Shota dẫu ra.

"Vì người bại nhiều hơn hẳn người thành công." Atsuya đáp ngay. "Tiếp viên đặt khách tách ra làm riêng thì cũng được thôi nhưng có đầy trường hợp mới được nửa năm đã phải đóng quán đấy. Buôn bán không dễ thế đâu. Tiền thì cần thật nhưng không phải cứ có tiền là được. Cô bé này giờ cũng chỉ viết được thế thôi. Một đứa oắt con chưa biết mùi đời. Khi nào chìm sâu vào cuộc sống đó cô ta sẽ buông xuôi hết. Lúc nhận ra thì muộn mất rồi. Đã quá tuổi lấy chồng, muốn làm tiếp viên cũng không được vì đã già. Lúc đó có hối cũng không kịp nữa."

"Cô bé này mới mười chín tuổi thôi. Đâu cần phải lo xa như vậy..."

"Chính vì cô ta còn trẻ nên tao mới nói đó." Atsuya lên giọng. "Thôi, mày viết bảo cô ta hãy bỏ suy nghĩ ngu ngốc đó đi, đừng làm tiếp viên nữa, hãy tập trung tìm chồng ở công ty."

Shota nhìn tập giấy viết thư để trên bàn ăn, chậm rãi lắc đầu.

"Tao muốn động viên cô ấy. Tao nghĩ cô gái này không phải viết theo kiểu bông bột đâu."

"Vấn đề không phải là bông bột hay chín chắn. Vấn đề là cô ta có thực tế hay không kia."

"Tao nghĩ là cô ấy rất thực tế."

"Thực tế chỗ nào? Vậy thì cá đi. Mày chọn cô ta kinh doanh câu lạc bộ và thành công. Tao chọn trong lúc làm tiếp viên, cô ta sẽ dính phải một thằng dở hơi, đẻ ra đứa con không có bố, gây phiền hà cho tất cả mọi người."

Trông mặt Shota như thể nó đang lặng đi. Nó cúi gằm bộ mặt bối rối xuống.

Sự im lặng nặng nề bao trùm cả căn phòng. Cả Atsuya cũng cúi mặt.

"Này." Người lên tiếng là Kouhei. "Hay là kiểm tra thử xem."

"Kiểm tra cái gì?" Atsuya hỏi.

"Kiểm tra cụ thể hơn í. Tao nghe hai đứa mày nói đều thấy không sai. Mình thử hỏi xem cô bé này nghiêm túc đến đâu rồi tính tiếp."

"Thế nào nó chả đáp rằng nó nghiêm túc. Nó tưởng thế mà." Atsuya nói.

"Thì cứ hỏi cho rõ hơn." Shota ngẩng lên. "Rằng tại sao lại muốn độc lập về kinh tế. Tại sao lại không thích lấy chồng để có được hạnh phúc. Hỏi luôn cả kế hoạch tương lai muốn có quán riêng là thế nào nữa. Atsuya nói đúng đấy, bắt đầu kinh doanh không đơn giản đâu. Cứ hỏi đi, nếu cô bé không trả lời được rõ ràng thì bọn mình sẽ kết luận ước mơ của cô bé này là phi thực tế. Bọn mình sẽ viết thư bảo cô bé bỏ nghề tiếp viên. Như thế được chứ?"

Atsuya khịt mũi, gật đầu.

"Tao thấy hỏi cũng vô ích thôi nhưng mày cứ hỏi đi."

"Được rồi." Shota nói rồi cầm bút lên.

Nhìn Shota thi thoảng lại dăm chiêu trong lúc lấp kín chữ lên các tờ giấy viết thư, Atsuya nhớ lại câu nói của mình ban nãy. Trong lúc làm tiếp viên, cô ta sẽ dính phải một thằng dở hơi, đẻ ra đứa con không có bố, gây phiền hà cho tất cả mọi người. Người đó, không ai khác, chính là mẹ của Atsuya. Vì biết chuyện này nên cả Shota và Kouhei đều im lặng.

Nghe nói mẹ Atsuya đẻ nó lúc hai mươi hai tuổi. Bố nó là tay pha rượu làm cùng câu lạc bộ, kém tuổi mẹ nó. Nhưng tay đó lặn không sủi tăm ngay trước khi nó chào đời.

Với đứa con còn chưa cai sữa, mẹ Atsuya vẫn tiếp tục làm nghề tiếp viên. Hẳn là vì chẳng thể làm công việc nào khác.

Khi nó bắt đầu nhận biết xung quanh thì mẹ nó đã có người đàn ông khác. Atsuya chưa bao giờ coi người đàn ông đó là bố. Rồi thì người đàn ông đó biến mất, chẳng bao lâu sau một người đàn ông khác đến sống trong căn hộ của hai mẹ con. Mẹ nó đưa tiền cho ông ta. Ông ta không đi làm, sau đó lại biến mất và người khác lại xuất hiện. Việc đó lặp lại mấy lần. Atsuya không nhớ đó là người đàn ông thứ mấy.

Ông ta đánh Atsuya chẳng vì cớ gì. Có thể ông ta có lý do riêng mà Atsuya không biết. Có lần ông ta đánh vì bảo không ưa cái mặt nó. Đó là khi nó học lớp Một. Mẹ không bảo vệ nó. Dường như mẹ nghĩ ông ta tức giận là lỗi của con mình.

Cơ thể Atsuya chắc chắn bị thâm tím đâu đó nhưng nó cẩn thận để không ai biết. Nhà trường phát hiện ra thì sẽ ồn ã cả lên. Nó biết, nếu để xảy ra ồn ã, nó sẽ gặp chuyện tồi tệ hơn.

Ông ta bị bắt vì tội đánh bạc là khi Atsuya đang học lớp Hai. Vài điều tra viên đã đến tận nhà nó. Một người trong số họ phát hiện thằng bé đang mặc áo may ô có vết thâm tím trên người. Khi họ tra hỏi bà mẹ, bà đáp lại bằng lời nói dối thiếu tự nhiên. Lời nói dối bị phát giác ngay tức thì.

Cảnh sát liên lạc với Trung tâm tư vấn trẻ em. Chẳng bao lâu sau, nhân viên của trung tâm tới.

Trước câu hỏi của nhân viên trung tâm, mẹ nó bảo rằng có thể tự nuôi con mình. Đến tận bây giờ Atsuya vẫn không hiểu vì sao mẹ nó lại trả lời như vậy. Nó đã nghe hàng tỉ lần mẹ nó nói trên điện thoại rằng mẹ nó căm ghét việc nuôi con, giá mà mẹ nó không đẻ nó.

Nhân viên trung tâm ra về. Hai mẹ con Atsuya sống với nhau. Nó nghĩ cũng được vì sẽ không bị đánh nữa.

Đúng là nó không bị đánh nữa. Song không có nghĩa là nó có được cuộc sống tử tế. Mẹ nó ngày càng ít về nhà. Điều này không đồng nghĩa với việc mẹ nó chuẩn bị đồ ăn hay để tiền lại cho nó. Suất cơm ở trường là cứu cánh duy nhất. Mặc dầu vậy, Atsuya không kêu ca với bất kỳ ai. Nó cũng không biết tại sao. Có lẽ nó ghét bị thương hại.

Trời chuyển sang đông. Ngày Giáng sinh Atsuya cũng chỉ có một mình. Rồi trường bước vào kỳ nghỉ đông. Mẹ nó hơn hai tuần rồi vẫn chưa thấy về. Tủ lạnh thì trống trơn.

Atsuya bị bắt sau khi ăn trộm thịt gà nướng tại một quán ven đường vì quá đói vào ngày 28 tháng Mười hai. Atsuya không nhớ mình đã ăn gì để sống suốt từ hôm bắt đầu kỳ nghỉ đông. Thật ra, nó cũng chẳng nhớ là mình đã ăn trộm. Người ta bắt được nó dễ dàng vì đang chạy thì nó lăn đùng ra do bị tụt huyết áp.

Ba tháng sau, Atsuya bị gửi tới trại trẻ Marumitsu.

ĐIỀU KỶ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(3)

3

"Gửi chó nhỏ lạc lối.

Bác đã nhận được bức thư thứ hai của cháu.

Bác hiểu là cháu làm tiếp viên không phải là vì muốn sống sung sướng.

Cháu thật giỏi khi mơ ước sau này có cửa hàng của riêng mình.

Có điều, về phần bác, bác không khỏi nghi ngờ rằng phải chăng cháu chỉ đang mờ mắt trước vẻ hào nhoáng và ma lực của đồng tiền vì mới làm tiếp viên.

Cháu định dành dụm vốn liếng để khởi nghiệp như thế nào? Cháu có kế hoạch cụ thể đến khi nào phải kiếm được bao nhiêu tiền chưa? Và cả việc triển khai sau đó nữa. Để kinh doanh, cháu cần phải thuê nhiều người. Cháu định học kỹ năng kinh doanh ở đâu? Cháu nghĩ làm tiếp viên rồi sẽ xoay xở được chăng? Cháu có tự tin kế hoạch đó sẽ thành công không? Nếu có thì dựa vào đâu mà cháu tự tin như vậy?

Muốn độc lập về kinh tế là suy nghĩ rất đáng khâm phục. Nhưng chẳng lẽ cháu không thấy lấy một người kinh tế vững vàng để có một cuộc sống ổn định cũng là cách sống đáng khâm phục sao? Dù không ra ngoài đi làm

nhưng ở đằng sau hậu thuẫn cho chồng thì xét ở khía cạnh nào đó, người vợ vẫn được coi là tự lập đấy.

Cháu có viết rằng muốn báo hiếu bố mẹ nhưng báo hiếu đâu chỉ là bằng tiền bạc. Chỉ cần cháu được hạnh phúc là bố mẹ cháu cũng thấy hài lòng và coi như đã được báo hiếu.

Cháu bảo nếu bác không đồng ý thì có thể bỏ qua nhưng bác không thể nhắm mắt làm ngơ được, vì vậy bác đã viết bức thư này. Hãy thành thật trả lời bác.

Tiệm tạp hóa Namiya."

"Viết thế này là được rồi." Atsuya trả bức thư lại cho Shota và nói.

"Không biết bên kia sẽ đáp sao nhỉ. Có kế hoạch chắc chắn nào không đây."

Trước câu nói của Shota, Atsuya lắc đầu. "Tao nghĩ là không có đâu."

"Vì sao? Mà đừng có kết luận vô căn cứ như thế."

"Giả sử có thứ giống như kế hoạch đi nữa thì chắc chắn chỉ là viễn vông thôi. Kiểu sẽ trông cậy vào sự ủng hộ của khách quen là nghệ sĩ hay cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp."

"Ồ, vậy thì có khả năng sẽ thành công đấy." Kouhei xen vào.

"Vớ vẩn. Không có chuyện đó đâu."

"Thôi tao cứ gửi thư này đi đã." Shota cho thư vào phong bì rồi đứng dậy.

Shota mở cửa sau rồi đi ra ngoài. Có tiếng mở nắp hộp nhận sữa. Tiếp theo là tiếng đóng nắp. Tối nay, không biết nó nghe bao nhiêu lần âm thanh

này, Atsuya nghĩ.

Shota quay lại. Nó đóng cửa sau. Ngay sau đó có tiếng cửa cuốn đằng trước rung. "Để tao đi lấy," Kouhei nhanh chân chạy đi.

Atsuya nhìn Shota. Bốn mắt gặp nhau.

"Không biết thế nào nhỉ?" Atsuya hỏi.

"Chà." Shota nhún vai.

Kouhei quay lại. Tay nó cầm một phong bì thư. "Tao đọc trước nhé?"

"Xin mời." Cả Atsuya và Shota cùng nói.

Kouhei bắt đầu đọc bức thư. Ban đầu gương mặt nó có vẻ hớn hờ nhưng rồi dần dần chuyển sang kinh hãi. Trông thấy Kouhei cắn móng tay cái, Atsuya và Shota quay sang nhìn nhau. Đó là tật của Kouhei mỗi khi nó hoảng sợ.

Thư được viết trên vài tờ giấy. Không thể đợi được. Kouhei đưa những tờ đọc rồi cho Atsuya.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Cháu đã đọc thư hồi âm thứ hai của bác. Và cháu một lần nữa lại thấy hối hận.

Nói thật, cháu đã rất giận trước việc bác nghi ngờ cháu bị mờ mắt trước vẻ hào nhoáng và ma lực của đồng tiền. Ai lại nghĩ ra một chuyện như thế để đùa chứ.

Nhưng khi bình tĩnh lại, cháu thấy bác Namiya nói cũng có lý. Một đứa con gái mười chín tuổi nói muốn kinh doanh thì đương nhiên không đáng tin

rồi.

Do vậy cháu thấy không nên giấu giếm nữa. Lần này, cháu sẽ kể hết cho bác.

Như cháu đã viết nhiều lần trước đây, cháu muốn trở thành người độc lập về kinh tế. Và tiềm lực kinh tế của cháu bắt buộc phải dư dả. Nói trắng ra là cháu muốn trở thành người kiếm được nhiều tiền. Nhưng khát vọng đó không phải là cho riêng cháu.

Thật ra cháu mồ côi bố mẹ từ khi còn nhỏ và sống ở trại trẻ mồ côi suốt sáu năm cho tới khi học hết cấp một. Trại trẻ đó tên là Marumitsu.

Nhưng xem ra cháu vẫn còn hạnh phúc. Bởi khi học xong cấp một, cháu được họ hàng đón về nuôi. Cháu được học hết cấp ba cũng là nhờ gia đình đó. Cháu đã trông thấy rất nhiều đứa trẻ trong trại bị chính bố mẹ ruột ngược đãi. Có cả những vụ bố mẹ nuôi nhận về để lấy tiền trợ cấp nhưng không cho ăn uống đầy đủ. So với những vụ như thế, cháu thấy mình vẫn còn may mắn lắm.

Chính vì vậy mà cháu nghĩ một ngày nào đó phải trả ơn những người đã cứu mang mình. Nhưng cháu không có nhiều thời gian. Người họ hàng chăm sóc cháu đã lớn tuổi, không còn đi làm nên giờ chỉ sống dựa vào số tiền tiết kiệm ít ỏi. Chỉ có cháu là có thể giúp được họ. Nếu làm mấy việc pha trà, lấy tài liệu photo ở công ty thì không đủ.

Cháu có kế hoạch để mở cửa hàng riêng. Việc tiết kiệm tiền là đương nhiên rồi, và lại cháu cũng có người tư vấn tin cậy. Anh ấy là khách hàng của cháu, đã từng tham gia mở vài nhà hàng. Anh ấy cũng có nhà hàng riêng. Anh ấy nói khi nào cháu tách ra làm riêng, anh ấy sẽ hỗ trợ hết mình.

Nhưng chắc hẳn bác Namiya cũng sẽ nghi ngờ việc này. Rằng tại sao

người ấy lại tốt với cháu thế.

Cháu sẽ nói thật với bác. Cháu đang được người đó đề nghị làm nhân tình. Nếu cháu đồng ý, hằng tháng cháu sẽ nhận được tiền trợ cấp. Một số tiền không hề nhỏ. Cháu đang cân nhắc khả năng nhận lời. Vì cháu cũng không ghét người đó.

Trên đây là câu trả lời của cháu trước câu hỏi của bác. Không biết bác có hiểu được là cháu không hề nông nổi khi làm tiếp viên không? Hay bác vẫn chưa thấy được sự nghiêm túc của cháu qua bức thư này. Bác vẫn coi đây là chuyện viển vông của đứa con gái mới lớn chăng? Nếu vậy, rất mong bác chỉ cho cháu xem điều gì là không được, cháu còn thiếu điều gì.

Cảm ơn bác.

Chó nhỏ lạc lối."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(4)

4

"Cháu đi ra ga một tẹo nhé." Harumi nói với bà Hideyo đang ở trong bếp. Mùi cá ngừ bào tỏa ra thơm phức.

"Ừ." Bà Hideyo ngoảnh lại rồi gật đầu. Bà đang nếm nước dùng bằng cái bát nhỏ.

Ra khỏi nhà, Harumi trèo lên chiếc xe đạp dựng cạnh cổng.

Cô từ từ nhấn pêđan. Đây là lần thứ ba trong mùa hè này cô ra khỏi nhà từ sáng sớm. Chắc bà Hideyo cũng hơi thắc mắc. Bà không hỏi gì là vì bà tin tưởng Harumi. Thực tế thì cô cũng không làm gì xấu.

Cô đi theo cung đường mọi khi với tốc độ như mọi khi. Cuối cùng cũng đến nơi.

Có lẽ tại đêm qua trời mưa hay sao mà xung quanh tiệm tạp hóa Namiya mù mịt sương. Sau khi kiểm tra xung quanh không có ai, Harumi bước vào lối đi nhỏ cạnh cửa tiệm. Lần đầu cô khá hồi hộp nhưng giờ thì đã quen.

Phía sau cửa hàng có một cánh cửa, cạnh đó gắn một hộp nhận sữa cũ. Cô hít một hơi thật sâu rồi mở nắp hộp ra. Giống như những lần trước, có một phong bì thư bên trong.

Bất giác cô thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi lối đi nhỏ, cô lại leo lên xe, đạp về nhà. Không biết thư hồi âm lần thứ ba này viết gì. Nóng lòng muốn xem nội dung bức thư, cô dồn sức xuống đôi chân.

Muto Harumi về nhà vào thứ Bảy tuần thứ hai của tháng Tám. May mắn là nơi cô làm việc ban ngày và câu lạc bộ cô làm ban tối ở Shinjuku nghỉ lễ Obon trùng nhau. Nếu lệch nhau thì cô đã không về được. Chỗ làm ban ngày của cô rất khó xin nghỉ vào dịp trước và sau lễ Obon. Ở câu lạc bộ, Harumi có thể nghỉ nếu báo trước nhưng bản thân cô không muốn nghỉ. Cô muốn kiếm được tiền khi có thể.

(Đợt lễ giống như lễ Vu Lan của Việt Nam, thường rơi vào cuối tháng Tám)

Gọi là về nhà nhưng gia đình nuôi nấng cô không phải là gia đình nơi cô sinh ra. Trước cổng nhà có gắn bảng tên Tamura.

Bố mẹ Harumi mất vì tai nạn giao thông khi cô lên năm tuổi. Một tai nạn hi hữu, chiếc xe tải ở làn đối diện lao qua dải phân cách và đâm vào xe của bố mẹ cô. Khi ấy Harumi đang trong lớp nghệ thuật của trường mẫu giáo. Đến giờ cô vẫn không thể nhớ được lúc mình biết sự thật. Hẳn là cô đau buồn lắm nhưng ký ức đó đã rơi rụng mất rồi. Cả việc gần nửa năm sau cô không chịu mở miệng nói chuyện cũng mãi sau này mới biết.

Không phải gia đình cô không có họ hàng mà là vì chẳng mấy khi qua lại. Lễ đương nhiên, không nhà nào tỏ ý muốn đón Harumi về nuôi. Đúng lúc ấy, vợ chồng ông bà Tamura đã dang tay ra đón cô.

Bà Tamura Hideyo là chị gái của bà ngoại cô. Ông ngoại Harumi mất trong chiến tranh, còn bà ngoại cũng mất vì bệnh không lâu sau chiến tranh

nên bà Hideyo coi Harumi như cháu ruột mình. Vì chẳng còn ai để nhờ cậy nên có thể coi là ông trời đã cứu cô. Ông Tamura, chồng của bà Hideyo cũng rất hiền và tốt bụng.

Tuy nhiên, khoảng thời gian hạnh phúc không kéo dài được lâu. Lý do là ông bà Tamura có một cô con gái, cô này cùng chồng và các con chuyển về nhà bố mẹ ở. Theo như câu chuyện sau này Harumi nghe được thì ông con rể làm ăn thất bại, nợ một khoản tiền lớn và không còn nhà để sống.

Khi vào lớp Một, Harumi được gửi đến một trại trẻ. Ngày chia tay, bà Hideyo bảo sẽ sớm đón cô về.

Lời hứa ấy sáu năm sau mới được thực hiện. Gia đình cô con gái cuối cùng cũng dọn đi. Hôm đón Harumi về, bà Hideyo ngồi trước bàn thờ nói: "Xét theo nhiều nghĩa thì chị đã trút được gánh nặng. Giờ chị đã có thể nhìn mặt em."

Chếch nhà Tamura là gia đình Kitazawa, họ có một cô con gái tên Shizuko lớn hơn Harumi ba tuổi. Hồi Harumi mới được gia đình Tamura đón về, Shizuko có sang chơi mấy lần. Khi Harumi lên cấp hai thì Shizuko học cấp ba. Lâu không gặp, Harumi trông Shizuko chừng chạc hơn hẳn mình.

Shizuko rất vui khi gặp lại Harumi. Chị bảo đã rất lo lắng cho Harumi, lúc nói mắt chị còn ngân ngấn nước.

Kể từ hôm đó, khoảng cách giữa hai chị em nhanh chóng thu hẹp lại. Shizuko thương Harumi như em gái, Harumi cũng nể Shizuko như chị gái mình. Vì gần nhà nên hai chị em có thể gặp nhau bất cứ lúc nào. Dịp về thăm nhà lần này, được gặp chị Shizuko là niềm vui lớn nhất của Harumi.

Shizuko hiện là sinh viên năm thứ tư của trường Đại học thể dục thể thao, chị đã trở thành vận động viên kỳ vọng có thể tham dự Thế Vận Hội ở bộ

môn đấu kiếm mà chị chơi từ hồi cấp ba. Về cơ bản, hằng ngày chị vẫn đi đi về về giữa nhà và trường, nhưng sau khi được xếp vào đội tăng cường, công tác luyện tập bận rộn hơn, các chuyến tập huấn nước ngoài cũng tăng nên nhiều khi chị vắng nhà cả thời gian dài.

Nhưng mùa hè này chị Shizuko lại thư thả ở nhà. Harumi đã lo Shizuko bị sốc khi Nhật Bản tẩy chay Thế Vận Hội Moscow nhưng xem ra cô đã lo thừa. Nét mặt Shizuko rất rạng rỡ sau thời gian dài gặp lại Harumi. Chị cũng không né tránh chuyện Thế Vận Hội. Chị kể lúc bị loại khỏi đợt xét tuyển vận động viên, chị nhẹ cả người.

"Thật tội nghiệp những người được chọn vào đội tuyển." Với bản tính tốt bụng, giọng chị Shizuko chùng xuống.

Hai năm rồi Harumi mới gặp Shizuko. Thân hình mảnh dẻ ngày xưa của chị giờ săn chắc đúng kiểu của nữ vận động viên. Bờ vai rộng, bắp tay nhìn còn đồ con hơn cả mấy anh chàng gầy còm trong khu. Harumi thầm nghĩ đúng là cơ thể của người muốn tham dự Thế Vận Hội.

"Chị toàn bị mẹ bảo tại chị mà nhà chật hần." Shizuko cười chun mũi. Tết này chị có từ ngày xưa.

Harumi nghe Shizuko kể về "Tiệm tạp hóa Namiya" là hôm hai chị em đi xem múa Obon về. Đang nói về chuyện lấy chồng và ước mơ tương lai, Harumi hỏi thử chị Shizuko: "Nếu phải chọn đấu kiếm và người yêu, chị sẽ chọn bên nào?" Harumi chỉ định trêu chị.

Lập tức Shizuko đứng sững lại, nhìn thẳng vào mắt Harumi. Tia sáng trong mắt chị nghiêm nghị tới mức Harumi giật mình. Rồi nước mắt chị lặng lẽ rơi.

"Ôi, chị sao vậy? Em nói gì không phải ạ? Em xin lỗi. Tha lỗi cho em nếu

đã làm chị khó chịu." Harumi bối rối, vội vàng xin lỗi.

Shizuko lắc đầu, lấy tay áo yukata lau nước mắt, nét mặt tươi tỉnh trở lại.

"Không có gì đâu. Chị xin lỗi vì khiến em hoảng hốt. Không có gì đâu. Không có gì đâu mà." Sau khi gật đầu mấy cái, chị bước đi tiếp.

Sau đó cả hai chị em chẳng ai nói năng gì. Đường về nhà bỗng trở nên xa hơn.

Rồi Shizuko lại dừng bước.

"Harumi này, đi đường vòng một chút nhé."

"Đường vòng? Cũng được, nhưng đi đâu ạ?"

"Cứ đi rồi biết. Không sao đâu, cũng không xa lắm."

Nơi Shizuko dẫn Harumi đến là một tiệm nhỏ và cũ. Tấm biển đề "Tiệm tạp hóa Namiya". Cửa cuốn đang hạ xuống song chỉ nhìn thôi thì không biết là do đã đến giờ đóng cửa hay do tiệm không kinh doanh nữa.

"Em có biết tiệm này không?" Shizuko hỏi.

"Namiya à... Hình như em có nghe ở đâu đó rồi."

"Hãy gửi những bản khoản của bạn tới tiệm tạp hóa Namiya." Shizuko nói như hát.

"À." Harumi thốt lên. "Em có nghe nói rồi. Bạn em nói. Ôi chao, thì ra là nó đây."

Hồi cấp hai Harumi có nghe tin đồn về tiệm này nhưng chưa đến bao giờ.

"Tiệm tuy không còn buôn bán nữa nhưng vẫn nhận tư vấn đấy."

"Ồ thật ư?"

Shizuko gật đầu.

"Thì mới đây chị còn nhờ mà."

Harumi mở to mắt ngạc nhiên. "Thật không ạ..."

"Chị chưa kể với ai đâu, chỉ kể riêng cho Harumi thôi. Ban nãy em thấy chị khóc đúng không?" Nói rồi mắt Shizuko lại ngân ngấn nước.

Chuyện của chị Shizuko quả thật gây sốc cho Harumi. Việc chị Shizuko yêu huấn luyện viên đấu kiếm và tính đến chuyện hôn sự có làm Harumi bất ngờ nhưng sốc hơn cả là người đó hiện không còn sống nữa, biết trước như vậy nhưng chị Shizuko vẫn phấn đấu tham dự Thế Vận Hội.

Harumi nói nếu là mình thì e rằng không thể.

"Người mình yêu mắc căn bệnh vô phương cứu chữa cơ mà. Với tâm trạng như thế, em nghĩ không thể nào tập trung cho thể thao được."

"Tại Harumi chưa biết về anh chị thôi." Chị Shizuko nói với vẻ mặt và giọng nói ôn tồn. "Chị nghĩ anh ấy biết cuộc sống của mình không còn lâu nữa. Chính vì thế anh ấy đã dành thời gian ít ỏi còn lại để cầu nguyện cho chị. Cầu cho ước mơ của chị và anh ấy thành hiện thực. Sau khi hiểu được điều đó, chị không còn băn khoăn gì nữa."

Chị Shizuko bảo chính tiệm tạp hóa Namiya đã tháo gỡ những băn khoăn ấy cho chị.

"Ông ấy giỏi lắm. Không có nói bóng gió hay vòng vo gì hết. Chị còn bị mắng xối xả cơ. Nhưng nhờ thế mà chị tỉnh ngộ. Không còn tự lừa phỉnh

mình nữa. Vậy nên chị mới có thể dốc hết sức cho môn đấu kiếm."

"Hừm..." Harumi nhìn cánh cửa cuốn đã cũ của tiệm tạp hóa Namiya, lòng dấy lên cảm giác kỳ lạ. Nhìn thế nào đi nữa cũng không thể nghĩ có người đang sống ở đây.

"Chị cũng nghĩ thế." Shizuko nói. "Nhưng mà thật đấy. Có thể bình thường không có ai sống nhưng đến đêm sẽ có người tới lấy thư. Nếu viết hồi âm, họ sẽ để thư vào hộp nhận sữa trước khi trời sáng."

"Hừm."

Harumi thắc mắc sao họ phải cất công làm vậy. Nhưng chị Shizuko đã nói thì chắc là thật rồi.

Sau tối hôm ấy, Harumi không thể không nghĩ về tiệm tạp hóa Namiya. Lý do thì không ngoài gì khác. Harumi cũng có nỗi trăn trở không thể chia sẻ cùng ai.

Nỗi trăn trở này, nói ngắn gọn thì là liên quan tới tiền.

Tuy chưa bao giờ nghe trực tiếp bà Hideyo nói nhưng có thể thấy tình hình kinh tế của gia đình Tamura khá bi đát. Nếu ví với con thuyền thì là con thuyền sắp chìm, mọi người đang cố dùng xô tát nước tràn trong khoang. Đường nhiên tình trạng này không kéo dài được lâu.

Gia đình Tamura vốn rất giàu có. Họ sở hữu khá nhiều đất đai trong vùng. Song phần lớn số đất đã mất khỏi tay họ mấy năm gần đây. Chỉ có một lý do, là để trang trải nợ nần cho ông con rể. Việc này xong xuôi rồi nên gia đình cô con gái mới rời đi, nhờ đó Harumi được đón về.

Nhưng khó khăn của gia đình Tamura không dừng lại ở đó. Cuối năm ngoái, ông Tamura bị đột quỵ. Di chứng của lần ấy khiến ông bị liệt nửa

người bên phải.

Trước tình hình đó, Harumi lên Tokyo làm việc. Đương nhiên là cô nghĩ mình phải giúp đỡ gia đình Tamura.

Có điều, phần lớn tiền lương chỉ đủ chi trả cho cuộc sống của chính cô nên việc hỗ trợ cho gia đình Tamura vẫn chỉ là giấc mơ.

Đúng lúc đang day dứt về việc ấy thì cô biết tới nghề tiếp viên. Ngược lại, nếu không phải thời điểm ấy thì chưa chắc cô đã muốn làm thử. Nói thật là cô từng có định kiến với công việc tiếp khách.

Nhưng giờ thì khác. Để trả ơn gia đình Tamura, cô nghĩ mình nên bỏ việc công ty và chuyên tâm vào nghề tiếp viên.

Ngồi trước bàn học dùng từ thời cấp hai, Harumi nghĩ ngợi... Nhờ tư vấn chuyện này thì đỡ hơi quá, sẽ làm khó người tư vấn mất.

Nhưng chuyện của chị Shizuko chắc chắn cũng rất nan giải. Thế mà tiệm tạp hóa Namiya đã giải quyết rất tuyệt. Nếu vậy thì với chuyện của mình, chắc tiệm cũng sẽ có lời giải nào đó.

Chần chừ cũng không giải quyết được gì. Cứ viết xem sao... Và Harumi đã viết bức thư nhờ tư vấn.

Nhưng lúc chuẩn bị cho bức thư vào khe nhận thư của tiệm tạp hóa Namiya, cô chợt thấy hơi bất an. Liệu cô có nhận được thư hồi âm không nhỉ? Theo lời chị Shizuko thì chị nhận được thư hồi âm từ năm ngoái rồi. Giờ chẳng còn ai ở đây, rất có thể thư của Harumi sẽ nằm lại trong căn nhà bỏ hoang này.

Thôi kệ đi. Harumi nghĩ và cho thư vào khe. Thư không đề tên. Lỡ người khác đọc cũng chẳng biết của ai.

Nhưng sáng hôm sau cô đến thì thấy có một phong bì trong hộp nhận sữa. Không có thì lo nhưng khi thực sự cầm bức thư trên tay cô lại có cảm giác thật khó tin.

Đọc xong bức thư cô thấy đúng như chị Shizuko nói. Câu trả lời rất thẳng thắn, chẳng hề trau chuốt từ ngữ. Bỏ hết mọi khách khí lẫn lễ nghi. Thậm chí còn cảm giác như bên kia cố tình khiêu khích để mình nổi cáu.

"Đó là kiểu của ông Namiya. Chị nghĩ ông ấy làm vậy để mình bộc lộ con người thật, từ đó tự tìm con đường đúng cho mình." Chị Shizuko đã nói vậy.

Kể cả thế thì bức thư vẫn quá bất lịch sự. Chưa chi đã quy kết rằng quyết tâm của Harumi là do bị lu mờ trước vẻ hào nhoáng của nghề tiếp viên.

Harumi quyết định viết thư phản bác ngay lập tức. Cô viết rằng cô muốn bỏ việc công ty để chuyên tâm vào công việc tiếp viên không phải vì muốn sống sung sướng mà vì cô ước mơ một ngày nào đó có thể tự kinh doanh.

Nhưng bức thư hồi âm của tiệm tạp hóa Namiya càng khiến Harumi bức bối hơn. Tiệm ném thẳng câu hỏi "Thật ấ hả?" vào sự nghiêm túc của cô. Thậm chí tiệm còn viết một câu chẳng ăn nhập gì, rằng nếu muốn trả ơn người đã giúp đỡ mình thì còn có cách là lấy chồng và xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Harumi thấy có lẽ là lỗi tại cô. Cô đã giấu điều quan trọng nhất nên không truyền tải được hết cho phía bên kia.

Vì lẽ đó, ở bức thư thứ ba, cô quyết định tiết lộ thêm về mình. Cô kể về hoàn cảnh sinh ra và lớn lên của mình cũng như tình cảnh hiện tại của ân nhân cô. Cô cũng tiết lộ kế hoạch tương lai của mình.

Lúc gửi bức thư đi, cô nửa chờ đợi, nửa lại lo sợ câu trả lời sắp tới của tiệm tạp hóa Namiya.

Lúc cô về nhà thì bữa sáng đã chuẩn bị xong. Harumi ngồi vào bàn thấp ở phòng kiểu Nhật và dùng bữa. Ông Tamura đang nằm ở phòng bên. Bà Hideyo dùng thìa để bón cháo và dùng một cái bình có vòi dài để cho ông uống trà nguội. Nhìn cảnh đó, cô lại thấy sốt ruột. Mình phải làm gì đó, mình phải giúp họ.

Ăn sáng xong, cô về ngay phòng, lấy phong bì thư trong túi ra, ngồi vào ghế. Cô mở bức thư, vẫn là những dòng chữ không mấy nắn nót như mọi khi.

Nhưng nội dung thì khác hẳn các bức thư trước đó.

"Gửi chú nhỏ lạc lối.

Bác đã đọc bức thư thứ ba của cháu. Bác hiểu cháu đang đang trong hoàn cảnh rất khó khăn, thực sự muốn trả ơn người đã giúp đỡ mình. Vì vậy, bác có vài câu hỏi dành cho cháu.

- Người đặt vấn đề hợp đồng tình nhân với cháu có thực sự đáng tin cậy không? Cháu nói người đó từng tham gia vào việc mở nhà hàng nhưng cháu đã bao giờ hỏi cụ thể là nhà hàng thế nào, anh ta tham gia vào việc gì chưa? Nếu anh ta có thể dẫn cháu tới xem nhà hàng anh ta có tham gia đó, cháu hãy đến ngoài giờ làm việc và nói chuyện với các nhân viên ở đó.

- Có gì đảm bảo rằng khi cháu kinh doanh, người đó sẽ hợp tác với cháu không? Giả sử quan hệ nhân tình của cháu bị vợ người đó phát hiện, anh ta có giữ lời hứa không?

- Cháu có ý định duy trì mãi mối quan hệ với người đó không? Nếu cháu có người yêu thì sao?

- Để có tiềm lực kinh tế dư dả, cháu muốn theo đuổi nghề tiếp viên, sau này mở được cửa hàng riêng, nhưng vẫn có cách khác để có được tiềm lực kinh tế cơ mà? Hay là cháu có lý do gì khác bắt buộc phải làm nghề tiếp

viên?

- Giả sử ngoài nghề tiếp viên ra có cách khác giúp cháu có đủ tiềm lực kinh tế và tiệm tạp hóa Namiya sẽ chỉ cho cháu cách đó thì cháu có chịu tuân theo mọi chỉ dẫn của tiệm tạp hóa Namiya không? Chỉ dẫn ấy có thể có những điều như 'Bỏ công việc tiếp viên', 'Không làm tình nhân của người đàn ông lạ'.

Cháu hãy trả lời các câu hỏi trên và gửi lại cho bác. Tùy thuộc vào câu trả lời của cháu mà bác sẽ giúp cháu thực hiện ước mơ.

Có thể cháu thấy chuyện này thật khó tin. Nhưng bác không hề có ý định lừa cháu. Thứ nhất là bác chẳng được lợi gì khi lừa cháu cả. Hãy tin bác.

Nhưng bác lưu ý cháu một điều.

Bác chỉ có thể trao đổi thư với cháu đến ngày 13 tháng Chín. Sau đó thì không thể liên lạc được nữa.

Mong cháu hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tiệm tạp hóa Namiya."

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(5)

5

Sau khi tiễn nhóm khách thứ ba, Harumi bị Maya kéo tới phòng vệ sinh dành cho nhân viên. Maya hơn Harumi bốn tuổi.

Vừa vào phòng vệ sinh, Maya lập tức túm tóc Harumi.

"Này, đừng cậy trẻ mà húng lên nhá."

Nhăn mặt vì đau, Harumi hỏi lại: "Chị nói gì thế?"

"Nói gì à? Ý tôi là đừng có liếc mắt đưa tình với khách của người khác đó." Maya nhếch cặp môi đánh son đỏ rực lên.

"Với ai cơ à? Em không liếc ai cả."

"Đừng có giả vờ giả vịt. Cô chả ra chiều thân thiết với bố Sato còn gì. Bố Sato là khách tôi kéo sang từ tiệm ngày xưa đấy."

Sato? Liếc mắt với cái lão béo ục ịch đấy ư? Chị đùa à?

"Ông ấy bắt chuyện nên em trả lời thôi."

"Nói điêu. Chính cô đã ve vãn ông ấy."

"Là tiếp viên đương nhiên phải tỏ ra thân thiện rồi."

"Không nói nhiều." Maya thả tay túm tóc ra, đồng thời đâm vào ngực Harumi. Lưng Harumi đập vào tường. "Lần tới còn làm thế thì đừng trách. Nhớ đấy."

Maya thở hắt ra đằng mũi xong liền đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Harumi nhìn vào gương. Tóc cô đang rối bù. Cô lấy tay sửa lại tóc và cố đưa về mặt khó chịu tươi tỉnh lại như cũ. Không thể nhụt chí chỉ vì mấy chuyện thế này.

Ra khỏi phòng vệ sinh, cô được bảo tới chỗ khách mới. Đó là một bàn có ba khách trông có vẻ hào phóng.

"Ồ, lại có cô em trẻ trung tới này." Gã đầu hói ngẩng lên nhìn Harumi, nở nụ cười dâm đãng.

"Em là Miharu. Rất hân hạnh được tiếp đón các anh." Cô nhìn gã đàn ông và ngồi xuống bên cạnh. Chị tiếp viên đến trước miệng cười giả lả nhưng không quên liếc ánh mắt sắc lạnh về phía cô. Harumi cũng từng bị chị này nhắc nhở là đừng tỏ ra nổi bật quá. Mặc kệ chị ta. Làm công việc này mà không được lòng khách thì có ý nghĩa gì nữa.

Lát sau, Tomioka Shinji xuất hiện một mình. Anh mặc bộ vest màu xám, thắt cà vạt đỏ. Bụng chưa bị phệ khiến không ai nghĩ anh đã bốn mươi sáu tuổi.

Đương nhiên là Harumi được gọi đến bàn của anh.

"Ở Akasaka có quán bar này sang trọng lắm." Nhấp một ngụm whiskey đã pha thêm nước, Tomioka thấp giọng. "Quán đó mở cửa đến năm giờ sáng, có đủ mọi loại rượu trên thế giới. Hôm nay quán nhập trứng cá tầm hảo hạng về nên họ bảo anh đến. Làm xong em đi được không?"

Harumi rất muốn đi. Song cô chấp hai tay trước mặt.

"Em xin lỗi. Ngày mai em không thể đi làm muộn được."

Tomiooka nhăn mặt, buông tiếng thở dài.

"Thế nên anh mới bảo em mau bỏ việc đi. Mà đó là công ty gì nhỉ?"

"Công ty sản xuất văn phòng phẩm."

"Em làm gì ở đó? Chắc chỉ mấy việc văn phòng thôi chứ gì?"

Vâng, Harumi gật đầu. Thật ra còn không được làm việc văn phòng cơ. Chỉ là tạp vụ.

"Em định sống sao với đồng lương chết đói ấy. Tuổi trẻ chỉ đến một lần thôi. Phải sử dụng thời gian hiệu quả, vì cả ước mơ của em nữa."

Vâng, Harumi gật đầu lần nữa rồi nhìn Tomioka.

"Nhắc mới nhớ, lần trước anh bảo sẽ dẫn em tới nhà hàng ở Ginza nhỉ. Nhà hàng mà hồi mở anh giúp chuẩn bị nhiều thứ ấy."

"À, nhà hàng đó hả. Ừ, lúc nào cũng được. Em muốn đến lúc nào?"
Tomiooka nhào người tới.

"Nếu được anh dẫn em tới ngoài giờ mở cửa nhé."

"Ngoài giờ mở cửa?"

"Vâng. Em muốn nói chuyện với nhân viên ở đó. Em cũng muốn xem công việc đằng sau một nhà hàng là như thế nào."

Ngay lập tức, mặt Tomioka sa sầm lại. "Việc đó thì..."

"Không được ạ?"

"Anh là người luôn tách bạch chuyện công tư. Cậy là chỗ thân thiết mà cho người ngoài xem chuyện bếp núc thì nhân viên họ không thích đâu."

"À... ra vậy. Em hiểu rồi. Em xin lỗi vì làm khó anh." Harumi cúi đầu.

"Ừ, nhưng đến với tư cách là khách thì không vấn đề gì. Máy hôm nữa đi nhé." Mặt Tomioka rạng rỡ trở lại.

Đêm hôm ấy, hơn ba giờ sáng Harumi mới về căn hộ ở Koenji. Cô được Tomioka đưa về bằng taxi.

"Anh sẽ không bảo em cho anh vào nhà đâu." Ngồi trong xe, Tomioka nói lại câu mọi khi. "Em cứ suy nghĩ về việc đó đi nhé."

Là chuyện hợp đồng tình nhân. Harumi cười lấp lửng.

Vừa vào nhà, Harumi uống ngay một cốc nước. Một tuần cô đi làm ở quán bốn buổi. Thường là giờ này cô mới về đến nhà. Thành thử ra cô chỉ đi nhà tắm công cộng được ba lần mỗi tuần.

Cô tẩy trang, rửa mặt rồi mở sổ tay kiểm tra lịch ngày mai. Sáng mai có cuộc họp nên cô phải đến sớm ba mươi phút để chuẩn bị trà nước. Vậy là cô chỉ có thể ngủ chừng bốn tiếng.

Cô nhét sổ tay vào túi, tiện thể lấy một phong bì thư ra. Cô mở bức thư rồi thở dài. Cô đã đọc nó không biết bao nhiêu lần nên giờ nội dung ở cả trong đầu. Nhưng mỗi ngày cô đều xem lại. Đó là bức thư thứ ba của tiệm tạp hóa Namiya.

Người đặt vấn đề hợp đồng tình nhân với cháu có thực sự đáng tin cậy không?

Đây là câu hỏi mà bản thân Harumi vẫn canh cánh trong lòng. Tuy nghi ngờ nhưng cô cố không nghĩ đến nó. Nếu những lời của Tomioka là dối trá thì ước mơ của cô vẫn còn xa vời lắm.

Nhưng bình tĩnh suy xét thì câu hỏi của tiệm tạp hóa Namiya rất xác đáng. Giả sử Harumi trở thành tình nhân của Tomioka, trường hợp mối quan hệ đó bị vợ anh ta phát hiện thì liệu anh ta có còn giúp đỡ Harumi không? Hẳn ai cũng sẽ nghĩ là khó lắm.

Cả thái độ của Tomioka tối nay nữa. Chuyện tách bạch công tư chẳng có gì lạ nhưng chính Tomioka là người đề xuất muốn dẫn cô tới nhà hàng đó để cho cô xem công việc của anh cơ mà.

Cô bắt đầu nghĩ có lẽ không thể trông cậy vào anh ta. Nhưng nếu vậy thì cô phải làm sao đây?

Harumi nhìn xuống bức thư. "Giả sử ngoài nghề tiếp viên ra có cách khác giúp cháu có đủ tiềm lực kinh tế và tiệm tạp hóa Namiya sẽ chỉ cho cháu cách đó thì cháu có chịu tuân theo mọi chỉ dẫn của tiệm tạp hóa Namiya không?" "Tùy thuộc vào câu trả lời của cháu mà bác sẽ giúp cháu thực hiện ước mơ."

Cái gì thế này. Cô không thể không nghi ngờ. Chẳng khác gì lời lẽ của kẻ lừa đảo đang dùng chiêu thức bất lương. Bình thường thì cô sẽ quên bức thư đi ngay.

Nhưng người gửi lại là "Tiệm tạp hóa Namiya". Đó là người đã giải quyết bản khoản của chị Shizuko. Mà không, kể cả không phải vậy thì qua các trao đổi trước đó, Harumi cảm giác người này rất đáng tin. Cái kiểu không bóng gió xa xôi, cứ nói thẳng toẹt chẳng cần giữ ý tứ ấy khiến cô có cảm giác người đó thật vụng về nhưng rất chân thành.

Đúng như trong thư viết. Tiệm chẳng được lợi gì khi lừa Harumi. Nói vậy

chứ cô cũng không thể tin ngay. Nếu có cách gì đó nhất định thành công thì trên đời này chẳng ai phải vất vả cả. Chủ tiệm tạp hóa Namiya không thành đại gia mới là lạ.

Vì hết kỳ nghỉ lễ Obon nên Harumi quay về Tokyo mà không hồi âm lá thư này. Cô lại tiếp tục với công việc tiếp viên. Trở về với cuộc sống hai mặt, vừa làm nhân viên văn phòng vừa làm tiếp viên. Thành thật mà nói thì đó là chuỗi ngày lao碌. Cứ độ ba ngày là cô lại nghĩ tới chuyện nghỉ việc ở công ty.

Còn một việc khác nữa khiến Harumi phải bận tâm. Cô nhìn vào cuốn lịch bàn. Hôm nay là thứ Tư, ngày 10 tháng Chín.

Việc trao đổi thư chỉ diễn ra đến ngày 13 tháng Chín. Sau ngày đó thì không thể liên lạc được. Thứ Bảy tuần này là ngày 13. Tại sao lại chỉ đến ngày đó? Hết ngày đó tiệm sẽ dừng việc tư vấn chẳng?

Cô nghĩ có lẽ mình cứ theo tiếp câu chuyện. Trước mắt cô sẽ bảo tiệm nói chi tiết hơn. Nghe xong cô mới quyết định có thực hiện hay không. Không nhất thiết phải làm theo chỉ vì đã hứa. Giả sử Harumi không giữ lời, vẫn tiếp tục làm tiếp viên thì chưa chắc tiệm đã biết.

Trước khi đi ngủ, Harumi soi gương và phát hiện ra bên cạnh môi nổi mụn. Gần đây cô thường xuyên thiếu ngủ. Cô tự nhủ khi nào nghỉ việc công ty, cô sẽ ngủ đến tận trưa.

Thứ Sáu ngày 12, xong việc ở công ty, cô về nhà ông bà Tamura. Hôm đó cô xin nghỉ ở câu lạc bộ Shinjuku.

Chưa đầy một tháng sau kỳ nghỉ Obon mà Harumi lại về khiến ông bà Tamura có vẻ bất ngờ. Dĩ nhiên là họ thấy vui. Lần trước về cô không nói chuyện được nhiều với ông nên hôm nay trong lúc án tối, cô kể sơ qua về tình

hình của mình. Đương nhiên cô không nói cho ông bà biết chuyện mình làm tiếp viên.

"Cháu trả được tiền thuê nhà, tiền nước các thứ chứ? Không đủ thì cứ nói với ta, đừng ngại." Ông Tamura khó nhọc nói. Chuyện chi tiêu trong nhà ông giao cả cho bà Hideyo nên bản thân ông không biết tình hình tài chính của gia đình.

"Không sao đâu ạ, chịu khó tần tặn thì cũng đủ. Với lại cháu bận đến nỗi chẳng có thời gian đi chơi nên cũng không tiêu gì đến tiền." Harumi đáp ngay. Đúng là cô không có thời gian để chơi thật.

Ăn xong, cô đi tắm. Cô ngược nhìn bầu trời đêm qua cửa sổ lưới của nhà tắm. Trăng tròn vắng vặc. Mai có lẽ trời vẫn nắng.

Không biết tiệm sẽ trả lời thư cô thế nào...

Thật ra trên đường về nhà Tamura, cô có tạt qua tiệm tạp hóa Namiya. Cô đã gửi bức thư đại ý rằng không phải là cô muốn làm nghề tiếp viên, nếu có cách gì đó để thực hiện ước mơ thì cô sẽ không làm tình nhân, sẽ bỏ nghề tiếp viên và tin tưởng tiệm tuyệt đối.

Mai là ngày 13. Dù thư hồi âm thế nào thì đây cũng sẽ là lần cuối. Cô sẽ nghĩ tiếp sau khi đọc thư hồi âm.

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy trước 7 giờ sáng. Nói đúng hơn là cô uể oải ngồi dậy vì không ngủ được sâu, cứ chập chờn chập chờn.

Bà Hideyo cũng đã dậy và bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Có mùi thối thoang thoang bay ra từ phòng kiểu Nhật. Chắc là mới vệ sinh cho ông xong. Ông không thể tự đi vào nhà vệ sinh được.

Harumi bảo cô ra ngoài hít không khí buổi sáng rồi rời nhà. Cô leo lên xe

đạp, đi theo cung đường giống như hồi nghi lễ Obon.

Cô đến trước tiệm tạp hóa Namiya. Cửa tiệm nhuộm không khí xa xưa ấy nom như thể đang đợi Harumi tới. Cô đi vào lối đi bên cạnh.

Cô mở hộp nhận sữa cạnh cửa ra vào thì thấy có một phong bì thư trong đó. Hy vọng xen lẫn bất an, tò mò xen lẫn nghi ngờ, những cảm xúc ấy xâm chiếm cô. Cô với tay lấy bức thư trong lúc chưa thể sắp xếp lại tâm trạng mình.

Cô không thể đợi tới lúc về nhà. Lúc đi ngang qua công viên, cô dừng xe. Cô đưa mắt kiểm tra xung quanh không có người rồi mở bức thư khi vẫn ngồi trên xe đạp.

"Gửi chó nhỏ lạc lối.

Bác đã đọc thư của cháu. Bác thấy nhẹ người khi cháu đã tin tưởng tiệm tạp hóa Namiya.

Về phần bác, bác không biết cháu có nói thật hay không. Bởi có khi cháu viết thế chỉ vì muốn biết câu trả lời của bác. Nhưng mà thôi, cứ coi như là cháu tin tưởng bác đi.

Cháu cần làm gì để biến ước mơ thành hiện thực à?

Là phải học. Và dành dụm tiền.

Năm năm tới đây, cháu hãy học hết mọi thứ về kinh tế. Cụ thể là về giao dịch chứng khoán và mua bán bất động sản. Để học những thứ đó, bác nghĩ cháu sẽ buộc phải nghỉ công việc ban ngày. Trong thời gian đó, cháu vẫn có thể tiếp tục làm tiếp viên.

Việc dành dụm tiền là để mua bất động sản. Cháu hãy cố gắng mua ở khu

gần trung tâm. Mua đất, chung cư hay nhà nguyên căn đều được. Nhà cũ hay nhỏ không thành vấn đề. Hãy cố gắng mua trước năm 1985. Có điều, số bất động sản này không phải để cháu sống.

Sau năm 1986, nền kinh tế Nhật sẽ tăng trưởng bất ngờ, giá bất động sản kiểu gì cũng tăng. Khi đó, cháu hãy bán ngay số bất động sản đã mua và mua tiếp loại giá cao hơn. Số bất động sản đó chắc chắn sẽ lại tăng giá. Số tiền kiếm được sau khi mua đi bán lại bất động sản, cháu hãy đầu tư vào chứng khoán. Để chuẩn bị cho ngày đó, cháu cần có kiến thức về giao dịch chứng khoán. Trong khoảng thời gian từ năm 1986 đến 1989, cháu có mua mã chứng khoán nào đi nữa cũng không lo bị lỗ đâu.

Thẻ hội viên sân golf cũng là một kênh đầu tư triển vọng. Mua càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên,

Hãy nhớ rằng cháu chỉ kiếm được bằng cách đầu tư này trong khoảng từ năm 1988 đến 1989 mà thôi. Đến năm 1990, tình hình sẽ bất ngờ thay đổi. Vì vậy, hãy rút hết các khoản đầu tư ra dù giá có vẻ vẫn lên tiếp. Tình huống giống như chơi trò rút lá bài vậy. Đó là khúc ngoặt để quyết định kẻ thành người bại. Hãy tin và làm theo lời bác.

Sau thời gian đó, kinh tế Nhật sẽ suy thoái. Đừng nghĩ tới chuyện đầu tư gì cả vì sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu. Kể từ đó về sau, chỉ có cách nỗ lực kiếm tiền bằng công việc gì đó thôi.

Hẳn là cháu đang thắc mắc sao bác có thể khẳng định như đinh đóng cột chuyện của mấy năm tới. Lại còn dự đoán cả tương lai nền kinh tế Nhật Bản nữa.

Tiếc là bác không thể giải thích cho cháu được. Bác mà giải thích thì cháu

sẽ không tin bác nữa. Vì vậy, cháu hãy coi đây như một quẻ bói chắc chắn trúng.

Tiện đây, bác cũng dự đoán thêm một chút về tương lai.

Tuy bác viết rằng nền kinh tế Nhật sẽ suy thoái nhưng không hẳn là không có hy vọng. Thập niên 90 cũng là thời gian cho những cơ hội làm ăn mới.

Máy tính sẽ phổ biến khắp thế giới. Sẽ tới thời kỳ mỗi nhà, mà không, mỗi người có một chiếc máy tính. Các máy tính sẽ được kết nối với nhau, mọi người trên thế giới sẽ chia sẻ thông tin cho nhau. Xa hơn nữa, mọi người sẽ có những chiếc điện thoại có thể mang theo mình. Những chiếc điện thoại đó cũng sẽ kết nối với mạng máy tính.

Tóm lại, việc sớm tham gia ngành kinh doanh sử dụng mạng lưới đó sẽ là điều kiện để đi tới thành công. Chẳng hạn như sử dụng mạng lưới đó để quảng cáo cho mặt hàng của công ty hoặc bán hàng. Đảm bảo là có triển vọng.

Tin hay không là tùy cháu. Nhưng bác mong cháu đừng quên. Như lúc đầu bác đã viết, bác chẳng được lợi gì khi lừa cháu. Đây là bức thư bác viết sau khi suy nghĩ nghiêm túc xem con đường nào là tốt nhất cho cuộc đời cháu.

Thực sự bác muốn giúp cháu nhiều hơn nữa. Nhưng không còn thời gian. Có lẽ đây sẽ là bức thư cuối cùng. Bác cũng không thể nhận thêm thư của cháu.

Tin hay không là tùy ở cháu. Nhưng hãy tin bác. Bác cầu mong cháu sẽ tin bác.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Đọc xong bức thư, Harumi bần thần cả người. Nội dung bức thư khiến cô sửng sốt.

Đây chẳng khác gì bức thư tiên tri. Chưa kể còn rất chắc chắn nữa.

Ở thời điểm năm 1980 hiện tại, nền kinh tế Nhật không thể nói là tốt đẹp. Thiệt hại sau khủng hoảng dầu mỏ vẫn còn, sinh viên tốt nghiệp đại học cũng không dễ kiếm được việc.

Nhưng chỉ mấy năm tới thôi, nền kinh tế Nhật sẽ tăng trưởng chưa từng có.

Không thể tin nổi. Chỉ có thể nghĩ rằng cô đang bị trêu.

Nhưng đúng như trong thư viết, tiệm tạp hóa Namiya chẳng được lợi gì khi viết ra chuyện này để lừa Harumi.

Vậy những gì viết trong này là thật ư? Sao tiệm tạp hóa Namiya có thể tiên đoán được chuyện đó?

Không chỉ tiên đoán về kinh tế Nhật Bản, bức thư còn tiên đoán cả về khoa học kỹ thuật trong tương lai. Mà không, khẳng định chắc chắn chứ không phải là tiên đoán nữa. Cảm giác như tiệm đang viết chuyện đã được định đoạt trước.

Mạng máy tính, điện thoại có khả năng mang theo người... toàn những chuyện cô không có chút ý niệm nào. Còn khoảng hai mươi năm nữa là sang thế kỷ 21. Chẳng có gì lạ khi nhiều kỹ thuật trong mơ sẽ trở thành hiện thực. Mặc dù vậy, Harumi vẫn nghĩ những thứ viết trong thư chỉ có trong phim hoạt hình hay tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Harumi nghĩ ngợi suốt cả một ngày. Tối đến, cô ngồi trước bàn học. Cô lấy giấy ra và bắt đầu viết thư. Tất nhiên là thư gửi cho tiệm tạp hóa Namiya.

Tiệm nói là không thể trao đổi thư nữa nhưng giờ vẫn là ngày 13. Biết đâu vẫn còn cơ hội trước 0 giờ.

Cô hỏi là dựa vào đâu mà tiệm có những lời tiên đoán đó. Dù có thể là chuyện khó tin, cô vẫn muốn biết, nghe xong cô sẽ quyết định con đường của mình.

Gần 11 giờ tối, cô lặng lẽ rời nhà. Cô đạp xe hướng về phía tiệm tạp hóa Namiya.

Lúc đến trước tiệm, Harumi kiểm tra đồng hồ. 11 giờ 5 phút, vẫn còn kịp. Nghĩ vậy, cô lại gần tiệm.

Nhưng ở giây tiếp theo, cô khựng lại.

Bởi khoảnh khắc nhìn căn nhà ấy, cô cảm giác như mọi thứ đã kết thúc.

Bầu không khí kỳ lạ bao trùm căn nhà trước đây đã biến mất. Trước mặt cô chỉ là một tiệm bình thường đã đóng cửa. Cô không thể giải thích tại sao mình có cảm giác ấy. Chỉ là Harumi tin chắc như vậy.

Cô không thể nhét bức thư vào khe nhận thư. Harumi đạp xe về nhà.

Cô biết mình đã quyết định đúng là khoảng bốn tháng sau đó. Vào dịp Tết, Harumi về thăm nhà và cùng chị Shizuko đi lễ đầu năm tại một ngôi đền gần nhà. Chị Shizuko đã xin được việc, từ mùa xuân sẽ vào làm tại một siêu thị lớn. Đương nhiên là công ty đó không có đội đấu kiếm. Chị bảo có lẽ chị sẽ không thi đấu nữa.

Harumi bảo vậy thì phí quá nhưng chị Shizuko chỉ mỉm cười, lắc đầu.

"Với đấu kiếm như vậy là chị hài lòng rồi. Chị đã dốc hết sức vì Thế Vận Hội ở Moscow. Trên thiên đường, có lẽ anh ấy sẽ tha thứ cho chị." Nói rồi

chị ngược nhìn bầu trời. "Giờ chị sẽ tính chuyện sắp tới. Đầu tiên là phải cố gắng làm việc chăm chỉ. Sau đó thì tìm một người tốt."

"Một người tốt?"

"Ừ. Phải lấy chồng và sinh ra đứa con khỏe mạnh chứ." Shizuko mỉm cười tinh nghịch, mũi chun lại. Mặt chị không hề có vẻ gì là u buồn của người mất người yêu một năm trước. Harumi thấy khâm phục sự mạnh mẽ của chị.

Trên đường từ đền về, chị Shizuko bảo "À, phải rồi" như thể sức nhớ ra điều gì.

"Em còn nhớ chuyện hồi hè chị kể với em không? Chuyện tiệm tạp hóa kỳ lạ chuyên giải đáp thắc mắc ấy."

"Em nhớ. Tiệm tạp hóa Namiya phải không ạ?" Harumi đáp, lòng thấy hơi bồn chồn. Cô không kể với Shizuko chuyện mình gửi thư nhờ tư vấn.

"Tiệm đó giờ đóng cửa hẳn rồi. Nghe nói ông chủ tiệm đã mất. Thấy có người đứng chụp ảnh trước tiệm, chị đến hỏi thử thì hóa ra đó là con trai ông ấy."

"Vậy à. Bao giờ vậy ạ?"

"Chị gặp anh con trai là hồi tháng Mười. Anh ấy bảo là ông mất tháng trước."

Harumi nín thở. "Vậy là ông ấy mất tháng Chín..."

"Đúng rồi."

"Ngày bao nhiêu tháng Chín ạ?"

"Cái đó thì chị không hỏi. Sao hả em?"

"Dạ không... Em hỏi vậy thôi."

"Ông ấy nghỉ bán hàng là vì không được khỏe. Nhưng vẫn nhận tư vấn. Người nhờ tư vấn cuối cùng chắc là chị rồi. Nghĩ thế, tự nhiên chị thấy rưng rưng." Shizuko hồ hởi nói.

Harumi cố kiềm chế để không bật ra: Không đâu, em mới là người cuối cùng. Rồi cô hình dung có lẽ ông chủ tiệm mất vào ngày 13 tháng Chín, ông biết mình chỉ sống đến ngày 13 nên mới viết việc trao đổi thư chỉ có thể kéo dài tới ngày đó.

Nếu vậy thì ông chủ tiệm có khả năng tiên tri thật đáng kinh ngạc. Có thể đoán trước được cả cái chết của mình.

Không thể nào, nghĩ vậy nhưng cô cũng mơ mộng rằng biết đâu đó...

Biết đâu nội dung bức thư đó lại đúng.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(6)

6

Tháng 12 năm 1988

Tại căn phòng có trang trí tranh sơn dầu, Harumi chuẩn bị ký một hợp đồng. Đó là hợp đồng mua bán bất động sản. Công việc cô đã làm nhiều lần suốt mấy năm nay. Chuyện giao dịch bằng đơn vị chục triệu yên chẳng còn lạ nữa. Chưa kể căn nhà lần này giá cũng không cao. Dầu vậy, cô vẫn có cảm giác căng thẳng chưa từng có. Mức độ tình cảm cô dành cho căn nhà này hoàn toàn khác với các căn nhà trước đó.

"Nếu không có gì phản đối, mời chị ký và đóng dấu vào hồ sơ này." Nam nhân viên của công ty bất động sản mặc bộ vest của hãng Dunhill có giá chắc chắn không dưới hai trăm ngàn yên hướng khuôn mặt với làn da nâu chắc chắn là nhuộm ở spa về phía Harumi.

Họ đang dùng nhờ một phòng của chi nhánh ngân hàng mà công ty Harumi thường giao dịch tại Shinjuku. Ngoài gã Dunhill làm môi giới còn có bên bán là bà Tamura Hideyo, cô con gái Koduka Kimiko và chồng của Kimiko là Shigekazu. Nghe nói Kimiko đã bước sang tuổi năm mươi từ năm ngoái. Tóc cũng đã chớm bạc.

Harumi lần lượt nhìn từng gương mặt bên bán. Bà Hideyo và Kimiko đang cúi đầu. Shigekazu thì ngoảnh sang chỗ khác với vẻ khó chịu. Đúng là

chẳng đáng mặt đàn ông, Harumi nhủ thầm. Không thích thì cứ lờ đi xem nào.

Harumi lấy cây bút từ túi xách ra. Cô bảo "Không vấn đề gì" rồi ký tên và đóng dấu.

"Cảm ơn chị. Vậy là thỏa thuận đã xong. Hợp đồng đã được ký kết." Gã Dunhill cao giọng tuyên bố rồi thu dọn hồ sơ. Tuy không phải thương vụ lớn nhưng trông gã có vẻ mãn nguyện vì kiếm được khoản tiền hoa hồng tương xứng.

Hai bên nhận hồ sơ xong, Shigekazu đứng lên trước tiên. Còn Kimiko thì vẫn ngồi, cúi mặt nhìn xuống dưới. Harumi chìa bàn tay phải ra trước mặt Kimiko. Kimiko giật mình ngẩng lên.

"Bắt tay vì ký xong hợp đồng." Harumi nói.

"À... ừ." Kimiko bắt tay Harumi. "À... tôi xin lỗi nhé."

"Tại sao phải xin lỗi ạ?" Harumi cười. "Thế này chẳng phải tốt sao. Đẹp cho cả đôi bên mà."

"Ừ, thì là đúng như vậy." Kimiko không định nhìn Harumi.

"Này." Shigekazu nói. "Làm cái gì thế? Đi thôi."

"Vâng." Kimiko gật đầu rồi nhìn sang mẹ ngồi bên cạnh, vẻ mặt thoáng bối rối.

"Để em đưa bác về." Harumi nói. Từ xưa Harumi đã gọi bà Hideyo là "bác". "Cứ để em lo."

"Thế hả? Vậy nhờ em nhé. Mẹ à, để cô ấy đưa mẹ về nhé?"

"Mẹ thì sao cũng được." Bà Hideyo khẽ đáp.

"Vâng. Vậy nhờ Harumi nhé."

Harumi chưa kịp đáp "Vâng" thì Shigekazu đã ra khỏi phòng. Kimiko khẽ chào với vẻ áy náy rồi bước ra theo chồng.

Ra khỏi ngân hàng, Harumi đưa bà Hideyo lên chiếc BMW đỗ gần đó rồi đi về nhà bà. Nói chính xác thì không còn là nhà của bà Hideyo nữa. Căn nhà của gia đình Tamura giờ đã thuộc về Harumi. Hợp đồng ký ban nãy chính là hợp đồng mua bán căn nhà này.

Ông Tamura mất vào mùa xuân năm nay. Do tuổi cao sức yếu. Lúc lâm chung, ông tiểu luôn ở trong chăn. Khoảnh khắc ấy đã đánh hồi chuông chấm dứt tháng ngày chăm bệnh dài đằng đẵng của bà Hideyo.

Từ khi biết ông không còn sống được bao lâu nữa, có một điều khiến Harumi bận tâm. Đó là chuyện tài sản thừa kế. Cụ thể là căn nhà của ông bà. Mặc dù trước kia là gia đình tư sản nhưng giờ tài sản của họ chẳng còn gì ngoài căn nhà này.

Hai ba năm trở lại đây, giá bất động sản liên tục tăng. Tuy ở vị trí không được thuận tiện lắm do cách Tokyo chừng hai tiếng đi tàu điện nhưng giá trị tài sản không phải là thấp. Vợ chồng cô con gái, nhất là anh chồng Shigekazu thế nào cũng để mắt tới. Anh ta vẫn chứng nào tật ấy, tham gia vào các dự án mờ ám, song Harumi chưa bao giờ nghe chuyện anh ta thành công.

Đúng như dự đoán, sau khi ông mất được bốn mươi chín ngày, Kimiko đã liên lạc với bà Hideyo. Kimiko nói muốn bàn với mẹ chuyện thừa kế tài sản.

Đề xuất của Kimiko như sau: Vì tài sản chỉ có mỗi căn nhà nên sẽ chia đôi, bà Hideyo và Kimiko mỗi người một nửa. Nhưng vì không thể chia căn nhà ra được nên sẽ sang tên căn nhà cho Kimiko, sau đó nhờ bên nhà đất định

giá, Kimiko sẽ trả bà Hideyo một nửa số tiền được định giá. Tất nhiên, bà Hideyo vẫn có thể tiếp tục sống tại căn nhà. Có điều, bà sẽ phải trả tiền thuê. Kimiko sẽ trừ tiền thuê nhà vào số tiền mua nhà phải trả cho bà Hideyo.

Về mặt pháp luật thì cách làm này có vẻ hợp lý và công bằng. Nhưng ngay khi nghe bà Hideyo kể lại, Harumi cảm thấy có gì đó không ổn. Nói tóm lại, quyền lợi liên quan đến căn nhà sẽ chuyển sang hết cho Kimiko và bà Hideyo sẽ không nhận được một xu từ con gái. Kimiko có thể bán căn nhà bất kỳ lúc nào. Kể cả có người sống ở đó thì cũng chỉ là mẹ mình, không khó để đuổi đi. Nếu đuổi mẹ đi, Kimiko sẽ phải trả bà Hideyo số tiền mua nhà còn lại nhưng chắc Kimiko đã tính toán rằng nếu trả góp thì sẽ không bị đòi.

Harumi không muốn nghĩ chính cô con gái ruột lại cư xử quá đáng như vậy. Chắc hẳn Shigekazu đã đứng sau giật dây.

Vì vậy, Harumi đề xuất với bà Hideyo cứ để Kimiko cùng đứng tên căn nhà rồi Harumi sẽ mua lại. Số tiền bán nhà sẽ chia đôi cho hai mẹ con. Đương nhiên, cô vẫn sẽ để bà Hideyo sống tại căn nhà đó.

Khi bà Hideyo nói lại chuyện này với Kimiko, quả nhiên Shigekazu đã xen vào.

Anh ta nói tại sao bà Hideyo không đồng ý với đề xuất của Kimiko. Bà Hideyo đã đáp lại thế này:

"Mẹ thấy tốt nhất là để Harumi mua. Xin các con hãy chiều theo ý mẹ."

Shigekazu không nói gì được nữa. Vốn dĩ anh ta chẳng có quyền xen vào chuyện này.

Đưa bà Hideyo về nhà xong, Harumi cũng nghỉ lại luôn. Tuy nhiên, ngày mai cô phải rời đi sớm. Công ty nghỉ thứ Bảy nhưng cô có việc quan trọng khác. Cô phải tổ chức bữa tiệc trên du thuyền ở vịnh Tokyo. Mai là Giáng

sinh. Hai trăm vé đã bán hết veo khi vừa tung ra.

Nằm trên nệm, nhìn những vết ố trên trần nhà thân thuộc, cô không khỏi xúc động. Cô vẫn chưa thể tin căn nhà này đã thuộc về cô. Cảm giác lúc này thật khác với hồi cô mua căn chung cư đang ở.

Đương nhiên, cô không có ý định bán căn nhà này. Sẽ đến ngày bà Hideyo qua đời nhưng cô vẫn muốn giữ lại căn nhà này dưới hình thức nào đó. Coi như nhà ở quê chẳng hạn.

Mọi việc đều tiến triển tốt. Thuận lợi đến phát sợ. Thậm chí cô có cảm giác như được phù trợ.

Tất cả bắt đầu từ bức thư ấy...

Cô nhắm mắt, lập tức những nét chữ cá tính ấy lại hiện về. Bức thư kỳ lạ của tiệm tạp hóa Namiya.

Dù thư viết toàn những chuyện khó tin nhưng sau khi suy nghĩ, Harumi quyết định nghe theo. Cũng một phần vì cô không nghĩ ra được con đường nào khác. Bình tĩnh suy xét thì việc trông cậy vào Tomioka quả thật rất rủi ro. Vả lại, cô thấy học thêm Kinh tế cũng không uổng phí cho tương lai.

Cô nghỉ công việc ban ngày ở công ty. Đổi lại, cô theo học một trường chuyên môn. Khi có thời gian, cô học về giao dịch chứng khoán và bất động sản rồi lấy một vài chứng chỉ.

Mặt khác, cô dồn sức vào công việc tiếp viên. Tuy nhiên cô quyết định chỉ làm lâu nhất là bảy năm nữa. Nhờ đặt ra thời hạn mà khả năng tập trung tăng hẳn lên.

Một trong những điểm thú vị của nghề tiếp viên là cứ cố gắng sẽ có ngay kết quả. Chẳng mấy chốc, lượng khách quen của cô nhiều thêm, doanh thu

cũng đạt thứ hạng cao ở quán. Vì cô từ chối thỏa thuận làm tình nhân nên Tomioka không đến quán nữa nhưng phần hao hụt này nhanh chóng được bù đắp. Sau này cô mới biết chuyện Tomioka tham gia vào việc mở mấy nhà hàng thực chất là khoác lác. Anh ta chỉ tham gia tư vấn một chút gọi là.

Tháng Bảy năm 1985, Harumi tham gia cuộc chơi đầu tiên. Cô dồn hết số tiền hơn ba mươi triệu yên dành dụm trong vài năm để mua một căn chung cư. Một căn hộ cũ ở khu Yotsuya. Cô đã tính toán là dù thế nào cũng sẽ không mất giá.

Khoảng hai tháng sau đó, kinh tế thế giới chứng kiến một cú sốc lớn. Do ảnh hưởng của Thỏa ước Plaza mà giá đồng yên Nhật tăng mạnh. Harumi sờ hết gai ốc. Nền kinh tế Nhật phụ thuộc vào các ngành xuất khẩu. Đồng yên mà tăng thì kinh tế Nhật sẽ rơi vào suy thoái.

Lúc này Harumi cũng đã bắt đầu giao dịch chứng khoán. Nếu kinh tế chững lại, giá cổ phiếu sẽ giảm.

Thế này là sao đây? Chẳng phải trái ngược hoàn toàn với lời tiên tri của tiệm tạp hóa Namiya ư?

Nhưng tình hình không đi theo chiều hướng xấu. Lo sợ nền kinh tế sẽ xấu đi, chính phủ vội ban hành chính sách lãi suất thấp. Chính phủ còn tuyên bố sẽ đầu tư vào các dự án công cộng.

Đến đầu mùa hè năm 1986, Harumi nhận được một cuộc điện thoại. Cuộc điện thoại từ công ty bất động sản mà Harumi đã mua căn chung cư. Họ hỏi không biết căn hộ giờ thế nào vì thấy cô chưa chuyển đi. Harumi còn đang ấp úng thì bên kia đã ngó ý rằng nếu cô muốn bán thì họ sẽ mua lại.

Cô hiểu ra. Giá trị tài sản của căn hộ đang tăng.

Cô nói không muốn bán rồi dập máy, sau đó đến thẳng ngân hàng. Mục

đích là để xác nhận xem cô có thể vay tối đa bao nhiêu nếu thế chấp căn hộ ở Yotsuya. Cô đã kinh ngạc trước con số người phụ trách đưa ra vào hôm sau. Nó gấp rưỡi số tiền cô bỏ ra lúc mua.

Cô đăng ký vay ngay, song song với đó là đi tìm nhà. Ở khu Waseda có căn hộ khá vừa tiền nên cô mua luôn bằng tiền vay ngân hàng. Chẳng bao lâu sau, giá căn hộ đó cũng tăng. Tăng đến mức cô có thể quên luôn chuyện lãi suất.

Tiếp theo, cô lại thế chấp căn hộ này để vay tiền. Người bên ngân hàng gợi ý cô nên thành lập công ty. Làm vậy có lợi hơn khi cô huy động vốn. Vậy là "Văn phòng Little Dog" ra đời.

Giờ thì Harumi đã tin lời tiên tri của tiệm tạp hóa Namiya.

Harumi cứ mua đi bán lại căn hộ như vậy cho đến mùa thu năm 1987. Từng căn mà có căn tăng giá gấp ba lần trong vòng một năm. Giá cổ phiếu cũng tăng nên tài sản của cô nhanh chóng phình to. Cô chia tay nghề tiếp viên. Tận dụng những mối quan hệ khi còn làm tiếp viên, cô bắt đầu công việc giúp tổ chức sự kiện. Cô đưa ra ý tưởng, chuẩn bị đội lễ tân. Xã hội sôi động trước sự tăng trưởng kinh tế, ngày nào cũng có các lễ hội xa hoa diễn ra ở đâu đó. Công việc nhiều vô kể.

Sang năm 1988, cô sắp xếp lại các căn hộ và thẻ hội viên sân golf mình đang sở hữu. Cô cảm giác giá đang bắt đầu chạm trần. Nền kinh tế vẫn ổn nhưng chuẩn bị không bao giờ là thừa. Harumi tin lời tiên đoán của tiệm tạp hóa Namiya. "Trò rút bài" chắc chắn là thật. Ngắm thử thì cơn sốt điên cuồng này kéo dài mãi mới là lạ.

Chỉ còn vài ngày nữa là hết năm 1988. Không biết năm tới sẽ thế nào. Harumi lơ đãng nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(7)

7

Bữa tiệc Giáng sinh trên du thuyền thành công rực rỡ. Harumi cùng nhân viên uống mừng đến tận sáng. Cô không nhớ bao nhiêu chai Dom Perignon Rose đã được khai ra. Hôm sau, khi tỉnh dậy tại căn hộ của mình ở khu Aoyama, đầu cô vẫn còn váng vất.

Cô bò ra khỏi giường, bật ti vi lên. Ti vi đang chiếu bản tin thời sự. Một tòa nhà ở đâu đó bị cháy. Cô xem một cách lơ đãng nhưng khi thấy dòng chữ trên màn hình, cô trở mắt ra. Dòng chữ ghi "Một nửa Trại trẻ Marumitsu đã bị thiêu rụi".

Cô vội vàng căng tai ra để nghe song bản tin đã hết. Cô chuyển sang kênh khác nhưng không kênh nào đang phát bản tin.

Cô vội vàng thay quần áo. Cô định đi lấy báo. Căn hộ với hệ thống khóa tự động có khả năng chống trộm cao nhưng bất tiện ở chỗ phải tự xuống tầng một để lấy báo và bưu phẩm.

Hôm nay là Chủ nhật nên báo khá dày. Đã vậy lại còn thêm nhiều tờ rơi quảng cáo. Hầu hết là liên quan tới bất động sản.

Cô xem kỹ từng trang nhưng không thấy có bài nào liên quan đến vụ hỏa hoạn ở Marumitsu. Có lẽ vì vụ việc xảy ra ở ngoại ô.

Cô thử gọi điện cho bà Hideyo. Biết đâu báo địa phương có đăng. Suy đoán ấy đã đúng. Bà Hideyo bảo tin đó đăng ở trang xã hội.

Hỏa hoạn xảy ra tối ngày 24, một người tử vong, mười người khác bị thương tùy mức độ. Người tử vong không phải người của trại trẻ mà là một nhạc sĩ nghiệp dư được mời đến biểu diễn.

Cô những muốn lao đến ngay nhưng đành nán lại vì chưa rõ tình hình. Đang lúc hỗn loạn mà người ngoài đến sẽ chỉ thêm rắc rối.

Cô rời Marumitsu ngay khi học xong cấp một, sau đó có về thăm vài lần, lúc học lên cấp ba hay khi mới xin được việc. Nhưng kể từ khi làm tiếp viên, cô ít về hơn. Bởi cô cảm giác người cô toát ra cái không khí của nghề đó.

Hôm sau, bà Hideyo gọi điện với văn phòng của Harumi. Bà nói báo buổi sáng tiếp tục đưa tin. Bài báo viết nhân viên và trẻ em của Marumitsu đang tạm lánh tại nhà thể chất của một trường tiểu học gần đó.

Tháng Chạp trời lạnh thế này mà sống ở nhà thể chất ư... Chỉ tưởng tượng thôi Harumi cũng lạnh toát sống lưng.

Cô thu xếp công việc sớm rồi lái chiếc BMW đến hiện trường vụ cháy. Trên đường, cô ghé vào hiệu thuốc mua đầy một thùng miếng dán giữ ấm, thuốc cảm và thuốc đau bụng. Chắc chắn không ít trẻ em bị ốm. Cạnh hiệu thuốc là siêu thị nên cô ghé vào mua một lượng lớn loại thực phẩm đóng túi đun sôi. Không sử dụng được nhà ăn nên các cô trông trẻ hẳn đang rất vất vả.

Chết hàng lên xe xong, cô lại lái chiếc BMW đi. Radio trên loa đang phát bài "Bài hát cho tất cả" của Southern All Stars. Một bài hát vui nhộn nhưng lòng Harumi thì không. Cô đã nghĩ năm nay toàn những chuyện tốt đẹp, thế mà cuối cùng lại xảy ra chuyện này.

Mất chừng hai tiếng cô mới tới hiện trường. Tòa nhà trong ký ức của

Harumi giờ đã biến thành một khối đen kịt. Cô không thể đến gần do lực lượng cứu hỏa và cảnh sát đang điều tra nhưng thoang thoảng có mùi bồ hóng bốc ra.

Nhà thể chất mà các cô và bọn trẻ đang tạm lánh nằm cách đó chừng một cây số. Giám đốc trung tâm, ông Minaduki Yoshikazu vừa ngạc nhiên vừa cảm kích khi thấy Harumi tới.

"Cảm ơn cháu lặn lội đường xa tới đây. Bác không nghĩ là cháu sẽ tới. Cháu lớn quá rồi nhỉ. Không, phải nói là thành đạt rồi chứ." Vừa nói, ông Minaduki vừa nhìn đi nhìn lại tấm danh thiếp Harumi đưa.

Lo lắng vì vụ hỏa hoạn hay sao mà trông ông Minaduki gầy rộc đi so với lần cuối cô gặp. Ông chắc cũng ngoài bảy mươi rồi. Mái tóc bạc cũng đã thưa đi nhiều.

Ông Minaduki vui mừng nhận miếng dán giữ ấm, thuốc và đồ ăn Harumi mang tới. Đúng là chuyện ăn uống đang rất khó khăn.

"Bác cần gì cứ nói với cháu. Nếu làm được thì cháu sẽ làm."

"Cảm ơn cháu. Nghe cháu nói vậy bác cũng yên tâm." Mắt ông Minaduki ngân ngấn nước.

"Bác đừng ngại nhé. Cháu muốn nhân cơ hội này để trả ơn trại trẻ."

Ông Minaduki nhắc lại lời cảm ơn.

Lúc về, cô chạm mặt một người quen cũ. Anh Fujikawa Hiroshi, người từng sống ở trại trẻ cùng với cô. Anh hơn Harumi bốn tuổi, học hết cấp hai thì anh rời trại trẻ. Chính anh là người đã khắc con chó nhỏ bằng gỗ mà Harumi luôn mang bên mình như bùa hộ mệnh. Cái tên "Little Dog" cũng bắt nguồn từ đây.

Anh Fujikawa giờ đã là nghệ nhân khắc gỗ. Giống như Harumi, anh đến trại trẻ ngay khi biết tin về vụ hỏa hoạn. Anh vẫn kiệm lời như xưa.

Hắn là có rất nhiều người từng ở trại trẻ đang lo lắng vì vụ hỏa hoạn này. Harumi nghĩ vậy sau khi chia tay Fujikawa Hiroshi.

Mới đầu năm đã xảy ra một sự kiện lớn, Nhật hoàng từ trần. Niên hiệu đổi sang "Bình Thành". Sau đó là những ngày hơi khác mọi ngày, tivi tạm ngưng phát các chương trình giải trí, lễ hội sumo đầu năm mới bị lùi lại một ngày.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Harumi đến xem tình hình Marumitsu. Một văn phòng được dựng tạm bên cạnh nhà thể chất, Harumi gặp ông Minaduki tại đó. Bọn trẻ vẫn sống tại nhà thể chất, nhà tạm trú mới cũng đã khởi công. Khi nào nhà tạm trú xây xong, bọn trẻ sẽ chuyển tới ở rồi tòa nhà cũ mới được xây lại.

Nguyên nhân vụ hỏa hoạn đã được làm sáng tỏ. Khu vực xuống cấp của nhà ăn bị rò rỉ khí ga. Theo giải thích của bên cứu hỏa và cảnh sát thì do không khí bị khô nên có khả năng tĩnh điện đã làm cho khí ga bắt lửa.

"Lẽ ra phải sửa lại sớm." Sau khi giải thích cho Harumi nghe nguyên nhân, nét mặt ông Minaduki lộ vẻ chua xót.

Ông Minaduki đặc biệt khổ tâm vì có người đã tử vong. Anh nhạc sĩ nghiệp dư đã không chạy kịp vì muốn cứu một cậu bé.

"Thật tội nghiệp cho anh ấy, nhưng thôi thì tất cả bọn trẻ đều vô sự, trong cái rủi cũng có cái may."

Nghe Harumi an ủi vậy, ông Minaduki gật đầu đồng tình.

"Lúc đó là buổi tối, nhiều đứa đang ngủ nên chỉ sai sót một chút thôi sẽ thành đại họa. Vậy nên bác đã nói với các nhân viên rằng có lẽ giám đốc cũ

đã bảo vệ chúng ta."

"Giám đốc cũ của trại trẻ hình như là phụ nữ đúng không ạ?"

Cô chỉ nhớ mang máng. Đó là một bà già vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt đôn hậu. Cô không nhớ ông Minaduki lên thay bà khi nào.

"Là chị của bác. Chị bác đã xây Marumitsu."

Harumi nhìn khuôn mặt nhăn nheo của ông Minaduki. "Thế ạ?"

"Cháu không biết à? Chắc tại cháu chỉ ở đây hồi nhỏ."

"Lần đầu tiên cháu nghe đấy. Nhưng tại sao chị bác lại xây trại trẻ ạ?"

"Giải thích thì dài dòng lắm, nói ngắn gọn thì là 'Hoàn nguyên'."

"Hoàn nguyên?"

"Nghe có vẻ tự đắc nhưng tổ tiên nhà bác là địa chủ nên có nhiều tài sản. Sau khi bố mẹ qua đời, bác và chị gái được thừa kế. Bác thì đầu tư vào công ty riêng, còn chị bác vì muốn giúp đỡ những đứa trẻ không may mắn nên đã xây dựng Marumitsu. Chị ấy là giáo viên nên rất đau lòng trước cảnh có nhiều đứa trẻ mồ côi do chiến tranh."

"Chị bác mất khi nào ạ..."

"Mười chín năm trước, mà không, cũng gần hai mươi năm rồi. Chị ấy bị yếu tim bẩm sinh, lúc lâm chung, chị ấy ra đi như thể ngủ thiếp đi trong vòng tay mọi người."

Harumi khẽ lắc đầu. "Cháu xm lỗi. Cháu không hề biết."

"Không có gì khó hiểu mà. Theo di nguyện của chị ấy, bác không nói cho

bọn trẻ biết, chỉ bảo là chị ấy đang đi chữa bệnh thôi. Bác giao lại công ty cho con trai để tiếp quản trại trẻ, thời gian đầu là với chức danh 'Quyền giám đốc'."

"Bác nói chị bác đã bảo vệ nghĩa là sao ạ?"

"Trước khi trút hơi thở cuối cùng, chị ấy khẽ thì thầm rằng mọi người đừng lo, ở trên kia, chị ấy sẽ cầu phúc cho mọi người. Khi xảy ra chuyện này, bác đã nhớ lại câu nói ấy." Ông Minaduki cười ngượng ngịu rồi bổ sung thêm: "Cường điệu lên thôi mà."

"Vậy à. Thật là một câu chuyện tuyệt vời."

"Cảm ơn cháu."

"Chị bác có gia đình không ạ?"

Ông Minaduki thở dài rồi lắc đầu.

"Chị bác không kết hôn mà sống độc thân đến cuối đời. Có thể nói là chị ấy đã cống hiến cả cuộc đời cho giáo dục."

"Vậy ạ. Thật đáng ngưỡng mộ."

"Ôi không, được khen thế, ở thế giới bên kia chị ấy sẽ không thích đâu. Chị ấy chỉ nghĩ là mình đã sống như mình mong muốn thôi. Thế còn cháu thì sao? Định bao giờ lấy chồng? Có người yêu chưa?"

Bất ngờ bị hỏi chuyện, Harumi bối rối. "Cháu chưa có dự định gì. Cũng chưa có người yêu." Cô xua xua tay.

"Thế à. Phụ nữ mà tìm được niềm đam mê trong công việc là lỡ mất chuyện chồng con đấy. Kinh doanh cũng tốt nhưng cũng phải mau kiếm lấy tấm chồng nhé."

"Không may là cháu cũng giống như chị bác, chỉ là đang sống như mình muốn thôi ạ."

Ông Minaduki cười gượng gạo.

"Cháu thật mạnh mẽ. Nhưng chị bác không lấy chồng cũng không hẳn là vì đam mê công việc đâu. Thật ra hồi còn trẻ, có một lần chị ấy đã suýt thành thân với một người đấy. Lại còn lên kế hoạch bỏ trốn cùng người ta cơ."

"Thật ạ?"

Câu chuyện có vẻ thú vị. Harumi hơi rướn người lên.

"Anh đó hơn chị bác chừng mười tuổi, làm việc tại một nhà máy nhỏ ở trong vùng. Họ quen nhau trong một lần anh sửa xe đạp cho chị. Họ thường bí mật gặp nhau vào giờ nghỉ trưa của nhà máy. Hồi đó, trai gái đi với nhau ngoài đường là bị xì xào ngay."

"Chuyện bỏ trốn là do bố mẹ không chấp nhận tình cảm của hai người ạ?"

Ông Minaduki gật đầu.

"Có hai lý do. Thứ nhất là chị ấy vẫn còn đang học tại trường nữ sinh. Nhưng chuyện đó thì chỉ cần thời gian là giải quyết được. Còn một lý do khác lớn hơn. Như bác đã nói, gia đình bác là gia đình tư sản. Tiền thì có rồi, giờ là cần danh tiếng. Bố bác định gả con gái cho gia đình nào có tiếng tăm. Không thể nào lại đi gả cho một anh thợ máy vô danh tiểu tốt được."

Harumi nghiêm mặt, thu cầm lại. Chuyện xảy ra sáu mươi năm trước. Chắc hồi đó không phải là chuyện lạ.

"Cuộc bỏ trốn thế nào ạ?"

Ông Minaduki nhún vai.

"Đương nhiên là thất bại rồi. Chị bác định trên đường đi học về sẽ tạt vào một ngôi đền để thay quần áo rồi đi thẳng ra ga."

"Thay quần áo?"

"Nhà bác có vài người hầu nữ, trong đó có một người sần sần tuổi chị bác và rất thân với chị bác. Chị bác đã nhờ người hầu đó mang quần áo tới đền. Quần áo ở đây là quần áo của người hầu gái. Mặc bộ âu phục của tiểu thư thì sợ nổi bật quá. Anh thợ máy kia cũng đã cải trang và đợi ở nhà ga. Gặp được nhau, họ sẽ cùng lên tàu hỏa và chạy trốn. Đúng là một kế hoạch công phu."

"Nhưng đã không thành công."

"Tiếc là lúc chị bác tới đền thì người đợi chị ấy không phải là cô hầu gái thân thiết mà là những người đàn ông do bố bác thuê. Cô hầu gái đã nhận lời giúp chị gái bác nhưng sau lại thấy sợ, đem đi hỏi một chị hầu khác lớn hơn. Và kết quả thì đã rõ."

Harumi thấy thông cảm được cho cô hầu gái kia. Xét tình hình thời đó thì không thể đổ lỗi cho cô hầu.

"Anh kia... anh thợ máy đó thì sao ạ?"

"Bố bác sai người đem thư đến tận ga cho anh ấy. Bức thư viết anh hãy quên chị đi."

"Một bức thư bố bác nhờ ai đó viết?"

"Không phải. Bức thư do chính tay chị gái bác viết. Nếu chị ấy viết, bố bác sẽ bỏ qua cho anh kia. Chị bác chỉ còn cách nghe theo thôi. Bố bác quen biết với cảnh sát. Nếu muốn, ông có thể tống ngay anh ta vào tù."

"Đọc thư xong anh kia làm gì ạ?"

Ông Minaduki khẽ nghiêng đầu.

"Bác không biết. Bác chỉ biết là anh ấy đã rời thị trấn. Anh đó Vốn không phải là người của thị trấn. Có tin đồn là anh ấy về quê nhưng chẳng biết thực hư thế nào. Nhưng sau đó bác có gặp anh ấy một lần."

"Ôi vậy ạ!"

"Khoảng ba năm sau đó, khi ấy bác đang là sinh viên, một hôm bác ra khỏi nhà, vừa đi được một đoạn thì có người gọi giật lại. Đó là một người đàn ông trạc ba mươi tuổi. Hồi xảy ra chuyện bỏ trốn kia, bác không biết anh ta nên lúc đó không biết người đứng trước mặt mình là ai. Anh ta đưa cho bác một lá thư và bảo đưa giúp cho Minaduki Akiko. Akiko là tên chị gái bác. Viết là chữ Hiếu với chữ Tử."

"Người đó biết bác là em trai chị ấy chẳng?"

"Chưa chắc anh ta đã biết đâu nhưng rất có thể anh ta đã đi theo bác từ lúc bác ra khỏi nhà. Thấy bác có vẻ dè chừng, anh ta bảo nếu nghi ngờ thì có thể mở ra đọc, đưa cho bố mẹ đọc cũng được, miễn là cuối cùng đưa cho Akiko. Thế nên bác đã nhận. Nói thật là vì bác cũng muốn đọc bức thư."

"Vậy là bác đã đọc ạ?"

"Tất nhiên. Vì phong bì không dán. Bác đã đọc trên đường tới trường."

"Nội dung thế nào ạ?"

"Cái đó thì..." Ông Minaduki bỏ lửng câu nói. Ông nhìn Harumi, ngẫm nghĩ một chút rồi vỗ tay lên đầu gối, lẩm bẩm: "Cho cháu xem thì nhanh hơn là giải thích."

"Dạ, xem ư..."

"Đợi bác một chút."

Ông Minaduki mở một thùng các tông chất bên cạnh và bắt đầu tìm. Bên hông thùng các tông có dòng chữ "Phòng giám đốc" viết bằng bút dạ.

"Năm cách xa nhà ăn nơi bắt nguồn trận hỏa hoạn nên hầu như phòng giám đốc không bị thiệt hại gì. Bác đem đồ đạc tới đây, nhân tiện sắp xếp lại luôn. Còn khá nhiều kỷ vật của chị bác. À, đây rồi. Bác tìm thấy rồi."

Ông Minaduki lấy ra một cái hộp sắt hình vuông. Ông đỡ nắp hộp trước mặt Harumi.

Bên trong hộp có vài quyển vở. Harumi nhìn thấy cả ảnh. Ông lấy ra một chiếc phong bì và đặt trước mặt Harumi. Bên ngoài phong bì ghi "Gửi Akiko".

"Cháu cứ đọc đi." Ông Minaduki nói.

"Được chứ ạ."

"Không sao đâu. Bức thư viết để ai cũng đọc được mà."

"Vậy cháu xin phép."

Bên trong phong bì là một tờ giấy viết thư màu trắng được gấp lại. Harumi mở ra và thấy chữ bên trong được viết bằng bút máy. Những nét chữ khoáng đạt, bay bổng, khác hẳn với hình dung về một anh thợ máy.

"Gửi Minaduki Akiko."

Anh sẽ viết ngắn gọn thôi.

Anh xin lỗi vì đã gửi thư theo cách thức đường đột này. Nếu gửi bằng đường bưu điện, anh sợ bức thư sẽ bị vứt ngay khi chưa được đọc.

Akiko à, em có khỏe không? Anh là Namiya, làm việc ở nhà máy Kusunoki ba năm trước. Có lẽ em không muốn nhớ đến cái tên này nữa nhưng anh rất mong em hãy đọc hết thư.

Anh viết bức thư này không ngoài gì khác là để tạ lỗi với em. Trước đây, anh đã nhiều lần muốn xin lỗi em nhưng bản tính vốn nhút nhát nên anh mãi không quyết tâm được.

Akiko, anh thực lòng thấy có lỗi với em về chuyện hồi ấy. Đến tận bây giờ anh vẫn chưa thôi hối hận về hành động ngu ngốc đó. Anh dám quyến rũ một nữ sinh như em, lại còn định đưa em rời xa gia đình nữa, giờ nghĩ lại anh mới thấy đó là một việc thật xấu xa. Anh không có lời nào để biện hộ cả.

Em đã hoàn toàn đúng khi dừng lại. Có lẽ em đã quyết định sau khi bị bố mẹ thuyết phục, nếu vậy thì anh phải cảm ơn bố mẹ em. Thiếu chút nữa là anh đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Hiện anh đang làm công việc đồng áng ở quê nhà. Không ngày nào là anh không nghĩ tới em. Tuy ngắn ngủi nhưng đó là những ngày đẹp đẽ nhất của cuộc đời anh. Đồng thời cũng là những ngày có lỗi với em. Cứ nghĩ chuyện ngày đó để lại vết thương trong lòng em là anh không sao ngủ được.

Akiko à, em hãy hạnh phúc nhé. Giờ đây anh chỉ cầu mong có vậy. Mong em sẽ gặp được người tốt.

Kính thư.

Namiya Yuji."

Harumi ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt của Minaduki. Ông hỏi Harumi

thấy sao.

"Thật là một người có tâm."

Ông Minaduki gật gù trước câu nói của Harumi. "Bác cũng nghĩ vậy. Khi vụ bỏ trốn thất bại, chắc hẳn anh ấy đã suy nghĩ rất nhiều. Rất có thể anh ấy đã căm ghét bố mẹ bác, thất vọng trước sự phản bội của chị gái bác. Nhưng sau ba năm, khi nghĩ lại, anh ấy đã hiểu ra như vậy là tốt. Mặt khác, anh ấy cũng nghĩ chỉ như vậy thôi thì không được. Nếu anh không xin lỗi đảng hoàng, chị gái bác sẽ mãi mãi bị tổn thương. Bởi thế nào chị ấy cũng tự trách bản thân vì đã phản bội người yêu. Chính vì thế anh ấy đã viết bức thư này. Bác hiểu cảm giác của anh ấy nên đã đưa bức thư cho chị gái. Tất nhiên là giấu bố mẹ."

Harumi cất lại bức thư vào phong bì.

"Chị gái bác đã giữ bức thư này suốt đúng không ạ?"

"Ừ. Khi tìm thấy bức thư trong bàn làm việc của chị gái sau khi chị ấy mất, bác đã rất xúc động. Có lẽ chị ấy chọn cuộc sống độc thân đến hết đời là vì sự tồn tại của người đàn ông này. Chị ấy đã không yêu ai khác. Thay vào đó, chị ấy dành cả cuộc đời cho Marumitsu. Cháu nghĩ tại sao chị ấy lại xây trại trẻ ở mảnh đất này? Nơi này vốn chẳng can hệ gì tới gia đình bác. Chị ấy đã giữ bí mật đến cuối đời nhưng bác nghĩ có lẽ vì nơi này gần với quê của anh kia. Chị ấy không biết địa chỉ chính xác nhưng qua những lần trò chuyện, chắc chị ấy đoán được phần nào."

Harumi khẽ lắc đầu, tỏ vẻ thán phục. Thật tội nghiệp vì chuyện không thành nhưng cô không khỏi ghen tị trước tình yêu sâu sắc của bà dành cho một người đàn ông.

"Lúc cuối đời, chị ấy có nói sẽ cầu phúc cho mọi người từ thế giới bên kia

nhưng chắc hẳn người đàn ông viết lá thư này cũng được chị ấy che chở nhỉ. Trường hợp nếu anh ta còn sống." Minaduki nói với vẻ thành thật.

"Vâng." Harumi đồng tình, cùng lúc phát hiện ra một điều khiến cô thắc mắc. Đó là tên của người đàn ông. Namiya Yuji...

Harumi trao đổi thư với tiệm tạp hóa Namiya nhưng không biết chính xác tên của ông chủ tiệm. Chỉ biết là theo lời chị Shizuko thì thời điểm năm 1980, ông đã khá già rồi.

Xem ra là cùng thời với nhân vật trong câu chuyện của ông Minaduki.

"Sao vậy cháu?" Ông Minaduki hỏi.

"Dạ không, không có gì." Harumi xua xua tay.

"Chị bác đã duy trì trại trẻ này vì lý do như thế đấy, nên bác không thể đóng cửa nó dễ dàng được. Kiểu gì cũng phải xây dựng lại nó." Ông Minaduki nói như kết luận.

"Bác cố gắng nhé. Cháu sẽ ủng hộ bác." Harumi nói và trả lại bức thư cho ông Minaduki. Đúng lúc ấy, dòng chữ "Gửi Minaduki Akiko" đập vào mắt cô. Lại một lần nữa, cô cảm thấy có sự quyết tâm lớn ẩn chứa trong đó. Nét chữ hoàn toàn khác với thư của tiệm tạp hóa Namiya mà Harumi nhận được.

Chỉ là tình cờ thôi...

Harumi quyết định sẽ không nghĩ thêm về chuyện này.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(8)

8

Harumi hắt xì hơi một cái rõ to ngay khi vừa tỉnh giấc. Thấy lạnh nơi sống lưng, cô bèn kéo tấm chăn mỏng lên tận vai. Điều hòa đang để lạnh quá. Tối qua trời nóng nên cô để nhiệt độ hơi thấp, trước lúc ngủ lại quên không tăng lên. Ở đầu giường, cuốn sách đọc dở nằm lăn lóc, chiếc đèn bàn vẫn đang bật.

Đồng hồ báo thức chỉ chưa tới bảy giờ. Cô đặt chuông lúc bảy giờ nhưng chẳng mấy khi nghe thấy tiếng chuông. Bởi cô luôn tỉnh dậy trước giờ đó và tắt chuông.

Cô với tay ra tắt chuông, theo đà ra khỏi giường luôn. Ánh nắng mùa hè xuyên qua khe rèm. Hôm nay có vẻ trời vẫn nóng.

Cô đi vệ sinh rồi rửa mặt. Đứng trước tấm gương lớn, cô nhìn gương mặt phản chiếu trong đó và không khỏi giật mình. Chẳng hiểu sao cô có cảm giác như hồi đôi mươi. Nhưng dĩ nhiên trong gương là hình ảnh người phụ nữ năm mươi một tuổi.

Vừa nhìn gương, Harumi vừa nghiêng đầu thắc mắc. Khi nghĩ không biết sao mình lại có cảm giác ấy, cô nhận ra chắc là tại giấc mơ. Cô không nhớ chi tiết, chỉ nhớ mang máng đó là giấc mơ về thời son trẻ. Giám đốc Minaduki của trại trẻ Marumitsu hình như cũng xuất hiện.

Cô đoán được phần nào nguyên nhân mình mơ thấy vậy nên không ngạc nhiên lắm. Ngược lại, cô buồn vì không nhớ được chi tiết giấc mơ.

Ngắm gương mặt mình trong gương, Harumi gật đầu một cái. Chẳng thể làm gì với làn da bắt đầu chảy xệ và có nếp nhăn kia. Đó là minh chứng của việc cô đã sống hết mình nên chẳng việc gì phải xấu hổ.

Rửa mặt xong, trong lúc trang điểm, Harumi kiểm tra các thông tin bằng máy tính bảng, sau đó ăn sáng luôn. Tối qua cô đã mua sẵn bánh sandwich và nước ép rau. Cô không nhớ lần cuối tự nấu ăn là khi nào. Hầu như tối nào cô cũng đi ăn với khách.

Chuẩn bị xong, cô ra khỏi nhà vào giờ như thường lệ. Cô lên chiếc xe hybrid nhỏ tiện dụng sản xuất trong nước. Cô đã chán những chiếc xe ngoại nhập cao cấp chỉ được cái to xác. Cô tự lái xe, lúc tới Roppongi là hơn tám rưỡi.

Cô đỗ xe dưới hầm tòa nhà mười tầng nơi công ty cô đặt văn phòng và đi về phía cửa vào. Đúng lúc đó.

"Giám đốc, thưa giám đốc Muto." Có tiếng đàn ông gọi cô.

Cô nhìn quanh và trông thấy người đàn ông to béo mặc áo phông có cổ màu xám đang bước vội tới. Cô đã nhìn thấy khuôn mặt này đâu đó rồi nhưng hiện không thể nhớ ra.

"Giám đốc Muto, xin cô giúp cho. Chuyện về 'Sweets Pavilion', mong cô xem xét lại."

"Sweets? À..." Harumi nhớ ra. Ông này là chủ tiệm bánh màn thầu Nhật Bản.

"Chỉ một tháng thôi. Xin cô hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, một tháng

thôi. Nhất định tôi sẽ vực dậy cho cô xem." Ông chủ tiệm cúi gập người. Lốp tóc mỏng dính bết trên da đầu. Hình dáng ấy khiến cô liên tưởng tới loại bánh màn thầu hạt dẻ của tiệm ông ta.

"Ông quên rồi sao? Hợp đồng đã ghi rõ, nếu hai tháng liên tiếp đều xếp ở vị trí cuối theo bầu chọn của khách hàng thì có thể tiệm sẽ phải dọn đi."

"Tôi biết. Tôi biết nên mới xin cô giúp. Xin cô hãy đợi tôi một tháng nữa."

"Không được. Đã có cửa hàng khác thế chỗ rồi." Harumi bước đi.

"Xin cô làm ơn." Ông chủ tiệm bánh không bỏ cuộc. "Nhất định tôi sẽ cho cô thấy kết quả. Tôi có đủ tự tin. Chỉ xin cô cho tôi cơ hội. Nếu rút khỏi đây thì tiệm của tôi sẽ không sống được. Xin cô cho tôi một cơ hội nữa."

Nghe thấy tiếng ồn ào, bảo vệ liền chạy tới. "Có chuyện gì vậy?"

"Ông này là người ngoài. Dẫn ông ta đi đi."

Sắc mặt người bảo vệ thay đổi. "Tôi hiểu rồi."

"Khoan đã. Tôi không phải người ngoài. Tôi là bên liên quan. Thừa giám đốc. Giám đốc Muto."

Harumi đi về phía thang máy trong lúc ông chủ tiệm bánh màn thầu vẫn la hét.

Tầng năm và tầng sáu của tòa nhà là văn phòng của Công ty cổ phần Little Dog. Chín năm trước, văn phòng chuyển từ Shinjuku sang đây.

Phòng giám đốc ở tầng sáu. Đến công ty, Harumi mở máy tính. Cô xác nhận và sắp xếp thông tin lại lần nữa. Có rất nhiều thư đến nhưng phần lớn là thư tào lao khiến cô ngán ngấm. Bộ lọc đã lọc bớt thư rác đi rồi nhưng vẫn có

những bức thư chẳng có nội dung gì.

Cô trả lời xong vài bức thư thì đã hơn chín giờ. Cô nhắc điện thoại nội bộ lên, nhấn một phím tắt. Điện thoại lập tức được kết nối.

"Chào chị." Đầu dây bên kia là giọng giám đốc điều hành Sotojima.

"Anh sang chỗ tôi một chút được không?"

"Vâng."

Khoảng một phút sau Sotojima xuất hiện. Anh ta mặc áo sơ mi cộc tay. Máy lạnh ở công ty vẫn để nấc yếu như năm ngoái.

Harumi kể lại chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe. Sotojima cười nhún nhó.

"Ông già đó hả. Tôi có nghe từ nhân viên phụ trách là ông ta cứ khóc lóc van nài. Nhưng ai ngờ ông ta dám gặp trực tiếp giám đốc để xin chứ."

"Nghĩa là sao? Anh bảo đã giải thích thấu đáo để ông ta hiểu rồi cơ mà."

"Đã giải thích rồi nhưng tiệm bánh đó vẫn không chịu. Nghe nói lượng khách bên cửa hàng chính giảm, tình hình khá là bi đát."

"Chuyện đó có nói với chúng ta thì... Chúng ta cũng vì công việc thôi."

"Giám đốc nói đúng. Tôi nghĩ mình không cần phải bận tâm đâu."
Sotojima nói với giọng ráo hoảnh.

Hai năm trước, khi một trung tâm thương mại lớn bên bờ vịnh tiến hành cải tạo, công ty Harumi nhận được một lời đề nghị. Nội dung là tận dụng hơn nửa hội trường tổ chức sự kiện. Hội trường này dự định dùng để tổ chức các buổi hòa nhạc nhỏ nhưng có vẻ không được sử dụng hiệu quả lắm.

Công ty Harumi nhanh chóng bắt tay vào điều tra và phân tích. Kết luận cuối cùng được đưa ra là sẽ làm một "Thánh đường bánh kẹo" tại đó. Các cửa hàng bánh kẹo và cà phê nằm rải rác trong trung tâm thương mại sẽ dồn hết lại đây. Không chỉ vậy, công ty sẽ liên lạc và mời các cửa hàng bánh kẹo khác trên nước Nhật tới. Thế là "Sweets Pavilion" ra đời. Luôn có trên ba mươi cửa hàng góp mặt tại đây.

Truyền hình và các tạp chí phụ nữ cũng góp phần giúp kế hoạch này thành công rực rỡ. Cửa hàng nào được đánh giá cao tại đây chắc chắn sẽ tăng được doanh thu bên cửa hàng chính.

Tuy vậy vẫn không thể lơ là. Làm mãi một việc sẽ khiến khách hàng mau chán. Quan trọng nhất là phải tăng được số khách hàng quay lại lần hai. Để làm được điều đó, bắt buộc phải thay thế định kỳ các gian hàng. Việc bỏ phiếu đánh giá được áp dụng. Khách hàng bỏ phiếu, kết quả sẽ được thông báo cho những gian hàng bị đánh giá thấp. Có khả năng gian hàng đó sẽ buộc phải dọn đi. Do vậy mỗi gian hàng đều phải nỗ lực hết mình qua từng tháng. Nói cách khác, tất cả các gian hàng còn lại đều là đối thủ của mình.

Tiệm bánh màn thầu Nhật Bản ban này là một tiệm bánh địa phương. Khi bắt đầu kế hoạch, vì muốn giữ gìn bản sắc địa phương, công ty Harumi đã liên hệ với tiệm. Tiệm vui vẻ nhận lời. Có điều, nếu chỉ có mỗi loại bánh màn thầu hạt dẻ chân phương kia là bán chạy thì tình hình khá khó khăn. Đợt bỏ phiếu vừa rồi tiệm bị xếp hạng cuối. Cứ tình hình này thì sẽ không thể làm gương cho những tiệm khác. Kinh doanh tàn khốc ở chỗ là không thể vì cái tình.

"À thế vụ hoạt hình 3D sao rồi?" Harumi hỏi. "Mức độ ứng dụng thế nào?"

Sotojima nhăn mặt.

"Tôi đã xem bản thử nhưng về mặt kỹ thuật thì chưa tới. Màn hình điện thoại thông minh nhỏ nên khá là khó nhìn. Sắp tới sẽ làm bản cải tiến nên chị đợi lúc đó rồi xem cả thể nhé?"

"Được rồi. Không sao đâu, tôi chỉ tò mò chút thôi." Harumi mỉm cười.
"Cảm ơn anh. Tôi hỏi xong rồi. Anh có chuyện gì cần hỏi không?"

"Tôi không. Chuyện quan trọng tôi đã viết trong email rồi. Nhưng có chuyện này." Sotojima nhìn Harumi đầy ẩn ý. "Chuyện về trại trẻ mồ côi."

"Đó là việc riêng của tôi. Không liên quan gì đến công ty cả."

"Tôi biết. Tại tôi là người trong công ty. Nhưng có vẻ người ngoài không nghĩ vậy đâu;"

"Có chuyện gì à?"

Miệng Satojima hơi nhếch lên. "Nghe nói có điện thoại gọi tới, hỏi là công ty định làm gì với trại trẻ Marumitsu."

Harumi nhăn mặt, gãi chỗ tóc mái mới mọc. "Chết dở. Sao lại vậy nhỉ?"

"Giám đốc nổi bật lắm. Dù giám đốc có định làm một việc bình thường thì nhìn cũng không bình thường đâu. Xin giám đốc hãy nhớ điều này."

"Lời mĩa mai đó là sao?"

"Không phải là mĩa mai. Tôi đang nói sự thật." Giọng Sotojima tỉnh bơ.

"Tôi hiểu rồi. Vậy thôi nhé."

Sotojima nói xin phép rồi ra khỏi phòng.

Harumi đứng dậy, đi ra phía cửa sổ. Văn phòng ở tầng sáu nên không thể

gọi là cao. Thật ra có tòa nhà cao hơn nhưng cô đã không chọn. Mục đích là để cô không quá tự tin. Với lại, khi nhìn ra bên ngoài như thế này, cô thực sự có cảm giác là mình đã tới được nơi cần tới.

Bất giác, cô nhớ lại khoảng thời gian hai mươi năm qua. Một lần nữa, cô thấm thía rằng bắt kịp thời đại là điều cực kỳ quan trọng trong kinh doanh. Đôi khi việc đó có thể biến thiên đường thành địa ngục và ngược lại.

Tháng Ba năm 1990, để xoa dịu cơn sốt bất động sản, Bộ Tài chính khi đó đã chỉ đạo các tổ chức tài chính thắt chặt việc cho vay. Cụ thể là quy định về hạn mức. Giá đất tăng cao tới mức phải cần đến một biện pháp như vậy. Dân làm công ăn lương bình thường đều từ bỏ giấc mơ có một căn nhà riêng.

Tuy nhiên, những người như Harumi hoài nghi hiệu quả của biện pháp kiểu này trong việc kìm hãm giá đất tăng. Ngay cả các phương tiện truyền thông đại chúng cũng bình luận là "chỉ như muối bỏ biển". Thực tế thì giá đất đã không giảm nhanh chóng.

Nhưng quy định về hạn mức đã gây thiệt hại cho nền kinh tế Nhật Bản chẳng khác gì một cú thúc vào mạng sườn.

Đầu tiên là chỉ số Nikkei sụt giảm. Cộng thêm việc Iraq tấn công Kuwait vào tháng Tám khiến giá dầu thô tăng mạnh cũng góp phần đẩy lùi nền kinh tế.

Từ đó trở đi, giá đất bắt đầu lao dốc.

Nhưng trong thiên hạ vẫn tồn tại những ảo tưởng về đất đai. Nhiều người tin hiện tượng này chỉ là nhất thời, rồi giá đất sẽ lên trở lại. Phải đến hết năm 1992, họ mới thực sự cảm nhận được cuộc vui đã tàn.

Tuy nhiên, vì Harumi coi bức thư của tiệm tạp hóa Namaiya là lời tiên tri nên cô biết thời kiếm lời từ giao dịch bất động sản đã hết. Tất cả số bất động

sản cô mua để đầu tư đều được bán hết trước năm 1989. Cả chứng khoán và thẻ hội viên sân golf cũng vậy. Cô là bên thắng cuộc trong trò "rút bài". Nhờ đó, cô kiếm được vài trăm triệu yên trong thời kỳ mà sau được gọi là thời kỳ bong bóng.

Khi thiên hạ cuối cùng cũng bừng tỉnh thì Harumi đã bắt đầu giương ăng-ten mới. Tiệm tạp hóa Namiya đã tiên đoán về sự phổ cập của mạng lưới thông tin thông qua máy tính và điện thoại di động. Như thế minh chứng cho điều đó, điện thoại di động trở thành một vật dụng thiết thực, máy tính cũng xuất hiện ở các gia đình. Nếu vậy thì nhất thiết phải tận dụng làn sóng này.

Trong lúc tiếp cận với mạng máy tính, Harumi ước đoán trong tương lai, thế giới trong mơ này sẽ còn mở rộng. Vì vậy, cô say mê học tập và thu thập thông tin.

Năm 1995, khi mạng Internet bắt đầu phổ cập, Harumi tuyển một số sinh viên tốt nghiệp khoa Công nghệ thông tin vào làm. Cô giao cho mỗi người một máy tính và bắt họ suy nghĩ xem có thể làm gì bằng mạng Internet. Suốt cả ngày họ chỉ ngồi trước máy tính.

Năm tiếp theo, dự án liên quan đến mạng máy tính đầu tiên mà "Little Dog" triển khai là thiết kế trang web. Đầu tiên là để giới thiệu về chính công ty. Sự kiện này vừa được báo chí đưa tin đã lập tức có hiệu ứng tốt. Các doanh nghiệp và cá nhân dồn dập gọi tới để hỏi về thiết kế trang web. Thời bấy giờ không phải ai cũng có điều kiện tiếp cận Internet nhưng trong lúc tình hình kinh tế ảm đạm, ai cũng nóng lòng trông đợi một hình thức quảng cáo mới. Công ty liên tục nhận được đơn đặt hàng thiết kế trang web.

Suốt cả mấy năm sau đó, "Little Dog" kiếm bộn tiền cứ như chuyện đùa. Dự án quảng cáo, bán hàng, trò chơi điện tử sử dụng Internet... cái nào cũng xuôi chèo mát mái.

Sang tới năm 2000, Harumi tính tới việc triển khai một dự án mới. Đó là lập bộ phận tư vấn trong công ty. Việc này xuất phát từ lần một người quen của cô kinh doanh nhà hàng nhờ cô tư vấn. Nhà hàng đó đang gặp khó khăn vì doanh thu không tăng.

Harumi có chứng chỉ nhà nước về thẩm định doanh nghiệp vừa và nhỏ. Cô giao cho một nhân viên phụ trách tiến hành kiểm định tình hình nhà hàng. Kết luận được đưa ra là chỉ quảng cáo thôi thì không đủ, cần phải cải thiện món ăn và kiến trúc nhà hàng theo một ý tưởng xuyên suốt.

Nhà hàng thành công rực rỡ sau khi cải tạo lại theo ý tưởng của công ty Harumi. Chỉ ba tháng sau khi mở lại, nhà hàng đã trở thành một nơi rất khó để đặt được chỗ.

Harumi tin rằng việc tư vấn sẽ đem lại lợi nhuận. Nhưng không được làm nửa vời. Chỉ phân tích nguyên nhân kinh doanh yếu kém thì ai cũng làm được. Muốn làm lâu dài thì phải có chính sách và đưa ra được kết quả. Harumi tuyển chọn những nhân sự xuất sắc từ bên ngoài. Có lúc công ty cô tham gia tích cực vào việc phát triển sản phẩm của khách hàng, có lúc lại đưa ra biện pháp cắt giảm nhân sự mạnh tay.

Bộ phận IT và bộ phận tư vấn trở thành hai trụ cột chính đưa "Công ty cổ phần Little Dog" phát triển lớn mạnh. Nhìn lại thì đúng là không thể tin được. Nhiều người nói rằng "Chị Muto quả là có tài nhìn xa trông rộng". Đúng là cô có chút tài ấy. Nhưng nếu không có bức thư của tiệm tạp hóa Namiya thì chắc mọi việc không suôn sẻ được như vậy. Do đó cô nghĩ một ngày nào đó phải trả ơn. Nếu chỉ bằng thực lực thì sẽ không có cô ngày hôm nay.

Nhắc đến chuyện trả ơn, cô cũng không thể quên trại trẻ Marumitsu.

Đầu năm nay, cô nghe được tin đồn trại trẻ có nguy cơ phải đóng cửa. Cô tìm hiểu thì biết đó là sự thật. Giám đốc Minaduki mất năm 2003, anh con cả

vừa kinh doanh vận tải vừa duy trì trại trẻ nhưng công việc kinh doanh bị thua lỗ nên không thể hỗ trợ cho Marumitsu được nữa.

Harumi lập tức liên lạc với trại trẻ. Giám đốc hiện là anh con cả nhưng chỉ là trên danh nghĩa, người nắm quyền điều hành là phó giám đốc Kiriya. Harumi bảo với ông ta rằng cần gì cứ nói, thậm chí cô có thể góp vốn nếu cần thiết.

Song ông ta tỏ thái độ lưỡng lự. Ông ta còn nói một câu bâng quơ rằng không muốn nhận giúp đỡ từ người khác.

Nghĩ nói nữa cũng vô ích, Harumi bèn tới nhà Minaduki. Cô hỏi có thể giao lại Marumitsu cho cô không. Nhưng kết quả chẳng có gì thay đổi. Cô chỉ nhận được câu trả lời vô vọng rằng trại trẻ đã giao cả cho Kiriya.

Harumi tìm hiểu về Marumitsu và biết được vài năm trở lại đây, số nhân viên chính thức của trại trẻ đã giảm xuống một nửa. Có rất nhiều nhân viên thời vụ được thuê với những chức danh khó hiểu. Đã vậy còn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ những người đó có làm việc.

Harumi hiểu ra. Hòng lợi dụng cái chết của giám đốc Minaduki, một hành động bất chính nào đó, có thể là đòi tiền trợ cấp, đang diễn ra. Thủ phạm chắc chắn là ông Kiriya. Vì không muốn chuyện này bại lộ nên ông ta từ chối việc Harumi tham gia điều hành.

Vậy thì cô càng không thể bỏ qua. Cô phải làm gì đó. Cô nghĩ chỉ mình mới có thể cứu Marumitsu.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(9)

9

Harumi biết được thông tin đó cũng là do tình cờ. Khi cô đang tra cứu mấy mẫu câu bằng chiếc điện thoại mới mua thì nhìn thấy dòng chữ "Tiệm tạp hóa Namiya - Chỉ mở lại một đêm duy nhất".

Tiệm tạp hóa Namiya - đó là cái tên Harumi không thể nào quên, mà không, phải là không được phép quên. Cô tìm kỹ hơn thì thấy có một trang web chính thức. Trên đó ghi, ngày 13 tháng Chín năm nay là ngày giỗ thứ ba mươi hai của chủ tiệm tạp hóa Namiya, tiệm muốn những người từng gửi thư nhờ tư vấn cho tiệm biết câu trả lời của tiệm có giúp ích cho cuộc đời của họ không. Tiệm muốn họ gửi thư vào khe nhận thư ở cửa cuốn vào khoảng thời gian từ 0 giờ đến rạng sáng ngày 13.

Một câu chuyện thật khó tin. Cô không ngờ đến bây giờ còn thấy tên cửa tiệm ấy. Mở lại một đêm duy nhất nghĩa là sao nhỉ? Điều hành trang web hình như là con cháu ông chủ tiệm nhưng họ chỉ ghi là tổ chức ngày giỗ thứ ba mươi hai chứ không giải thích chi tiết.

Đầu tiên, cô nghi đây là một trò đùa. Nhưng nếu vậy thì chẳng rõ mục đích. Làm vậy để lừa người khác chẳng biết sẽ được lợi gì. Vốn dĩ có mấy ai biết thông tin này đâu.

Nhưng điều khiến Harumi chột dạ là ngày giỗ của chủ tiệm - ngày 13

tháng Chín. Ngày cuối cùng có thể trao đổi thư với tiệm tạp hóa Namiya là ngày 13 tháng Chín cách đây ba mươi hai năm.

Cô tin đây không phải trò đùa mà là một sự kiện thực sự. Nếu vậy thì cô không thể ngồi yên. Hơn ai hết, chính cô là người phải gửi thư. Đương nhiên là một bức thư cảm tạ.

Có điều, cô cần phải xác minh trước. Tiệm tạp hóa Namiya có thực sự đang hoạt động không? Nó vẫn còn tồn tại ư? Năm nào cô cũng về nhà Tamura vài lần nhưng chưa bao giờ ghé qua tiệm tạp hóa Namiya.

Vừa hay cô có việc cần tới Marumitsu. Một buổi họp liên quan tới việc chuyển nhượng trại trẻ. Cô định trên đường về sẽ ghé qua tiệm tạp hóa Namiya.

Tiếp cô ở trại trẻ vẫn là ông phó giám đốc Kiriya.

"Tôi đã được vợ chồng anh Minaduki ủy thác toàn quyền trong chuyện này. Thì bởi hai vợ chồng anh ấy trước giờ không tham gia gì vào việc điều hành cả." Hàng lông mày mảnh của ông Kiriya giật giật trong lúc ông nói.

"Nếu vậy anh cứ nói lại chính xác tình hình tài chính của trại trẻ cho vợ chồng anh ấy. Tôi chắc hai người sẽ thay đổi suy nghĩ."

"Không cần chị nhắc thì tôi cũng đã báo cáo đầy đủ rồi. Trên cơ sở đó họ mới giao cho tôi."

"Vậy cho tôi xem nội dung báo cáo đó được không?"

"Không được. Vì cô là người ngoài."

"Anh Kiriya, xin anh hãy bình tĩnh suy xét. Cứ tình hình này thì trại trẻ sẽ phải đóng cửa."

"Chuyện đó chúng tôi không cần chi lo. Chúng tôi tự xoay xở được. Xin chi về cho." Ông Kiriya cúi thấp mái đầu được vuốt ngược hết ra sau.

Harumi quyết định hôm nay dừng ở đây. Đương nhiên cô không có ý định bỏ cuộc. Cách duy nhất là phải thuyết phục được vợ chồng Minaduki.

Harumi ra bãi đỗ xe thì phát hiện trên xe dính mấy vết bùn. Cô đưa mắt nhìn quanh. Mấy đứa trẻ đang thò mặt ra khỏi bờ tường để nhìn về phía cô vội thụt đầu vào.

Cô thở dài. Có vẻ như cô bị nghĩ là người xấu. Chắc hẳn Kiriya đã nhồi vào đầu bọn trẻ điều gì đó.

Để mặc xe lấm bùn, cô lái đi. Qua gương chiếu hậu, cô thấy bọn trẻ chạy ra và la hét. Có lẽ chúng bảo cô đừng bao giờ đến nữa.

Tuy tâm trạng không vui nhưng cô không quên ghé qua xem tình hình tiệm tạp hóa Namiya. Harumi điều khiển vô lăng dựa vào phần ký ức đã mai một.

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy dãy phố thân quen trước mặt. Dãy phố hầu như không thay đổi mấy so với ba mươi năm trước.

Tiệm tạp hóa Namiya vẫn đứng đó với dáng dấp như hồi cô đến bỏ thư. Dòng chữ trên biển hiệu hầu như không đọc được, những vết hoen gỉ trên cửa cuốn trông đến là tội nghiệp nhưng vẫn có sự ấm áp như thể người ông đang đợi cô cháu gái.

Harumi dừng xe, hạ cửa sổ xe xuống để ngắm "Tiệm tạp hóa Namiya" rồi từ từ cho xe đi. Tiện thể cô cũng muốn ghé qua xem căn nhà của gia đình Tamura.

Hôm 12 tháng Chín, xong việc ở công ty, Harumi có tạt về nhà một lúc,

cô mở máy tính và nghĩ nội dung bức thư. Cô muốn viết sớm hơn nhưng mấy ngày vừa rồi công việc cứ lu bu, chẳng có thời gian. Lẽ ra tối nay cô cũng phải đi ăn với khách nhưng viện lý do có việc bận nên cô nhờ nhân viên tin cậy nhất đi thay.

Sau nhiều lần xóa đi viết lại, mãi hơn chín giờ cô mới hoàn thành bức thư. Tiếp theo, Harumi chép lại ra giấy. Thư gửi cho người quan trọng bao giờ cô cũng viết bằng tay.

Sau khi kiểm tra không có gì sai sót, cô cho thư vào phong bì. Giấy viết thư và phong bì cô đã mua sẵn từ trước.

Phải chuẩn bị thứ này thứ nọ nên gần mười giờ cô mới ra khỏi nhà. Vừa nhấn chân ga, cô vừa chú ý để không vượt quá tốc độ quy định.

Khoảng hai tiếng sau thì cô đến nơi. Cô định đến thẳng tiệm tạp hóa Namiya luôn nhưng chưa tới 0 giờ nên quyết định qua nhà Tamura để cất đồ trước. Đêm nay cô sẽ ngủ lại đó.

Sau khi giành quyền sở hữu căn nhà, giữ đúng lời hứa, Harumi để bà Hideyo tiếp tục sống ở đó. Tuy nhiên bà Hideyo đã không thể chào đón thế kỷ 21. Sau khi bà mất, Harumi sửa sang lại đôi chút và coi như căn nhà ở quê của mình. Đối với cô, nhà Tamura như nhà bố mẹ mình vậy. Cô cũng thích căn nhà vì xung quanh có nhiều cây xanh. Nhưng vài năm trở lại đây một hai tháng cô mới về một lần. Trong tủ lạnh chỉ có đồ hộp và đồ đông lạnh.

Khu vực quanh nhà Tamura có ít đèn đường, thường đến giờ này thì rất tối. Nhưng đêm nay trăng sáng nên từ xa cô đã trông thấy căn nhà.

Xung quanh không một bóng người. Cạnh nhà có ga ra để xe nhưng cô đỗ luôn ngoài đường. Khoác chiếc túi vải đựng quần áo và đồ trang điểm lên vai, cô ra khỏi xe. Trên trời, trăng tròn vành vạnh.

Cô bước qua cổng, mở khóa cửa trước. Vừa mở cửa, cô ngửi thấy ngay mùi sáp thơm. Cái hộp được đặt trên nóc tủ giày. Lần trước về, chính cô đã để nó ở đây. Cô để chìa khóa xe cạnh cái hộp.

Cô lần ngón tay trên tường để bật công tắc đèn, bỏ giày, bước vào nhà. Có dép đi trong nhà nhưng cô ngại nên chẳng mấy khi đi. Cô đi dọc hành lang để vào trong. Cuối hành lang là cửa dẫn vào phòng khách.

Cô mở cửa rồi lại lần ngón tay tìm công tắc. Song cô khựng lại. Cô cảm thấy có gì đó là lạ. Không, không phải là cảm giác. Mà là mùi. Một thứ mùi thoang thoảng vốn không thể có ở đây và chẳng liên quan gì tới cô.

Đoán được nguy hiểm, cô toan quay ra. Nhưng chưa kịp làm vậy thì bàn tay đang định với công tắc của cô bị kẻ nào đó tóm lấy. Tay cô bị kéo giật lại, rồi miệng bị bịt bằng thứ gì đó. Cô còn chẳng kịp kêu tiếng nào.

"Đừng làm ồn. Nếu ngoan ngoãn, tôi sẽ không làm gì đâu." Giọng nói ngay bên tai cô là giọng đàn ông còn trẻ. Hẳn ta ở sau lưng nên cô không trông thấy mặt.

Đầu óc Harumi trở nên trắng xóa. Sao lại có người lạ ở đây? Họ đang làm gì? Sao cô lại gặp phải chuyện này? Hàng loạt câu hỏi dồn dập kéo đến.

Cô định kháng cự nhưng toàn thân bất động. Như thể thần kinh đã bị tê liệt.

"Này, trong nhà tắm có khăn đấy. Mang mấy cái lại đây." Hẳn ta nói. Không có tiếng đáp. Hẳn ta nhắc lại với vẻ bức bối. "Nhanh lên. Khăn tắm. Đừng có lề mề nữa."

Trong bóng tối, cô thấy có cái bóng vội vàng chạy đi. Có vẻ như còn người khác.

Harumi thở gấp bằng mũi. Tuy tim vẫn đập thình thịch nhưng cô đã lấy lại được chút bình tĩnh. Miệng đang bị bịt kín nhưng cô biết đó là bàn tay đang đeo găng bảo hộ lao động.

Đúng lúc ấy. Lại một giọng đàn ông khác lọt vào tai cô. Từ phía sau, chênch chéch cô. "Không hay lắm đâu." Giọng nói khề thì thào.

Tên đang khống chế Harumi đáp lại. "Hết cách rồi. Mà mau kiểm tra cái túi đi. Thế nào chả có ví trong đấy."

Chiếc túi vải của Harumi bị giật từ phía sau. Có tiếng lục lọi trong túi. Sau đó là giọng nói: "Thấy rồi."

"Có bao nhiêu?"

"Khoảng hai, ba mươi nghìn. Còn đâu toàn thẻ gì lạ hoắc."

Harumi nghe thấy tiếng thở dài ở bên tai.

"Sao lại ít thế được. Thôi được rồi. Lấy tiền mặt thôi. Thẻ thiếc chẳng tích sự gì đâu."

"Ví thì sao? Hàng hiệu đấy."

"Ví dùng lâu rồi. Cái túi có vẻ còn mới nên lấy đi." Lát sau có tiếng chân chạy lại. "Cái này được không?" Giọng nói này cũng còn trẻ.

"Được rồi. Nào, bịt mắt lại đi. Buộc ở đằng sau ấy, thắt chặt vào, đừng để lỏng."

Bên kia chần chừ trong khoảng một giây nhưng ngay sau đó mắt Harumi bị bịt lại bằng khăn. Thoáng có mùi xà phòng. Mùi xà phòng cô vẫn dùng.

Chiếc khăn bị buộc chặt ở phía sau. Chắc còn lâu mới tuột ra được.

Bọn chúng để Harumi ngồi xuống ghế ở bàn ăn, buộc hai tay cô ra phía sau ghế. Tiếp theo là trói hai chân vào hai chân ghế. Trong lúc ấy, miệng cô vẫn bị bịt bằng bàn tay đeo găng bảo hộ lao động.

"Giờ chúng tôi muốn nói chuyện với cô." Tên thủ lĩnh đang bịt miệng Harumi nói. "Tôi sẽ không bịt miệng cô nữa. Nhưng chớ có la hét. Chúng tôi có hung khí. Cô mà hét là chúng tôi giết đấy. Chúng tôi không muốn làm vậy đâu. Cứ nói chuyện nhỏ nhẹ thôi, chúng tôi sẽ không làm hại cô. Nếu hứa được thì gật đầu đi."

Không có lý do gì để phản đối. Harumi làm như được bảo. Lập tức, bàn tay rời khỏi miệng cô.

"Xin lỗi nhé." Tên thủ lĩnh nói. "Chắc cô cũng biết rồi, chúng tôi là ăn trộm. Đêm nay, chúng tôi tưởng nhà không có ai nên đột nhập vào. Việc cô đến đây là nằm ngoài dự trù. Việc trói cô cũng không có trong kế hoạch. Vậy nên cô đừng nghĩ xấu về bọn tôi."

Harumi im lặng thở dài. Bị đối xử thế này thì sao không nghĩ xấu cho được.

Nhưng rồi cô tỏ ra rộng lượng hơn. Bằng trực giác, cô biết mấy tên này bản chất không phải là xấu.

"Chúng tôi sẽ đi ngay khi đạt được mục đích. Mục đích ở đây là lấy đi những đồ giá trị. Nhưng giờ chúng tôi chưa thể đi được. Bởi lẽ, chúng tôi chưa tìm được mấy thứ đáng đồng tiền bát gạo. Vậy nên tôi muốn hỏi cô, đồ giá trị cô để đâu? Đến nước này chúng tôi cũng không đòi hỏi gì đâu. Nói đi, đồ gì cũng được."

Harumi lấy lại nhịp thở rồi nói. "Ở đây... chẳng có gì cả."

Cô nghe thấy tiếng khịt mũi.

"Không thể có chuyện đó. Chúng tôi đã tìm hiểu về cô. Giả vờ cũng vô ích thôi."

"Tôi không nói dối." Harumi lắc đầu. "Nếu tìm hiểu chắc cậu phải biết chứ? Bình thường tôi đâu có sống ở đây. Đương nhiên là không để tiền hay vật giá trị gì ở đây rồi."

"Kể cả thế cũng phải có gì đó chứ." Giọng hằn ta có vẻ bức bối. "Nhớ lại đi. Kiểu gì cũng phải có. Cô không nhớ thì chúng tôi chưa thể đi đâu. Cô cũng kẹt đấy."

Hắn nói đúng nhưng tiếc là trong nhà không có gì đáng giá cả. Kỷ vật của bà Hideyo cô đã mang hết về căn hộ của mình.

"Ở phòng kiểu Nhật bên cạnh có góc tokonoma. Bát trà bày ở đó hình như là của một nghệ nhân gốm nổi tiếng."

(Góc phòng được dùng để trang trí, luôn thụt vào so với vách tường)

"Chúng tôi lấy rồi. Cả bức tranh thư pháp nữa. Còn gì nữa không?"

Bà Hideyo từng nói bát trà là đồ thật nhưng tranh thư pháp chỉ là tranh in. Nhưng có lẽ cô không nên nói ra điều này.

"Cậu đã xem phòng kiểu Âu trên tầng hai chưa? Phòng tám chiều ấy."

(Diện tích rộng khoảng 14,5 m²)

"Tôi xem qua rồi nhưng chẳng có gì đáng kể cả."

"Còn ngăn kéo ở bàn phấn? Ngăn thứ hai từ trên xuống có hai đáy, đáy dưới để đồ trang sức. Cậu đã kiểm tra chưa?"

Hắn ta im lặng. Có vẻ như để xác nhận với đồng bọn.

"Đi xem đi." Hẳn ta nói. Có tiếng ai đó chạy đi.

Bàn phấn là của bà Hideyo, Harumi giữ lại vì thích kiểu thiết kế cổ điển. Chuyện trong ngăn kéo có đồ trang sức là thật. Nhưng không phải trang sức của Harumi. Đó là trang sức Kimiko, con gái bà Hideyo sưu tập từ hồi chưa lấy chồng. Cô chưa bao giờ xem kỹ nhưng có lẽ không phải thứ có giá trị. Nếu có thì Kimiko đã đem theo khi lấy chồng rồi.

"Tại sao các cậu lại nhắm vào tôi... nhắm vào căn nhà này?" Harumi hỏi.

Có một khoảng lặng, sau đó tên thủ lĩnh đáp: "Chẳng có gì đặc biệt cả. Tình cờ thôi."

"Nhưng các cậu đã tìm hiểu về tôi cơ mà? Phải có lý do gì chứ."

"Lắm chuyện quá. Chuyện đó thì sao chả được."

"Không được. Tôi tò mò muốn biết."

"Cô không cần bận tâm. Yên lặng đi."

Bị nói vậy, Harumi bèn im lặng. Không nên khiêu khích đối phương.

Sau đó là một khoảng lặng ngượng ngịu. "Cho phép tôi hỏi một câu được không?" Một tên nói. Không phải tên thủ lĩnh. Thật bất ngờ là hẳn ta dùng cả kính ngữ.

"Gì đấy!" Tên thủ lĩnh nói như nhắc nhở. "Mày muốn nói gì?"

"Kệ tao. Tao muốn xác minh với cô ta."

"Thôi đi."

"Cậu muốn hỏi gì?" Harumi nói. "Cứ hỏi đi."

Harumi nghe thấy tiếng tặc lưỡi. Chắc là của tên thủ lĩnh.

"Có đúng cố định làm khách sạn không?" Tên không phải thủ lĩnh hỏi.

"Khách sạn?"

"Tôi nghe nói cô sẽ phá trại trẻ Marumitsu để xây khách sạn tình yêu."

Một cái tên nằm ngoài dự liệu xuất hiện. Harumi giật mình. Vậy là những tên này có liên quan tới Kiriya.

"Không có kế hoạch nào như thế cả. Tôi mua vì muốn xây lại Marumitsu thôi."

"Ai cũng bảo đó là nói dối." Tên thủ lĩnh xen vào. "Họ bảo công ty của cô chuyên cải tạo các cửa hàng sắp phá sản để kiếm lời. Tôi còn nghe có lần công ty của cô còn biến khách sạn công vụ thành khách sạn tình yêu nữa."

"Đúng là có chuyện đó nhưng lần này thì khác. Marumitsu là tôi làm với danh nghĩa cá nhân."

"Nói dối."

"Tôi không nói dối. Thôi thì đành nói để các cậu biết vậy, có xây khách sạn tình yêu ở chỗ đó cũng chẳng có khách nào đến đâu. Không đời nào tôi làm chuyện ngớ ngẩn ấy. Hãy tin tôi. Tôi đứng về phía những người yếu thế."

"Thật không?"

"Đương nhiên là không thật rồi. Đừng có tin cô ta. Cái gì mà đứng về phía người yếu thế. Trong khi cứ thấy cái gì không ra tiền là vứt đi ngay."

Có tiếng bước chân xuống cầu thang.

"Làm gì mà lâu thế hả?" Tên thủ lĩnh mắng.

"Tao không biết cách mở ngăn hai đấy. Nhưng tao mở được rồi. Tuyệt lắm. Chúng mày xem này."

Có tiếng đồ va vào nhau xúng xoảng. Hình như tên đó mang cả cái ngăn kéo xuống.

Hai tên còn lại không nói gì. Chắc chúng không đoán được mấy đồ trang sức trông như đồ cổ này có giá trị thế nào.

"Thôi được rồi." Tên thủ lĩnh nói. "Có còn hơn không. Lấy cái này rồi mau chuồn thôi,"

Harumi nghe thấy tiếng vải sột soạt, tiếng mở kéo khóa. Hình như bọn chúng đang cho đồ ăn cắp vào túi hay gì đó.

"Còn cô ta thì tính sao?" Tên vừa hỏi về Marumitsu nói.

Im lặng. "Lấy băng dính ra đây." Tên thủ lĩnh nói. "Cô ta mà hét âm lên thì toi."

Có tiếng cắt băng dính. Sau đó miệng Harumi bị dán lại.

"Nhưng để thế này sao được. Không có ai đến đây thì cô ta sẽ chết đói mất."

Lại tiếp tục im lặng. Có vẻ tên thủ lĩnh có quyền quyết định nhiều chuyện.

"Bọn mình chạy trốn xong xuôi sẽ gọi điện tới công ty cô ta, báo là bà giám đốc công ty đang bị trói. Thế là được chứ gì."

"Còn chuyện đi vệ sinh?"

"Bắt cô ta nhịn thôi."

"Cô nhịn được không?" Câu hỏi dành cho Harumi.

Harumi gật đầu. Thực tế cô cũng không buồn. Giờ có dẫn cô đi thì cô cũng từ chối. Cô chỉ muốn mấy tên đó mau chóng ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

"Nào, chuẩn thôi. Có quên gì không?" Tên thủ lĩnh hỏi rồi cả ba cùng đi ra. Tiếng chân xa dần. Có vẻ mấy tên đi ra bằng cửa chính.

Lát sau cô nghe loáng thoáng tiếng của bọn chúng. Bọn chúng nhắc đến từ "chìa khóa ô tô".

Harumi giật mình. Cô sức nhớ ban nãy đã để chìa khóa xe trên tủ giày.

Cô cắn môi. Cô vẫn để túi xách ở ghế phụ trong chiếc xe đỗ bên đường. Trước khi xuống xe, cô đã lấy nó ra khỏi túi vải.

Thứ bọn chúng tìm được trong túi vải là ví dự phòng. Ví thường dùng cô để trong túi xách. Riêng tiền mặt trong ví đã phải hơn hai trăm ngàn yên. Có cả thẻ tín dụng và thẻ rút tiền mặt nữa.

Nhưng không phải Harumi đang hối hận về chiếc ví. Nếu chúng chỉ lấy mỗi chiếc ví đi thôi thì đã đành. Nhưng chắc chắn chúng sẽ không làm thế. Bọn chúng đang muốn chạy trốn thật nhanh nên sẽ mang cả cái túi đi mà không kiểm tra bên trong.

Trong túi xách đó có lá thư gửi cho tiệm tạp hóa Namiya. Cô không muốn bị chúng lấy mất.

Nhưng rồi cô nghĩ rằng nào cũng vậy. Giả sử chúng có để lại bức thư đó thì với tình hình này cô cũng chẳng thể làm gì. Cô không thể cử động trước

khi trời sáng. Sự kiện "Tiệm tạp hóa Namiya chỉ mở lại một đêm duy nhất" sẽ kết thúc lúc rạng sáng.

Cô chỉ muốn nói lời cảm ơn thôi mà. Cô đã viết trong thư là nhờ tiệm mà cô có được sức mạnh. Giờ cô muốn giúp đỡ những người khác.

Vậy mà lại thành thế này đây. Tại sao cô gặp phải chuyện này chứ? Cô đã làm điều gì xấu sao? Cô nhớ là mình chưa bao giờ bị trừng phạt. Cô chỉ biết mãi miết lao về phía trước.

Ngay sau đó, cô bất giác nhớ lại câu nói của tên thủ lĩnh.

"Cái gì mà đứng về phía người yếu thế. Trong khi cứ thấy cái gì không ra tiền là vứt đi ngay."

Bực thật đấy. Cô làm chuyện đó bao giờ.

Nhưng rồi gương mặt như sắp khóc của ông chủ tiệm bánh màn thầu hiện lên trong đầu cô.

Harumi thở hắt ra đằng mũi. Cô nở nụ cười buồn trong tình trạng bị bịt mắt, tay chân thì bị trói.

Đúng là cô đã chạy miệt mài. Nhưng có lẽ cô đã quá mãi mê nhìn về phía trước. Cô nên coi đây là một lời nhắc nhở hãy tỏ ra rộng lượng hơn là một sự trừng phạt.

Mình nên cứu tiệm bánh màn thầu hạt dẻ đó chẳng... Cô chợt nghĩ.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(10)

10

Sắp tới rạng đông. Atsuya nhìn tờ giấy viết thư màu trắng.

"Này, chuyện đó có thật không nhỉ?"

"Chuyện đó là chuyện gì?" Shota hỏi.

"Thì đó." Atsuya nói. "Chuyện căn nhà này kết nối quá khứ với hiện tại, thư từ quá khứ gửi đến cho bọn mình, ngược lại, thư bọn mình cho vào hộp nhận sửa được gửi tới bên kia."

"Giờ này mà còn nói thế à?" Shota nhún mày. "Thực tế nó là như thế nên bọn mình mới trao đổi thư."

"Cái đó thì tao biết."

"Đúng là lạ thật đấy." Người lên tiếng là Kouhei. "Dù có vẻ liên quan tới sự kiện 'Tiệm tạp hóa Namiya sẽ mở lại một đêm duy nhất'."

"Ây da." Atsuya nói rồi đứng dậy, tay vẫn cầm tờ giấy trắng.

"Mày đi đâu thế?" Shota hỏi.

"Kiểm tra. Tao định thử xem sao."

Atsuya ra bên ngoài từ cửa sau rồi đóng sập cửa lại. Nó đi qua lối nhỏ, vòng ra mặt trước và cho tờ giấy viết thư đã được gấp lại vào khe nhận thư ở cửa cuốn. Nó lại quay vào nhà từ cửa sau, kiểm tra phía trong cửa cuốn. Trong cái thùng các tông được đặt ở cửa cuốn không có tờ giấy viết thư mà chắc chắn nó đã thả từ ngoài vào.

"Đúng như tao nghĩ." Shota nói với giọng đầy tự tin. "Giờ nhét thư từ bên ngoài vào tiệm này qua cánh cửa cuốn thì thư sẽ được gửi về ba mươi hai năm trước. Đó chính là ý nghĩa của việc mở lại trong một đêm. Từ này đến giờ, bọn mình đã được trải nghiệm hiện tượng đằng sau nó."

"Khi bên này trời hừng sáng thì thế giới ba mươi hai năm trước sẽ..."

Shota tiếp lời của Atsuya: "Tao nghĩ ông ấy chết rồi. Ông chủ tiệm tạp hóa Namiya ấy."

"Đúng là chỉ có thể nghĩ như vậy thôi." Atsuya thở dài. Một câu chuyện kỳ lạ nhưng chẳng thể giải thích theo cách khác.

"Không biết cô bé đó thế nào nhỉ?" Kouheithì thào. Khi Atsuya và Shota cùng quay sang nhìn, nó xị mặt ra. "Ý tao là 'chó nhỏ lạc lối'. Không biết thư của bọn mình có giúp ích gì không."

"Chà." Atsuya đành phải lên tiếng. "Bình thường ai mà tin."

"Nghĩ thế nào cũng thấy mờ ám mà." Shota gãi đầu.

Lúc đọc bức thư thứ ba từ "chó nhỏ lạc lối", ba đứa mất hết cả kiên nhẫn. Có vẻ như cô bé đang bị gã đàn ông đáng ngờ kia lừa phỉnh và lợi dụng. Đã vậy cô cũng từng sống ở trại trẻ Marumitsu. Kiểu gì bọn chúng cũng phải cứu cô, mà không, còn phải chỉ cách cho cô tới được thành công nữa. Ba đứa đã nghĩ thế.

Và ba đưa đi đến kết luận là cho cô biết một chút về tương lai. Cả ba đều biết nửa cuối thập niên tám mươi là thời kỳ kinh tế bong bóng. Bọn chúng quyết định tư vấn cho cô để tránh được thời kỳ này.

Ba đưa tra cứu trên điện thoại tình hình thời kỳ đó và viết những lời giống như tiên tri trong bức thư gửi "chó nhỏ lạc lối". Ba đưa cũng viết thêm cả tình hình sau khi bong bóng bị vỡ. Việc không được dùng từ "Internet" trong lúc viết quả là khá khó khăn.

Bọn chúng chỉ băn khoăn có nên cho cô biết các trận thiên tai và tai nạn hay không. Có rất nhiều chuyện ba đưa muốn cho cô biết như trận động đất ở Kobe năm 1999, trận sóng thần ở phía Đông Nhật Bản năm 2011.

Nhưng rốt cuộc ba đưa quyết định sẽ không cho cô biết. Giống như lần chúng không cho "nhạc sĩ cửa hàng cá" biết về vụ hỏa hoạn. Không nên động tới những chuyện liên quan tới số mệnh con người.

"Tao cứ thắc mắc về trại trẻ Marumitsu." Shota nói. "Sao tự nhiên bọn mình lại dính vào nhiều chuyện như vậy nhỉ? Ngẫu nhiên chẳng."

Atsuya cũng thắc mắc về chuyện đó. Nếu là ngẫu nhiên thì trùng hợp quá. Bản thân việc bọn nó ở đây đêm nay cũng có nguyên nhân từ Marumitsu.

Shota có được thông tin trại trẻ nơi bọn nó lớn lên đang gặp khó khăn là vào đầu tháng trước. Ba đưa bọn nó, tính cả Kouhei đang đi nhậu như mọi khi. Gọi là nhậu nhưng không phải ngồi quán. Bọn nó mua bia và nước chu-hai ở cửa hàng giá rẻ rồi đem ra công viên ngồi nhậu.

"Tao nghe nói một bà giám đốc nào đó định mua ép giá Marumitsu. Bà ta bảo sẽ xây lại nhưng chắc chỉ lòe thôi."

Shota, đã bị đuổi việc khỏi cửa hàng điện gia dụng, giờ đang kiếm sống qua ngày bằng công việc làm thêm ở cửa hàng tiện lợi. Chỗ làm thêm gần

Marumitsu nên thỉnh thoảng nó vẫn ghé qua. Nó mất việc ở cửa hàng điện là do cắt giảm nhân sự.

"Chết thật. Tao định đến sống nhờ ở đó nếu mất chỗ tá túc." Kouhei tỏ vẻ nuối tiếc. Nó đang thất nghiệp. Trước nó làm ở một xưởng sửa chữa ô tô nhưng công ty đột nhiên bị phá sản hồi tháng Năm. Nó đang sống ở ký túc xá của xưởng nhưng sớm muộn thế nào cũng bị đuổi.

Atsuya cũng là một thằng hiện đang vô công rồi nghề. Cho đến hai tháng trước, nó làm ở một xưởng linh kiện. Một hôm, có một đơn đặt hàng linh kiện kiểu mới từ công ty mẹ. Vì kích cỡ khác với linh kiện mọi khi nên Atsuya đã xác nhận đi xác nhận lại. Song công ty mẹ bảo không sai nên nó cứ thế làm. Nhưng quả nhiên là có lỗi. Nhân viên mới ở công ty mẹ phụ trách việc liên lạc đã hiểu nhầm đơn vị đo. Một lượng lớn sản phẩm lỗi bị phát sinh nhưng khó hiểu ở chỗ là trách nhiệm lại đổ hết lên đầu Atsuya. Tại nó không kiểm tra cẩn thận.

Chuyện này đã xảy ra nhiều lần. Công ty của nó không thể phản bác lại công ty mẹ. Sếp ở xưởng cũng chẳng bảo vệ nó. Mỗi khi có chuyện, kẻ thấp cổ bé họng nhất là Atsuya lại phải giơ đầu chịu báng.

Con giun xéo mãi cũng quăn. Atsuya bảo "Em nghỉ việc" rồi rời khỏi xưởng luôn.

Atsuya hầu như không có tiền tiết kiệm. Nó nhìn số ngân hàng và nghĩ sẽ chẳng cầm cự được bao lâu nữa. Tiền thuê nhà nó cũng nợ hai tháng rồi.

Ba đứa như vậy có lo cho Marumitsu cũng vô ích thôi. Điều duy nhất chúng có thể làm là nói xấu bà giám đốc đang định mua lại trại trẻ.

Atsuya không nhớ đứa nào đề cập tới chuyện đó. Có thể chính nó cũng nên. Nó không chắc. Nhưng nó nhớ mình đã siết chặt năm đấm và nói thế

này:

"Làm thôi. Đức Mẹ Maria sẽ tha thứ nếu chúng ta lấy trộm tiền của mẹ."

Cả Shota và Kouhei cũng vung nắm đấm lên. Đứa nào đứa đấy hùng hực khí thế.

Bọn nó bằng tuổi, học chung cả cấp hai lẫn cấp ba. Ba đứa đã cùng nhau làm đủ trò xấu. Nào là đánh tráo hành lý, ăn cắp đồ trong cửa hàng, phá máy bán hàng tự động. Những trò ăn trộm không dùng đến bạo lực bọn nó hầu như đã làm cả. Nhưng lạ thay, bọn nó chưa bao giờ bị bắt. Việc tuân thủ nguyên tắc không hành động tại cùng một địa điểm, không sử dụng chiêu thức giống nhau cũng như không vi phạm các điều cấm kỵ có lẽ đã giúp bọn nó.

Bọn nó cũng từng đột nhập vào nhà người khác. Đó là hồi lớp Mười hai. Vì sắp phải đi xin việc nên bọn nó muốn có quần áo mới. Mục tiêu là nhà của một thằng giàu nhất trường. Biết được ngày cả nhà thằng đó đi du lịch, bọn nó kiểm tra các thiết bị chống trộm cẩn thận rồi ra tay. Bọn nó chẳng may lo lắng chuyện thất bại. Thứ bọn nó lấy được chỉ là ba mươi ngàn yên trong ngăn kéo vô tình để mở. Vậy thôi mà đứa nào đứa nấy sướng rơn. Tuyệt nhất là nhà đó không hề biết là bị mất. Một trò chơi thú vị.

Tuy nhiên học xong cấp ba, bọn nó không làm mấy trò đó nữa. Cả ba đều đã thành người lớn. Sẽ bị đưa tên lên mặt báo nếu bị bắt.

Tuy nhiên lần này lại không có đứa nào bàn lùi. Có lẽ cả bọn đang bị dồn vào chân tường nên muốn trút giận vào thứ gì đó. Thật lòng mà nói thì Atsuya chẳng bận tâm tới việc Marumitsu sẽ thế nào. Nó mang ơn ông giám đốc trước chứ còn ông Kiriya thì không thích. Kể từ khi ông ta lên phụ trách, không khí trong trại trẻ xấu hẳn đi.

Shota chịu trách nhiệm thu thập thông tin về mục tiêu. Hôm sau khi ba đứa gặp nhau, Shota mắt sáng rực lên khoe: "Tao có tin vui."

"Tao biết nhà mụ giám đốc rồi. Nghe nói mụ ta tới Marumitsu, tao phóng ngay xe máy tới chờ. Tao bám theo và biết được nhà mụ. Nhà mụ cách Marumitsu chừng hai mươi phút. Một căn nhà đẹp, tuy nhỏ nhưng thế lại hay. Dễ đột nhập. Nghe người hàng xóm bảo một tháng mụ ta về độ một lần thôi. Chúng mày đừng lo, tao không làm gì để người hàng xóm đó nhớ mặt đâu."

Nếu câu chuyện của Shota là thật thì đúng là một tin tốt, có điều không biết nhà đó có thứ gì giá trị không.

"Chắc chắn là có rồi." Shota khẳng định. "Mụ giám đốc từ đầu tới chân xài toàn hàng hiệu thôi. Kể cả nhà ở quê thì kiểu gì cũng để đá quý hoặc bày biện tranh, bình đất tiền."

"Chắc vậy rồi." Atsuya và Kouhei đồng tình. Nói thật là bọn nó hoàn toàn không hình dung được người giàu để gì trong nhà. Trong đầu bọn nó chỉ có hình ảnh những căn biệt thự của người giàu không có thực thấy trên phim hoạt hình hay phim truyền hình.

Bọn nó quyết định sẽ ra tay vào ngày 12 tháng Chín. Chẳng có lý do gì đặc biệt. Shota hôm đó được nghỉ làm là lý do lớn nhất, nhưng thật ra thì bọn nó thiếu gì ngày nghỉ. Vì vậy, tất cả chỉ là tình cờ.

Kouhei kiếm một cái xe để cả bọn di chuyển. Nó đã vận dụng kỹ năng hồi còn làm ở xưởng sửa chữa nhưng lại có nhược điểm là chỉ sửa được những loại xe cũ.

Hơn mười một giờ tối ngày 12, ba đứa tiến hành đột nhập. Bọn nó sử dụng cách thức cổ điển là đập vỡ cửa kính bên phía vườn rồi thò tay vào mở cửa. Trước khi đập, bọn nó dán băng dính lên kính nên không có tiếng động

và các mảnh vỡ không bị văng ra.

Đúng như cả bọn đoán trước, trong nhà không có người. Bọn nó tha hồ lục lọi. Động đến cái gì cũng muốn lấy. Nhưng cũng chỉ có thế. Sự hân hoan nhanh chóng chìm xuống.

Bọn nó đã lục soát khắp căn nhà nhưng chẳng có gì nhiều nhận. Sao nhà của một giám đốc đắp đầy đồ hiệu trên người lại bình dân thế này nhỉ. Shota nghiêng đầu thắc mắc song vẫn nghĩ kiểu gì cũng phải có.

Đúng lúc ấy, bọn nó nghe thấy tiếng đỗ xe ở ngay gần nhà. Ba đứa vội tắt đèn pin. Tiếp theo là tiếng mở khóa cửa trước. Atsuya co rúm người lại. Hình như mục giám đốc đó tới. Nó nghĩ muốn mắng Shota "Mày nói khác cơ mà" nhưng có cần nhần thì cũng đã muộn.

Đèn ở cửa trước và hành lang được bật. Có tiếng chân bước lại gần. Atsuya sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA TIỆM TẠP HÓA NAMIYA

Higashino Keigo
www.dtv-ebook.com

(11) - End

11

"Này Shota." Atsuya nói. "Sao mày lại tìm được căn nhà hoang này? Mày bảo là tình cờ tìm thấy nhưng bình thường mày đâu có đi qua đây."

"Ừ, thật ra cũng không phải tình cờ đâu." Shota có vẻ lúng túng.

"Biết ngay mà. Thế là sao?"

"Đừng có lờm tào. Chẳng sao cả. Tao đã bảo là tao đi theo mục giám đốc đó và tìm ra nhà mục ta. Trước đấy thì mục ta dừng xe trước tiệm này."

"Dừng xe? Để làm gì?"

"Tao không biết. Tao chẳng biết để làm gì, chỉ thấy mục ta ngược nhìn biển hiệu của tiệm thôi. Vì tò mò nên sau khi theo mục về nhà, tao liền quay lại. Nghĩ nhớ đâu mình lại cần đến nên tao ghi nhớ địa điểm."

"Song căn nhà bỏ hoang này lại là cổ máy thời gian kỳ diệu."

Shota nhún vai. "Ừm, đúng là vậy."

Atsuya khoanh tay, khẽ rên lên. Mắt nó hướng về cái cặp đế cạnh tường.

"Không biết mục giám đốc đó là người thế nào. Tên mục ta là gì?"

"Muto... hình như là Muto Haruko." Shota cũng nghiêng đầu.

Atsuya với tay lấy cái cặp, mở khóa và rút cái túi xách ra. Nếu không phát hiện thấy chìa khóa xe ô tô ở tủ giày thì bọn nó đã lỡ mất món hàng này. Chiếc túi nằm ở ghế phụ lúc bọn nó mở cửa chiếc xe đỗ ở bên đường ra. Bọn nó nhét luôn chiếc túi vào cặp mà chẳng nghĩ ngợi gì.

Atsuya mở túi. Một chiếc ví dài màu xanh lục đập ngay vào mắt. Atsuya lôi ví ra, kiểm tra bên trong. Ít nhất cũng có tới hai trăm ngàn yên. Thật là bội công đột nhập. Thẻ rút tiền mặt hay tín dụng thì nó chẳng quan tâm.

Có cả bằng lái xe. Trên đó ghi Muto Harumi. Nhìn qua ảnh thì đó là một phụ nữ đẹp. Shota bảo mẹ ta trên năm mươi rồi nhưng trong ảnh thì chưa đến.

Shota nhìn Atsuya chăm chăm. Mắt nó hơi vằn đỏ, chắc tại thiếu ngủ.

"Mày sao thế?" Atsuya hỏi.

"Trong túi... trong túi có cái này." Shota lấy ra một phong bì.

"Cái gì thế? Phong bì thì sao?"

Nghe Atsuya hỏi, Shota lẳng lặng quay mặt trước phong bì ra. Vừa nhìn, tim Atsuya những muốn vọt ra từ đằng miệng.

Trên đó ghi: Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

"Gửi tiệm tạp hóa Namiya.

Tôi thấy một trang mạng ghi tiệm sẽ mở lại duy nhất một đêm. Chuyện đó có thật không nhỉ? Nhưng tôi tin chuyện đó là thật nên đã viết bức thư này.

Không biết tiệm còn nhớ không? Tôi là 'chó nhỏ lạc lối' đã gửi thư cho

tiệm vào mùa hè năm 1980. Hồi ấy tôi mới học xong cấp ba, thực sự còn trẻ người non dạ lắm. Tôi đã nhờ tiệm tư vấn một chuyện rất ngớ ngẩn là 'Cháu quyết tâm sống bằng nghề tiếp viên, giờ cháu phải làm thế nào để thuyết phục mọi người xung quanh'. Tất nhiên là ông Namiya đã mắng tôi thậm tệ. Phải nói là mắng té tát ấy.

Nhưng vì còn trẻ, tôi không dễ dàng nghe lời. Tôi trình bày hoàn cảnh, thời thơ ấu của mình rồi khẳng định rằng đây là cách duy nhất để trả ơn những người đã giúp đỡ mình. Chắc hẳn ông Namiya thấy ngán ngẩm đứa con gái cứng đầu cứng cổ này lắm.

Nhưng ông Namiya đã không bỏ mặc tôi muốn làm gì thì làm. Thay vào đó, ông khuyên nhủ tôi. Ông hướng dẫn tôi tiếp theo phải sống như thế nào. Những lời khuyên ấy không hề trừu tượng mà cực kỳ cụ thể. Rằng tôi nên học gì, học đến khi nào, dùng thứ gì, vứt bỏ thứ gì, theo đuổi điều gì. Phải nói đó là những lời tiên tri.

Tôi đã nghe theo lời khuyên của ông Namiya. Nói thật, lúc đầu tôi cũng bán tín bán nghi lắm nhưng khi thấy tình hình đang trở nên đúng như những gì ông Namiya dự đoán thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa.

Tôi thấy rất lạ. Sao ông Namiya có thể dự đoán được về nền kinh tế bong bóng và sự sụp đổ của nó? Sao ông có thể dự đoán chính xác về thời đại Internet?

Nhưng giờ tôi có hỏi cũng vô nghĩa. Vì biết được câu trả lời không có nghĩa là điều gì sẽ thay đổi.

Vì vậy, điều tôi muốn nói với ông Namiya không gì khác ngoài câu này:

Cảm ơn ông.

Tôi thật lòng biết ơn ông. Nếu không có những lời khuyên từ ông Namiya

thì tôi đã không có ngày hôm nay. Nói gở có khi đã chìm dưới đáy xã hội rồi cũng nên. Ông mãi mãi là ân nhân của tôi. Tôi vô cùng áy náy vì không thể làm gì để trả ơn ông nhưng ít ra, hãy cho tôi được cảm ơn ông như thế này: Từ giờ trở đi, tôi sẽ giúp đỡ nhiều người khác.

Theo thông tin trên mạng thì đêm nay là ngày giỗ thứ ba mươi hai của ông Namiya. Cũng khoảng tầm này ba mươi hai năm trước, tôi đã gửi thư cho tiệm. Suy ra tôi là người cuối cùng nhờ ông tư vấn. Có lẽ đây cũng là cái duyên, tôi xúc động lắm.

Xin ông hãy yên nghỉ nơi chín suối.

'Chó nhỏ lạc lối' ngày xưa."

Đọc xong bức thư, Atsuya ôm đầu. Nó cảm giác như não bị tê liệt. Nó muốn nói ra suy nghĩ trong đầu nhưng lại không tìm được từ ngữ.

Hai đứa kia có vẻ cũng giống vậy, đứa nào đứa nấy đều ôm đầu gối. Mắt Shota như nhìn vào hư vô.

Thế này là thế nào. Chuyện bọn nó đã nhiệt tình thuyết phục một cô gái đừng bước chân vào nghề tiếp viên và tiết lộ về tương lai cho cô ấy mới vừa xảy ra ban nãy mà. Có vẻ cô ấy đã thành công. Nhưng ba mươi hai năm sau, cũng chính bọn nó vào cướp nhà cô ấy...

"Chắc chắn là có gì đó." Atsuya lẩm bẩm.

Shota quay sang: "Có gì là có gì?"

"Thì là... tao không biết nói sao. Có gì đó kết nối 'Tiệm tạp hóa Namiya' và 'Trại trẻ Marumitsu' lại với nhau. Kiểu như một sợi chỉ vô hình ấy. Tao cảm giác như có ai đó trên trời đang điều khiển sợi chỉ ấy."

Shota ngẩng lên nhìn trần nhà, bảo: "Cũng có thể."

"Ô kìa." Kouhei thốt lên. Nó nhìn ra phía cửa sau.

"A!" Tiếng Kouhei. Nó đang nhìn về phía cửa sau.

Cửa đang mở. Năng sớm đang rọi vào. Trời đã hửng sáng.

"Giờ bức thư này không thể đến 'Tiệm tạp hóa Namiya' được nữa rồi."

"Chẳng sao đâu. Vì bức thư gửi cho bọn mình mà. Đúng không Atsuya?" Shota nói. "Người này đang mang ơn bọn mình. Thư viết là chân thành cảm ơn bọn mình. Bọn mình đấy. Mấy đứa rác rưởi này."

Atsuya nhìn vào mắt Shota. Đôi mắt Shota đỏ rực lên, nước mắt chực trào ra.

"Tao tin cô ấy. Khi tao hỏi có phải cô sẽ làm khách sạn tình yêu không, cô ấy đáp là không có chuyện đó. Cô ấy không nói dối. 'Chó nhỏ lạc lối' không nói dối chuyện như thế đâu."

Atsuya gật đầu. Nó cũng đồng tình.

"Vậy giờ phải làm gì?" Kouhei hỏi.

"Thế mà cũng phải hỏi." Atsuya đứng dậy. "Quay về căn nhà đó và trả lại đồ bọn mình đã ăn cắp."

"Phải cởi trói cho cô ấy nữa." Shota nói. "Tháo bịt mắt ra, cả băng dính dán miệng nữa."

"Đúng rồi."

"Rồi sao nữa? Chạy trốn à?"

Atsuya lắc đầu trước câu hỏi của Shota. "Không chạy trốn. Đợi cảnh sát đến."

Cả Shota lẫn Kouhei đều không phản đối. Kouhei chỉ nhún vai bảo: "Nhà tù à?"

"Bọn mình tự ra đầu thú nên có thể sẽ được giảm án." Nói xong, Shota nhìn sang Atsuya. "Vấn đề là sau đó. Bọn mình sẽ càng khó xin được việc. Tính sao đây?"

Atsuya lắc đầu.

"Tao không biết. Nhưng tao quyết định rồi. Từ giờ sẽ không bao giờ động đến đồ của người khác nữa."

Shota và Kouhei cùng im lặng gật đầu.

Cả bọn thu dọn rồi ra ngoài từ cửa sau. Ánh mặt trời chói chang. Có tiếng chim sẻ hót đâu đó.

Atsuya nhìn cái hộp nhận sữa. Trong một đêm, bọn nó đã đóng mở cái hộp này không biết bao nhiêu lần. Cứ nghĩ sẽ không còn được chạm vào cái hộp đó, nó cũng thấy hơi buồn.

Nó thử mở cái hộp lần cuối cùng. Có một phong bì nằm trong hộp.

Shota và Kouhei đang đi đằng trước. Nó gọi hai đứa lại. "Có thứ này trong hộp nhận sữa này." Nó giơ phong bì lên.

Mặt trước phong bì có ghi "Gửi người vô danh" viết bằng bút máy. Nét chữ khá đẹp.

Atsuya lấy bức thư từ phong bì ra.

"Đây là thư hồi âm dành cho người đã gửi tờ giấy trắng tới cho tiệm. Nếu không phải của bạn, xin hãy trả bức thư về chỗ cũ."

Atsuya nín thở. Đúng là ban nãy nó có nhét tờ giấy trắng tinh vào khe nhận thư. Đây là thư hồi âm cho tờ giấy đó. Vậy người viết chính là ông Namiya thật.

Bức thư như sau:

"Gửi người vô danh.

Ông già này đã suy nghĩ rất nhiều về lý do bạn cất công gửi tới một tờ giấy trắng. Đây chắc chắn là một chuyện lớn, tôi không thể trả lời bừa được.

Sau khi vận dụng hết cái đầu già cỗi này, tôi hiểu bức thư này có nghĩa là 'không có bản đồ'.

Nếu ví những người nhờ tôi tư vấn là kẻ lạc đường thì phần đông trong số họ ở tình trạng có bản đồ nhưng không chịu xem hoặc không biết vị trí hiện tại của mình.

Nhưng có lẽ bạn không thuộc loại nào trong hai loại này. Bản đồ của bạn vẫn còn là tờ giấy trắng. Bạn đang ở trong tình trạng dù rất muốn quyết định đích đến nhưng lại không biết đường đi nằm ở đâu.

Bản đồ là giấy trắng thì dĩ nhiên lúng túng rồi. Ai cũng sẽ thấy mất phương hướng.

Nhưng bạn hãy thử thay đổi cách nhìn. Vì còn là giấy trắng nên bạn có thể vẽ bất kỳ bản đồ nào. Tất cả là tùy ở bạn. Mọi thứ đều tự do, khả năng là vô tận. Điều này thật tuyệt. Tôi mong bạn hãy tin vào bản thân và cháy hết mình với cuộc đời.

Tôi nghĩ là mình sẽ không còn viết thư trả lời tư vấn nữa. Cảm ơn bạn đã cho tôi một câu hỏi hóc búa nhưng tuyệt vời vào thời điểm cuối cùng này.

Tiệm tạp hóa Namiya."

Atsuya ngẩng mặt lên. Nó bắt gặp ánh mắt của hai đứa kia. Mắt đứa nào cũng lấp lánh.

Nó nghĩ, chắc mắt nó cũng đang như vậy.

END